

# ДЖОЙ ФИЛДИНГ КУКЛА НА КОНЦИ

Превод от английски: Снежинка Вакрилова, 2005

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# 1

Някои от нещата, които Аманда Травис обича: черния цвят; обедните часове на велоергометъра във фитнесзалата на улица „Клематис“ в центъра на Палм Бийч; своя апартамент в Юпитер — целия в бяло, с една спалня и изглед към океана; сговорчивите съдебни заседатели; мъжете, чиито съпруги не ги разбират.

Някои от нещата, които не обича: розовия цвят; температурата зад високите до тавана прозорци на апартамента ѝ да пада под 18 градуса; клиентите, които не приемат съветите ѝ; сивия цвят; да я карат да си показва личната карта на влизане в някой бар; умалителните имена от какъвто и да било вид.

И още нещо, което не обича: следите от ухапване.

Най-вече дълбоките и ясно очертани, въпреки че са минали няколко дни; следи, които изглеждат като ярколилава татуировка сред синини с цвят на горчица; следи, които сякаш ѝ се усмихват от снимките върху масата на защитата пред нея.

Аманда отмахва русата си, дълга до раменете коса от лицето и пъхва изобличителните снимки под едно блокче жълта хартия на редове, после взима молив и се прави, че отбелязва нещо важно, а всъщност пише: „Не забравяй да купиш паста за зъби“. Този жест е за пред заседателите, в случай, че някой от тях гледа. Което е съмнително. Тази сутрин тя вече хвана единия от заседателите, мъж на средна възраст, с изтъняваща червеникава коса тип Роналд Рейгън, да клюма. Въздъхва, оставя молива, обляга се назад на стола си и свива неодобрително устни. Не много. Само колкото да даде на журито да разбере какво мисли за свидетелските показания, давани в момента. Ще ѝ се заседателите да останат с впечатление, че не ги намира за кой знае какво.

— Той крещеше нещо — казва младата жена на свидетелската скамейка и разсеяно подръпва косата си. Поглежда към мястото на

защитата, замята платинените си къдрици с черни корени и ги увива около изкуствените си квадратни нокти. — Винаги нещо крещи.

Аманда отново взима молива и добавя „Замразени макарони и сирене“ към импровизирания си списък с покупки. „Портокалов сок“, сега се тя и го надрасква с демонстративен жест, като че ли току-що ѝ е хрумнал някой възлов момент от закона. Движението ѝ обаче измества снимките изпод купчината хартия и следите от зъбите на клиента ѝ върху кожата на свидетелката отново намигат отсреща.

Тъкмо следите от зъбите ще я провалят.

Може и да успее да замаже фактите, да омаловажи доказателствата, да затрупа журито с ненужни подробности и не съвсем основателни съмнения, но просто няма начин да заобиколи тези ужасни снимки. Те ще решат съдбата на клиента ѝ и ще хвърлят сянка върху нейните перфектни изяви — като белег върху иначе идеална кожа ще помрачат блестящите ѝ изпълнения в продължение почти на година в полза на бедните, на онези, които са нямали късмет или на безспорно виновните.

Дяволите да го вземат Дерек Клемънс. Защо му е трябвало да прави нещо толкова адски изобличаващо?

Аманда се пресята и потупва ръката на мъжа, седнал до нея. Още една демонстрация за пред заседателите, макар да се съмнява, че някой от тях ще се излъже. Те, естествено, гледат достатъчно телевизия и познават различните търговски трикове: фалшивата яркост, съчувствените погледи, недоверчивото поклащане на глава. Тя отдръпва ръка и погнусена от допира до кожата на своя клиент тайно я изтрива в черната си ленена пола под масата. „Идиот“, минава ѝ през ума зад окуражителната усмивка. „Не можа ли да проявиш поне малко самообладание? Ами трябваше и да я хапеш.“

Обвиняемият се усмихва в отговор, но устните му остават стиснати. След малко заседателите ще имат достатъчно възможност да се нагледат на зъбите на Дерек Клемънс.

Със своите дващест и осем години и дългнеста 178 сантиметрова фигура, Дерек Клемънс е на същата възраст и ръст като жената, определена да го представлява. Дори и косите им са с подобен бледорус цвят, очите им — различни нюанси на синьо, само че нейните са по-тъмни и плътни, а неговите по-светли и пастелни. При

други, по-приятни обстоятелства Аманда Травис и Дерек Клемънс биха могли да бъдат взети за брат и сестра, може би дори за близнаци.

Аманда отхвърля неприятната мисъл, доволна, както винаги, че е единствено дете. Тя се размърдва на стола си и поглежда към дългата редица прозорци в дъното на съдебната зала. Навън е типичен февруарски ден в Южна Флорида — тюркоазено небе, топъл въздух, примамлив плаж. Тя се преборва с желанието да облегне глава на стъклото и да зарее поглед покрай крайбрежния канал към океана. Само в Палм Бийч може да се намери съдебна зала с изглед към океана, не по-лош от този, който се разкрива от прозорците на мансардния апартамент на някой луксозен хотел.

Колкото и да е странно, Аманда предпочита да е тук, в съдебна зала 5С на окръжната Съдебна палата на Палм Бийч, седнала до някакъв долен тип, обвинен в насилие над приятелката си, с която живее на семейни начала — пет обвинения, не по-малко, включително сексуално насилие и закани за смъртоносна разправа — отколкото да се пече на слънце върху прохладния пясък до някой полугол охранен турист. Само няколко минути да лежи по гръб и вълните да заливат босите й крака и Аманда Травис е готова да се втурне с писък към горещия паваж.

— Бих искал да проследим събитията от сутринта на шестнайсети август, госпожице Флетчър — казва помощник-областния прокурор и неговият дълбок баритон почти като изкусителна любовна въздишка връща вниманието на Аманда към предната част на заседателната зала.

Карълайн Флетчър кимва и продължава да си играе с прекалено изрусената си коса, а хирургично уголеменият й бюст изпъва копчетата на неуместно консервативната синя блуза. Обстоятелството, че жената, заради която е обвинен в насилие Дерек Клемънс, изглежда като стриптийзърка, е в полза на обвиняемия. Всъщност тя работи във фризьорски салон, но Аманда с усмивка си мисли, че това не е толкова важно, колкото външния вид. В правото, както и в много други области на живота, видимото струва повече от същността. В крайна сметка, онова, което се прилага, е тъкмо видимата справедливост, а не самата справедливост.

— Шестнайсети август? — Младата жена избутва с език в единия край на устата си дъвката, която тайно дъвче по време на

своите свидетелски показания.

— Денят на нападението — припомня й прокурорът, приближава се до скамейката и се накланя към основната си свидетелка. Тайрън Кинг е висок почти сто деветдесет и осем сантиметра, с шоколадовокафява кожа и блестяща плешива глава. Когато Аманда постъпи на работа в правната кантора на Бийти и Роуи преди малко повече от година, до нея стигнаха слухове, че красивият помощник-областен прокурор е племенник на Мартин Лутър Кинг. Когато обаче го попита, той се засмя и подхвърли, че май за всички чернокожи мъже на юг с името Кинг се разнасят слухове за родствени връзки с ексекутирания водач. — Заявили сте, че обвиняемият се е прибрал вкъщи от работа в отвратително настроение.

— Той винаги беше в отвратително настроение.

Аманда се надига наполовина от стола си и изказва възражение срещу обобщението. Възражението е прието. Свидетелката подръпва косата си по-силно.

— Как се прояви това настроение?

Свидетелката изглежда объркана.

— Той повиши ли тон? Крещеше ли?

— Шефът му се накарал и той се прибра и се развика на мен.

— Възразявам.

— Приема се.

— За какво викаше той, госпожице Флетчър?

Свидетелката превърта очи към тавана.

— Каза, че в къщата било хаос и че никога нямало нищо за ядене и че му прилявало да работи нощна смяна и като се върне вкъщи да заварва бъркотия и да няма нищо за закуска.

— А вие какво направихте?

— Казах, че нямам време да му слушам оплакванията и трябва да тръгвам за работа. Тогава той каза, че по никой начин не мога да изляза и да го оставя с бебето цял ден, че имал нужда от сън, а аз му отговорих, че не бих могла да взема бебето с мен във фризьорския салон и оттам се почна всичко.

— Можете ли да ни кажете какво точно се случи?

Свидетелката свива рамене и нервно премия дъвката с език от едната страна на другата.

— Не зная точно.

— Спомнете си колкото можете.

— Почнахме да си крещим един на друг. Той каза, че нищо не върша в апартамента, само си седя на костеливия задник по цял ден и ако няма да чистя и готвя, най-малкото, което бих могла да сторя, е да застана на колене и да му... — Карълайн Флетчър млъква, изправя рамене и поглежда умолително към журито. — Сещате се.

— Поискал е от вас орален секс?

Свидетелката кимва:

— Никога не са прекалено уморени за това.

Седемте жени в журито се подсмиват разбиращо, както и Аманда, която прикрива усмивката си в длан и решава да не повдига възражение.

— Какво се случи след това? — пита прокурорът.

— Почна да ме дърпа към спалнята. Аз му повтарях, че не, нямам време, но той не ме слушаше. Тогава си спомних онзи филм по телевизията, където момичето, мисля, че беше Дженифър Лопес, не си спомням точно, но както и да е, онзи я нападна и тя си даде сметка, че колкото повече се дърпа, толкова повече го настървява и ще стане лошо за нея, затова спря да се съпротивлява и това някак си го свари неподготвен и тя успя да избяга. Така че и аз реших да пробвам така.

— Престанахте да се съпротивлявате?

Карълайн Флетчър отново кимва.

— Дадох си вид, че нямам сили, сякаш се предавам и после, веднага, след като стигнахме до спалнята, го избутах, изтичах в стаята и заключих вратата.

— И какво направи тогава Дерек Клемънс?

— Той полудя. Почна да блъска по вратата и да крещи, че ще ме пречука.

— Вие какво си помислихте, че иска да каже?

— Че ще ме пречука — пояснява Карълайн Флетчър.

Аманда се взира право в журито. Естествено, казват очите ѝ, не бихте могли да приемете този изблик като сериозна заплаха за убийство. Грабва молива и добавя „Овесени ядки“ към импровизирания си списък с покупки.

— Продължете, госпожице Флетчър.

— Ами, той удряше по вратата и крещеше, от което Тифани се събуди и почна да плаче.

— Тифани?

— Нашата дъщеря. Тя е на година и три месеца.

— Къде беше Тифани по време на всичко това?

— В креватчето си. Във всекидневната. Там го държим. В апартамента има само една спалня, а Дерек казва, че има нужда от лично пространство.

— Значи крясъците му събудиха бебето?

— Крясъците му събудиха цялата проклета сграда.

— Възразявам.

— Приема се.

— И после какво?

— Ами, аз разбрах, че ако не отворя вратата, той направо ще я разбие, затова му казах, че ще отворя, но само ако обещае първо да се успокои. Той обеща и стана наистина много тихо, само бебето плачеше. Аз отворих и следващото нещо, което си спомням, е как той ме връхлита, налага ме и ми разкъсва роклята.

— Тази ли е роклята? — Помощник областният прокурор изминава разстоянието от свидетелската скамейка до прокурорската маса с две големи крачки, взима една безформена сива текстилна рокля, която очевидно е познавала и по-добри дни. Показва я първо на свидетелката, а след това я дава на заседателите да я разгледат.

— Да, сър. Тя е.

Аманда се обляга назад в стола си, сякаш да подчертае своята незаинтересованост. Надява се и журито като нея да не се впечатли особено от двете неголеми дупки в страничните шевове, които биха могли да се получат, както докато Карълайн Флетчър е нахлузвала роклята върху бедрата си, така и докато Дерек Клемънс я е изхлузвал.

— Какво стана след като той ви разкъса роклята?

— Хвърли ме на леглото по корем и ме ухапа.

Изобличителните снимки сякаш по магия се появяват в ръцете на помощник-прокурора Той незабавно ги показва и раздава на съдебните заседатели. Аманда ги наблюдава, докато разглеждат следите от зъбите на Дерек Клемънс върху гърба на Карълайн Флетчър. Като отблясъци от жарава по лицата им преминава отвращение, макар че видимо се опитват да поддържат огъня на своята безпристрастност.

Както обикновено съдебните заседатели представляват определено пълно състав — възрастен еврейски пенсионер, притиснат

между две чернокожи жени на средна възраст; гладко избръснат мъж от испански произход в костюм и вратовръзка до младеж с опашка, облечен в тениска и дънки; чернокожа жена с бяла коса зад бяла жена с черна коса; един дебел, един слаб, един нервен, един апатичен. И всички имат едно общо помежду си — отвращение в очите, докато поглеждат от снимките към обвиняемия.

— Какво се случи след като ви ухапа?

Карълайн Флетчър се поколебава и поглежда към краката си.

— Обърна ме по гръб и прави секс с мен.

— Изнасили ли ви? — пита прокурорът, внимателно поправяйки думите й.

— Да, сър. Изнасили ме.

— Изнасилил ви е — повтаря Тайрън Кинг. — И после какво?

— След като свърши, аз се обадох в салона да предупредя, че ще закъснея за работа, а той грабна телефона от ръцете ми и го хвърли върху главата ми.

В резултат на което се повдига обвинение за нападение със смъртоносно оръжие, мисли Аманда и добавя към списъка с покупки един правен въпрос: „Обадили сте се в салона, а не на полицията?“

— Хвърлил е телефона върху главата ви — повтаря прокурорът, което вече му е станало досаден навик.

— Да, сър. Улучи ме отстрани по главата, падна на земята и се разби.

— Какво стана после?

— Преоблякох се и отидох на работа. Той ми скъса роклята — припомня тя. — Затова трябваше да се преоблека.

— А вие изложихте ли случилото се в полицията?

— Да, сър.

— Кога беше това?

— Няколко дни по-късно. Той пак почна да ме бие и аз му казах, че ако не спре, ще отида в полицията. Не спря и аз отидох.

— Какво казахте в полицията?

Карълайн Флетчър изглежда объркана.

— Ами, това, което полицаят вече ви каза. — Има предвид сержант Дан Петерсън, предишния свидетел — толкова късоглед човек, че лицето му буквално беше забито в записките през по-голямата част от свидетелските му показания.



— Казахте ли му за изнасилването?

— Казах му, че аз и Дерек сме се карали, че Дерек редовно ме бие и всичко, и той направи няколко снимки.

Тайрън Кинг повдига дългите си елегантни пръсти и дава знак на свидетелката си да изчака, докато намери няколко снимки и ѝ ги покаже.

— Тези снимки ли направи полицаят?

Карълайн примигва уплашено, докато разглежда снимките. Добро попадение, мисли си Аманда и се чуди, дали специално е била подготвена за това. „Не се бой да покажеш малко чувства“ — почти чува как шушне Тайрън Кинг с изкусителния си баритон. — „Много е важно заседателите да ти съчувстват.“

Аманда свежда поглед към скута си и се опитва да види снимките през очите на съдебните заседатели. Не са толкова страшни всъщност. Няколко одрасквания по бузата на жената, които спокойно биха могли да са оставени от пръстчетата на дъщеричката ѝ, лека червенина на брадичката, завяхващо лилаво петно в горната част на дясната ръка, но всяко от последните би могло да се получи от какво ли не. Едва ли може да се определи като съществено насилие. Нищо, което пряко да изобличава нейния клиент.

— А тази е, когато му казах, че Дерек ме е ухапал — продължава Карълайн без подкана. — Тогава той ми снима гърба и ме пита дали Дерек е упражнил сексуално насилие над мен, а аз отговорих, че не съм сигурна.

— Не бяхте сигурна?

— Ами, ние сме заедно от три години. Имаме бебе. Не бях сигурна за своите права, докато сержант Петерсън не ми каза.

— Тогава ли решихте да повдигнете обвинения срещу Дерек Клемънс?

— Да, сър. Повдигнах обвинения, полицията ме откара обратно в апартамента и арестуваха Дерек.

Някакъв телефон почва да звъни и нарушава естествения ритъм в залата. Зазвучава мелодия. „Дамите от Кемптаун пеят таз песничка — дуу-даа! Дуу-даа!“. И пак отначало: „Дамите от Кемптаун пеят таз песничка...“

Аманда поглежда към своята чанта на земята до краката си. Определено не си е оставила телефона включен, надява се тя. Бърка в

чантата, подобно на няколко жени от журито. Испаноезичният също посяга към джоба на сакото си. Прокурорът поглежда обвинително към асистентката си, но тя поклаща глава и разширява очи, сякаш иска да каже „Не съм аз“.

„Дамите от Кемптаун пеят тази песничка-дуу-даа! Дуу-даа!“

— О, боже мой — внезапно възкликва свидетелката и цветът се отдръпва от и бездруго бледото ѝ лице. Грабва огромната си платнена торба от пода и почва да тършува вътре, а мелодията става все по-силна и настоятелна.

„Дамите от Кемптаун пеят тази песничка...“

— Много съжалявам — извинява се на съдията, който я поглежда неодобрително над очилата си с телени рамки, докато тя изключва мобилния телефон и го мушва обратно в чантата. — Предупредих хората да не ми звънят — опитва да се оправдае.

— Бъдете така любезна да оставите днес следобед телефона си вкъщи — рязко заявява съдията и се възползва от възможността да прекъсне за обяд. — Както и дъвката — добавя и съобщава на всички останали да се върнат обратно в два часа.

— Е, къде ще обядваме? — небрежно пита Дерек Клемънс и докосва ръката на Аманда, докато стават.

— Аз не обядвам. — Аманда прибира книжата в куфарчето си. — На теб ти предлагам да хапнеш някой залък в кафето. — Тутакси съжалява за думите си, понеже напомнят за ухапване. — Ще се срещнем тук след един час.

— Къде отиваш? — чува го да пита, но вече е на половината път по централната алея в залата. Излиза в коридора и се втурва към асансьорите вдясно, а през това време в далечината се чува ревът на океана. Една от вратите се отваря точно, когато тя се приближава. Приема това като добър знак, влиза и си поглежда часовника. Ако действа достатъчно бързо, може да успее да хване тренировката във фитнес залата.

Докато тича в южна посока си проверява телефона за съобщения. Три. Две от Джанет Бърг, живуща в апартамента точно под нейния, с чийто съпруг Аманда имаше кратка и незначителна забелка няколко месеца по-рано. Възможно ли е да е разбрала за авантюрата? Бързо изтрива двете съобщения и прослушва третото, което слава богу, е от секретарката ѝ Кели Джеймисън. Аманда бе наследила невероятно

жизнената млада жена с остра червеникава коса от предшественичката си в „Бийти и Роуи“, която пък очевидно бе изгубила всичките си илюзии след прекомерното натоварване и жалко заплащане като младши съдружник в най-известната правна кантора по наказателни дела в града и бе напуснала, за да се превърне в младичката съпруга на застаряващ донжуан.

Няма лошо, мисли си Аманда, докато приближава ъгъла на „Олив“ и „Клематис“. Според нея, да си младичка съпруга е благородна професия.

Самата тя някога бе такава.

Обажда се в офиса си и почва да говори още преди секретарката да каже здрасти:

— Кели, какво има? — пресича точно, когато светлината се сменя от жълта на червена.

— Джералд Рейнър се обади да види, дали ще се съгласиш на още едно отлагане на делото Буфорд; Максин Филтър иска да знае дали може да дойде следващата сряда в единайсет, вместо четвъртък в десет; Ели се обади да ти припомни за обяда утре; Рон каза, че има нужда от теб на срещата в петък; и някой си Бен Майерс се обади от Торонто. Исква да му се обадиш, каза, че е спешно. Остави си номера.

Аманда замръзва по средата на улицата.

— Какво каза?

— Бен Майерс се обади от Торонто — повтаря секретарката й. — Ти си родом от Торонто, нали?

Аманда облизва току-що образувалата се капка пот на горната си устна.

Някакъв клаксон почва да пищи, включва се друг. Аманда се опитва да премести единия си крак пред другия, но те се размърдват едва след като забелязва как няколко коли се носят към нея.

„Паляче!“ — чува далечни гласове да викат, докато си проправя път през движещата се колона от коли към отсрещната страна на улицата.

— Аманда? Аманда, там ли си?

— Ще ти се обадя по-късно. — Аманда затваря телефона и го пуска обратно в чантата си. Стои няколко секунди на тротоара, поема си дълбоко дъх, докато издиша останките от миналото. Докато стигне

до стъклената врата на фитнес центъра, почти е успяла да изтрие от ума си разговора със своята секретарка.

Още нещо, което Аманда Травис не обича: спомените.

## 2

Докато Аманда успее да се преоблече, да си хване косата на опашка и да си върже маратонките, тренировката на велоергометрите вече е почнала и всички велосипеди са заети.

— По дяволите — измърморва тя, плясва се по черното трико и си дава сметка, че най-неочаквано и обезпокоително е готова да избухне в сълзи. Определено трябва да поставят тук повече уреди, мисли си и преценява, че осем колела едва ли са достатъчни за толкова популярните тренировки. Известно време прехвърля мисълта да избути някоя жена от мястото ѝ, опитва се да избере между добре оформената тийнейджърка, която се перчи на предната редица и останалата без дъх петдесет и няколко годишна жена, пъшкаща отзад. Спира се на втората, понеже си казва, че навярно би било проява на милосърдие човек да я махне от там. Горката жена ще вземе да получи сърдечен удар, ако не внимава. Толкова ли не е чувала, че тренировките на велоергометрите са за онези, които всъщност нямат нужда от тях?

Няколко секунди Аманда стои на прага и завистливо оглежда групата с надежда някоя от участничките в крайна сметка да прочете отчаянието в очите ѝ и да си отстъпи мястото. Не разбират ли, че разполага със съвсем малко време? Че за разлика от повечето от тях тя действително има работа, към която трябва да се върне, че е длъжна да се яви в съда след малко повече от час и се нуждае от тези четирийсет и пет минути, за да изпусне част от сутрешната пара и да събере сили за следобеда?

— Добре, сега всички да си надигнат задниците — излайва инструкторът през грохота на рок музиката. Жените, в чиито изцъклени очи и отворени усти вече се стича пот, тутакси послушно вдигат задните си части и въртят педалите по-силно, по-бързо, по-силно, по-бързо, стараяйки се да не изостават от водача си, докато Блонди пее от близките тонколони.

Разговорът със секретарката ѝ внезапно изплува и зазвучава като шепот в ухото на Аманда. *И някой си Бен Майерс се обади от*

*Торонто, казва секретарката. Иска да му се обадиш. Каза, че е спешно.*

Аманда бързо се връща в главната зала и скача на първата свободна пътечка за тичане пред прозорците с изглед към улицата като превключва механизма на по-висока скорост, докато тича. Поставени на стратегически позиции в стаята, към нея гледат три телевизора. Звукът и на трите е изключен, но заглавията на рубриките не могат да се избегнат. Те се конкурират с потока от новини, които текат в долната част на екраните. Аманда усеща зараждащото се главоболие и се извързва, когато дикторът почва да чете най-пресните важни новини от Средния Изток.

Каза, че е спешно.

— По дяволите! — Аманда наглася наклона на лентата в най-стръмно положение.

— Не бива да правите това — казва някакъв мъж и спира до нея.

Аманда усеща топлия му дъх върху голата си ръка.

— Какво не бива да правя? — пита, без да го поглежда. Гласът му е непознат и тя се опитва да си представи как изглежда. Около трийсетте, тъмна коса, кафяви очи. Добри бицепси, силни бедра.

— Просите си някоя травма като правите наклона толкова стръмен. Говоря от личен опит — добавя, понеже тя не обръща внимание на предупреждението му. — Миналата година скъсах мускул. Отне ми шест месеца да се възстановя.

Без да спира да тича, Аманда обръща поглед в неговата посока и със задоволство установява, че той доста се доближава до представата ѝ, само дето навярно е по-близо до четирийсетте, отколкото до трийсетте и очите му не са кафяви, а зелени. Красив по един прекалено спретнат и чистичък начин. Тя го е виждала тук и преди и знае, че това не е първият път, когато той ѝ хвърля око. Тя натиска едно копче и усеща как наклона на машината под краката ѝ се намалява.

— Така по-добре ли е?

— Всъщност най-добре би било изобщо да не използвате наклона. Вие и така бягате силово. Наклонът само ще натовари допълнително бедрените мускули.

— Не бих искала точно тях да натоварвам. — Аманда нулира наклона. — Благодаря. — Пита се колко време му е нужно, за да се представи.

— Картър Рийз — казва той, преди да е довършила мисълта си.

— Аманда Травис. — Поглъща го с един поглед, докато той се качва на пътеката до нея: широките рамене, мускулестите крака, здравия врат. Сигурно в колежа е играл футбол. А сега играе голф и прави фитнес. Най-вероятно съветник по инвестициите. Скоро разведен или поне разделен, ако се съди по липсата на халка. Две деца. Не се интересува от нищо сериозно. Дава му три минути, преди да ѝ предложи да се срещнат по-късно за по питие.

— Хората Манди ли ви наричат?

— Никога.

— Добре тогава. Нека бъде Аманда. Е, често ли идвате тук? — изрича полушеговито.

Аманда се усмихва. Харесва мъже, които с лекота използват клишета.

— Колкото пъти успея.

— Обикновено ви виждам на онези смахнати колела.

— За жалост, днес закъснях малко. Всичките бяха заети.

— Някъде наблизо ли живеете?

— Живея в Юпитер. А вие?

— Уест Палм. Не ми казвайте, че сте изминали целия път от Юпитер, само за да тренирате.

— Не. Дойдох от работа.

— С какво се занимавате?

— Адвокат съм.

— Наистина ли? Впечатлен съм.

Аманда се усмихва.

— Така ли? — чуди се дали не ѝ се подиграва.

— Адвокати с великолепни крака ме впечатляват — продължава той.

Усмивката ѝ замръзва. Трябваше да се досети. Две минути, минава ѝ през ума.

— А вие?

— Съветник по инвестициите.

— Сега пък аз съм впечатлена — подхвърля, като мълком се поздравява за интуицията си и се надява да не звучи прекалено неискрено.

Но дори и да подозира, че комплиментът ѝ не е съвсем искрен, той с нищо не го показва.

— И какво право практикувате?

— Наказателно.

Картър Рийз се смее с глас.

— Съжалявам. Нещо смешно ли казах?

Той поклаща глава:

— Просто не ми се виждате от типа адвокат по наказателно право.

— И какъв е този тип?

— Груб, як, с бирен корем. — Той демонстративно я оглежда отгоре до долу и одобрително се усмихва, сякаш плоският ѝ корем е бил оформен специално в негова чест. — Не виждам никакъв бирен корем.

— Не винаги това, което виждаш, е това, което получаваш — игриво предупреждава тя.

— Бих искал да видя повече.

Една минута.

— Кога свършвате работа? — пита той.

— Ще свърша около пет.

— Около?

— Горе-долу.

— Около? — повтаря той, но този път го произнася „ооколо“. — Долавям ли следи от канадски акцент?

*Ти си родом от Торонто, нали?*

Аманда настръхва. Тя бе положила доста труд да премахне всички подобни следи от говора си.

— Е, ще ме поканиш ли на питие по-късно или какво?

Кратка пауза, усмивка:

— Обмислях го.

— Мисли по-бързо. Трябва да се връщам в съда след по-малко от час.

Отново усмивка.

— Жена, която не обича увъртанията. Това ми харесва.

— „Мънки бар“? — предлага тя. — В шест? Така ще имам време да се отбия в офиса.

— Имам по-добра идея.



Аманда, свикнала с по-добрите идеи на мъже като Картър Рийз, не е изненадана.

— Знам едно чудесно местенце в твоя квартал. Можем да се срещнем там за питие, а може и да вечеряме...

— Звучи добре. — Аманда вижда как усмивката обхваща цялото му лице. Чувства се ужасно доволен от себе си, мисли тя, самата доста самодоволна. В края на краищата, когато става въпрос за премахване на стреса, сексът е почти толкова добър, колкото и тренировките.

— Правихте ли секс с обвиняемия след инцидента на шестнайсети август? — Аманда пита свидетелката в началото на кръстосания разпит. Докато говори, тя става от стола си, закопчава горното копче на черното си, шито по поръчка сако и енергично се отправя към Карълайн Флетчър, която умолително поглежда към прокурора.

— Възразявам — услужливо се обажда той.

— На какво основание? — подигравателно пита Аманда.

— Неуместност. — Тайрън Кинг се доближава до съдията. — Ваша чест, тук обсъждаме какво се е случило през въпросната сутрин, а не какво може да се е случило по-късно.

— Напротив — възразява Аманда — Моят клиент е изправен пред много сериозни обвинения. Свидетелката твърди, че сутринта на шестнайсети август е била изнасилена; Дерек Клемънс настоява, че сексът е бил по взаимно съгласие и изтъква като доказателство факта, че по-късно същия ден те отново са правили любов. Ако това е вярно, въпросът не само е уместен, но и поставя под съмнение достоверността на показанията на свидетелката.

— Възражението се отхвърля — съгласява се съдията и приканва свидетелката да отговори.

— Вие и обвиняемият правихте ли отново любов след инцидента на шестнайсети август? — повтаря Аманда, понеже свидетелката се колебае.

— Да, правихме — отговаря Карълайн Флетчър.

— Същата нощ ли?

— Когато се върнах от работа.

Аманда се обръща към журито. Внимателно оформените ѝ вежди се повдигат в добре репетирано недоумение:

— Защо? — протичко пита тя.

— Не разбирам.

— Честно казано и аз. Искам да кажа, вие твърдите, че Дерек Клемънс ви е изнасилил по-рано същия ден. Защо доброволно сте склонили да правите секс с него само няколко часа по-късно?

— Той каза, че съжалява — искрено отговаря Карълайн.

— Той каза, че съжалява?

— Може да бъде много убедителен, когато поиска.

— Разбирам. Значи това не е първият път, когато се случва такова нещо.

— Какво такова нещо?

— Ще ви попитам по друг начин. — Аманда си поема дълбоко дъх. — Как бихте характеризирали връзката си с обвиняемия, госпожице Флетчър?

— Не съм сигурна.

— Бихте ли я нарекли бурна?

— Предполагам.

— Карахте ли се много?

— Той винаги крещеше за нещо.

— Вие крещяхте ли му в отговор?

— Понякога.

— А тези скандали преминавали ли са във физическа разправа и преди шестнайсети август?

— Понякога ме е удрял.

— Вие удряли ли сте го също?

— Само за да се предпазя.

— Значи отговорът ви е да, и вие сте го удряли?

Свидетелката се взира в Аманда.

— Той е много по-силен от мен.

— Добре. Да изясним: вие и Дерек Клемънс сте имали твърде бурна връзка, често сте се карали и понякога скандалите са преминавали във физическа разправа. Така ли е?

— Да — неохотно се съгласява Карълайн.

— А тези скандали често ли завършваха със секс?

Свидетелката се размърдва на мястото си.

— Понякога.

— В такъв случай, не е ли възможно на шестнайсети август сутринта Дерек Клемънс да си е помислил, че всичко е както обикновено?

Карълайн Флетчър упорито кръстосва ръце пред изкуствения си бюст.

— Той знаеше точно какво върши.

Аманда прави пауза, през която преглежда бележките в ръцете си, въпреки че вече ги знае наизуст.

— Госпожице Флетчър, когато господин Кинг ви разпитва за случилото се онази сутрин, вие казахте, че Дерек Клемънс ви е хвърлил на леглото, обърнал ви е по гръб и е правил секс с вас.

— Казах, че ме изнасили.

— Да, но първоначалните ви думи бяха, че е правил секс с вас. И признахте, че едва след като сте говорили с полицията, сте решили, че сте била изнасилена.

— Както вече казах, не бях сигурна за правата си, докато сержант Петерсън не ми каза.

— Имаште нужда някой да ви каже, че сте била изнасилена ли?

— Възразявам.

— Приема се — казва съдията — Преминете нататък, госпожице Травис.

Аманда отново поглежда без нужда бележките си.

— И след така нареченото насилие, вие сте се обадили във фризьорския салон, където работите.

— Да им кажа, че ще закъснея.

— Не сте се обадили в полицията — уточнява Аманда.

— Не.

— Всъщност с полицията сте се свързали едва два дни по-късно.

Карълайн Флетчър се намръщва.

— Значи по времето, когато Дерек Клемънс е казал, че „ще ви пречука“, вие не сте се чувствали сериозно застрашена, така ли, госпожице Флетчър?

— Чувствах се застрашена.

— Разбрали сте, че е просто израз, нали така?

— Чувствах се сериозно застрашена — настоява свидетелката.

— Толкова застрашена, че след работа се върнахте направо вкъщи?

— Имам бебе, за което трябва да се грижа.

— Но нямате проблем да оставите бебето само с човек, за който твърдите, че ви е бил и изнасилил. Да не говорим и че е застрашил живота ви.

— Дерек не би наранил бебето.

— О, напълно съм уверена в това — охотно се съгласява Аманда и се усмихва на обвиняемия. — Всъщност Дерек Клемънс е чудесен баща, нали?

— Той е добър баща — с видимо нежелание признава свидетелката.

— За Тифани се грижи най-вече той, не е ли така?

— Ами той бе този, който си стоеше вкъщи през деня.

— А сега?

— Сега ли?

— Сега, когато вие и Дерек Клемънс вече не сте заедно, кой се грижи за Тифани?

— И двамата.

— Не е ли истина, че тя живее при баща си?

— През повечето време.

— А вие сега живеете с друг мъж? — Аманда поглежда в записките си. — Някой си Адам Джонсън?

— Вече не.

— Скъсали сте? Й защо така?

Помощник-областният прокурор незабавно скача на крака.

— Възразявам, Ваша чест. Не виждам връзка между тази поредица въпроси и настоящото дело.

— Сигурна съм, че връзката ще се види при следващия ми въпрос, Ваша чест.

— Продължете.

— Вярно ли е, че Адам Джонсън е издействал ограничителна заповед срещу вас, госпожице Флетчър?

— Възразявам.

— Отхвърля се.

— Защо Адам Джонсън е поискал ограничителната заповед, госпожице Флетчър?

Свидетелката клати глава и нервно почва да чопли лака на средния пръст на лявата си ръка.

— Адам Джонсън е лъжец. Той иска само да ми създава проблеми.

— Разбирам. И това няма нищо общо с обстоятелството, че сте го нападнали с ножица?

— Но това бяха само ножички за маникюр — слабо възразява Карълайн Флетчър.

— Нямам повече въпроси към тази свидетелка. — Аманда се връща на мястото си при масата на защитата и се старее да скрие усмивката си.

Докато минава покрай секретарката си на влизане в своя тесен кабинет, телефонът звъни.

— Няма ме — изрича в движение тя, затваря вратата зад себе си и преглежда съобщенията, оставени на бюрото ѝ. Съблича си сако, изригва черните платнени обувки, които са притискали пръстите ѝ целия следобед и се стоварва в черния кожен стол. Изкушава се в знак на триумф да опъне крака върху бюрото, както правят мъжете във филмите, когато се чувстват особено самодоволни, но това би било малко преждевременно. Делото далеч не е приключило, само защото главната свидетелка на обвинението не се е представила блестящо. Все още остават онези зловещи следи от ухапване по гърба на Карълайн Флетчър. Дали Дерек Клемънс ще успее да убеди съдебните заседатели да пренебрегнат това, което виждат очите им?

Аманда не е склонна да си вирне краката и поради още една причина: няма място. Нуждае се от повече пространство. Погледът ѝ се премества от празния екран на компютъра в средата на бюрото към многобройните папки и книжа, струпани от двете му страни. Десетки черни химикалки с гумирана повърхност са пръснати сред бъркотията от хартиени преси и дребни кристални изделия — миниатюрен пудел, разтворена книга, позлатено перо в мъничка мастилница. Необичайни покупки за човек, който по принцип мрази безпорядък, разсеяно си мисли тя, заляпана през прозореца на третия етаж, примигвайки, както винаги при вида на ярката сграда с цвят на розова дъвка от другата страна на улицата. Не че има право да прави каквито и да било

забележки за декорацията, решава мимоходом — не и след като се провалиха опитите ѝ да убеди шефовете на „Бийти и Роуи“ да пребоядисат канареножълтата си сграда в по-поносимо бяло.

След слабо почукване вратата се отваря и секретарката на Аманда надниква вътре. Под шокиращата оранжевочервеникава коса на лицето на Кели Джеймисън са разположени леко кривогледи очи, въпреки коригиращата хирургична операция и дебелите очила. По средата на сърповидното ѝ лице стои дълъг тънък нос; гърдите ѝ са плоски; краката къси и леко криви. Учудващото е, че всички тези дефектни части се съединяват в едно неочаквано приятно цяло.

— Отново беше Бен Майерс — съобщава тя и гласът ѝ пращи като главня в открит огън.

Аманда повдига една папка от бюрото си и се прави, че чете.

— Казах му, че още не сте се върнали от съда. Той си остави домашния телефон и каза, че можете да му звъните, колкото и да е късно.

Аманда пуска папката на бюрото и попипва крайчето на друга.

— Вече е късно — отбелязва тя. — Да кажем, че вече е нощ.

Кели се размърдва на прага.

— Могат ли да ви задам един въпрос?

Аманда вдига очи към секретарката си и се улавя, че е затаила дъх.

— Кой е този приятел?

За секунди Аманда прехвърля в ума си няколко лъжи, но ги отхвърля набързо.

— Бившият ми съпруг.

— Бившият ви съпруг ли? — Секретарката не прави опит да скрие изненадата си. Очите ѝ се приближават към основата на носа. — Мислех, че Шон Травис е бившият ви съпруг.

— Той също.

— Двама бивши съпрузи ли имате?

Аманда долавя неизреченото продължение „А сте само на дваисет и осем!“

— Какво да ти кажа? Аз съм твърде добър адвокат и твърде лоша съпруга.

Изчаква да чуе възражение от страна на Кели „О, не, сигурна съм, че сте била чудесна съпруга“, но такова не следва.

— Какво иска според вас?

— Нямам представа.

— Каза, че било наистина важно.

Аманда кима и усеща как тялото ѝ се стяга.

— Ще му се обадите ли по-късно?

— Не.

Тишина. Секретарката ѝ пристъпва от крак на крак.

— Ами добре, аз мисля да си тръгвам вече.

Аманда кима одобрително, но Кели не помръдва от мястото си.

— Има ли още нещо? — предпазливо се обажда Аманда.

Кели се приближава и подава на шефката си малко листче.

— Домашният му номер — внимателно поставя розовото парче хартия на бюрото. — В случай, че промените решението си.

### 3

Три причини, по които Аманда разбира, че Картър Рийз е женен, още преди той да ѝ признае: първо, малкото прикрито местенце, което е избрал за вечеря, е толкова малко и прикрито, че Аманда, която добре познава района, два пъти минава с колата покрай комплекса, в който се намира то, преди най-накрая да го забележи, сгушено между магазин за домашни любимци и друг за преоценени обувки. Второ, в помещението без прозорци е толкова тъмно, че тя едва вижда какво яде, но въпреки това, нейният сътрапезник поглежда нервно към входа всеки път, когато вратата се отвори. Трето, той постоянно докосва безименния пръст на лявата си ръка, сякаш да се увери, че не е забравил да махне венчалната си халка — натрапчив и предателски навик.

— Всичко е наред — казва му накрая тя, довършила мидите си и решила да сложи край на притеснението му. — Не ме притеснява това, че си женен.

— Какво? — Дори и на приглушената светлина по лицето му ясно се забелязва колко е шокиран.

— Това, че си женен, не ме безпокои — искрено заявява тя. — Всъщност така нещата са по-лесни.

— Какво? — повтаря Картър Рийз.

— Аз не търся сериозна връзка; кариерата ми ме поглъща изцяло; хиляди неща ми висят на главата; а и по този начин усложненията са много по-малко. Така, че можеш да се отпуснеш. Не е нужно да ме лъжеш. Поне през повечето време — добавя с усмивка.

Минута мълчание, през която Картър Рийз се опитва да реши дали е извадил късмет. Свещта в средата на масата примигва колебливо, когато той издиша.

— Това някакъв вид проверка ли е?

Аманда се засмива.

— Просто казвам, че няма значение, това е всичко.



Картър се обляга назад, поклаща глава, скръства мускулестите си ръце пред гърдите и се визира в тъмнината.

— Има ли някакъв проблем? — пита Аманда.

— Честно казано, не съм съвсем сигурен как да приема това.

— Какво искаш да кажеш?

Той се усмихва неуверено.

— Ами, в интерес на истината, не знам дали да изпитвам възторг или обида.

Аманда се пресята през масата и докосва ръката му.

— Определено не съм имала намерение да те обиждам.

Още една тежка въздишка.

— Добре тогава. — Колеблива усмивка, която се чуди между „Трябва да съм най-големия късметлия на света“ и „Тук има някаква уловка“. — Добре тогава — повтаря той и свива пръсти. — Да бъде възторг.

Аманда отново се засмива.

— Хубаво. Сега, след като преодоляхме това, може би ще поръчаме някакъв десерт. — Оглежда се за сервитьора, но вижда само бледи сенки да се движат в дъното.

— Има ли нещо, което искаш да знаеш? — пита Картър.

— За кое?

— За моя брак.

Аманда размишлява за миг над въпроса. Той очевидно има чувството, че ѝ дължи някакво обяснение, но честно казано, нищо около неговия брак не я интересува. Усеща обаче, че ако каже това, ще го обиди и затова тръгва по течението:

— От колко време си женен?

— От петнайсет години. Две деца. Момче, Джейсън, на тринайсет и момиче, Рошел, през март ще стане на единайсет. Сенди е художничка — продължава без подкана, все едно, че жена му седи до него и чака да я представят. — Рисува. Много е талантива.

Аманда прави всичко възможно да изглежда заинтересувана.

Надява се той да не е някой от онези самомнителни типове, които изпитват такова облекчение, когато някой им обърне внимание, че прекарват цялата вечер в бълване на гузните си малки тайни.

— Тя наистина е много мила жена.

— Сигурна съм, че е чудесна.

— Всичко е наред с брака ми. Само че, нали знаеш...

— Отдалечили сте се — предполага Аманда. И преди е чувала този сценарий. Знае репликите на всички участници.

— Никой няма вина. Просто, ами, разбираш.

Аманда отдръпва ръце от неговите и оправя дълбокото деколте на черния си пуловер, с надеждата да отвлече вниманието му.

— Децата отнемат много от времето и енергията ѝ — продължава Картър, видимо сляп за прелестите ѝ. — Тя вече не се интересува твърде от секс. Казва, че е изморена. Разбираш.

Аманда кима, въпреки, че не може да си представи да е прекалено изморена за секс. Довършва наведнъж остатъка от виното си.

— Така — произнася той, вероятно усетил, че е време да смени темата. — Разкажи ми повече за себе си. Как такава красива жена се е захванала с толкова противна професия?

Аманда свива рамене.

— Мислех, че ще е забавно.

— Забавно?

— Интересно — поправя се тя, макар че забавно е по-точно описание.

— И така ли е?

— Понякога.

— Предполагам, че зависи от престъпника — отбелязва Картър.

— Не — възразява Аманда — Общо взето самите престъпници са доста скучни. Те са учудващо еднакви. Повечето не са особено умни, нито имат въображение. Само престъпленията им ги правят интересни. И обстоятелството, че никой от тези мъже не допуска, че ще бъде хванат.

— Мъже?

— Най-вече. Особено когато има насилие.

— Жените не прилагат ли насилие?

— Не съм казала това — отговаря тя, сещайки се за Карълайн Флетчър.

— Веднъж Сенди хвърли омлет по главата ми.

При небрежното споменаване на жената на Картър Аманда побледнява. За жена, която дори не съществуваше допреди няколко минути, тя изведнъж става някакъв фактор, с който да се съобразяват.

— Омлет ли?

— Правеше закуска и аз споменах, че според мен напоследък е качила няколко килограма. Следващото нещо, което си спомням, е, как този омлет лети през стаята и ме цапардосва право в челото.

Насилие със смъртоносни яйца, си мисли Аманда, а на глас казва:

— Навярно не е било най-доброто нещо, което да й кажеш рано сутринта.

Картър се подхилва при спомена.

— Има ли изобщо подходящо време?

— Съмнявам се.

— Била ли си женена някога?

— Не — излъгва Аманда, понеже решава, че това е по-лесният път. Двама бивши съпрузи биха дошли в повече на Картър Рийз, който и без това си има достатъчно грижи, докато се опитва да реши какво да прави със собствената си съпруга. Освен това, не й се иска да предъвква отново отегчителните подробности около причините за разпадането на всеки един от браковете й. Просто казано, първият път тя беше прекалено млада, а вторият — той беше прекалено стар. Е, може би не чак толкова просто, но какво е значението? Тя се съмнява Картър Рийз да е наоколо достатъчно дълго, че да има някакво значение. Изненадай ме, улавя се, че си мисли, усмихвайки се на мъжа отсреща и мълком го умолява да се отклони от предначертания сценарий. И аз ще го направя, ако ти се осмелиш, казват му очите й. Той я потупва по ръката и нетърпеливо поглежда към вратата.

Сервитьорът внезапно се материализира до масата и стряска Аманда, която не го е забелязала да се приближава.

— Как беше всичко? — пита, докато разчиства посудата.

— Вкусно.

— Благодаря. — Изрича го така, като че ли лично е приготвил храната. — Ще желаете ли десерт? Правим жесток лимонов пай.

— Звучи добре.

— Безкофеиново капучино — поръчва Картър. — И допълнителна виличка.

Аманда замръзва. Винаги е мразила да споделя храната си, не обича някой да протяга ръце към нейната чиния.

— И така, какво те доведе във Флорида? — пита Картър.

Изведнъж Аманда си дава сметка колко тихо е станало, сякаш всички в помещението са млъкнали и я чакат да отговори. Тя се взира през мътната светлина към няколкото други клиенти в ресторанта, но всички са заети да се хранят и изглеждат окуражително незаинтересовани от нейното присъствие.

— Дойдох тук на курорт преди осем години — казва тя. — Хареса ми това, което видях, й реших да остана.

В кой момент полуистината се превръща в лъжа, чуди се тя и се сееща за клетвата, която са длъжни да положат всички свидетели в съда. *Заклевате ли се да кажете истината, цялата истина...*

Някой някога казва ли цялата истина изобщо?

*Дойдох тук на курорт преди осем години* (за да избягам от първия си съпруг), *хареса ми това, което видях* (видях втория си съпруг) *и реших да остана.*

— Значи тук постъпи в юридическото училище?

— Постъпих в юридическото училище. — Омъжих се отново. Придобих гражданство. Разведох се отново. Изкарах около година практика в една малка фирма в Юпитер, преди да ме поканят в „Бийти и Роуи“.

— А семейството ти? Те къде са?

— Майка ми остана в Торонто. Баща ми почина преди единайсет години.

— Аз загубих майка си миналата година. — Картър го казва така, като че ли просто я е загубил от поглед и ако се поогледа добре, пак ще я види. — Рак.

Аманда кима съчувствено.

— Мъчително е...

— Не и за баща ми. Той се ожени отново само два месеца по-късно. За съседското момиче — горчиво добавя с крива усмивка в ъгълчетата на устните си.

На Аманда комбинацията от горчивина и усмивка ѝ се струва почти непоносимо привлекателна. Те придават характер на иначе безизразния глас и баналната хубост. Вече съжалява, че е поръчала десерт. Колкото по-бързо се махнат от всички тези нежелателни роднини, толкова по-добре.

— Знаеш ли, аз имам машина за капучино в апартамента ми — изкусително произнася тя.

Картър Рийз тутакси скача на крака.

— Келнер — извиква в тъмното, като или не си дава сметка, или му е все едно, че е станал център на внимание. — Сметката, ако обичате.

Аманда се среща с Картър Рийз пред елегантното фоайе от мрамор и стъкло на своя жилищен комплекс на булевард „Норт Оушън“. Паркирали са колите си — тя, на нейното запазено място в подземния гараж, той — на паркинга за гости отпред.

— Добър вечер, Джо — тя поздравява възрастния портиер и насочва Картър към асансьорите в дъното на фоайето.

Докато чакат асансьора, Картър почти не вдига очи от черните си мокасини. Очевидно не се чувства много удобно под ярките светлини във фоайето, още повече, че образът му на нетърпелив любовник се отразява многократно в огледалата, покриващи стените.

— Бавни асансьори — отбелязва под мустак, макар че не са чакали дълго.

След няколко секунди асансьорът най-накрая пристига, вратата се отваря и отвътре излиза привлекателна жена на средна възраст, чийто огромен бял пудел се дърпа на каишката си. Кучето почва да лае, щом вижда Картър и се спуска към него.

— Котенце! — подвиква жената и дръпва украшения с бляскави камъчета нашийник. — Извинявайте. Той не обича непознати.

— Този е безопасен — Аманда уверява и жената, и нейното куче, влиза след Картър в празната кабина и натиска копчето за петнайсетия етаж. — Или може би не? — пита през смях, когато той обгръща с ръце кръста ѝ, преди още вратите да са се затворили напълно. Придръпва я към себе си, устните им са на сантиметър разстояние и в този момент вратите внезапно се отварят наново.

— О — произнася жената, която влиза.

Картър незабавно прибира ръце и свежда поглед.

— Джанет — поздравява Аманда, докато жената демонстративно се визира напред. Предполагам, че сега не е най-подходящото време да я питам за какво се е обаждала два пъти в офиса, решава Аманда, докато в асансьора влиза намръщено привлекателен мъж на около трийсет години, в хавайска риза. — Виктор — поздравява още веднъж, а

Джанет се втренчва в съпруга си. Аманда бързо оглежда лицето ѝ за белези от лифтинг, както бе дочула от слухове.

Никой не казва нищо повече и после двойката слиза на четиринайсетия етаж.

— Топли хора — отбелязва Картър, прегръща я отново и заравя нос във врата ѝ.

Щом приближават вратата на апартамента ѝ, чуват телефона да звъни.

— Не вдигай — казва Картър, когато са вече вътре.

— Нямам и намерение. — Хвърля чантата си върху белите плочки на пода и се притиска в него, докато телефонът не спира настойчивия си звън.

Той я целува по врата, езикът му си играе с ухото ѝ.

Тя го хваща за ръката и го повежда покрай огряната от луната всекидневна (цялата в бяло) към също така бялата спалня, а острият звън ги следва по петите.

След четири иззвънявания спира и се чува сигнала на гласовата поща.

— Е, какво мислиш за изгледа?

— Зрелищен — отговаря ѝ, без да обръща внимание на впечатляващата панорама на прибой и небето, която се разкрива от прозорците на спалнята, заемащи цялата стена. Вместо това обсипва с безброй целувки лицето ѝ.

Той бърка под пуловера ѝ, обхваща гърдите ѝ с длани, тя се смее.

— Пълнолуние — отбелязва Аманда.

— Зверовете излизат. — Той премества ръце върху панталоните си и я целува силно по устата.

Телефонът почва да звъни.

— Не се отказва малкият дявол — казва Картър и поглежда към апарата върху нощната масичка.

— Не му обръщай внимание.

— Сигурна ли си?

В отговор Аманда изхлузва пуловера си и го пуска на земята.

— Господи, колко си красива — шепне Картър, а телефонът млъква.

Тя подръпва катарамата на колана му, свлича панталоните му надолу по бедрата и го примъква към леглото в средата на стаята.

Озовават се върху бялата кувертюра и бързо се освобождават от останалите си дрехи. След няколко секунди и двамата са голи, ръцете му страстно я опипват, езикът му търси нейния. Точно както препоръча докторът, мисли си тя, докато той застава на колене и рязко прониква в нея, тялото му се блъска в нейното, заглушава звука на океанските вълни, бръмченето на климатика и подновения звън на телефона.

Картър обръща глава натам.

— Виж, може да е нещо спешно.

В отговор Аманда го хваща за задника и го притиска по-дълбоко в себе си. Бръква между краката му и мълчаливо го връща в предишния ритъм. За щастие той не се нуждае от повече насърчение и следващите двамадесет минути преминават в приятно разнообразие от страстни пози.

— Уау — възкликва той накрая. — Това беше нещо друго.

Какво друго, изкушава се да пита Аманда. Вместо това казва:

— Готов ли са за още един рунд? — Пресяга се към него и точно тогава телефонът подновява болезненото си звънене.

— Защо просто не вдигнеш проклетата слушалка? Който и да е, явно няма да се откаже.

Аманда кимва, знае, че Картър Рийз е прав. Като не вдига, тя само отлага неизбежното, удължава мъчението. Грабва слушалката от нощната масичка и протяга кабела през гърдите на Картър.

— Ало? — изстрелва.

— Накрая ти писна, нали? — произнася познатият някога глас.

Аманда си поема дълбоко дъх, опитва се да усмири яростното биене на сърцето си.

— Дано да е за добро.

— Отнася се за майка ти — казва Бен Майерс.

Аманда се опитва да си представи бившия си съпруг, но ѝ е трудно да си го представи по-различен от опасно красивия млад бунтар в изтъркано черно кожено яке, каквото носеше по времето на първите им срещи. Почудва се дали годините, откакто го видя за последно, са прибавили допълнително тегло към слабата му фигура, дали е оредяла тъмната му коса, дали времето е втвърдило мекия кафяв цвят на очите му. Страните му сигурно пак се набръчкват, когато се усмихва, мисли си тя, макар че усмивката му винаги е била предпазлива и бавна.

Аманда рязко отмахва коса от лицето си и се обляга назад върху таблата на леглото.

— Майка ми — повтаря тъпо. — Да не е мъртва?

— Не.

— Болна?

— Не. Манд...

— Не ме наричай така. Да не е претърпяла катастрофа?

— Тя е в беда.

— Наистина? Кого е убила?

Челото на Картър Рийз се набраздява от дълбоки бръчки. Кого е убила, повтарят бръчките му.

— Бен?

Последвалата тишина изглежда продължава малко по-дълго от необходимото.

— Някакъв мъж на име Джон Молинс.

— Какво!

— Напомня ли ти нещо?

— За какво говориш?

— Вчера, около четири часа следобед, майка ти е простреляла и убила мъж на име Джон Молинс във фоайето на хотел „Четири сезона“.

Аманда чувства как цялото ѝ тяло се облива в горещина от ярост.

— Що за безвкусна шега е това?

— Повярвай ми, не е шега.

— Сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че вчера следобед майка ми е простреляла и убила някого във фоайето на хотел „Четири сезона“?

— Майка ти е застреляла някого ли? — пита Картър Рийз.

— Мъж на име Джон Молинс — казва Бен на Аманда.

— Кой по дяволите е Джон Молинс?

— Нямах ли представа?

— Откъде бих могла да зная? Не съм разговаряла с майка ми отпреди нашия развод.

Картър присвива очи. *Каза ми, че никога не си се женила,* обвиняват я очите му.

— Какво казва майка ми?

— Не казва нищо.

— Защо ли не съм изненадана?



— Трябва да се прибереш у дома, Аманда.

— Какво? В никакъв случай.

— Майка ти е в затвора. Арестувана е за убийство.

— Майка ми е в затвора. Арестувана е за убийство — повтаря Аманда и си мисли, че сигурно е обзета от някакъв следсексуален кошмар.

Картър почва да се измъква от леглото, да си търси панталоните из гънките на завивката.

— Виж, очевидно е станала някаква грешка.

— Няма грешка, Паляче. Съжалявам.

— Какво?

— Майка ти е простреляла мъжа три пъти пред очите на поне двайсет свидетели. Тя вече си призна.

— Нямах право да ме наричаш така.

— Виж, мисля, че не ме чуваш какво ти говоря.

— О, чух те. Повярвай ми, много добре те чух.

— В такъв случай разбираш, че трябва да се прибереш вкъщи, колкото е възможно по-скоро.

— Не мога. Намирам се по средата на важно дело. Не мога просто да си тръгна.

— Можеш да издействаш отлагане.

— Невъзможно. Сигурна съм, че можеш да оправиш нещата там.

— Невъзможно — връща й думите той.

— Не мога да си дойда, Бен.

— Тя ти е майка.

— На нея го кажи това. — Аманда затваря телефона и ядосана изтръгва жицата от стената, после изтичва в кухнята и изключва другия апарат. Отива във всекидневната, отваря плъзгащата стъклена врата, излиза на просторната тераса и вдишва дълбоко хладния океански въздух, опитвайки се да вкара влага в пресъхналите си дробове.

*Паляче, шепнат вълните отдолу. Паляче. Паляче.*

Аманда бързо се връща вътре.

— Картър — провиква се тя, докато затваря вратата, в отчаян опит да заглуши нежеланите гласове. Поглежда отчаяно към спалнята. — Картър, домъкни си красивия задник тук. Нощта едва започва.

Но луната огрява празния апартамент и тишината ѝ подсказва, че Картър Рийз си е отишъл.

## 4

— Заклевате ли се да кажете истината, цялата истина и нищо друго, освен истината? — монотонно произнася чиновникът и Дерек Клемънс поставя лявата си ръка върху Библията и повдига дясната.

— Да.

Аманда изучава клиента си, докато той произнася своето име буква по буква, а след това си казва адреса, въпреки, че според инструкциите ѝ е сложил чиста бяла риза и изгладен черен панталон, пак изглежда леко немарливо. Отворената му яка стои твърде хлабаво около врата; коженият колан на кръста е износен и похабен; русата му коса, разделена на път и хваната на опашка, изглежда мазна и немита.

„Тази сутрин я мих“ — беше я уверил обидено.

Аманда става, разкопчава копчетата на черното си сако, същото като вчера, както и черната пола, и същите черни обувки, които все още ѝ стискат на пръстите. Само бялата блуза е друга, въпреки че е идентична с вчерашната. Тя отново споменава основните факти от бившата връзка на обвиняемия с Карълайн Флетчър, предишния им апартамент, честите кавги, навика им да се карат жестоко и после да се сдобряват.

— Нека чуем вашата версия за случилото се на шестнайсети август сутринта — казва тя и внимателно оглежда заседателите, за да е сигурна, че всеки отдава нужното внимание. Доволна забелязва, че очите на всички са отворени и приковани в свидетеля. Засега никой още не клюма.

Навярно, разбира се, всички са спали добре, мисли си завистливо и си припомня нервните часове между полунощ и шест часа сутринта, които прекара в мятане, преобръщане и проклинане на всичко, свързано с Канада. Как смее Бен да ѝ се обаждат след всички тези години? Как смее да ѝ отправя такива патетични изисквания? Как смее да я нарича Паляче?

Тя вече не е ничие паляче.

*Трябва да се прибереш вкъщи, колкото е възможно по-скоро.*

*Не мога.*

*Как така не можеш?*

*Намирам се по средата на важно дело.*

— Искам да кажа, че работя по цяла нощ — казва Дерек Клемънс, а Аманда се пита колко ли от показанията му е пропуснала — Не мисля, че искам прекалено много от нея — поне да има малко мляко в апартамента, за да мога да си направя една купичка овесена каша, като се прибера.

— Значи сте работили цяла нощ и сте били гладен и изморен.

— Работя от единайсет през нощта до седем сутринта...

Общо взето същите часове, които тя бе прекарала в мятане и преобръщане в леглото, мисли си Аманда и кима с искрено съчувствие.

— ... така че, да, бях гладен и уморен. Апартаментът е кочина. А тя се готви да излиза. Слага си парфюм. Не ми казва дори „Здрасти, как си?“. Аз влизам в кухнята и си сипвам диетична храна от консерва, по която не си падам особено, но това е всичко, което имаме, щото Карълайн е вечно на диета. И млякото свършило. Искам да кажа, що за майка е тя, като не гледа да подсигури поне мляко за бебето?

*Тя ти е майка.*

*На нея го кажи това.*

— И това ви ядоса? — пита Аманда и тръска глава да прогони натрапчивите гласове.

— Дяволски вярно е, ядоса ме.

— Вие какво направихте?

— Казах й, след като ме връзва да стоя с детето по цял ден, най-малкото, което може да направи, е да иде да купи едно мляко и да го донесе вкъщи, преди работа. А тя ми отвръща, че нямала време. Аз й казвам, как така нямаш време? Дори няма още осем часа, а салонът отваря след един час. Тя ми казва, че искала да иде по-рано, понеже Джесика обещала да я подстриже, преди другите да дойдат. Тогава Тифани се събужда и почва да пищи, а аз съм изтощен, човече, и искам просто да поспя. Така че я помолвам да вземе бебето със себе си. Тя отказва категорично. Тогава се опитва да ме избута от пътя си, щото съм застанал пред вратата. Така че яхващам за ръката и в този момент тя ми зашлевява шамар.

— Тя ви зашлевява шамар *на вас!*

— Да. Карълайн има подъл характер. Не се иска много да я прихване.

— Възражявам. — Тайрън Кинг се е надигнал наполовина и съдията приема възражението му.

— Просто отговорете на въпроса, господин Клемънс — инструктира го той.

— Съжалявам, Ваша чест.

— Какво се случи, след като тя ви цапна? — пита Аманда.

— Не си спомням точната последователност на събитията. — Внимателният подбор на думите звучи като чужд език в устата на Дерек Клемънс. — Но си спомням ясно, че се опитах да си предпазя лицето. В събота и неделя работя като сервитьор и не е добре за мен да изглеждам като пребит.

— Значи казвате, че ви е ударила повече от веднъж?

— О, да. Изстреля поне три-четири удара, преди да се осъзная.

*Майка ти е простреляла някакъв мъж три пъти пред очите поне на двайсет свидетели.*

— И какво направихте вие тогава? — пита Аманда с по-висок глас, отколкото е имала намерение.

— Хванах я, избутах я настрани, казах ѝ да се маха по дяволите, че ми е писнало от простотиите ѝ и отивам да си легна.

— А какво направи тя?

— Последва ме в спалнята, пицеше и ме налагаше по гърба. Предупредих я да ме остави на мира, но тя беше като бясна.

— Не сте ли ѝ поискали орален секс?

— Майтапите ли се? Последното нещо, което бих направил, е да си туря оная работа в устата ѝ. Извинете, Ваша чест — изрича Дерек Клемънс през приглушения смях на някои от заседателите.

— Няма да е зле описанието ви да не е толкова цветисто — казва съдията, но веселото пламъче в очите му подсказва на Аманда, че по-скоро се забавлява.

— И все пак нещата приключиха със секс — припомня на свидетеля Аманда.

— Да. — Той невярващо клати глава. — Ние все така правехме. В един момент си разменяме шамари, в следващия вече сме голи и се чукаме като зайци.

— Вие разкъсахте ли ѝ роклята?

Той поклаща глава.

— Тези шевове се разпарят само като ги погледнеш. Карълайн постоянно се оплакваше от това.

— Вие накарахте ли я насила да прави секс с вас?

— В никакъв случай.

*Трябва да се прибереш вкъщи, Аманда.*

*Какво? В никакъв случай.*

Аманда си поема дълбоко дъх.

— Как ще обясните следите от ухапвания, господин Клемънс?

Дерек Клемънс проявява здравия разум да си придаде объркан вид. Той също поема дълбоко дъх, обръща се към съдебните заседатели и им разказва своята история.

— След като свършихме със секса, Карълайн пак почна да се нервира. Каза, че заради мен е закъсняла и сега Джесика няма да има време да я подстриже и всичко това било по моя вина. Казах ѝ да млъкне и да ме остави да поспя, но тя отново почна да ме налага. Успях да сляза от леглото и да застана зад нея. Протегнах се да ѝ хвана ръцете, за да не ми посяга, но тя изведнъж ме сграбчи за косата. Косата ми е доста дълга. — Той поклаща опашката си насам-натам, сякаш за да илюстрира казаното. — Тя обаче здравата ме бе уловила и почна да ме скубе. Кълна се, помислих, че ще ми изтръгне косата от главата и почнах да крещя да ме пусне. Но тя, естествено, какво прави? Почва да дърпа още по-силно, ето какво. Адски ме болеше и не знаех как да я накарам да спре. Затова я ухапах. Тя обаче пак не ме пускаше. И затова я ухапах още веднъж. Този път по-силно. Едва тогава ми пусна косата.

— Искате да кажете, че сте я ухапали при самозащита?

— Искях само да я накарам да престане да ме скубе — тъжно отговаря той.

— Какво се случи после?

— После тя грабна телефона и го метна към мен. Аз го улових и го хвърлих обратно към нея. Беше инстинктивна реакция. Нямах намерение да я удрям с него.

— Затворихте ли я в апартамента против волята ѝ?

— Не, по дяволите. На този етап аз вече я умолявах да се пръждосва.

— Какво искахте да кажете, когато сте я заплашили, че ще я „пречукате“?

Дерек Клемънс свива рамене.

— Това бе просто израз. Ако някой от нас двамата се е страхувал, че ще го пречукат, това бях аз.

— Колко сте висок, господин Клемънс?

— Един и осемдесет.

— А колко тежите?

— Седемдесет и пет килограма.

— И се опитвате да ни кажете, че макар да сте с тринайсет сантиметра по-висок и с около двайсет килограма по-тежък от Карълайн Флетчър — продължава Аманда, понеже съзнава, че ако тя не зададе този въпрос, прокурорът ще го направи, — вие сте били този, който се е страхувал за живота си?

— Хей — отговаря със сконфузена усмивка Дерек. — Човек не го убива *големината* на пицова. А онези гадни малки патрончета.

Заседателите все още се кискат, докато Аманда си взема куфарчето.

— Е, колко време мислиш, че ще се забави журито? — Ели Таунсхенд пита между две хапки от салатата си. Тя е най-близката приятелка на Аманда, въпреки, че рядко се виждат повече от веднъж месечно. Не и толкова дори, откакто Ели и Майкъл се сгодиха.

— Зависи, колко са умни — отговаря Аманда и се чуди дали изобщо някой от заседателите ще се окаже достатъчно умен да си даде сметка, че не е възможно историята на Дерек да се е случила по начина, по който я описа той. Трябваше само да възстановят последователността на събитията, както ги описа обвиняемият и щяха да разберат, че ако наистина Дерек Клемънс е стоял зад Карълайн Флетчър и тя го е скубала по посочения начин, не би било възможно устата му да се намира много по-ниско от раменете ѝ, да не говорим пък да стигне чак до *средата на гърба ѝ*.

Подобно нещо просто бе невъзможно, освен ако той не е лежал отгоре ѝ.

Естествено Аманда нямаше намерение да zlepоставя собствения си клиент.

— Е, намери ли си рокля за сватбата? — пита я Ели. Бадемовидните ѝ очи се разтварят нетърпеливо в очакване. Меки

кестеняви вълни очертават обли страни с трапчинки.

— Още не. — Аманда поглежда към оживената главна улица. Те седят пред отворения прозорец на таверната „Бит сити“ на „Клематис“ и наблюдават безразборния парад на туристите долу. Лекият бриз лениво си играе с кранчетата на хартиените покривки. Температурата се е установила на приятните двайсет и шест градуса. Още един идеален ден в Южна Флорида, мисли си Аманда и усеща смътна вина, че не му се наслаждава повече.

— Как така, не още? Какво чакаш?

— Сватбата е чак през юни — внимателно напомня на приятелката си Аманда.

— Което на практика е почти дошло. О, боже мой! Не се обръщай.

Аманда инстинктивно се завърта на стола си.

— Мамка му — измърморва под нос, докато гледа как Шон Травис се приближава с ръка, покровителствено обгърнала кръста на новата му съпруга. Мамка му, мамка му, мамка му, продължава да си мисли и изпъшква, когато той я забелязва. Няма такова съвпадение. Двама бивши съпрузи за два дни. Да не би секретарката ѝ да е забравила да ѝ напомни, че е Националната седмица на бившите съпрузи?

— Аманда! — поздравява Шон и обгръща още по-здравомладата си жена.

— Шон, как си?

— Добре. А ти?

— Добре — отговаря тя. — Помниш Ели, нали?

— Разбира се. Как сте?

— Добре.

Добре, добре, добре, мисли си Аманда.

— Вие трябва да сте Дженифър. — Тя изучава безстрастно бившия си съпруг и новата му жена и намира, че черната коса и сивите очи на жената отиват на сивеещата коса и черните очи на Шон.

Новата съпруга подава ръка на Аманда, после я слага върху леко заобления си корем.

— Чакаме го през юли — гордо произнася Шон, забелязал погледа на Аманда.

— Поздравления — искрено казва тя.



— Нямаме търпение — пропява Дженифър.

— Е, радвам се, че се видяхме — казва Шон на Аманда и звучи така, сякаш наистина го мисли. — Приятен обяд.

— Желая ви късмет — подвиква след тях Аманда.

— Копеле — настръхва Ели. — Да навира бременността ѝ в лицето ти по този начин!

— Мисля, че той не искаше да стане така.

Ели свива рамене. Жестът показва, че не е убедена.

— Аз съм тази, която не искаше деца, Ели.

— Кое то никога няма да мога да разбера. Ти би била страхотна майка.

— Да бе. Имах чудесен пример. — Аманда си представя майка си, затворена в килия в Торонто, но тутакси премахва нежелания образ. Споменът за майка ѝ упорито се загнездва в периферията на съзнанието ѝ, докато тя се чуди дали да каже на Ели за обаждането на Бен. Когато накрая отваря уста, осъзнава, че Ели е по средата на някакво изречение.

— Извинявай, какво?

— Питам, как се почувства, като видя Шон отново?

Със свиване на рамене Аманда прогонва последните следи от спомена за майка си.

— Малко необичайно, предполагам. Странно е като си помислиш, че нямаш какво да кажеш на някого, с когото си мислила, че ще прекараш остатъка от своя живот.

— Съжаляваш ли за нещо?

— За много неща — с въздишка признава Аманда — Не бях много добра съпруга.

— Вие просто не си подхождахте много, това е всичко.

Аманда топло се усмихва на приятелката си.

— Това беше мило. Благодаря ти.

— Истина е. Шон Травис може да е много хубав човек, но никога не е бил за теб.

Аманда забелязва Бен Майерс да се прокрадва в съзнанието ѝ и примигва в опит да го прогони оттам.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно.

— Като че ли искаш да ми кажеш нещо.

— Какво да ти кажа? — Ами, добре. Понеже питаш. Снощи получих едно доста обезпокоително обаждаване, точно след абсолютно безсмисления секс с почти абсолютно непознат мъж. Обади се бившият ми съпруг, не този, с когото току-що говорихме, а един, за когото дори не знаеш, че съществува, първият ми бивш съпруг — съжалявам, не зная защо така и не ти казах за него, прости ми. Както и да е, той се обади да ми каже, че майка ми е арестувана за убийството на някакъв мъж във фойето на хотел „Четири сезона“ в Торонто. Аманда си набождя късче салата. После я пхва в устата си, преди да може да изкаже тези неща на глас. — Не — произнася вместо това и отправя към приятелката си най-успокояващата си усмивка. — Няма нищо.

След обяда Аманда мисли да се върне в офиса, но се отказва. Няма желание да се справя с въпросителните погледи на Кели. Не може да иде и във фитнеса, решава тя, защото Картър Рийз може да е там. Няма смисъл и да се връща в съда. Прекалено рано е. Може да минат часове, дори дни, преди журито да се върне с присъда.

Тя импулсивно скача в старомодния зелен тролей, който се движи напред-назад между улица „Клематис“ и близкия „Сити плейс“, новопостроената Мека от магазини и ресторанти, заемаща няколко пресечки в центъра.

Може да ида на кино, решава на слизане от тролея. Проправя си път през бавно движещата се тълпа към високия ескалатор. Но изглежда, че на всички в Палм Бийч им е дошла същата идея и опашката за мултиплекса е дълга и объркана. Аманда се връща към прехваления търговски център долу и прекарва няколко часа да разглежда разсеяно дългата редица витрини в търсене на рокля за сватбата на Ели. И макар да си харесва една дълга черна рокля, която вижда в дъното на „Бетси Джонсън“, не влиза. Вместо това продължава, като в транс, да върви, после сяда за малко на една празна пейка до големия фонтан в средата на многолюден площад и наблюдава как някакви деца тичат около родителите си, седнали да хапнат на терасата на „Беладжо“ — италиански ресторант, сега обновен, но повече откъм размера на порциите, отколкото откъм качеството на храната.

Срещата с Шон и новата му съпруга я бе разстроила, дава си сметка Аманда, но не знае защо. Пристъп на носталгия, може би. Той беше добър човек, мил. Буквално бе налетяла на него, докато се разхождаше безцелно из претъпкания плаж. После излязоха за по едно питие, след това на вечеря. Откри, че с него се разговаря лесно. А може би просто ѝ се е говорело. На него пък явно му харесваше това, което чува. Поне в началото.

Началото е лесно, мисли си Аманда. Аз съм страхотна в началото.

И накрая също, решава тя и скача на крака, като едва не се блъсва в една възрастна двойка, която внимателно пристъпва по неравната каменна настилка. Решението да сложи край на брака им с Шон бе нейно, точно както по-рано, когато реши да си тръгне от Бен. Не е за нея тази глупост „да остаряваме заедно“. Нито тъпото „докато смъртта ни раздели“. Обичай ги и ги напускай. Това е нейното мото. А винаги е за предпочитане ти да си този, който казва сбогом.

*Паляче, чува някой да вика. Тук, Паляче. Оттук.*

Аманда рязко обръща глава надясно. Но вижда само група деца, които си играят.

— Тук, пилешки мозък — малко момченце вика на приятеля си.  
— Не, глупчо. Оттук!

*Паляче! Паляче!*

Аманда се шмугва в най-близкия магазин, за да избяга от звука, грабва няколко закачалки с дрехи от стенда и се отправя към съблекалните в дъното.

— Мога ли да ви помогна? — пита една продавачка. Изглежда на осемнайсет, същата възраст, на която беше тя, когато се омъжи за Бен.

Дали се е оженил повторно, хрумва ѝ изведнъж.

— Не, не мисля — изрича на глас и потърква чело, за да изтрие Бен от ума си.

— Моля? — пита продавачката — Не искате ли да пробвате тези неща?

— Какво? А, да. Разбира се, че ще ги пробвам. — След минути вече е в потискащата схлупена съблекалня и се оглежда в тясното високо огледало, но вижда насреща си младеещото отражение на майка си.

*Здравей, Паляче, казва майка ѝ.*

Аманда потръпва. Тя беше на шест години, когато майка ѝ прокле стария господин Уолш, техния съсед, който упорито паркираше колата си точно в средата на общата им алея. Два месеца по-късно нещастникът почина. Ето каква бе ужасната сила на майка ѝ.

А сега още един мъж е мъртъв, мисли си Аманда. Прострелян три пъти, вероятно от близко разстояние. Какво става, мамо? Да не би проклятията ти да не действат достатъчно бързо напоследък?

*Паляче*, вика майка ѝ иззад вратата.

— Извинете. Какво?

— Питам как се справяте — отговаря продавачката.

— Чудесно — отговаря Аманда, макар че още нищо не е пробвала. — Благодаря ви.

— Вашият телефон ли звъни? — пита отново момичето.

Чак сега Аманда осъзнава, че някъде до нея звъни телефон.

— О! О, да — Бърка в черната си кожена чанта — Ало? — произнася плахо.

*Накрая ти писна, нали?*

— Какво?

— Току-що се обадиха от съда — осведомява я секретарката ѝ.  
— Журито се е върнало.

## 5

— По обвинението в смъртни заплахи какво решихте?  
— Намираме обвиняемия за невинен.  
— По обвинението в насилствено задържане какво решихте?  
— Намираме обвиняемия за невинен.  
— По обвинението в сексуално насилие какво решихте?  
— Намираме обвиняемия за невинен.  
— По обвинението в нападение със смъртоносно оръжие какво решихте?  
— Намираме обвиняемия за невинен.  
— По обвинението в насилие и побой какво решихте?  
— Намираме обвиняемия за виновен.  
— Благодаря — казва съдията, разпуска журито и определяш дата за произнасяне на присъдата.  
— Какво стана? — Погледът на Дерек Клемънс се мести от адвокатката му към гърдестата млада жена, с която бе живял и която сега тихо плаче в дъното на съдебната зала.  
— Ти беше оправдан по четири от обвиненията.  
— Тогава как така ме намират за виновен по петото?  
— Защото си я хапал, Дерек — напомня му Аманда.  
— Ама аз я и изнасих — казва той. — А те ме оправдаха по това.  
Аманда поклаща глава, полуневярващо, полуотвратено. Като си помислиш, че тя почти бе повярвала на част от историята му.  
— Ще се видим отново за присъдата.  
— Мислиш ли, че ще ида в затвора?  
— Това е първо обвинение, а ти си този, който предимно се грижи за Тифани. По-вероятно е да те сложат на изпитателен срок.  
— Кълна се, ще убия тази кучка, ако ида в затвора.  
— Чудесно. Само не забравяй да си намериш друг адвокат. — Аманда премята чантата си през дясното рамо и се отправя към изхода на залата. Дерек Клемънс върви по петите ѝ.

— Хей, почакай. Мислех си, че бихме могли да пийнем по нещо. Да отпразнуваме.

Аманда не си дава труда дори да забави крачка.

Пълната луна я следва, докато кара на север по „Конгрес“. До нея на предната седалка на тригодишния й тандъбърд кабрио лежи току-що купената бутилка скъпо червено вино. Тандъбърдът беше подарък от Шон за четвъртата им и, както се оказа, последна годишнина. Виното бе подарък за самата нея. В крайна сметка, не беше ли помогнала светът да стане по-удобно място за отвратителните канибали?

— Върших си работата — напомня си тя и завива наляво по Четирийсет и пета.

Не е нейна вината, че Дерек Клемънс е толкова убедителен лъжец. Не е нейна вината, че Карълайн Флетчър е своят най-лош враг. И в най-хубавите си времена правосъдната система е една хазартна игра, ето защо добрият адвокат винаги е за предпочитане пред добрата кауза. Невинните често страдат; виновните редовно остават на свобода. Но за щастие Аманда знае, че с времето отделните лица се преливат едно в друго. До утре сутринта тя дори няма да си спомня как изглежда Карълайн Флетчър, докато плаче в дъното на залата. С малко повече късмет и вино за празнуване. Аманда потупва бутилката на черната кожена седалка. Новият ден ще докара нова партида бандити до бюрото й, които да защитава. Възползвай се от своя шанс. Отървавай ги; отмятай ги.

Преди да се преустрои в дясната лента, Аманда поглежда в огледалото и вижда очите на майка си да надзъртат. Някои лица не се забравят толкова лесно, предупреждават я тези очи.

Тя бързо се включва в движението и засича един бял лексус. Шофьорът рязко се отклонява и размахва юмрук в безсилно възмущение. Накъде си мислиш, че си се забързала така, заканва й се юмрукът му, а Аманда със зяпнала уста оглежда гъстите редици коли, отпразнували се на север.

Магистралата, както обикновено, е задръстена от коли. Уморени служители, прибиращи се от работа, безцелни туристи, в търсене на поредното страхотно местенце, боси тийнейджъри с фалшиви лични

карти, упътили се към най-нашумелия бар, старци, които би трябвало още преди години да са подновили шофьорските си книжки, дете не знаят къде се намират, камо ли накъде са тръгнали. Типична петъчна вечер през февруари. Някъде напред вероятно е станала катастрофа, ако се съди по задръстването и бавната скорост на колите. Аз съм си виновна, мисли си тя и поглежда часовника на таблото. Почти седем. Не трябваше да стои толкова до късно в офиса след съда. Не трябваше да се бави толкова в магазина, докато избираше виното. Не трябваше да избира магистралата в седем часа в петък вечер през февруари. Обикновено тя взима пътя от офиса до дома си за дваайсет минути с колата, но сега ще има късмет, ако се прибере до осем. Обляга глава назад. Няма смисъл да се пръска от нерви заради нещо, което е извън нейния контрол.

Тази философия върши работа около дваайсет минути, после вече Аманда е на път да експлодира.

— Добре, достатъчно. Раздвижете се, хора. — Взира се в млечножълтата луна отгоре, сякаш засмяното лице, изобразено на нея, е някак отговорно за злата ѝ съдба. Пълнолунието е опасно време, тя знае това. Поглежда към съседната кола. Някаква жена в розов пуловер говори по телефона.

Мога да се обадя на някого, решава и посяга към чантата си. Но не е сигурна на кого точно да се обади. На Ели ще ѝ се стори странно, ако я чуе два пъти за един ден, а и смътно си спомня, че Кели ѝ бе споменала, че ще вечеря у родителите си.

— Ели и Кели — Аманда произнася на глас и имената сякаш се търкулват от езика ѝ. — Ели и Кели. Кели и Ели. Доста сме се смели с Ели и Кели. — Браво. Напълно се видиотих, мисли си Аманда и решава да звънне на приятелката си Ванеса. — Да, бе. Да звънна на Ванеса. Не сме се чували — от колко? Две години? — Или пък на Джуди Нелман? Виждаха се с нея и съпруга ѝ на всеки няколко седмици, докато беше омъжена за Шон. И онази, другата жена, която се омъжи за приятеля на Шон, Брайс Хол? Как ли се казваше? Една, Ема, Емили? — О, да, приятелите на Шон сигурно душа дават да ме чуват.

Защо продължава да си мисли за Шон? Само защото се натъкна на него на обяд? Той и друг път се е появявал неочаквано. Веднъж в центъра „Кравиц“, преди няколко години. Тогава все още беше доста

сърдит, въпреки че тя не бе поискала нищо при развода им. Той все пак се бе направил, че не я вижда и се бе шмугнал в мъжката тоалетна точно, когато отиваше да му каже здрасти. Бе прогонила от ума си този инцидент, без да му обръща внимание. Когато нещо е свършило, то е свършило и край. Очи, които не се виждат, се забравят. Нали това винаги е бил нейният девиз?

Разбира се, Дженифър и тя трябваше да влезе в картинката. Дженифър, с прасковения си тен и дълга лъскава черна коса. И издут корем.

Издут корем, издут корем, издут корем.

Това ли я извади чак толкова от равновесие?

Това можех да бъда аз, напомня си тя. Аз съм тази, която не искаше да има деца. Аз съм тази, която каза, че не съм създадена да бъда майка. Ти би била страхотна майка, каза ѝ Ели на обяд. Със сигурност. Точно като собствената ѝ майка — жена, чиито майчински инстинкти се проявяваха по два начина: безразличие и гняв. Колкото и да е странно, Аманда винаги бе предпочитала гнева.

Отново поглежда към жената с розовия пуловер. Тя ѝ се усмихва и продължава да говори по телефона.

Последния път, когато Аманда видя майка си, тя носеше блуза в почти същия нюанс на розовото. Късата ѝ медноруса коса бе прясно измита и гладко фризирана, както винаги. Всъщност Аманда не си спомня случай, когато майка ѝ да не е изглеждала сякаш току-що излиза от салон за красота. Дори ако бе пияна като мотика и се блъска навсякъде, косата ѝ винаги е била в идеално състояние.

Какво е направила този път?

Това наистина не ме засяга.

Кого е убила?

Това не е мой проблем.

Тя ти е майка.

Вече не.

Аманда прогонва образа на майка си с махване на ръка, сякаш отпъжда досадна муха.

— Ако обичате, можем ли вече да започнем шоуто по този път? — отправя молба към другите шофьори и колите милостиво потеглят по-бързо. — Благодаря ви — казва на усмихнатото лице на луната.

Четирийсет минути по-късно вече си е вкъщи.



— Здравсти, Джо. — Махва на портиера.

— Попаднали сте в задръстването на магистралата?

— Точно така.

— По радиото казаха, че е станала катастрофа на изхода за Ривиера бийч.

— Отстрани на пътя още имаше полицейски коли — казва му Аманда.

— Компания ли очаквате? — Той кимва към бутилката вино в ръката ѝ.

Аманда усеща как гърбът ѝ се стяга. Любопитство ли долавя в гласа му или неодобрение?

— Тази вечер не.

Той се усмихва.

— Е, приятна вечер.

— И на теб.

Просто се мъчи да поддържа някакъв разговор, казва си в асансьора, доволна, че до петнайсетия етаж не се случва нищо особено. Без ненужни спирания. Без бивши любовници. Нито подозрителни съпруги.

— Само аз и моята бутилка — изговаря към празния коридор, когато вратите на асансьора се отварят. Пъргаво стига до апартамента си в ъгъла, като едва не се спъва в парче червена тапицерна, отлепила се от стената с цвят на слонова кост. Сутринта трябва да се обади на домоуправителя и да му каже да прати да я оправят, преди някой да е пострадал. Не би искал някой амбициозен млад адвокат като нея да го съди.

Не че практикува в областта на случайните телесни повреди, мисли си Аманда. Не, нейната специалност е да защитава разни откачени, които се опитват да смажат от бой приятелките си. Да не споменаваме онези, които пребиват непознати в бар или обират супермаркет и застрелват няколко невинни минувача. Разбира се, ако идиотът, който е стрелял, е синът на виден местен политик, или ако някой от минувачите се случи да бъде млад и красив и следователно да става за първа страница на „Палм бийч поуст“, тогава случаят е достоен за Джаксън Бийти и Стенли Роуи, които лично поемат най-сладките дела.

— Сладките дела — произнася на глас Аманда и се чуди кога е успяла да претръпне толкова. И кое я разстройва повече — фактът, че Дерек Клемънс е оправдан по четири от обвиненията или че по едно е намерен за виновен?

Няколко секунди стои пред апартамента си, почти няма желание да влезе. Колко ли съобщения от бившия си съпруг ще намери на гласовата поща? Макар че, най-изненадващо, в работата ѝ не бе оставил никакви съобщения повече.

И сега няма.

— Добре — казва Аманда, застанала в средата на бялата си кухня. Изважда тапата на виното. — Добре — повтаря, чувствайки се странно незначителна. Напълва си почти догоре голяма чаша с вино и отпива дълга глътка. Решава, че не е зле да хапне нещо. Отваря хладилника, но не намира нищо, освен бутилка портокалов сок и десетина кутийки разнообразни плодови млека. Проверява срока на годност на едно с ягоди и киви и вижда, че е изтекъл преди пет дни. Което означава, че и другите са така, понеже ги бе купила едновременно. Преди колко време? Кога за последен път бе пазарувала? Няма дори мляко, за бога.

*Що за майка е тя, като не гледа да подсигури поне мляко за бебето?*

— За щастие аз нямам бебе — казва Аманда, сякаш се защитава. С чаша в едната ръка и бутилка в другата, тя влиза във всекидневната. — Виждаш ли? Няма бебе. — Изпива още една глътка вино, изригва си обувките и се просва на белия ленен диван. После поглъща половината чаша на една дълга глътка, както правеше майка ѝ.

Всъщност не е чудно, че Бен не е звънял, решава тя. Никога не е бил от онези мъже, които не разбират от дума. Винаги е знаел кога да спре, кога да се откаже, кога да приеме загубата и да се оттегли.

Чудното е, че изобщо ѝ се бе обадил.

Аманда се изкискава. Разбира се, обстоятелствата са доста необикновени. Не всеки ден майка ти извършва убийство.

Но от друга страна, кой знае колко хора е убила майка ѝ през годините? Джон Молинс може да е първият, когото е затрила така публично, но Аманда е убедена, че навсякъде е покрито с трупове.

Тя пресушава остатъка от виното в чашата и си налива втора. Няколко капки се разливат върху белите плочки на пода, за малко да

улучат белия килим с черен кант. Определено трябва да сложи още малко мебели в тази стая. Един стол, да запълни празното пространство до лявата стена, евентуално масичка за кафе, още една лампа. Апартаментът ѝ винаги е изглеждал леко недовършен, сякаш някой се готви да се нанесе. Или да се изнесе.

Точно както го харесвам, мисли си и поема още една глътка от виното. Разглежда голите бели стени и усеща как най-накрая раменете ѝ почват да се отпускат.

— За човека на луната — кимва към него и отпива. — И за Бен, моят първи бивш съпруг. — Още една глътка, по-дълга този път. — И за Шон, вторият: — Още една глътка, и още една. — По дяволите, за всичките ми бивши съпрузи, минали и бъдещи. — Довършва чашата си и я вдига във въздуха. — И за всички невинни жертви на майка ми. Старият господин Уолш. Джон Молинс. Баща ми — шепнейки се мъчи да се изправи на крака. — О не. Няма да отиваме нататък. Определено натам няма да вървим.

На вратата се звъни. Аманда се втрещва в нея. След няколко секунди отново се звъни.

— Хайде, отвори — заповядва женски глас.

Аманда се приближава до вратата и я отваря, без да пита кой е.

— Джанет — казва на жената, чийто кестеняв бретон напълно скрива челото ѝ. Какъв е смисълът да си направиш лифтинг, ако ще покриваш цялото нещо? Мисли си да пита: На какво дължа честта? — но решава, че и без друго знае. Вместо това се спира на: — Искаш ли едно питие?

— Не, благодаря.

Аманда се засмива и си сипва остатъка от виното.

— Може ли да вляза?

Отстъпва и дава път на Джанет да влезе. Следва я във всекидневната и посочва дивана:

— Заповядай.

— Не, благодаря. Няма да се бавя.

Тогава защо поиска да влезеш, пита се Аманда, но решава да си замълчи. Прекалено заета е да се взира в неестествено подутите устни на Джанет. Какво им става на такива привлекателни жени като Джанет да си причиняват толкова ужасни неща, чуди се, но не задълго, понеже

знае отговора. А той е: жени като самата нея. Аманда отпива още веднъж.

— Сигурна съм, че знаеш защо съм тук.

— Съжалявам. Искан да ти звънна обратно. Но просто бях прекалено заета...

— Не можеш да заблудиш никого, нали знаеш?

— Май е по-добре да седна. — Аманда потъва в дивана и има усещането, че стаята се върти.

— Зная за теб и моя съпруг.

Аманда не казва нищо. Сега се нещо от сорта, че най-добрата защита е нападението, но няма нито енергията, нито желанието да влиза в разпавии.

— Виктор ми каза всичко за малката ви авантюра.

Аманда клати озадачено глава. Какво им става на мъжете, че изпитват ужасната нужда да си признават? И пак знае отговора. Признанието може да е добро за душата, но е още по-добро за премахване чувството на вина.

Джанет погрешно приема объркването на Аманда за отрицание.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не си имала авантюра с мъжа ми?

— Трудно бих го нарекла авантюра.

— Нима? А как би нарекла това да спиш с нечий съпруг?

Аманда е прекалено уморена, за да търси добър отговор.

— Безразсъдно — чува се да произнася. — И глупаво. Много глупаво.

— Е, това поне е вярно — съгласява се Джанет. Изглежда, че се чувства определено неловко, сякаш е дошла подготвена за здрава битка и не е готова да приеме толкова лесна победа. Поглежда към чашата в ръката на Аманда.

— Сигурна ли си, че не искаш нещо за пиене? — пита Аманда.

— Какво има, Манди? Не останаха ли женени мъже, с които да пиеш?

— Моля те, не ме наричай Манди.

— О, извинявай. Само мъжете, с които спиш ли имат право да те наричат така?

Аманда се изправях усилие, макар че й се иска само да си легне.

— Може би трябва вече да си тръгваш.

— Не и преди да ти кажа това, за което дойдох.

— Съжалявам. Мислех, че вече си го... казала.

— Това за тебе е само игра, нали? Да си играеш с живота на хората. Не те интересува, дали нараняваш другите? Дали една нощ на безгрижно забавление за теб може да означава нечия болка за цял живот? Че моят брак може никога да не се възстанови?

— Наистина мисля, че малко преувеличаваш. Беше просто една нощ. Не означаваше нищо за никой от нас.

— Но за мен означава нещо — протичко отговаря Джанет.

Лицето на Аманда поруменява от срам.

— Извинявай.

— Просто стой настрана от съпруга ми. — Джанет бързо отива до вратата и я затръшва след себе си.

Вибрацията от звука преминава през тялото на Аманда като ток. Може би сега е добър момент да напусне града, мисли си тя. След което обилно повръща върху белия килим.

Когато се събужда на пода във всекидневната, вече е почти два часа сутринта.

— О, мамка му — мърмори тя, усещайки все още прясната миризма на повръщано. Взира се в огромното червено петно в средата на килима. Изглежда като кръв, мисли си. Никакво количество вода и сапун няма да премахнат петното. — Мамка му — простенва отново. Главата ѝ бучи безспирно като приборя под прозорците. Докосва косата си, която лепне от повръщаното.

— Отвратителна си — казва си и влиза под душа с дрехите. Стои под горещата струя вода. Опропастява си костюма, знае това. Както опропасти и килима. Да не споменаваме целия ми живот, мисли мелодраматично и излива почти цяло шише шампоан на косата си, заравяйки дълбоко дългите си нокти.

Хм, добре. Каквато майката, такава и дъщерята.

Макар че всъщност не си спомня майка ѝ някога да е повръщала след някой от нейните запои. Напиваше се до безпаметство и си стоеше — отнесена и далечна, сякаш физическото ѝ присъствие се определяше от емоционалното ѝ отсъствие.

След душа Аманда изхлузва мокрите си дрехи, силно разтрива тялото си с бяла хавлиена кърпа и пропълзява в леглото. Сутринта ще се занимава с килима, макар че какво всъщност би могла да направи с

него, освен да го навие и изхвърли? Дори и след неколkokратно професионално пране под повърхността му ще личи безформеното петно. Запитва се какво ли е направил управителят на хотел „Четири сезона“ в Торонто с килима във фоайето. След три куршума има много кръв.

— Може би трябва да му се обадя и да го питам как е решил въпроса. — Аманда се пресята към телефона до леглото ѝ и набира номера, който дори не е разбрала, че е научила наизуст.

— Ало? — сънлив глас отговаря от другата страна.

— Какво са направили с килима?

— Аманда?

Представя си как Бен се мъчи да седне, вижда го как отмахва няколко кичура от притворените си очи.

— Предполагам, че е имало много кръв — продължава тя. — Просто се чудех какво са направили с килима.

— Не зная — отговаря той, като че ли този бе най-естественият разговор помежду им по това време на нощта.

— Кой по дяволите е Джон Молинс? — пита тя.

— Не разполагаме с много подробности.

— А с какво разполагате?

— Знаем, че е от Англия. И че е дошъл тук на почивка със съпругата и децата си.

— Каква е връзката му с майка ми?

— Според полицията — никаква.

— Искаш да кажеш, че майка ми е простреляла и убила абсолютно непознат човек?

— Очевидно.

Аманда се обляга назад върху таблата на леглото. Това беше прекалено, дори и за майка ѝ.

— Била ли е пияна?

— Не — казва Бен. — Наистина трябва да си дойдеш у дома, Аманда.

Аманда затваря телефона, без да се сбогува. Отива до прозореца и се втренчва в луната.

Самолетът от Палм Бийч за Торонто излита с почти час закъснение.

Когато поемат по пистата, Аманда въздъхва с облекчение, доволна, че вече няма възможността да побегне с писъци и да вика: „Промених си мнението. Пуснете ме да изляза“, което сигурно щеше да направи, ако не се бе озовала в дъното на претъпкания Боинг 737, притисната между една дъвчеща дъвка тийнейджърка и бизнесмен на средна възраст, толкова погълнат от своя шпионски трилър, че дори не я погледна, докато почти се катереше по него, за да стигне до мястото си.

Още неща, които Аманда мрази: средни седалки в самолети; тийнейджърки, които шумно дъвчат дъвки и още по-шумно пукат балони, като през цялото време мятат дълги прави коси право в лицето ѝ; безформеното черно вълнено палто, което носи за първи път от осем години и което трябваше отдавна да е изхвърлила.

Защо не го бе сторила? Колкото и да е било модерно навремето си, вече не е, а и драци голите ѝ ръце. Мисли си да го съблече, но в отреденото ѝ тясно пространство няма място да диша, камо ли да разхвърля пластове дрехи. Така ми се пада, мисли си тя, докато няколко кичура от косата на съседката ѝ я перват по бузата. Трябваше да си съблека палтото, преди да седна. Трябваше да изхвърля тъпото нещо още като напуснах Торонто.

— Първо на първо, изобщо не биваше да се качвам на този проклет самолет — казва на глас и неловко се оглежда. Но тийнейджърката до прозореца вече си пука балоните на фона на рок музиката, струяща от слушалките ѝ, а лицето на мъжа до пътеката е заровено още по-дълбоко в книгата му, така че очевидно никой не е чул изблика ѝ.

Защо не се сетих да си взема книга, пита се тя и се опитва да си спомни последния път, когато е имала удоволствието да се отпусне удобно с хубав роман в ръце. Някой мистериозен трилър, нещо, което

да ѝ помогне да изтърпи двата часа и половина във въздуха, да забрави къде отива. И защо.

Аманда не може да си спомни точно в кой момент действително взе решение да отиде в Торонто. След разговора с Бен тя бе потънала в нервен сън, само за да ѝ се присъни как бременната Дженифър Травис, ядосаната Джанет Бърг и хлипащата Карълайн Флетчър я преследват. Някъде по средата на това преследване тя спира да си купи картина от Сенди, жената на Картър Рийз, после се събужда, цялата потънала в пот и с мисълта, че определено е време да се махне отгук.

Беше се обадила на авиокомпанията чак в шест часа сутринта и едва успя да си запази последното свободно място за редовния полет от Палм Бийч за Торонто в два и половина следобед. После се обади на секретарката си у дома ѝ, без да съобрази, че горката жена може да иска да поспее по-късно в събота сутринта, и ѝ каза, че в понеделник може да не дойде на работа.

— Някаква конкретна причина, която да мога да кажа на хората?  
— попита Кели със стряскащо бодър глас, независимо от ранния час.

— Не.

— Ще се върнете ли до вторник?

— Не съм сигурна.

Пауза. Аманда почти чуваше как мозъка на Кели щрака. Знаеше, че отчаяно ѝ се иска да попита дали тази внезапна промяна в плановете не е свързана с телефонните обаждания на Бен Майерс.

— Ще ти се обадя веднага, щом съм наясно с плановете ми — каза Аманда и затвори. После хвърли чифт черни панталони и черно поло в сака, сложи си чантичката с гримовете, както и няколко чифта бельо, обади се на Бен, каза му, че ще пристигне в Торонто около пет часа следобед, хвана такси за летището, където хапна за закуска пица „Пеперони“ и погълна голяма „Кола“, взе си билета, мина безпрепятствено през охраната и в чакалнята за отлитане, докато чакаше да ги качат на самолета, потъна в сън, слава богу без сънища.

За щастие — или за нещастие, както ѝ се струва сега — някой я забеляза, че спи и я сбута навреме, за да я събудя за полета ѝ. Тя скочи в самолета, точно преди да се затворят вратите, натъпка си сака във вече препълненото багажно отделение над седалките, след което самата се натъпка на средното място от предпоследната редица. Тъкмо си напомняше, че на харизан кон зъбите не се гледат, когато пилотът



съобщи, че поради малък технически проблем ще се забавят десетина минути. Десетте минути се проточиха на двайсет, после трийсет и накрая станаха петдесет. На Аманда ѝ ставаше все по-горещо и неудобно в черното вълнено палто. Но сега вече се движеха по пистата, явно, какъвто и да е бил проблемът, вече бе решен.

— И тръгваме на далечен път — шепне си тя, докато самолетът се издига във въздуха. Сграбчва силно облегалките за ръце, опитва се да не се паникьоса. Бяха минали осем години от последния ѝ полет със самолет. Дори и през медения си месец с Шон се качваха на кораби, не на самолети. Карибски круиз, с тъга си припомня тя и се сеца, че двамата с Бен изобщо не бяха карали меден месец.

Отпъжда образа на Бен от ума си. Ще го види съвсем скоро.

— Запази ми стая в хотела на местопрестъплението — беше го инструктирала по телефона сутринта. — Ще ти се обадя веднага, щом се настаня.

Момичето до Аманда пука балони от дъвка в бърза последователност и звукът е като от изстрели на малък пистолет. Какъв ли пистолет е използвала майка ѝ, за да застреля мистериозния непознат, пита се Аманда и усеща как тялото ѝ под тежкото палто се покрива с хладна пот.

Един забравен образ се появява и израства бързо като плевел, преди Аманда да успее да го изкорени. Вижда себе си като дете, как тършува в гардероба на майка си, в търсене на чифт модерни обувки заострени с високи токове, за предпочитане сребърни или златни, да са подходящи за принцеса-вълшебница, но намира само обикновени, ниски, черни и кафяви, подредени в дъното. После поглежда нагоре и на рафта над закачалките с дрехи, вижда кутия. Решава, че там майка ѝ държи най-специалните си обувки, които стават за принцеса. Изтичва в кухнята, взима малката стълба, облежната до плота, връща се в стаята на майка си, качва се на последното стъпало и протяга ръце към кутията. Пръстите ѝ драцят по нея, без да могат да я хванат, но накрая успява да я събори. Кутията пада на земята като едва не я улучва по главата, прекатурва се някак особено по килима, капакът ѝ пада и съдържанието се изсипва в краката ѝ.

Пистолет, ахва сега Аманда, както сигурно е ахнала и тогава. Малък, черен и неочаквано тежък.

Тя вижда как тогава взима странния обект в ръцете си, преобръща го насам-натам, повдига го до носа си и вдишва студената миризма на метал. Внезапно майка ѝ се появява на прага, крещи и размахва ръце, като пощуряла марионетка и изтръгва пистолета от ръцете на Аманда. Детето избягва ужасено в коридора. По-късно, когато отива в стаята на майка си да се опита да ѝ обясни, майка ѝ гледа вторачено през нея, сякаш не съществува.

Следващият път, когато Аманда се прокрадва в стаята на майка си да надникне в гардероба ѝ, кутията вече не е там. Нито пък някога попада отново на съдържанието ѝ. Един въпрос остана незададен през годините: за какво ѝ беше на майка ѝ пистолет?

А сега се яви допълнителен: същият пистолет ли бе използвала, за да застреля Джон Молинс?

— Кой по дяволите е Джон Молинс? — пита на глас Аманда.

— Извинете. На мен ли говорите? — Мъжът до нея я гледа с топли кафяви очи.

— Какво? О, не. Съжалявам. Просто си говорех сама. Не исках да ви обезпокоя.

— Няма проблеми. И аз правя така през цялото време. — Погледът му се връща към книгата.

Аманда се улавя, че изучава профила му. Приятно лице, решава тя. Не точно красиво. Но не и некрасиво. Издължен нос, високи скули, пълни устни, силна челюст. Мили очи, мисли и ѝ се ще отново да ги обърне към нея.

— Хубава ли е тази книга?

— Какво?

— Изглеждате твърде завладян от книгата.

— Не е лоша.

— Само толкова? — Защо ли притеснява горкия човек? Явно не си пада по по-продължителни разговори. Не му трябва да го разсейват и забавляват. Не неговата майка е застреляла непознат във фойето на хотел „Четири сезона“.

— Дотук е доста добра. — Той оставя книгата разтворена в скута си. — Но аз съм подготвен да остана разочарован.

— Защо така?

— Аз чета доста криминалета и повечето започват добре, но после някак си се разводняват.

Аманда кима, сякаш в знак на съгласие, но самата тя не е чела много криминални романи. Животът е и без това достатъчно объркан.

— И как човек се подготвя да остане разочарован?

Мъжът се усмихва и няколко минути размишлява над въпроса.

— Има предвид миналото — казва накрая.

Върху горната устна на Аманда тутакси избиват капчици пот. Усеща, че се изчервява и изпотява, сякаш току-що се е надвесила над открит огън.

— Добре ли сте? — пита мъжът и кафявите му очи загрижено се присвиват.

— От палтото е — излъгва тя. — Изпитвам желание да се разпищя.

— Ето — предлага той. — Позволете да ви помогна. — Поема палтото от раменете ѝ и го държи, докато тя измъква ръце от бухналите му ръкави, като с дясната си ръка едва не цапардосва момичето по ченето.

— Извинете — казва Аманда.

Шумно пукане на балон ѝ подсказва, че извинението ѝ е било прието.

— Бихте ли желали да го кача горе? — мъжът сочи към отделението над главите им.

— Да, благодаря ви.

— Сега по-удобно ли ви е?

Аманда потупва дълбокото деколте на бялата си тениска и поема дълбоко дъх.

— Много по-добре. Благодаря ви.

Погледът му проследява движението на ръката ѝ.

— Искате ли чаша вода? Мога да повикам стюардесата.

— Не, така е добре. Благодаря ви още веднъж.

Той се усмихва и протяга ръка.

— Джерод Шугър.

Чак след няколко секунди Аманда осъзнава, че това е името му, а не някой екзотичен сок.

— Аманда — казва тя и стисва ръката му. — Аманда Травис.

— Вкъщи ли си отивате, Аманда? — пита Джерод Шугър.

— Всъщност, не. Моят дом е Флорида.

— Наистина ли? Стори ми се, че долових следи от акцент — усмихва се той.

Аманда замръзва.

— Не. Родом съм от Флорида. А вие?

— Роден съм в Милуоки. Миналата година се преместих в Абакоа.

Аманда си представя малкото, но бързо разрастващо се ново градче, застроено между Палм Бийч Гардънс и Юпитер. Въпреки, че засега е само частично заселено, то вече си има собствен стадион, голф игрище и университет. Представя си също съпруга и „три малки бонбона“<sup>[1]</sup>.

— Защо в Абакоа?

— Аз съм професор — казва той. — Получих предложение, на което не можах да откажа.

— И какво точно преподавате?

Той се засмива. Аманда преценява, че ѝ харесва смеха му. Накланя се по-близо, лявата ѝ гърда леко докосва ръката му.

— Микроикономика — отговаря Джерод Шугър, бърка в джоба си и вади визитна картичка, като специално внимава ръката му да остане допряна до нея.

Тя демонстративно разглежда картичката.

— Боя се, че абсолютно нищо не разбирам от микроикономика.

— Подозирам, че знаете доста. За доста неща. Ред е на Аманда да се засмее.

— И защо отивате в Торонто?

— На конференция. А вие?

— На почивка — казва първото, което ѝ идва наум.

— На почивка? Че кой почива в Торонто през февруари?

Аманда свива рамене. В крайна сметка той е прав.

— Хайде, признайте си. — Този път той се накланя към нея и погледът му попада в деколтето на тениската ѝ.

Аманда не е сигурна дали от откровеността на погледа му, или от това „признайте си“, но тя изведнъж се чува да му казва:

— Всъщност, бившият ми съпруг се обади и каза, че майка ми е била арестувана за убийство. Според него, може би не е лошо да я посетя.

Широка усмивка почти разделя на две лицето на Джерод Шугър.

— Шегувате се, нали?

— Шегувам се — тутакси потвърждава Аманда.

Той се смее, но този път в гласа му има някаква нервна нотка, която е липсвала преди. Обръща се настрани. След няколко секунди носът му отново е заровен в книгата.

Аманда беше на четиринайсет, когато загуби девствеността си.

Случи се в нечия вила в Халибъртън. Той се казваше Пери Сингълтън. Аманда беше в един клас със сестра му, Клер. Родителите им поканиха Аманда на вилата си един уикенд през юли. Очевидно семейство Сингълтън са се надявали поканата да подбуди някакво приятелство между тяхната срамежлива, затворена дъщеря и поотраканата ѝ съученичка, но единственото което тя подбуди, бе огънят между краката на по-големия брат на Клер.

На шестнайсет Пери Сингълтън вече беше от ония момчета, от които майките пазеха дъщерите си — хубав, арогантен, див. Аманда го беше виждала да се перчи из коридорите на колежа „Джарвис“, чувала бе и слуховете за сексуалните му достойнства, както и мълвата, че си водел подробен дневник за всички завоевания, включващ комбинации от червено мастило, точки и златни звездички. Знаеше също така, че той не се притесняваше да споделя тази информация с приятелите си. Често бе виждала наскоро зарязани от него момичета да плачат в съблекалните. Всяка от тях си бе въобразявала, че е по-различна, тази, която ще го промени, ще му върне здравия разум и той ще ѝ падне на колене.

Аманда не страдаше от подобни илюзии, дори на четиринайсет. Тя нямаше нито намерение, нито желание да променя дяволитата жаба в някакъв досаден принц. Онова, към което се стремеше — всъщност всичко, към което се стремеше — бе да бъде оценена най-високо в неговата скала. Искаше и червено мастило, и точка, и златна звезда.

Така че, когато във вилата той застана зад нея и опипа шортите ѝ отзад, тя нито го цапна, нито се направи на шокирана или недостъпна. Вместо това се обърна и сама притисна длан към предницата на дънките му, след което му каза, че след като Клер заспи, ще се промъкне в стаята му, да бъде готов.

Той не изгуби много време в предварителната любовна игра, което чудесно устройваше Аманда, понеже припряното му опипване ѝ се стори по-скоро дразнещо, отколкото вълнуващо. Тя почти нищо не почувства първия път, когато той проникна в нея. Болеше, но не чак толкова, навярно понеже цялата работа продължи не повече от минута. Той нямаше вид да е забелязал, че ѝ е за първи път. А може и да е забелязал, но не му пукаше, което също беше добре дошло за Аманда. Не ѝ трябваше много време да разбере какво харесва Пери, а то бе почти всичко, което включваше пениса му, пък и бе гледала достатъчно филми, за да знае какви движения да прави и кога да ги прави. Нямаше значение, че самата тя не изпита кой знае какво удоволствие от акта. Личните удоволствия нямаше да ѝ донесат нито точки, нито златни звезди.

Достатъчно е да се каже, че Пери Сингълтън беше разбит, когато два месеца по-късно тя го заряза.

Без забавяне се прехвърли на Рони Лейтън, последван в бърза последователност от Фред Кунс, Норман Маколиф, Били Кравиц и Спенсър Уот. Всичките преди шестнайсетия ѝ рожден ден.

Кен Урбах, Джереми Уолбърг, Ян Фицхенри, Брайън Кесълман, Лари Бъртън, Стюарт Магилни, и поне още пет-шест момчета, се нареждаха преди седемнайсетия ѝ рожден ден.

И тогава тя най-накрая намери подходящия.

Аманда се изопва назад и гледа покрай тийнейджърката, която сега дреме на мястото си, като челюстта ѝ остава странно активна и дъвче дори и насън. Вижда в стъклото на малкия прозорец на самолета отражението на Бен Майерс. Очите му са с цвят на горчив шоколад, а бузите му дращят от наболата брада. Носи най-тесните и окъсани дънки, които някога е виждала, а дългата му черна коса мирише на бира и марихуана. Не иска от никого нищо, това твърди на всеки, който е склонен да го слуша. Хората са лицемери; успехът е гадост; стабилността е за цициите. Само че той не казва „циции“, а „цици“ и Аманда се улавя, че се възбужда от думата.

Чудно ли е, че се откриват един друг? Че се привличат взаимно като противоположните страни на магнит? Че се хвърлят през глава в обятията си?

— Родителите ми са такива загубеняци — споделя една нощ той.  
— Нямаат си и представа какво ме вълнува.

— Моите дори не знаят, че съществувам — признава на свой ред тя и си мисли, че е за предпочитане да не те разбират, отколкото да не те забелязват.

— За тях съм като лоша новина — казва той.

Командирът съобщава по високоговорителя, че почват да се спускат към Торонто. Аманда усеща болезнено пукане в ушите и ѝ хрумва да помоли момичето до нея за парче дъвка, но се бои, че тя може просто да ѝ откъсне от дъвката в устата си, затова само се намръщва и не казва нищо.

— Нещо не е наред ли? — пита Джерод Шугър.

Аманда сочи към ушите си.

— Опитайте се да преглъщате.

Това, което се опитва Аманда, е да не долавя нищо сексуално в гласа му и бързо преглъща няколко пъти, но облекчението е незначително. Внезапно се сеца, че най-опасните моменти при полетите са при излитане и кацане и здраво стисва облегалките за ръце.

— Не останах с впечатление, че сте паникьорка — усмихва се Джерод Шугър.

— Просто съм пълна с изненади.

— Обзалагам се, че сте. — Този път той не отклонява погледа си.

Аманда чувства, че мъжът се кани да ѝ предложи да вземат заедно такси или може би да се срещнат по-късно за по питие, но той не казва нищо и този път тя отклонява поглед. Отново поглежда към прозореца и гледа как заобикалящите ги облаци постепенно се претопяват в белоснежния пейзаж долу.

— Изглежда като че ли е друга планета — промърморва тя и си мисли, че мястото е точно това.

Тийнейджърката до нея внезапно се завърта на мястото си.

— Толкова се вълнувам — съобщава на Аманда, сякаш двете са приятелки, които не са се виждали от дълго време. — Не съм виждала приятеля си от шест месеца. Учим в различни колежи и сега е първият път, когато двамата ще бъдем в един и същи град по едно и също време. Добре ли изглеждам? — Тя пригладва коса и очаквателно се взира в Аманда, а челюстта ѝ ожесточено дъвче.

— Може би, би могла да минеш и без дъвката — предлага Аманда.

Момичето незабавно изплюва смачканото розово топче в дланта си.

— Забравих, че е в устата ми. — Киска се. — Гадост. Няма за какво да я пазя. — Пуска я в торбичката за повръщане. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Благодаря. Толкова съм нервна. Мисля, че трябва да се изпикая. — Разкопчава си колана и се мъчи да се изправи.

— Мисля, че трябва да си останете на мястото, докато се приземим. — Аманда ѝ посочва надписа над главите им, който гласи: „Затегнете коланите“.

— Застреля ме — казва момичето и сяда обратно.

Аманда тутакси се сеца за майка си.

Веднага, щом се приземяват, Шугър смъква чантата на Аманда от багажното отделение, помага ѝ да си облече палтото, а ръцете му се забавят на раменете ѝ малко повече от необходимото.

— Ще бъда в конферентен център „Метро“ до четвъртък — казва ѝ той. — Ако ви остане свободно време, защо не ми се обадите?

---

[1] Героинята прави алюзия с фамилията Sugar. — Б.пр. ↑



Пътят от самолета до канадската митница е безкраен. Аманда бавно се предвижва по дългия коридор, издутият ѝ черен кожен сак тежи на дясното ѝ рамо и тя си мисли, че нямаше да е лошо да си купи един от онези хитроумни куфари на колелца, каквито с лекота дърпат останалите хора. Само че какъв би бил смисълът? Колелцата означават скорост, а скоростта — че бърза да стигне до целта си, а на нея всъщност ѝ се иска изобщо да не отива там.

Стъпва на дълъг ескалатор и започва още едно спускане. Долу се смесва със стотици хора, които, подредени в поне десетина дълги опашки, очакват реда си за канадската митница. Чува една жена да се оплаква, че поне два огромни самолета са капнали по едно и също време, свалили са пътиците си едновременно, което означава, че сигурно ще мине час, докато им дойде редът. Аманда свива рамене. Навярно е единственият човек в тълпата, който се радва на неприятната новина. Оглежда се за Джерод Шугър и ѝ се струва, че го забелязва на една опашка с привлекателна дама на неговата възраст, но когато поглежда на другата страна, отново го вижда, този път оживено да говори по телефона си. Докато прави няколко бебешки крачки напред, на Аманда ѝ хрумва, че Джерод Шугър притежава едно от ония лица, които винаги изглеждат познати. Хрумва ѝ също, че макар да бе седяла до мъжа през голяма част от следобеда и активно бе флиртувала с него, тя действително няма представа как изобщо изглежда той и че навярно няма да може да го познае, ако реши да приеме неговото предложение и да му се обади в хотела.

Въпреки масата хора и мрачните прогнози, опашката се придвижва сравнително бързо и след половин час Аманда се озовава най-отпред.

— Цел на посещението ви? — излайва митничарят на двойката пред нея.

— Бизнес — отговаря съпругът.

— За удоволствие — казва жена му.

Е, кое от двете, на Аманда ѝ се иска да попита и поглежда към формуляра в ръката си. Изсмива се на глас, когато вижда, че е отбелязала „За удоволствие“. Би трябвало да има графа „Задължение“, мисли си тя. Или „Поради виновност“. А защо не „Майка-убийца“?

— Госпожице? — произнася глас някъде до нея.

Усеща потупване по рамото.

— Вие сте наред — казва мъжът зад нея и я насочва с глава.

Аманда кима. Докато подава паспорта и декларацията на служителя, сърцето ѝ лудо препуска, сякаш е нелегален имигрант, който се опитва тайно да се промъкне в страната.

— Откъде сте? — пита той, въпреки, че има пред себе си цялата информация.

— От Флорида — Чуди се, дали на компютъра му не се изписва друго — че всъщност е родена тук, в Торонто — и дали, вследствие на това, че скрива истината, няма да я оковат в белезници и незабавно да я качат на обратния полет за САЩ.

— И какво ви води в Торонто по това време на годината? — учтиво пита мъжът.

Аманда отбелязва, че служителят е млад и не дотам привлекателен, с бледа кожа и светлокестенява, вече оредяваща коса, но гласът му е изненадващо дълбок.

— Идвам, за да видя майка си — казва тя и почти се задавя при последната дума.

Той със сигурност е усетил колебанието ѝ. Със сигурност ще настоява за подробности. *Коя е майка ви, ще поиска да узнае. От кога не сте я виждали? И защо толкова дълга раздяла? Защо изведнъж сте изпитали нужда да я видите? Коя сте вие? Коя сте в действителност?*

— Колко време ще останете? — пита обаче той.

— Само няколко дни.

— Носите ли някакви подаръци?

Аманда едва не се разсмива. Кога за последен път двете с майка ѝ си бяха разменили подаръци? Правили ли са го изобщо някога?

— Не. Никакви подаръци.

— Някакви цигари или алкохол?

Тя усеща как снощното вино я стяга за гърлото.

— Не.

— Приятно прекарване. — Служителят слага печат на декларацията ѝ, връща ѝ я заедно с паспорта и прави знак на следващия.

— Благодаря. — Аманда неохотно тръгва и следва потока към сектора за проверка на багажа. За щастие тя няма багаж за проверяване, затова продължава към изхода, където стои още един служител, който преглежда декларациите.

— Чудесно — казва ѝ той и поема декларацията от ръката ѝ, като по този начин ѝ спестява унижението някой непознат да рови в чантата ѝ, макар че всичко, което би могъл да намери, е нейния комплект гримове, чифт черни панталони и подходящо за тях поло, както и няколко неособено възбуждащи чифта памучно бельо. Аманда с мъка крачи към изхода, сякаш стъпва по дебел слой прясно излят бетон. Погледът ѝ обхожда нетърпеливите лица на посрещачите, чакащи да поздравят любимите си. Навсякъде около нея се носят щастливи гласове на срещащи се хора: „Здравей, скъпа. Как беше полетът?“, „Я да те видя! Толкова си пораснал, че не мога да те позная!“, „Добре дошъл у дома, татко!“ Забелязва своята спътничка, тийнейджърката, която се хвърля в обятията на приятеля си, радостно безразлична към всичко наоколо. Усеща слабо пробуждане в сърцето. Кога за последен път така искрено се бе хвърлила в нечий обятия? Кога за последен път някой я е очаквал, за да я вземе?

— Къде ли крият проклетите такситата? — мърмори си беззвучно. Вече чувства пронизващо студения февруарски въздух да се промъква по пода към краката ѝ, като смъртоносна змия. Сигурно ще ѝ се наложи да си купи чифт ботуши, мисли си вече с раздражение, а още дори не е излязла от летището. — По дяволите това време — произнася на глас.

— Пак ли си говориш сама? — пита някакъв глас и Аманда замръзва на място, не ѝ се иска да се обърне. — Винаги ти е харесвало да си говориш сама.

Сърцето ѝ нахлува в ушите и тя оглушава за всичко, освен за своя развълнуван пулс.

— Нямаше нужда да изминаваш всичкия път дотук — стряскащо спокоен глас отговаря отнякъде много далече. — Казах, че ще ти се обадя веднага, щом се настаня.

— Помислих си, че може да ти е приятно да видиш тук приятел.

— Приятел ли? — чува се да пита.

— Защо не се обърнеш да се увериш?

Аманда бавно променя положението си и се обръща по посока на гласа. Вдига неохотно очи и поглъща с поглед стоящия пред нея мъж. Чертите на лицето му попиват в съзнанието ѝ като вода в сунгер.

Бен Майерс изглежда точно като мъжа, когото напусна преди осем години и в същото време — няма нищо общо с него. Все още е висок и слаб, красив по онзи небрежно размъкнат начин, който навремето я подлудяваше, но кафявите му очи сега са по-скоро предпазливи, отколкото измъчени, а стойката — преднамерено изправена. Спокойна самоувереност е изместила шумното перчене. Тежкото черно кожено яке, което носи, е по-скоро практично, отколкото бунтарско. Аманда разбира, че нейното лошо момче е станало мъж. И хубав, при това.

— Бен — казва тя, когато слухът ѝ се прояснява, а сърцебиенето започва да се нормализира.

— Аманда — поздравява той. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Ти също.

Той поема сака от рамото ѝ и с лекота го мята върху своето.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Не възнамеряваш да се задържаш за по-дълго наоколо, доколкото схващам.

— Мислех си за ден-два... — Млъква, без да си продължи мисълта. Пък и той вече се отдалечава и тя трябва да подтичва, за да не изостава от неговите големи крачки.

— Колата е насам — подхвърля през рамо той и се насочва към асансьора. — Закопчай се — съветва я, когато спират на петия етаж. — Навън е студено.

Арктическият въздух я удря, като чаша вода, блисната в лицето, веднага, щом излиза от асансьора и тръгва към паркинга. Само дето водата би замръзнала, преди да стигне до нея, мисли си и прилепя яката на палтото плътно до врата си, укорявайки се наум, че не си е взела шал. И чифт ръкавици. Какво, по дяволите, правя тук, ядосва се тя. Какво правя в тази замръзнала пустош, защо препускам след мъж, който някога ми е бил съпруг, а сега ще ме откара в хотела, където

майка ми, с която не съм разговаряла от години, е простреляла и убила някого, за когото никога не съм чувала?

— Оттук — казва Бен.

— Мерцедесът?

— Не точно. — Прави знак с глава към един стар бял корвет.

— Боже мой. Все още си с него.

— Познаваш ме. Трудно се разделям с нещата.

Аманда пренебрегва намека и потрива ръце в безплодно усилие да ги стопли, докато той отключва колата и хвърля сака ѝ на тясното място, което се брои за задна седалка. Тя докосва старата кола и топли спомени притъпяват убождането от ледената ѝ повърхност.

Спомня си Бен отпреди едно десетилетие, наперено хлапе в тесни черни дънки и овехтяло черно кожено яке, да изскача от новата си бяла спортна кола и да прескача стъпалата пред входната им врата. Тя се втурва навън да го посрещне с надеждата майка ѝ неодобрително да се взира от прозореца на стаята си, когато Аманда предизвикателно го хваща за ръка. Но когато поглежда нагоре, вижда, че завесите в стаята са дръпнати, както обикновено, и никой не надзърта. Както и никой не я чака да ѝ се кара, когато на следващата сутрин се промъква обратно в почти четири часа сутринта.

Дотук с топлите спомени, мисли си Аманда сега и се качва в колата.

Самата кола трябваше да ѝ подсказва що за човек беше Бен всъщност. Той сам бе платил за колата, като всеки уикенд и всяко лято след като навърши четиринайсет, бе работил и заделял всяка стотинка настрана, за да си купи от втора употреба колата на своите мечти. Това би трябвало да ѝ подсказва нещо за неговите склонности, решителност и воля за успех. Но тя виждаше само черното кожено яке и белия корвет. Може и да бе уловила дързостта в леко приведената глава, но напълно ѝ бе убягнала стоманената твърдост на стойката му. Бе усетила предизвикателството в гласа му, когато роптаеше срещу властта, но не бе доловила властните нотки при това роптаене.

Знаеше, че не е първата жена, съблазнена от един измислен образ и предадена от проекцията на собствените си нужди върху някой, който си имаше свои собствени. Искаше ѝ се формата, а получи същността. Искаше ѝ се най-лошият кошмар на майка ѝ, но получи

мъж, който би накарал всяка майка да се гордее. А това бе последното нещо, което би желала.

— Наистина нямаше нужда да изминаваш целия път дотук, за да ме вземеш — казва му сега, докато той плаща за паркинга и с жест отказва рестото.

— Може би съм се страхувал да не се уплашиш, като пристигнеш и да вземеш да се метнеш на първия обратен полет.

— Хрумна ми подобна мисъл.

— Така си и помислих. — Усмива се, сякаш след всички тези години все още я познава добре, сякаш изобщо някога я е познавал.

— Е, как е тя? — Аманда не казва коя, а и той не пита, за което му е благодарна. И двамата знаят за кого говори.

— Справя се изненадващо добре.

— Не са я надупчили нея с три куршума от близко разстояние.

— Вярно е.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Вече ти казах.

— Майка ми е простреляла и убила абсолютно непознат човек във фойето на хотел „Четири сезона“ — отново повтаря Аманда. Но колкото и пъти да го казва, то не придобива смисъл. Всъщност, след всяко повтаряне думите все повече се обезсмислят. Подобно на дрехи, които след всяко пране овехтяват все повече, думите губят блясъка си и избледняват. Със същия успех можеше да говори на непознат език. — Какво още?

— Нищо повече.

— Бен, не изминах целия този път за нищо повече.

— Не мислиш ли, че ако знаех още нещо, щях да ти го кажа?

— Затова, кажи ми отново всичко, което знаеш.

Той помълчава малко, поема рязко въздух, после бавно го издишва и топлият му дъх полепва по предното стъкло.

— Доколкото разбрах, майка ти е седяла в ъгъла на фойето на хотел „Четири сезона“, когато един от регистрираните гости, мъж на име Джон Молинс, се приближил до рецепцията. Според многобройните свидетели, майка ти спокойно е станала от стола си, пресякла е фойето, извадила е от чантата си пистолет и е простреляла Джон Молинс три пъти, след което е върнала пистолета в чантата,

отново е седнала на мястото си и спокойно е изчакала полицията да дойде.

— Искаш да кажеш, че е извършила това, без каквато и да било провокация?

— Очевидно.

— И не му е казала нищо?

— Никой нищо не е чул.

— И той не ѝ е казал нищо?

— Не е имал такава възможност.

— Просто се приближила и го застреляла — констатира Аманда.

— Очевидно — отново казва Бен.

Защо все това повтаря, чуди се Аманда. Абсолютно нищичко от това не е дори и слабо очевидно.

— Според един от служителите на хотела, тя е стояла във фоайето целия следобед — продължава без подкана Бен.

— Какво искаш да кажеш? Че го е чакала да го нападне от засада?

— По-скоро да.

Аманда се опитва да си представи майка си, как седи в ъгъла на някакво хотелско фоайе и търпеливо чака да се нахвърли върху нищо неподозиращ непознат.

— Как изглежда този човек все пак?

— Среден ръст, леко набит, тъмна коса, мустаци.

— На каква възраст е? Е бил? — поправя се веднага.

— В края на четирийсетте.

— В края на четирийсетте — повтаря Аманда и се опитва да си го представи. — Не схващам. Кой е този човек?

— Аманда... — търпеливо казва Бен.

— Бен — прекъсва го тя, — майка ми може да е смахната, но не е чак толкова луда, че да седи цял ден в някакво фоайе и да чака да убие съвършено непознат човек. Явно го е познавала. Знаела е, че той е в града и къде е отседнал. Това означава, че между тях трябва да има някаква връзка.

— Ако има такава, майка ти не я споделя с нас.

— И казва, че случайно го е подбрала...

— Не казва нищо — прекъсва я той.

Аманда се взира в трийсетсантиметровия снежен килим, който покрива пейзажа покрай магистралата и клати глава с нарастващо раздразнение.

— Възможно ли е да е в някакъв критичен момент на менопаузата?

— Малко е стара за подобно нещо, нали така?

Аманда го поглежда озадачено. Винаги е възприемала майка си като сравнително млада жена, въпреки че при раждането на Аманда тя е била на трийсет и четири. Откъдето следва, че сега би трябвало да е на шейсет и две. Определено е отминала менопаузата. Но от друга страна, майка ѝ кога ли е следвала общовалидните правила?

— Мислиш ли, че може да страда от „Алцхаймер“?

— Предполагам, че има такава възможност.

— Но не мислиш, че е това?

— Не мисля, че е това — признава той.

— Защо?

— Просто тя изглежда твърде...

— Твърде какво?

— Твърде вменяема — казва той след дълга пауза.

— Майка ми изглежда твърде вменяема — повтаря Аманда — Сега вече съм сигурна, че не е наред.

Бен се засмива и Аманда осъзнава колко приятен е смехът му и колко рядко го е чувала.

— Посетена ли е от психиатър?

— „Посетена“ е точната дума — казва Бен, — понеже тя отказа да разговаря с него. Не си помага много.

— И това те изненадва, защото...?

Той отново се засмива, но този път смехът му е напрегнат, сякаш някакво въже бавно се пристяга около врата му.

— Може да говори с теб.

Аманда затваря очи и се опитва да си припомни кога за последен път двете с майка ѝ бяха разговаряли. Чува да се повишават ядосани гласове, невнимателно да се подхвърлят обвинения, като гумена топка напред-назад между двете. *Ами, с дъщеря като теб, нищо чудно, че баща ти получи удар!*

— Кога мога да я видя?

— Мислех да отидем утре около един часа.



— Къде е тя?

— Западен изправителен център „Метро“.

— Как изглежда това място?

— Не е „Четири сезона“.

— Е, в такъв случай може би няма да може да убие никой друг.

— Аманда клати глава, сякаш иска да попита възможно ли е това да се случва в действителност? Наистина ли водим този разговор? — Ще има ли някакъв проблем да ме вкараш?

Бен поклаща глава.

— Ще им кажа, че си ми асистентка.

Аманда не обръща внимание на игрилото пламъче в очите му.

— Тя знае ли, че аз съм тук?

— Не.

— Мислиш ли, че това е добра идея? Тя не си пада много по изненадите.

— Не исках да ѝ казвам нищо, в случай, че...

— Не се появя?

— Нещо такова.

Тя отново поглежда навън и вижда надписа „Втора кожа“, изписан с големи букви по фасадата на ниска тухлена сграда. Каква добра идея, мисли си, и потреперва в черното си палто. Точно сега една втора кожа би ми свършила добра работа.

— Студено ли ти е още? — Бен усилва парното. Струя горещ въздух обгръща краката ѝ.

— Май съм забравила колко студено става тук по това време на годината.

— Някои години са по-лоши от други.

Аманда кимва и разглежда профила му. Носът му е по-дълъг, отколкото си го спомня, скулите му — по-ясно изразени. Красив мъж, според всички стандарти, мисли си тя, усеща някаква стара тръпка и си налага да извърне поглед.

— Е, как я караш? — пита след няколко секунди.

— Добре съм.

— Харесва ли ти да си адвокат?

— Да. А на теб?

— Да — Тя се засмива. — Звучим така, като че ли се женим.

Той слабо се засмива.

— Мисля, че веднъж беше достатъчно, нали?

Тя кимва.

— Не си ли се оженил повторно? — Дланите му са скрити в дебели черни кожени ръкавици, но тя не си спомня да е видяла халка, когато бяха на летището. Почудва се какво ли е направил със старата си халка, дали с нея му е било по-лесно да се раздели, отколкото с корвета.

Той клати отрицателно глава.

— По-близка приятелка?

— Приятелка — признава след малко той, очевидно без желание да обсъжда с нея подробностите от личния си живот.

— Приятелка, която е по-близка — дразни го тя, но открива, че е странно обезпокоена от мисълта, че той би могъл да е ангажиран с някоя друга. Защо, пита се, изненадана от тази почти инстинктивна реакция. Самата тя е била с десетки мъже през годините, откакто го напусна, в това число още един брак и развод. Сериозно ли си мисли, че той е копнеел за нея през всичките тези години, в очакване да се вразуми и да се прибере у дома? Изпъшква на глас и прогонва обезпокоителната мисъл от ума си.

— Нещо не е наред ли?

— С какво се занимава приятелката ти? — пита Аманда, без да обръща внимание на въпроса му и решава, че може би не е лошо да преспи с Бен в името на доброто старо време, но в никакъв случай не е склонна към нещо повече. Минала съм го това, напомня си тя. Приключих с него.

— Юристка е.

— Да, бе!

— Към прокуратурата.

— Значи спиш с врага?

Бен не казва нищо и Аманда забелязва острите гънки на черните му кожени ръкавици около кокалчетата, когато пръстите му стисват поздравно волана.

Кой би допуснал, мисли си и го казва на глас:

— Кой би допуснал?

— Кое?

— Всичко.

Той кимва.

— Кой би допуснал? — съгласява се с нея.

## 8

Движението по магистралата, слава богу, е слабо, макар че с навлизането в града, те почват да пълзят бавно. Аманда затваря очи и се преструва, че дреме. Няма желание да вижда какви поражения е нанесло времето на града и още по-малко — да поддържа разговор. Неочаквано обаче преструвката се превръща в действителност и Аманда се събужда чак, когато Бен навлиза в алеята на красивия градски хотел.

— Заспала ли съм?

— Даже хъркаше — потвърждава Бен.

— Хърках ли?

— Предполагам, че някои неща никога не се променят.

Аманда усеща, че бузите ѝ пламват, въпреки студения порив на вятъра, който удря лицето ѝ, когато униформеният портиер отваря вратата на колата.

— Жените не хъркат — сухо казва на Бен, улавя се за ръката на портиера и се измъква от колата. — Аз не хъркам. — Не може да реши дали е ядосана на небрежната му — и някак собственическа — отпратка към общото им минало, или на себе си, че е заспала, сякаш по този начин е проявила уязвимост и му е позволила да вземе надмощие. Надмощие над какво, пита се и посяга към задната седалка за сака си. Бен докосва с ръкавицата си голата ѝ ръка.

— И сама мога — казва му, докато той взема сака и го понася към фойето. — Не е нужно да влизаш. — Но той минава през въртящата се врата и докато го настигне, вече е на няколко крачки от рецепцията.

Аманда рязко спира. Стъклената врата зад нея продължава да се върти и тя чувства вихъра, който създава. Значи ето къде се е случило, мисли си и души парфюмирания въздух за някаква минимална следа от кръв. Ето къде майка ми е застреляла човек.

Взира се в големия правоъгълен килим на цветя, който пресича обширното добре осветено фойе, в търсене на петна по тъмната

вълнена повърхност, но не вижда никакви, което означава, че без съмнение килимът е бил подменен. Не биха могли да позволят първото нещо, което посреща нищо неподозиращите посетители, да е голяма локва кръв. Не е точно идеята за добро първо впечатление.

Великолепна аранжировка от истински цветя е поставена върху махагонова масичка в средата на килима. Меднокафяв мрамор покрива стените и пода. Огледални колони се издигат към високия таван. На отсрещната стена са подредени стилните врати на асансьорите, отдясно на които е рецепцията. Вляво има лоби бар, както и няколко удобни сепарета, всяко с диванче и два стола в преливащи се нюанси на бежовото. Ето къде е седяла цял ден майка ми, в очакване да убие един от гостите, дава си сметка Аманда и се опитва да познае кой точно стол би избрала майка ѝ.

— Аманда — вика я Бен от рецепцията — Искат някакъв личен документ.

Аманда тръгва към него, макар че краката ѝ сякаш са изгубили чувствителността си. Струва ѝ се, че коленете ѝ всеки момент ще се подгънат и почва да се препъва. Бен незабавно се озовава до нея, подхваща я за лакътя и я повежда напред.

— Добре ли си?

— Доста бързо са почистили всичко — мърмори тя и с нетърпеливо тръсване наглава отхвърля неговото внимание. Подава паспорта си на служителя.

— Добър вечер, госпожо Травис. — Усмивката на младежа разкрива поне десетина зъба в повече от необходимото. — Приятно ми е да ви видя сред нас. Разбирам, че ще останете за седем нощувки.

— Не — остро го поправя Аманда.

Служителят видимо пребледнява, а зъбите му изчезват зад тънката линия на устните.

— Две нощи са повече от достатъчни. — Аманда се втренчва в бившия си съпруг, сякаш иска да му каже: какво на света е могло да те накара да си помислиш, че искам да остана цяла седмица?

Бен не казва нищо. Служителят на рецепцията протяга през бюрото един формуляр и ѝ посочва къде да се разпише.

— Не ви ли трябва кредитната ми карта? — пита Аманда, понеже младежът не споменава нищо.

— Господинът вече се погрижи за това.

Аманда се усмихва сухо и му подава собствената си кредитна карта.

— Какво си мислиш, че правиш? — пита тя Бен тихо.

— Опитвам се просто да ускоря нещата.

— Сама мога да се грижа за себе си.

— Зная това. — Не доизказва очевидното: Вече си го правила. Но Аманда все пак го долавя.

Какво ли е правил Джон Молинс на рецепцията, когато майка ѝ го е застреляла, пита се тя. Дали тогава не е говорел с точно този служител?

— Вие сте на шестнайсетия етаж — казва ѝ младежът. Като цяло той изглежда твърде свеж, за да се допусне, че неотдавна е бил свидетел на хладнокръвно убийство. Подава ѝ малък плик с картата за отключване на вратата и понижава глас, като че ли се кани да съобщи някакви новини от особена важност:

— Стая 1612. Ако имате някакви въпроси, моля не се колебайте да се обадите. Нуждаете ли се от помощ за багажа?

— Ще се оправим — осведомява го Бен, премята отново сака на рамото си и се отправя към редицата асансьори.

Аманда се кани да го спре, да му каже, че оттук нататък може да се справи и сама, че не е нужно да я придружава до стаята ѝ, че само защото майка ѝ е застреляла някого във фоайето на този хотел, не означава, че нея трябва да я наглеждат и пазят, че тя не е окаяната принцеса, която той смяташе, че спасява, когато се ожени за нея и че досега би трябвало по-добре да я е опознал.

Освен, разбира се, ако той не е в настроение за един бърз секс, решава накрая. Да си припомнят за кратко импулсивността на младостта, да си признаят, че все още ги изпълва старата химия, да опитат веднъж завинаги да я изхвърлят от телата си. Да се позабавляват и да забравят, че някога се е случило. Аз съм склонна на такова нещо, мисли си, докато той поставя сака ѝ на мраморния под.

— Ще те оставя да се оправяш сама оттук нататък.

Аманда се опитва да не изглежда нито изненадана, нито разочарована. Така е по-добре, решава и се чуди, дали той ще предложи да вечерят заедно, след като се настани. Тя е гладна. Цял ден нищо не е яла.

— Ще те взема около един часа утре — казва ѝ той.

— Чудесно... — Значи ще е рум сървис. Вдига чантата си от пода и в това време вратите на асансьора отляво се отварят. Тя влиза и натиска бутона за шестнайсетия етаж.

— О, щях да забравя. — Бен отваря ципа на якето си и изважда малък служебен плик. Пъхва го в ръцете ѝ точно, когато двойка на средна възраст влиза в асансьора. На раменете на жената с палто от норка проблясват снежинки.

— Какво е това? — пита Аманда.

— Нещо, което може би ще поискаш да разгледаш по-късно.

Пликът е странно тежък.

Жената натиска бутона за двайсет и осмия етаж и вратите на асансьора се затварят.

Аманда мята сака си на огромното двойно легло и отива до прозореца. Взира се надолу към улицата. Много е тъмно и само неколцина вървят, заровени във вдигнатите яки на дебелиите си палта. Вървят наведени срещу вятъра, а снегът пада като конфети по главите им.

— Какво по дяволите правя тук? — пита тя празната стая. Едва снощи се бе взирала през прозореца към океана. — Снощи ти си изповръща червата — поправя се тя. После оставя плика и взема от бюрото менюто на рум сървиса. Грабва дистанционното от шкафчето и включва телевизора. — Да пуснем малко звук — казва и отново поглежда към плика на бюрото. Решава да не го отваря, докато не хапне нещо. Вече доста добре се досеща какво има вътре. Трябва първо да хапне. Да събере сили.

Отнема ѝ по-малко от минута да разопакова малкото неща от сака си и още няколко да реши какво ѝ се яде за вечеря.

— Ще взема една супа от моркови и печено пиле — поръчва тя, а в това време дикторът по телевизията развълнувано ѝ напомня да остане на този канал за „Хокейна нощ в Канада“.

— Ще отнеме един час — казват ѝ от рум сървиса.

— Един час?

— Много сме заети.

Аманда затваря телефона и се отпуска на ръба на леглото. Погледът ѝ нервно се движи между бледорозовите стени и бежовия

килим в краката ѝ. Обляга се назад, изритва черните си боти и клати боси крака във въздуха, сякаш е седнала на кея.

— Какво ще правя цял час? — пита цветния фотос на стената над леглото.

Би могла да гледа телевизия. Само дето нищичко не разбира от хокей, а двата бързи прегледа на телевизионните канали ѝ показват, че няма нищо интересно. Вниманието ѝ не привлича дори и порно каналът — между другите заглавия в него има и нещо, наречено „Всичко за дивачката“.

Би могла да се разходи, да разгледа района с модните му бутици и лъскави нощни клубове. Само че е студено и влажно, всички магазини са затворени, а при мисълта за алкохол коремът ѝ се свива.

По дяволите този неин бивш съпруг все пак. За къде толкова се бе разбързал? На страстна среща с хубавичката прокурорка?

— Е, събота вечер е в края на краищата — напомня си на глас; обляга се на възглавниците и се пита защо изобщо мисли за Бен. Годици наред почти не се бе сещала за него.

Макар че това не е съвсем вярно, признава безмълвно и закрива очи с дясната си ръка в опит да прогони образа му — как стоеше на летището, когато го видя за пръв път след повече от осем години. Все така красив, както в деня, когато му каза, че го напуска.

— Не разбирам защо правиш това — беше казал протичко и добави, още по-естествено: — А ти?

Аманда рязко сяда.

— Няма да се захващам с това. — Пресята се за телефона. — Няма начин отново да премина през това. — Обажда се на оператора. — Бихте ли ме свързали с хотела на конферентен център „Метро“, моля? — След минута вече разговаря с някаква жена, която я поздравява на английски и френски. — Стаята на Джерод Шугър, моля. Благодаря.

— Господин Шугър не отговаря — осведомява я жената, след пет-шест позвънявания. — Желаете ли да оставите съобщение на гласовата му поща?

— Не, благодаря. Пак ще се обадя. — Изпусна си шанса, голямо момче, мисли си Аманда, докато затваря телефона. — Добре, предавам се. Да бъде „Хокейна нощ в Канада“! — Включва съответния канал и прекарва десет минути, мъчейки се да проследи действието. — Какво



по дяволите е „засада“? — пита тя диктора, става от леглото и решава да се изкъпе. Отваря кранчето, смъква си дрехите и застава гола по средата на банята, в очакване ваната да се напълни.

Телефонът иззвънява.

— Бен — казва тя, затваря кранчето и се пресята през тоалетката за телефона. Оставя го да звънне още веднъж, преди да го вдигне. Няма смисъл да изглежда нетърпелива. — Ало? — Не, мисля, че съм твърде изморена за вечеря. Благодаря все пак. Мисля да вляза в горещата вана и после да поспя добре. Ще се видим утре.

— Госпожо Травис — казва непознат глас, — рум сървисът е. Забравихме да ви питаме какви картофи ще желаете с пилето.

Остро чувство на разочарование пронизва гърдите на Аманда.

— Какъв е изборът?

— Имаме пържени картофи, печени, пюре и огретен.

Тя свива рамене.

— Печени.

— С масло, сметана, праз, или бекон?

Има ли значение, по дяволите?

— С всички тези.

— Благодаря. Ще ви го доставим възможно най-бързо.

Аманда оставя слушалката, отново отваря кранчето с горещата вода и гледа, докато ваната се напълва почти догоре. От повърхността ѝ се издига пара. Тя внимателно влиза вътре, ляга и затваря очи, а кожата ѝ се зачервява.

— Какво ти става? — пита се Аманда. Водата се вмъква между полуотворените ѝ устни. От какво си разстроена — от това, че майка ти хладнокръвно е убила човек или от това, че бившият ти съпруг не те покани на вечеря?

Обръща се на една страна. От движението ѝ водата се разплисква над ръба на ваната и се разлива на пода. Не ставай смешна, хока се тя. Не изпитвам интерес към Бен Майерс. Той е част от едно минало, от което нямах търпение да избягам. Минало, от което се магнах. Минало, в което той някак си успя да ме придърпа обратно. Ето от какво съм толкова разстроена и се чувствам несигурна. Няма нищо общо с него. Абсолютно нищо.

Само че трябваше ли да се показва на летището така, като рицар в блестящи доспехи, по дяволите? Трябваше ли да изглежда толкова

добре?

Аманда усеща внезапно напиралите сълзи и рязко се изправя. Потоци вода отново се разплискват извън ваната. Разкъсва хартиената обвивка на сапуна и яростно започва да търка ръце и крака, да прокарва благоуханното блокче по гърдите и корема си. Опитва се да не обръща внимание на сълзите, които вече се стичат по страните ѝ, залъгва се, че те се дължат на влязлата в очите ѝ пяна. Избърсва ги с опакото на ръката си и наистина чувства острото щипане от сапун. Добре, мисли си. Нещо истинско, от което да плача.

Притиска една хавлия към затворените си клепачи, докато не почва да вижда малки сиви квадратчета, подобни на кръстословица. И тогава кръстословицата избухва в поредица от образи: Бен излиза с нея от нощен клуб, откъдето са я изхвърлили, понеже барманът не се върза на фалшивата ѝ лична карта. Тогава Бен я целува силно по устните, преди дори да ѝ е казал името си.

Косата на Бен пада в очите му, докато прониква ритмично в нея, цялото му тяло блестящо от пот. Голото тяло на Бен, докато спи до нея. Леката му усмивка, когато се събужда и отново посяга към нея.

Беше им толкова добре заедно.

Преди той да почне да бърка секса с любов.

— Не! — вика сега Аманда и клати глава. От косата ѝ изскачат пръски вода, като от козината на куче. — Минала съм го това.

Само дето все прави точно така, мисли си тя, докато увива около себе си дебела бяла хавлия и излиза от ваната. Винаги е използвала секса като оръжие, панацея, начин да запази дистанция, да не изпуска контрола. Засмива се. Интимността като заместител на интимността. Не беше ли я обвинил Шон точно в това?

Аманда нахлузва дългия бял хавлиен халат, подсушава с кърпа косата си и се връща в стаята. Навън продължава да вали сняг. На телевизионния екран едри млади мъже продължават да се пързаят.

— Айсинг! — крещи коментаторът, каквото и да означава то.

Само минута след ваната, която още изпуска пара, на Аманда вече ѝ е студено. Поглежда часовника до леглото. Има поне още половин час, преди да пристигне вечерята. Тя неохотно взема служебния плик от бюрото и го отнася до леглото, отмята кувертурата на цветя и пхва краката си в искрящо белите чаршафи.

— Мога поне с това да приключа.

Разкъсва го и чак после вижда, че не е залепен. Изважда изрезки с вестникарски статии. „ЖЕНА ЗАСТРЕЛВА МЪЖ В ПРЕТЪПКАНО ХОТЕЛСКО ФОАЙЕ“ — крещи едното заглавие. „УБИЙСТВО В ХОТЕЛ «ЧЕТИРИ СЕЗОНА»“ — съобщава друго. Трето: „ЖЕНА СЕ ЦЕЛИ В ТУРИСТ“

— Страхотно. — Аманда упорито се визира в зърнестата черно-бяла снимка на мъжа, идентифициран като Джон Молинс и намира, че е точно такъв, какъвто Бен го бе описал — мъж на средна възраст с мустаци. Обикновен във всяко отношение, освен в едно — бил е прострелян и убит от жената на съседната снимка.

Аманда отлага колкото може по-дълго момента, когато ще погледне снимката на майка си и вместо това се съсредоточава в текста отдолу. „Гуен Прайс“ — пише там, — *„шейсет и една годишна, е изведена от двама полицаи от фойето на хотел «Четири сезона», след като мъж, отседнал в хотела, е бил застрелян от упор“*

Аманда ахва, когато вдига поглед към снимката на майка си, показваща как я извеждат от хотела в белезници. Коя е тази жена, чуди се тя и се опитва да свърже крехката жена със светла коса, която вижда, с гневната фурия от своето детство и робота със стъклен поглед от младостта си. Друга снимка ѝ се струва по-позната. Тя представя майка ѝ в близък план, седнала на задната седалка на полицейска кола, визираща се през страничното стъкло с празен, почти безразличен поглед, макар че челюстта ѝ е отпусната, а устните ѝ сякаш се усмихват.

— На какво, по дяволите, се смееш?

Вестниците са дразнещо неясни относно самото нападение, полицията не е склонна да коментира евентуалния мотив за стрелбата. „На този етап моите предположения не са по-добри от вашите“ — цитира се някой си детектив Билингсли.

— Кой си ти, Джон Молинс? — Аманда преглежда набързо различните статии за по-конкретна информация, но намира само вече познатите ѝ подробности. „Джон Молинс... 47-годишен... бизнесмен от Англия... на почивка в Торонто със съпругата и двете си деца...“ Спира да чете. Погледът ѝ се връща на снимката на мъжа.

— Кой ходи на почивка в Торонто през февруари? — пита на глас, като се сеща за въпроса на Джерод Шугър. — Дошъл си тук, за да се видиш с някого, нали така? — Дали това е била майка ми?

На вратата се чука.

— Румсървис — обажда се някакъв глас, преди Аманда да има време да попита кой е.

— Подранихте — казва с благодарност на младежа, докато го води към средата на стаята. Той е нисък и слабичък, а бледата кожа на лицето му носи белези от акне. Изглежда като тийнейджър. — Можете да оставите всичко тук. — Посочва долния край на леглото.

Сервитьорът несръчно наглася подноса, пригласява бялата кувертюра, вдига капака на морковената супа, за да ѝ я покаже, после прави същото и с основното блюдо.

— Печено пиле с аспержи и печени картофи с масло, сметана, бекон и праз.

— Ухае прекрасно. — Тя разписва сметката и му дава щедър бакшиш. — Благодаря ви. — Той обаче не помръдва и за секунда Аманда се чуди дали не му е дала твърде малко. Проследява погледа му до леглото, където изрезките от вестници лежат една до друга като квадратчета на карирано одеяло. — Ужасно нещо — осмелява се да каже. — Бяхте ли тук по това време?

— Бях в хотела, да. Но не във фойето. Не съм видял нищо.

— Обзалагам се обаче, че сте подочули доста неща.

Той свива рамене.

— Малко.

— Какво например?

— От нас не се очаква да коментираме това. — Младежът неловко пристъпя от крак на крак и подозрително поглежда към изрезките. — Журналистка ли сте?

— Журналистка ли? Господи, не. Просто съм любопитна. — Аманда се навежда напред да помирише супата, с което позволява на халата си леко да се разтвори. — Семейството му тук ли е още?

Погледът на младежа пробягва по частично оголените ѝ гърди.

— Да — разсеяно промърморва той. — Всъщност, току-що занесох няколко хамбургера на децата.

— Не са на този етаж, нали? — Старее се въпросът да прозвучи възможно най-небрежно, но едно слабо трепване на гласа ѝ заплашва да я предаде. — Искам да кажа, малко ме побиват тръпки при мисълта, че може да се намирам на един етаж с някакъв нещастник, когото са застреляли.

— Не се безпокойте. Те са на двайсет й четвъртия етаж, от другата страна на хотела.

Аманда се усмихва и прибира реверите на халата си.

— Май не трябваше да ви казвам това.

— Да ми казваш какво? — усмихва се тя и сервитьорът кимва с благодарност, след което излиза заднишком от стаята. — От другата страна на хотела — повтаря Аманда и се плъосва на леглото. Вдига капака на морковената супа и се чуди за какво изобщо й е тази информация. — Двайсет и четвърти етаж.

За своя изненада тя спи добре. Беше се унесла някъде към третата част на хокейния мач и се събужда, чак когато почукването ѝ известява, че румсьорвисът я чака със закуската ѝ. Намята халата и замаяно тръгва към вратата. Сънят все още обвива врата и раменете ѝ, като страстен любовник. Смътно си спомня, че предишната вечер беше попълнила менюто за закуска и го бе окачила отвън на вратата, когато избута подноса с вечерята в коридора. Не си спомня обаче какво си бе поръчала.

— Мирише добре — казва тя, когато прекрасният аромат на бекон я разбужда напълно. Повежда симпатичната сервитьорка филипинка навътре. Младата жена наглася масичката до долната част на леглото.

— Вие бяхте ли тук, когато този мъж е бил застрелян? — небрежно пита Аманда, когато жената ѝ подава сметката за подпис. Какво толкова, по дяволите? Нищо няма да ѝ стане, ако попита.

Сервитьорката поклаща глава. Черната ѝ опашка категорично се мята насам-натам.

— Тогава беше почивният ми ден.

— Ужасно нещо.

— Да, госпожице. Много ужасно.

— Вие бяхте ли се срещали с господин Молинс?

Отново следва яростно поклащане на глава.

— Разбрах, че семейството му е отседнало на дваайсет и четвъртия етаж.

— Не зная, госпожице — отговаря сервитьорката, с което прекъсва Аманда, преди да е успяла да пита още нещо. Посочва към подноса. — Имате портокалов сок, кафе, яйца с бекон, пълнозърнест тост и сутрешния вестник. Ще желаете ли още нещо?

— Не, нищо. Благодаря ви.

— Приятен ден.

— На вас също. — Аманда си налива чаша кафе и я отнася до прозореца. Взира се надолу към улицата. Няма много движение, което не е учудващо, понеже е ранна неделна утрин и снегът е валил безспирно цяла нощ. Защо ли ѝ трябваше да притиска горката сервитьорка? Наистина ли си мисли, че кухненският персонал ще знае нещо ценно? Дори и да успее да убеди някой от тях да ѝ каже в коя стая е семейството на покойния, дори и да е толкова безразсъдна, че да се качи там, от това не следва обезателно, че госпожа Молинс ще знае защо съпругът ѝ е бил застрелян. А дори и да знаеше, Аманда сериозно ли си мисли, че тя ще е склонна да сподели тази информация с дъщерята на убийцата му?

И все пак, една среща с нея, един разговор, биха могли да подадат поне някакъв ключ към загадката.

Или може би не.

Кога изобщо е разполагала с ключ за каквото и да било, в което е замесена майка ѝ?

Аманда се връща към масичката с подноса и поглежда надолу към сутрешния вестник. Предната страница е заета с новини за ескалиращата вероятност Америка да влезе във война с Ирак. На предната страница, както всъщност и в цялата първа част, няма абсолютно нищо за убийството. Едва в частта, озаглавена ТО, което тя предполага, че означава „Торонто област“, се споменава за престъплението и то в общи линии под формата на резюме на всичко, което беше прочела дотук. „Убийството на туриста все още е обградено с тайнственост“ — съобщава заглавието, самата статия не казва почти нищо за госпожа Молинс.

— Някой трябва да знае нещо — промърморва Аманда и маха целофана от чашата с прясно изстискан портокалов сок. Поглъща го на една голяма глътка. Поглежда часовника. Осем и половина. Четири и половина часа до срещата ѝ с Бен във фойето. Какво се предполага, че трябва да прави дотогава?

— Не мога даже да ида на пазар — нацупва се, понеже се сеца, че магазините няма да отворят до обяд. Включва телевизора и толкова бързо почва да прещраква каналите, че дистанционното спира да работи. Похабените му батерии не успяват да насмогнат на скоростта на палеца ѝ. В крайна сметка успява да изключи проклетото нещо и хвърля вече безполезното дистанционно на пода. Мълчаливо довършва

закуската си. После си мие и лъска зъбите, почти до разкървяване на венците. Взима продължителен горещ душ, като безмилостно търка колкото кожа ѝ е останала след банята от предната вечер. Отнема ѝ почти четирийсет минути да си изсуши косата и да си направи прическа, която да изглежда така, сякаш не я е правила изобщо, и още почти толкова време да се гримира така, че да изглежда сякаш няма никакъв грим. После толкова грубо намъква черното си поло през главата, че на практика се налага да започне цялата процедура отначало.

— Какво, по дяволите, правя? — пита отражението си в огледалото и сериозно се замисля, дали да не си стегне багажа и да хване първия самолет обратно.

На вратата се чука. Бен? — чуди се Аманда и в този момент чува в ключалката да се превърта ключ. Възможно ли е служителят на рецепцията тайно да е дал на Бен ключ? И той да го използва?

— Бен? — пита Аманда и излиза от банята в мига, в който вратата на стаята се отваря.

— О, много съжалявам — възкликва жена в спретната синя униформа. — Не знаех, че има някой. Ще се върна по-късно да оправя леглото.

— Не, няма нищо. Можете да го оправите сега. — Аманда отстъпва назад и позволява на камериерката да влезе. — Излизам след няколко минути. — Така ли? И къде отива?

Жената подпира количката си на отворената врата. На възраст е около средата или края на трийсетте, ниска и закръглена, кожата ѝ блести като разкошен черен сатен на фона на бледосинята памучна униформа.

— Добре ли спяхте? — пита тя и вдига дистанционното от пода.

— Много добре, благодаря. Без сънища. — Без бивши съпрузи, които я преследват през заснежени улици, без майки, които я причакват в луксозни фойета за да я нападнат с пистолет.

— Тези трябва ли ви? — Камериерката вдига смачканите изрезки, разпръснати по чаршафите.

— Не. Можете да ги изхвърлите. — Какъв смисъл има да ги пази? Прочела ги е толкова пъти, че може да ги рецитира наизуст.

— Гадна работа. — Камериерката клати глава, докато изхвърля хартиите в кошчето.



— Бяхте ли тук, когато се случи? — Аманда отново се опитва да звучи небрежно, сякаш просто поддържа учтив разговор.

— Не. Вече бях привършила за деня. Но една от моите приятелки тъкмо застъпваше на смяна. Тя е видяла всичко.

— Така ли? И какво е видяла?

Жената се привежда и шепне заговорнически.

— Видяла тази възрастна добре облечена жена да пресича фойейето и да застрелва горкия господин Молинс.

— Горкият господин Молинс — повтаря Аманда — Звучи така, сякаш сте го познавали.

— Почиствах апартамента му няколко пъти.

— Той в апартамент ли беше отседнал?

— Мисля, че беше доста богат. Наистина добре облечен. Говори се, че когато го застреляли, е носел костюм за две хиляди долара.

Аманда попива тази последна информация. Единствените мъже, за които някога беше чувала, че носят костюми за по две хиляди долара, бяха гангстери. Възможно ли е майка ѝ да е имала някакви връзки с организираната престъпност?

— Освен това той беше с жена си и децата си — продължава камериерката, без да подозира за мислите на Аманда. — Затова им трябваха две стаи.

— Да. Разбрах, че те още били в хотела.

— Предполагам, че трябва да останат докато се извърши аутопсията и тогава ще могат да вземат тялото и да се върнат в Англия. Толкова приятни хора. Децата са много добре възпитани.

— Каква е госпожа Молинс?

— Тиха. Не говори много. Наистина вежлива. — Камериерката навива чаршафите на огромна топка и внезапно добива гузен вид. — Управителят каза, че не бива да обсъждаме случилото се, но е трудно да се въздържиш, знаете. Всички искат да говорят за това.

— Разбира се.

— Смешна работа. Хората все се притесняват, че черните младежи правят бели, а се оказва, че трябва да си нащрек заради възрастни бели жени. — Тя се смее.

Аманда прави опит да се присъедини, но смехът засяда в гърлото ѝ.

— Най-добре да тръгвам и да ви оставя да си вършите работата.  
— Грабва си чантата и палтото от гардероба и премята и двете на раменете си.

— Приятен ден — подвиква след нея камериерката.

Асансьорът е празен, когато Аманда влиза вътре, но после спира на четиринайсетия етаж и вътре влиза мъж на средна възраст, който влачи тежък куфар. После на десетия идва една жена с двете си малки деца.

— Мамо — хленчи момиченцето, докато вратите се затварят. — Тайлър ме настъпва.

— Не е вярно — възразява светлорусото ѝ братче и нарочно се бута в сестра си.

— Той ме бута.

— Не е вярно.

— Тайлър, достатъчно.

— Нищо не правя.

— Добре, престани така или иначе. — Майка му се усмихва измъчено на Аманда.

Привлекателна жена, мисли си Аманда, макар че вече изглежда изтощена, а денят едва започва. Аманда се усмихва в отговор и мълком се поздравява за решението да не създава потомство.

— Къде е татко? — настоятелно пита момиченцето и дърпа полата на майка си. — Искam татко.

На Аманда изведнъж ѝ хрумва, че стои в асансьора с госпожа Молинс и двете ѝ деца. В ума ѝ тутакси нахлуват милион въпроса: Какво правеше съпругът ви в Торонто? Специално ли дойде да види майка ми? Каква е връзката помежду им? Има ли нещо, нещо изобщо, което да можете да ми кажете, което да придаде смисъл на цялата тази лудост?

— Госпожо Молинс — подхваща меко. Името излиза като шепот. Жената се обръща към нея.

— Извинете. Казахте ли нещо?

Асансьорът е във фоайето и вратите се отварят. Мъжът с тежкия куфар пръв си пробива път.

— Съжалявам, че ви безпокоя — почва Аманда, докато отстъпва назад.

— Татко! — вика момиченцето и се втурва в отворените обятия на баща си.

— Татко! — още по-силно крещи Тайлър и се хвърля в краката на мъжа.

— Да? — Жената я гледа очаквателно.

В същия миг Аманда се чувства глупаво.

— Съжалявам. Моя грешка. Взех ви за някой друг.

— Защо се забавихте толкова? — пита съпругът и повежда семейството си към изхода.

— Тайлър трябваше да иде до тоалетната, после пък Кендис каза, че я боляло коремчето.

— Вече не — уверява баща си Кендис и се обляга на въртящата се врата. — Мамо, Тайлър ме блъска.

Аманда ги проследява, докато не изчезват в едно чакащо такси. Какво ти става, пита се раздражено тя. Да не би да възнамеряваш да прекараш следващите два дни, подозирайки всяка жена с две деца, че е госпожа Молинс? Не ти отива да се хвърляш в такива смешни заключения. Трябва да се стегнеш.

— Това никак не ти отива — шепне в яката на палтото си.

Отива към сепарето вляво от входа и няколко минути стои, втренчена в празните столове. *Тук е седяла майка ми, с пистолет в чантата, готвейки се да убие човек.* Аманда присяда на един от столовете, обляга се назад, опитва се да си представи ръцете на майка си, положени на същите облегалки, на които са и нейните сега, краката ѝ кръстосани по същия небрежен начин. Какво ли си е мислила, докато е седяла тук в очакване? Погледът ѝ към асансьорите ли е бил насочен или към вратата? Дали Джон Молинс се е връщал от разходка или е излизал? Семейството му с него ли е било? Дали майка ѝ е била толкова безсърдечна, че да го застреля пред жена му и децата му?

Аманда скача на крака и стряска една жена, която тъкмо е седнала на съседния диван. Това е глупаво. Ти откачаш. Вестниците не споменаваха Джон Молинс да е бил убит в присъствието на семейството си. Макар че, да, майка ѝ е толкова безсърдечна. Аманда се засмива на глас. Жената на дивана тутакси става и отива до бара.

Аманда си поема дълбоко дъх да се успокои и отива до рецепцията. Усмивва ѝ се привлекателна млада жена с тъмна кожа и мек индиански акцент.

— Мога ли да ви помогна? — пита тя и разсеяно втъква зад ухото си своята дълга до брадичката черна коса.

— Исках да питам за апартаментите ви. — Аманда се чува да казва и се чуди какви по дяволите ги върши сега. — Можете ли да ми дадете някаква информация?

— Разбира се. Разполагаме с триста и осемдесет стаи и около половината от тях са апартаменти. — Служителката приплъзва бяло парче хартия по плота на бюрото си. — Това е ценовата листа.

Аманда преглежда цените на нощувките и обръща внимание на апартаментите: „царски среден“, „върховна стая“, „стая де лукс“, „премиум кинг“, „президентски апартамент“, „президентски де лукс“, „апартамент с две спални“.

— Апартаментът с двете спални — казва тя и вижда, че цената му е 795 долара на нощ.

— Имаме два вида апартаменти с по две спални — обяснява ѝ служителката. — Единият е с двойно легло във всяка спалня, а другият с двойно легло в едната, а в другата — две отделни.

Аманда чувства как пулсът ѝ се ускорява.

— От този се интересувам. — Навярно не биха могли да имат твърде много подобни апартаменти. — Едни приятели ще идват в Торонто следващия месец. Обещах им да се поинтересувам.

— Може би това ще ви помогне. — Младата жена вади малка брошура. — Тук се разказва малко за хотела и...

— Апартаментът с двете спални — прекъсва я Аманда. — Има ли хубава гледка?

— О, да. Апартаментите започват от двайсет и третия етаж и гледат на юг, така че предоставят чудесна гледка към града чак до езерото.

— А по колко такива апартаменти има на всеки стаж?

— Само по един.

Аманда се усмихва, пуска брошурата в чантата си и се отдалечава от рецепцията.

— Благодаря ви.

— За мен беше удоволствие. Приятен ден.

Аманда се отправя към изхода, изпълнена с необикновено самозадоволство. Но веднага, щом стъпва навън, право в лицето я удря свирепият леден вятър и бързо я връща към реалността. Е, голяма

работа, подиграва ѝ се вятърът. Значи изкопчи малко информация от нетърпеливата да ти услужи рецепционистка. Значи разбра как да намериш госпожа Молинс. Ти си адвокатка, нали така? Обучена си да задаваш правилните въпроси. Но по-важният въпрос е: Какво ще правиш сега?

Портиерът прави знак на едно такси и Аманда се качва.

— Накъде, госпожице?

Аманда се обляга назад в похабената кафява седалка и долавя тънка застояла миризма на човешки тела. Тя се поколебава и няколко пъти променя мнението си, докато накрая казва:

— Гробище „Маунт Плезант“.

— Можете ли да ме почакате няколко минути? — пита шофьора, чиято лична карта, поставена на гърба на предната седалка, го идентифицира като Абдул Джахиб.

— Таксиметърът работи — съобщава ѝ той със свиване на рамене.

— Няма да се бавя. — Упътва го по извития път, пресичащ гробището — огромна площ, разположена точно в центъра на града. На север и юг граничи с „Дейвисвил“ и „Сейнт Клер“, а на изток и запад с „Маунт Плезант“ и „Яндж“. Красив район, дори и покрит със сняг, осеян с хълмове и разнообразни дървета. Всичко, което човек би могъл да си пожелае за последно убежище. Тихо. Спокойно. Близко до всичко. Страхотна гледка. *Хората просто си умират да попаднат тук, чува някой да казва и се озърта плахо през рамо, сякаш проверява за духове.*

— Тук завийте — казва тя на шофьора. И добавя: — Надясно. — След няколко секунди: — Оттук.

Абдул Джахиб спира колата пред малък сив постамент, на който стои голям каменен ангел. Аманда слиза от колата и разсеяно прочита текста върху паметника, докато минава покрай него. „ВЕРА ТРЮФО, 1912–1998“. Което означава, че Вера е била на осемдесет и шест години, когато е починала, изчислява Аманда. Съвършено прилична възраст да се умре.

Продължава надолу покрай редицата гробове, влажният сняг се стеле по определено неподходящите ѝ за зимни условия боти. Тя вече чувства как през меката кожа се просмуква вода и мокри неприятно пръстите ѝ, но подозира, че това е по-скоро във въображението ѝ,

отколкото в действителност. Засега, но не задълго. Тези боти са по-скоро декоративни, отколкото практични. Не са предназначени да се разхождаш с тях из гробища в разгара, на зимата.

„СТИВЪН МЪЛОУНИ, 1895–1978“, чете по-нататък. Починал на осемдесет и три. Намира се непосредствено до „МАРТА МЪЛОУНИ, 1897–1952“. Починала на петдесет и пет.

— Някой се е прецакал в тази работа — коментира Аманда, забързва се и едва не се подхлъзва на парче излъскан черен лед. „ДЖАК СТАНДФОРД, 1912–1975“. — На шейсет и три. — „АРЛИЙН ХИЛ, 1916–1981“. — На шейсет и пет.

Рязко спира пред една надгробна плоча от розов гранит: „ЕДУАРД ПРАЙС, 1933–1992. ЛЮБЯЩ СЪПРУГ И БАЩА“.

— Починал на петдесет и девет — шепне Аманда. Чувства как майка ѝ се промъква зад нея и крещи в ухото ѝ.

*Е, с дъщеря като теб, нищо чудно, че баща ти получи сърдечен удар.*

ЗАВИНАГИ ЩЕ ОСТАНЕШ В СЪРЦАТА НИ.

— Здравей, татко — произнася Аманда. Очите ѝ се напълват със сълзи и замръзват на бузите ѝ.

*Здравей, паляче — чува го да ѝ отговаря.*

*Мина доста време, продължава безмълвно тя.*

*Всъщност, не чак толкова.*

*Единайсет години.*

*Това не е толкова много.*

Аз бях надалеч. Сега живея във Флорида Адвокатка съм. Знаеше ли това?

*Разбира се. Зная всичко за теб. И много се гордея.*

Наистина ли? Защо? Ти никога не си се интересувал особено от мен, докато беше жив.

*Трябва да разбереш, че майка ти имаше тежки проблеми. Пиеше. Беше в депресия. Тя се нуждаеше от моето внимание и подкрепа.*

*Аз също имах нужда от теб.*

*Ти винаги си била толкова силна и независима. А майка ти...*

*Майка ми е луда жена. И тогава беше луда, а сега още повече.*

*Тя има нужда от теб.*

Въпреки сълзите, Аманда се засмива. Кога ли изобщо майка ѝ е имала нужда от нея?

— Аз нямам разрешително да упражнявам професията си в Канада, татко. Пък и тя вече си има добър адвокат. Сигурна съм, че помниш Бен. Мама казваше, че той бил последният гвоздей в твоя ковчег.

*Тя не го мислеше.*

Веднъж каза, че имало неща, които искаш да ми кажеш, неща, които щели да обяснят всичко. Че като порасна достатъчно, за да разбирам, когато му дойде времето... Аманда трие сълзите от очите си. Времето никога не беше подходящо, нали, татко?

ЕДУАРД ПРАЙС. 1933–1992.

ЛЮБЯЩ СЪПРУГ И БАЩА.

ЗАВИНАГИ ЩЕ ОСТАНЕШ В СЪРЦАТА НИ.

Времето си тече, хората умират, мисли си Аманда на връщане към таксито. Само вината остава вечно жива.

— Извинявай, че закъснях — казва Аманда и сяда до Бен в белия корвет. — Реших да си купя някакви зимни ботуши, а магазините не отварят преди дванайсет. — Той изглежда малко отнесен и тя решава да не му казва за посещението си на гробището. Вместо това протяга дългите си крака напред и гордо демонстрира новите кожени ботуши, които покриват панталона ѝ до коленете. — Дори са подплатени.

— Много са хубави — казва, без да ги погледне той. — Надявам се, че си яла. Нямаме време да спираме за обяд.

— Закусих обилно. Бекон, яйца, препечени филийки. Такива работи. Трябва да ме държат сита до вечеря. — Пита се, дали той е раздразнен от закъснението ѝ и дали затова избягва да я поглежда. — Всичко наред ли е? Искам да кажа, майка ми... нали нищо не се е случило?

— Нищо.

— Добре. — Тя млъква и се заглежда през страничния прозорец, докато излизат от алеята на хотела и завиват на юг по „Авеню роуд“. — Прочетох изрезките, които ми даде. Бяха доста мъгляви.

— Снимката на Джон Молинс не ти ли говори нещо?

— Никога в живота си не съм го виждала.

Бен свива рамене и кимва, без се обръща. Не казва нищо и те в мълчание преминават от „Авеню роуд“ към „Юнивърсити авеню“. Бързо отминават покрай Кралския музей „Онтарио“ и онова, което някога беше Планетариума, после по кръговото движение при „Куинс парк“, покрай сградата на Парламента и градския филиал на университета на Торонто.

— Е, как мина срещата ти снощи?

— Чудесно.

— Какво правихте?

— Вечеряхме у приятели.

— Наистина ли? Някои, които познавам?

— Съмнявам се.



— Никакви приятели от старото време? — игриво пита тя, макар че тонът му ѝ подсказва да се откаже.

— Ти беше единственият ми приятел — напомня ѝ Бен и спира на червения светофар на улица „Колидж“. Обръща се и я поглежда за пръв път, откакто са потеглили от хотела.

— При това не много добър — принудена е да признае Аманда.

Той отново свива рамене и от движението черното му кожено яке стига до ушите.

— Много вода изтече оттогава.

— Бяхме млади.

— Все още сме.

Аманда кима, въпреки че не се чувства особено млада тия дни и въобще от известно време.

— Мислиш ли, че отново можем да бъдем приятели? — осмелява се да попита — Искам да кажа, поне за малко. След като си тръгна, пак можеш да продължиш да ме мразиш.

— Аз не те мразя, Аманда.

— А би трябвало. — Светофарът светва зелено и корветът незабавно потегля, избръмчава покрай огледалната сграда на „Хидро“ и редиците болнични заведения от двете страни на широката улица. Колата се прилепя към пътя и друсането от неравностите по него преминават по цялото тяло на Аманда от петите до врата.

— Бях забравила как с това нещо се усеща всяка дупка на пътя.

— Всяка дупка — съгласява се той. — Това е Съдебната палата, впрочем. — Сочи наляво. — Делото за пускане на майка ти под гаранция ще се слуша във вторник.

Аманда пребледнява.

— Много е странно да чуя в едно изречение думите „майка“ и „пускане под гаранция“.

— Сигурно е така.

— Във всеки случай, съмнявам се, че тогава ще съм още тук.

Той свива рамене, но този път те едва помръдват.

— Мислиш ли, че ще я пуснат под гаранция?

— Мисля, че ще има по-голям шанс, ако ти гарантираш за нея.

— Шегуваш се, нали? — Наистина ли я кара да говори в полза на майка си?

— Напротив, съвсем сериозен съм.

— Караш ме да лъжесвидетелствам?  
— Мисля, че едва ли ще се наложи.  
— Да, ако не съм там, няма да се наложи.  
— Тя ти е майка, Аманда — отново ѝ напомня той.  
— Ако трябва аз да описвам характера ѝ, ще я обесят на секундата.

Той клати глава.

— В тази страна вече не бесим хората, Аманда.  
— Повярвай ми, ще възобновите практиката.  
— Няма ли най-малко да си помислиш по въпроса?  
— *Най-много* да си помисля.

Той въздъхва и отново наставка мълчание, но напрежението помежду им вече е изчезнало.

— Е, няма ли да ми разкажеш по-подробно за вечерята снощи?  
— пита Аманда, когато пред погледите им се изправя конферентен център „Метро“. Сега се за Джерод Шугър и за миг се запитва какво ли прави.

— Не, няма да ти разправам за моята вечеря.  
— Никак не си забавен. Кажй поне какво ядохте?  
Бен се засмива, противно на желанието си.  
— *Най-много* да ти разкажа какво ядохме.

Аманда се усмихва и усеща как мускулите, на врата и раменете ѝ се отпускат.

— Добре, да чуем.  
— Ами, чакай да видя. За начало имаше салата с круши и маруля, последвана от агнешки пържоли, „Бейби“ картопки и аспержи.  
— И аз ядох аспержи. С печено пиле.  
— Така ли? Къде вечеря?  
— В стаята си.  
— А, най обичам. Вкусно ли беше?  
— Да. Какъв ви беше десертът?  
— Шоколадова торта с кафе. А твоят?  
— Пропуснах десерта. Легнах си рано. Ти в колко си легна?  
— Към полунощ.  
— У вас или при нея?  
— Аманда...  
— Просто поддържам учтив разговор.

— А-ха.  
— Къде живееш впрочем? — пита тя.  
— Имам апартамент в „Харбърсайд“. С изглед към водата.  
— Стига бе. Не е вярно.  
— Прозорци от пода до тавана във всяка стая.  
— Не мога да повярвам. Звучи точно като моя дом във Флорида.  
— И това изненадва ли те?  
— Е, трябва да признаеш, че е малко странно.  
— Кое?  
— Колко много си приличаме.  
— Винаги е било така — простичко казва той. — Ти нали заради това ме напусна?

Риторичният въпрос се забива в мозъка на Аманда, докато Бен завива по магистрала „Гардинър“ и се отправя на запад. За какво говориш, по дяволите, иска й се да му изкрещи.

— Е, как се казва приятелката ти? — пита вместо това.

Той се колебава.

— Дженифър.

— Защо те винаги се казват Дженифър? — пита тя, сещайки се за съпругата на Шон.

— Какво?

— И каква точно е вашата история с Дженифър? — съвзема се бързо Аманда.

— Това изобщо не ти влиза в работата.

— О, я стига. Кажи ми.

— Няма какво да ти казвам. Срещаме се едва от няколко месеца.

— Това е достатъчно дълго, за да има какво да разкажеш.

— Ами ти? — пита Бен, сменяйки рязко темата, той преминава в нападение, както би направил всеки уважаващ себе си адвокат. — Има ли някой по-специален след последния ти развод?

— Уау! Не. А ти откъде знаеш за това все пак?

Той свива рамене.

— Не е кой знае каква тайна. Натъкнах се на един, който се срещнал с теб във Флорида. Кийт Халперн, мисля, че беше.

— А, да. Добрият стар Кийт. — За първи път бе спала с Кийт Халперн, когато бе шестнайсетгодишна. За последен — преди две години, когато буквално се сблъска с вече успешния борсов посредник

в „Палм бийч грил“. Бил на почивка във Флорида, така й бе обяснил. Жена му отишла да посети родителите си в Бока за няколко дни; дали могат да се срещнат на по пиетие? Нейният развод тъкмо бе приключил; чувстваше се доста уязвима; навярно му е разказала повече, отколкото му беше нужно да знае. Явно той с удоволствие е споделил информацията с бившия си съученик.

Разговорът замира. Бен пуска радиото и превключва станциите толкова бързо, че Аманда не успява да долови нищо от предаванията. Гладката линия на магистралата се простира безкрайно пред нея. И от двете страни на пътя няма нищо, поне малко, интересно.

— Колко надалеч е това място? — пита, когато Бен излиза на магистрала 427.

— Почти стигнахме.

— Но ние сме пак на летището, за бога.

Бен завива надясно по „Диксън“ и продължава до първия светофар, после наляво по „Карлингвю роуд“, поемайки на север.

— Още няколко минути.

Аманда се обръща и поглежда през задното стъкло. Градът отзад е напълно изчезнал.

— Може би това не е толкова добра идея.

— Може и да не е — съгласява се той.

— Говори ли с майка ми тази сутрин?

— Не.

— Значи тя още не знае, че съм тук?

— Надявам се шока от срещата да поразвърже езика й.

— Не бих разчитала на нищо.

— Аз никога не разчитам.

Продължават на север до „Диско роуд“, после около сто метра на изток и завиват по една дълга алея от южната страна на улицата.

Не може да се каже, че човек придобива желание да облече бял костюм и да почне да танцува, мисли си Аманда, докато се взира в грозната монолитна сграда от кафяви тухли, която зловещо се възправя по средата на улицата със странното име.

— Има ли по-потискаща нещo? — Представя си затворите в Южна Флорида, с техните фасади в пастелни цветове, обградени с живописни водни канали и екзотична растителност. Но това архитектурно чудовище не би могло да стане по-привлекателно, дори и

с палми наоколо, мисли си Аманда, докато Бен търси място на претъпкания паркинг.

— Мога да те оставя при вратата, ако искаш. Така няма да се наложи да газиш в снега.

— Не, няма нужда, не бързам кой знае колко да вляза. Пък и нали имам нови ботуши. — Отново протяга краката си напред, за да му даде възможност да види ботушите.

Този път той благоволява да погледне.

— Много са хубави. — Спира спортната си кола на едно празно място в дъното на паркинга, изключва двигателя и въздъхва дълбоко. — Готова ли си?

— Може ли да поседим тук само няколко минути?

— Аманда...

— Само няколко минути.

Той кимва.

— Голяма сграда — казва Аманда, за да печели време. — Не знаех, че Торонто е такава люлка на престъпността, що се отнася до жените.

— Мъжкият затвор е от другата страна. — Сочи ѝ отстрани. Виждат се и двете сгради.

Аманда затваря очи в желанието си да не вижда изобщо нищо.

— Ти как се замеси в тази бъркотия впрочем? Майка ми ли те потърси?

— Не. Прочетох в сутрешния вестник за ареста ѝ и сам си предложих услугите.

— И защо, за бога?

— Не зная. Предполагам, че съм се почувствал някак задължен.

— Задължен? Та тя се държеше нечовешки с теб, докато бяхме женени.

— Може би заради това го и направих.

— Защото се държеше нечовешки с теб?

— Защото бяхме женени.

Аманда обгръща тялото си с ръце.

— Искаш да кажеш, че си го направил заради мен?

— Искам да кажа, че го направих, понеже мислех, че така е редно.

— Въпреки, че е виновна?

— Особено, ако е виновна Аманда се опитва да се засмее.

— Не ми казвай, че действително вярваш в тая глупост, дето всеки заслужава възможно най-добрата защита, независимо дали е виновен или невинен.

— Ти не вярваш ли?

— Предполагам, че вярвам — признава неохотно тя и потреперва в черното си вълнено палто. — Но става все по-трудно. Искам да кажа, няма да е лошо от време на време да попаднеш на клиент, който наистина не го е извършил.

— И по-странни неща са се случвали.

— Като например това, че и двамата в крайна сметка станахме адвокати?

— Като това, че и двамата станахме адвокати и измръзнахме до смърт на паркинга на поправителния център „Метро“.

— Казваш, че е време да влизаме?

— Казвам, че е време да влизаме.

Вътрешността на изправителния център се струва на Аманда дори още по-грозна и по-потискаща от фасадата.

— Получаваш точно това, което виждаш — мърмори си тя, докато преминават през първите врати и чакат да бъдат допуснати.

Пазачът, седнал в будката от дебело стъкло при втората врата, не бърза да ги пропусне. Следва обичайната процедура с металните детектори и проверка на документите; показването на съдържанието на чанти и куфарчета и преглеждането на личните вещи.

— Подпишете се тук — инструктира ги един полицаи и им подава папка през ниската масичка, докато подозрително оглежда Аманда.

Аманда дръзко се взира в него и мълком го предизвиква да открие прилика с майка ѝ. В действителност тя представлява интересна комбинация от противоречиви черти на двамата си родители. Пълните устни на майка ѝ са поместени сред силната челюст на баща ѝ; меките очи на баща ѝ излъчват острия поглед на майка ѝ.

— Оттук — казва полицаят и ги повежда по мрачни коридори, изпълнени със застояла миризма на човешка плът, толкова натрапчива, че дори мирисът на дезинфектанти не може да я прикрие.

— Често ли идваш тук? — прошепва Аманда на Бен, докато надзирателят ги въвежда в малка стая без прозорци.

— Твърде често — отговаря той, погрешно вземайки опита ѝ да се шегува за сериозен въпрос.

— Затворничката ще пристигне след малко — казва надзирателят и се кани да излезе.

— Ще може ли да вкараме още един стол тук? — пита Бен.

— Ще видя какво мога да направя.

Аманда чува стъпките на полицаия, докато се отдалечава. Тя докосва облегалката на единия от двата, неудобни на вид, сиви пластмасови стола от двете страни на малката дървена маса.

— Мислиш ли, че всички затвори ползват услугите на един и същ декоратор?

— Затворът, това сме ние — дълбокомислено отбелязва Бен.

Аманда крачи напред-назад между масата и стената. Отмахва косата от лицето си, разкопчава си палтото, после пак го закопчава.

— Защо не седнеш? — пита Бен.

Тя поклаща глава. Изпитва нужда да е права, когато се срещне с майка си. Несъзнателно изопва рамене и се изправя в цял ръст, като си дава сметка, че на майка ѝ няма да ѝ трябва много време, за да я накара да се превие.

— Добре ли си?

Аманда усеща устата си суха, дишането затруднено. Бори се с желанието да избухне в сълзи и с писъци да побегне от стаята.

— Не съм сигурна, че ще се справя.

— Можеш да се справиш.

— Ами ако не искам?

— Понякога се налага да правим неща, които не ни харесват.

— И откога стана толкова дяволски зрял? — сопва се Аманда, после поглежда виновно към пода.

*Откакто ме напусна*, чува го да казва, макар че той мълчи.

Гледа ботушите му, докато той се приближава, усеща топлия му дъх, когато идва по-близо, лекото му колебание, преди да я прегърне и притисне до себе си.

— Няма нищо — шепне ѝ. — Всичко ще бъде наред.

— Не се чувствам наред. — Но това не е съвсем вярно, дава си сметка тя и обляга тялото си на неговото, наслаждава се на добре

познатото чувство от допира му. Винаги сме си подхождали идеално, мисли си тя и полага бузата си на рамото му.

*Нали заради това ме напусна, чува отново въпроса му.*

— Тя вече не може да те нарани, Манди — меко казва Бен.

Аманда рязко се изтръгва от ръцете му.

— Не ме наричай така.

Той бързо се отдръпва от нея, отваря ципа на якето си, мята го върху облегалката на единия от столовете, отваря куфарчето си и почва да рови в него.

— Извинявай.

— Просто мразя умалителни имена.

— Зная. Извинявай. Няма да се повтори.

— Не исках да ти се сопвам.

Той не казва нищо, но и не е необходимо. Позата му, замръзналата стойка, са достатъчно красноречиви.

— Съжалявам — отронва тя отново.

— Няма проблем. — Той изобразява най-добрата си адвокатска усмивка. Ще се придържа строго към работата, казва тази усмивка.

Аманда чува стъпки в коридора, отстъпва в единия ъгъл и задържа дъха си, докато вратата на тясното помещение се отваря. Един надзирател надниква вътре.

— Казаха ми, че ви трябвал още един стол? — Подава го на Бен, без да влиза.

Аманда изпуска въздуха от дробовете си, изтрива една неволна сълза и се засмива на глас. Защо съм толкова дяволски нервна, чуди се тя. Майка ми е в затвора, за бога. Няма начин да ми навреди вече.

И тогава вратата отново се отваря и Аманда се озовава лице в лице с жената, от която се мъчи да избяга през по-голямата част от съзнателния си живот.



Това, което Аманда вижда: дребна жена в грозна затворническа униформа — тъмнозелен анцуг, безвкусно поръбен с розово. Въпреки липсата на грим, жената изглежда забележително млада за своите почти шейсет и две години. Лицето ѝ е спокойно, по него няма и белег от тревога, нито следа от разкаяние. Косата ѝ представлява овал от къси руси къдрици. Очите ѝ са бледосини и съвсем малко се разширяват, когато забелязват Аманда. По тях преминава проблисък на копнеж, но толкова за кратко, че Аманда не е сигурна дали го е имало наистина или си го е измислила, страничен ефект от собствената ѝ изгубена обич.

Майка ѝ не казва нищо и кара Аманда да се чуди, дали изобщо я е познала. Възможно ли е да страда от старческа деменция? Не ме ли познаваш, майко, иска ѝ се да попита, но не е в състояние да произнесе и звук. Може би същото се отнася и за майка ѝ. Може би е толкова развълнувана да види единственото си дете след всичкото това време, че не може да говори; обикновено острият ѝ език, сега лежи безсилно в устата като умираща риба в живарника на рибаря. Може да се притеснява, дори да се срамува, като се имат предвид обстоятелствата, които са ги събрали отново. А най-вероятно просто няма какво да каже на младата жена, която едва е познала. Явно това би изисквало повече усилия, отколкото Аманда заслужава.

— Аз извиках Аманда и ѝ разказах какво се случи — обяснява Бен. — Тя пристигна със самолет снощи от Флорида.

Майка ѝ отива до стола при масата и сяда, без да каже нищо.

Това, което Аманда чувства е гняв.

Иска ѝ се да се хвърли към тази жена и да я разтърси, докато нещо — *нещичко* — не се появи в тези нейни зловещо безизразни сини очи. *Кажи нещо*, иска ѝ се да изкрещи. Мълчанието на майка ѝ е лошо от всяка обида, която тя би могла да ѝ подхвърли. Неизменното ѝ безразличие е почти непоносимо. Заслужавам обяснение. *Защо*

*хладнокръвно си застреляла човек? Защо се отнасяше към мен по такъв начин? Защо никога не си ме обичала?*

Но казва:

— И аз се радвам да те видя, майко.

Последният път, когато Аманда видя майка си, бе точно след погребението на баща ѝ. Погребението беше скромно, само семейството и няколко колеги от работата на баща ѝ, както и няколко съседи. Липсваха приятели, защото родителите ѝ нямаха такива. Резките промени в настроението на майка ѝ и неуместното ѝ поведение не допускаха това. Не че на Едуард Прайс му липсваха приятелите; той бе отдал живота си да се грижи за нещастната си жена. А за награда получи масивен сърдечен удар и преждевременна смърт.

След погребението Аманда и Бен я бяха придружили до дома. Старият господин Макгивър, техният съсед от отсрещната страна на улицата, им бе пратил домашен лимонов кекс. Аманда тъкмо го разрязваше, а Бен се бе заел да прави кафе. Майка ѝ се взираше в тях от мястото си до кухненската маса, сякаш за пръв път през този ден бе осъзнала присъствието им.

— Това не е празненство — каза тя и изпразни една голяма чаша с водка.

— Никой не е казал, че е. — Аманда трябваше да си прехапе езика, за да не каже нещо повече. — Просто си помислих, че може да искаш да хапнеш. — Тя постави парче кекс пред майка си.

Майка ѝ го отблъсна настрана.

— Не си права.

— Е, поне съм си все такава.

— Все още с тази голяма уста. — Майка ѝ поклати глава неодобрително. — Винаги с голямата уста.

— Бихте ли желали чаша кафе, госпожо Прайс? — прекъсна я Бен.

Гуен Прайс се втренчи някак покрай него, сякаш го нямаше.

— Ти разби сърцето на баща си — каза тя на Аманда.

— За какво говориш?

— Аманда... — предупредително се обади Бен. Недей да хапеш, възпираха я очите му. Но беше твърде късно. Аманда вече бе захапала въдицата и бе на път да погълне смъртоносната кука.

— Да не си мислиш, че той не знаеше, че дъщеря му е курва?

— Вижте, госпожо Прайс, мисля, че казахте достатъчно.

— Не се прибира по цели нощи, пие, мъкне се с някакъв нехранимайко с лъскава спортна кола.

— И какво от това, майко, мислех си, че не ти пука.

— Той искаше толкова много неща за теб. Мечтаеше да станеш адвокатка. Самият той винаги е искал да стане адвокат, но родителите му не са могли да си позволят да го пратят в колеж. Не знаеше това, нали?

— И как бих могла да зная? — тросна се Аманда, преглъщайки сълзите си. — Той почти не ми говореше.

— Тебе никога те нямаше.

— Това са глупости.

— Аманда... — отново я предупреди Бен.

— Той никога не се *опита* да говори с мен. И причината, че не се опита, беше, че винаги бе толкова дяволски зает да се грижи за теб. Отказа се от всичко — от приятелите си, от интересите си, от дъщеря си — само и само да те направи щастлива. Но ти никога не стана, нали майко? Не. И как би могъл някой да е щастлив, когато е толкова погълнат от ярост срещу нещо, бог знае какво? Какъв ти е проблемът, майко? Кажи ми — настоя Аманда, отсичайки всяка дума: — Какъв? Ти? Е? Проблемът?

Майка ѝ я изгледа със студен като стомана поглед.

— Е — каза тя и си наля още едно питие, — с дъщеря като теб, нищо чудно, че баща ти получи удар.

— Как си, Аманда? — пита майка ѝ сега с толкова тих глас, че на Аманда ѝ трябват няколко секунди да осъзнае, че изобщо е казала нещо.

— Добре съм — отговаря Аманда от своя ъгъл, не знаейки какво друго да каже. Сърцето ѝ бие толкова силно, че ѝ се струва, сякаш отвътре я налагат стотици малки юмручета.

— Бен — майка ѝ го поздравява с почти неуловимо кимване.

— Как сте днес, госпожо Прайс?

— Добре съм, Бен, благодаря ти.

— Добре ли спяхте? Съкилийничките ви създаваха ли ви още проблеми?

— Какви проблеми? — пита Аманда.

— Първите няколко нощи на една от жените в килията на майка ти тъкмо ѝ бяха спрели наркотиците и не е дала на никого да мигне.

— Бършеше и триеше. Трябваше да я видиш. Не можеше да стои на едно място. Цяла нощ само крачеше насам-натам и чистеше килията. Беше изключително дразнещо.

— Не като да застреляш хладнокръвно някого — подхвърля Аманда.

— Но снощи беше по-добре, нали? — пита Бен и с поглед предупреждава Аманда да се въздържа.

— Да, спях много добре.

— Спала си много добре — невярващо повтаря Аманда, неспособна да се възпре. — Та ти си в затвора, за бога. Застреляла си човек. Май само това е достатъчно да те държи будна цяла нощ.

— Аманда, моля те — отново я предупреждава Бен.

— Няма нищо — казва майка ѝ. — Безпокойството ѝ е обяснимо. Видимото спокойствие на майка ѝ само засилва яростта на Аманда.

— О, Господи! Гласът на разума.

— Може би е по-добре да седнеш — съветва я Бен.

— Не искам да сядам.

Бен отново насочва вниманието си към майка ѝ.

— Дават ли ти лекарството?

— Какво лекарство? — пита Аманда.

Майка ѝ клати глава.

— Просто нещо за остеопорозата ми. Няма за какво да се притесняваш.

— Кой е казал, че се притеснявам?

— Да, специално гледаха дали го взимам — отговаря Гуен Прайс. Единствената ѝ реакция на сарказма на Аманда е леко потрепване в ъгълчето на устата ѝ.

Значи, в крайна сметка, майка ѝ е смъртна, мисли си Аманда с известно задоволство. Дори малко обикновена. Подобно на хиляди други жени на нейната възраст, и тя страда от заболяване на костите, често срещано човешко страдание. Аманда е изненадана, че от това не се прави драма. Не знаят ли боговете с кого си имат работа?

— Съжалявам, че е трябвало да прелетиш целия път дотук — казва майка ѝ.

— Аз също — отговаря Аманда.

— Наистина не беше нужно.

— Ти си убила човек, майко.

Гуен Прайс бавно оглежда стаята, макар че в нея няма какво да се види. Сивите стени са голи. Бетонният под не е украсен с килимчета.

— Нямах много тен за човек, който живее във Флорида — отбелязва, без да вдига очи към Аманда.

Аманда изпитателно поглежда Бен. Какво правим тук, е неизреченият въпрос.

Пошегувай се и ти нещо, отговаря неговият поглед. Давай по течението.

Аманда затваря очи и вижда как майка ѝ седи на дивана в тяхната всекидневна, втренчена в буйния огън в камината, очевидно без да забелязва искрите, които летят към краката ѝ. Добре, решава тя и бавно отваря очи. И по-трудни свидетели съм разпитвала. Понякога е по-добре да влезеш през задната врата, да ги хванеш неподготвени.

— Не съм от тези, дето се препичат на слънце — обяснява.

— Малко слънце на никого не е навредило.

— Сигурно. — Кое то не може да се каже за три куршума в сърцето.

— Казват, че слънцето е полезно за душата и че хора, които дълго време са били лишени от него, страдат от тежки депресии.

— Такъв ли беше твоят проблем?

— Аманда... — пак предупреждава Бен.

— Аз никога не съм могла да стоя дълго на слънце — продължава майка ѝ. — Каквато ми е бледа кожата, винаги изгарям. Но ти имаш тена на баща си. Струва ми се, че би почерняла красиво.

Аманда удивено се взира в майка си и мисли, че това навярно е най-дългият разговор, който е провеждала с нея през целия си живот.

— И така, кой е този човек, който си застреляла, майко? — пита нетърпеливо. Дотук с влизането през задната врата.

Майка ѝ клати глава.

— Не искам да говоря за това.

— Госпожо Прайс — подхваща Бен, — не можем да ви помогнем, ако не разговаряте с нас.

— Не искам да ми помагате.

Аманда вдига раздразнено ръце.

— Защо ли това не ме учудва?

— Не, че не съм благодарна.

— Благодарна ли? Я стига.

— Не очаквам да ме разбереш.

— Не искаш да те разбере.

— Просто ни разкажете какво се случи, госпожо Прайс.

— Застрелях човек.

— Това го знаем — казва Аманда. — Това, което не знаем, е *защо* си го застреляла.

— Няма значение *защо*.

— *Има* значение. Не можеш просто да разстрелваш хората без причина. Дори и ти, с твоите глупави клетви, винаги си имаше причина. Кой е този мъж?

— Не зная.

— Какво ви е свързвало?

— Нищо не ни свързваше.

— Да не би да очакваш от нас да повярваме, че си застреляла абсолютно непознат човек, когото никога в живота си не си виждала?

— Не очаквам да повярвате на каквото и да било.

— Добре, понеже *не* ти вярваме.

— Чудесно.

— Не е чудесно. Има свидетели, които твърдят, че си седяла във фойето на хотела цял ден.

— Вярно е.

— Защо?

— Хотелът е много хубав. Имат чудесно фойе.

— Какво!

— Аманда — обажда се Бен. — Успокой се.

— Казваш, че си седяла във фойето, защото е било приятно място за седене?

Майка ѝ кимва.

— И просто така се случи, че имаше зареден пистолет в чашата си?

— Често го нося с мен.

— Често се разхождаш със зареден пистолет в чантата?

— Да.

— Защо?  
— Градът е опасно място.  
— Не и ако хората не се разхождат наоколо с оръжие.  
Майка ѝ едва не се засмива.  
— Бен, това наистина ли е необходимо?  
— Дали е необходимо ли? — повишава тон Аманда.  
— Просто не виждам смисъла, като се има предвид...  
— Като се има предвид какво?  
— Като се има предвид, че във вторник ще се признае за виновна.  
— Ще я признаеш ли за виновна? — Въпросът на Аманда е към бившия ѝ съпруг.  
— Аз съм виновна — напомня ѝ майка ѝ.  
— Не и ако си невменяема.  
— Мислиш ли, че съм невменяема?  
— Мисля, че имаш повече бръмбари в главата от един кошер.  
— Аманда...  
— Уверявам те, напълно съм вменяема — спокойно изговаря майка ѝ. — Знаех точно какво правя, когато застрелях онзи човек и знаех, че не е редно. Не беше ли такава правната дефиниция на вменяемостта?  
— Вменяемите хора не обикалят да убиват напълно непознати.  
— А може би го правят.  
Аманда се обръща към Бен.  
— Не може сериозно да възнамеряваш да ѝ позволиш да се признае за виновна.  
— Повярвай ми, изборът не беше мой.  
— Той няма избор — потвърждава Гуен Прайс. — Нито пък ти. Аз застрелях и убих човек и съм готова да си понеса последствията. Наистина, много е просто.  
— Нищо, свързано с теб, никога не е било просто.  
— Каквото било, било — отговаря майка ѝ. — Решението ми си остава същото.  
— Кой беше Джон Молинс, майко?  
— Нямам представа.  
— Откъде го познаваш?  
— Не го познавам.

— Тогава защо си го чакала?

— Не го чаках.

— Значи просто случайно си седяла във фоайето на хотела със зареден пистолет в чантата и той е влязъл — за стотен път повтаря Аманда.

— Точно така.

— И си станала от стола, пресякла си фоайето и си го застреляла.

— Да. Три пъти, струва ми се.

— Без причина?

— Да.

— Понеже си била в такова настроение.

— Да.

— Защо?

— Не зная защо. Може да не са ми харесали мустаците му.

— Не са ти харесали мустаците му!

— Тази причина не е по-лоша от всяка друга — отговаря майка й.

— Не ме прави на глупачка.

— Съжалявам, паляче. Нямах такова намерение.

— Какво? — Аманда залита назад, сякаш някой я е блъснал.

— Не съм искала да те правя на глупачка. Просто...

— Никога не ме наричай така.

Майка й изглежда искрено засегната.

— Извинявай.

— Добре, вижте — намесва се Бен. — Хайде да се върнем на темата, става ли?

— Тук има само една тема — казва им Гуен. — И тя води право в затвора. Естествено, аз разбирам любопитството ви и оценявам желанието ви да помогнете, но...

— Но какво? — настоява Аманда — Какво ще кажеш за семейството на Джон Молинс, майко? Не мислиш ли, че двете му деца заслужават някакво обяснение защо си застреляла баща им? Не чувстваш ли поне малко отговорност пред вдовицата му?

— Много съжалявам за тяхната болка — казва Гуен Прайс и очите й внезапно се напълват със сълзи.

Какво е това, по дяволите, чуди се Аманда, по-ужасена от неочакваните сълзи на майка си, отколкото някога е била от гнева й.



Коя е тази жена, мисли си тя. Какво се опитва да постигне сега?

— Кой беше Джон Молинс, майко? Защо го застреля?

Майка ѝ не отговаря нищо.

— Полицията ще разследва, знаеш това — казва ѝ Аманда — Ще стигнат до дъното.

Сянка на страх преминава през лицето на Гуен, после изчезва.

— Няма да се наложи да стигат до дъното на каквото и да било, щом веднъж се признае за виновна. Вече имат моето признание, оръжието на престъплението и цяло фойе свидетели. Никой няма да се интересува защо съм застреляла мъжа, след като прокурорът докаже обвинението.

— Мен ме интересува — меко произнася Аманда.

— Съжалявам — отново казва майка ѝ.

Аманда потрива чело, поглежда към тавана и си поема дълбоко дъх.

— Добре, ти печелиш. — Отива бързо до вратата. — Губим си времето, Бен. Да вървим.

— Госпожо Прайс, моля ви — настоява Бен.

— Остави я, Бен — сопва се Аманда. — Отказвам да играя тази глупава игра. Тя явно е решила. Иска да изгние в затвора през остатъка от живота си. Казвам да я оставим. — И отваря вратата.

— Аманда — Гласът на майка ѝ я заковава на място.

Аманда се обръща, дланта ѝ стиска бравата на вратата зад гърба ѝ.

— Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива — казва майка ѝ.

Аманда не знае да се смее ли или да плаче. Хуква навън от стаята, преди да е направила, което и да е от двете.

— Чу ли я какво каза? — Аманда изхвърча през външната врата на затвора и гневно си проправя път през кишата, покрила паркинга. — Не мога да повярвам, че има наглостта да ми го каже.

— Аманда, по-полека.

— Тази жена е садист. Аморален, освидетелстван садист.

— Аманда, къде отиваш?

Аманда се хвърля срещу порива на вятъра, снежинките я шибат по лицето и премрежват очите ѝ.

— Какво право има да говори такива неща? *Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива?!* Какво е това, по дяволите? Много добре знае, че никога не ми е казвала, че съм красива. „Безполезна“ — определено. „Негодна“ — милион пъти. „Проклятието на живота ѝ“ — повече отколкото мога да преброя. Какво преследва сега? Кажи ми. Какво преследва сега? — Аманда се върти безпомощно. — Къде, по дяволите, е шибаната кола?

Бен сочи далечния край на паркинга.

— По дяволите, кой я паркира там на майната си? — Аманда се втурва нататък.

— Аманда, внимавай. Много е хлъзгаво...

Аманда чува предупреждението му, едва когато токът на ботуша ѝ попада на скрито парче лед. Усеща сякаш едновременно е дръпната назад и блъсната напред, сякаш някакви невидими ръце са я сграбчили за яката на палтото, а невидими крака я ритат ниско долу. Тялото ѝ се премията и за миг сякаш лети на вълшебно килимче. После изведнъж се извива в ледения въздух, вълшебното килимче пропада под тежестта ѝ и тя се сгромолясва на земята, като марионетка, чиито конци са били жестоко срязани. *Паляче*, чува майка ѝ да казва, докато се удря в паважа и избухва в порой горчиви сълзи.

Бен тутакси се озовава до нея, загрижено хваща ръцете ѝ, помага ѝ да се изправи на крака.

— Аманда, добре ли си?

— Добре съм. — Изтръсква няколко петна мокър сняг от палтото си, без да вдига поглед към него. — Дяволски добре съм.

— Сигурна ли си? Беше доста лошо падане.

— Казах, добре съм.

— Искаш ли да се върнем вътре и да поседнем за малко?

— Да се върнем там? Шегуваш ли се? Искам да се разкарам от това гадно място по най-бързия възможен начин.

— Добре. — Той я подхваща за лакътя и внимателно я повежда към колата. — Внимавай.

— Проклети ботуши.

Той отключва колата и ѝ помага да се настани.

— Предполагам, че по-късно може доста да се схванеш. Може би не е лошо да вземеш гореща вана в хотела.

Аманда кима безмълвно и обляга глава на страничното стъкло, докато Бен изкарва колата от паркинга и поема по „Диско роуд“.

— Добре ли си?

— Не.

— Мислиш ли, че може да си се наранила?

— Не. В това число и сърцето ми, в случай, че си склонен да мислиш в клишета. Съжалявам — веднага се извинява тя. — Ти не заслужаваш това.

— Ядосана си. Разбираемо е.

— Наистина ли? И какво точно разбираш?

— Не си виждала майка си от години и да я видиш сега, при такива обстоятелства...

— Тя изглежда дяволски добре, не мислиш ли? Имам предвид, че носи най-грозното зелено нещо на земята и не си е правила прическа от няколко дни. Но ето, пак е елегантна и привлекателна, и да не забравяме, спи добре.

— Ти би искала тя да страда повече ли?

— Бих искала да гори в ада.

— Защото е убила човек или защото каза, че си красива?

Аманда рязко обръща глава към бившия си съпруг.

— О, моля те.

— Кое те разстрои толкова, Аманда?

— О, не зная. Дали не е това, че майка ми е в затвора за убийство?

— Нищо ново не казваш — не се впечатлява Бен. — Пък и струва ми се, че на теб би трябвало да ти допадне идеята майка ти да е заключена в килия. Може да не е точно адски огън и миризма на сяр, но е доста близо.

— Ти забеляза ли да се измъчва? — С опакото на ръката си Аманда изтрива нос. — Защото аз не видях да страда. И знаеш ли защо? — Пита, без да чака отговор. — Защото е така. Ни най-малко не съжалява за това, което е направила. Можеш да го видиш в очите ѝ, в позата ѝ. Забеляза ли колко спокойно си седи? Около нея цари мир. Покой. Сякаш...

— Сякаш какво?

— Не зная. — Аманда се заглежда през предното стъкло, следи с поглед движението на чистачките, които бършат снега. — Сякаш най-накрая демоните ѝ са се омиротворили.

Бен я поглежда.

— Искаш да кажеш, че Джон Молинс е бил неин демон?

— Не зная какво искам да кажа.

— Утре пак ще пробваме.

— Какво? Шегуваш се, нали? Няма начин отново да се върна там. — Аманда се навежда и си разтрива коляното.

— Боли ли те?

— Бясна съм — отговаря тя, доволна, когато той се разсмива. — Няма да ѝ позволиш наистина да се признае за виновна във вторник, нали?

— Не съм сигурен, че ще мога дай попреча.

Аманда раздразнено клати глава.

— Явно е невменяема.

— Ти я чу. Знаела е какво прави и че то е престъпление.

— Временна невменяемост тогава.

— Трудно е да се претендира временна невменяемост, след като го е чакала със зареден пистолет цял следобед. Подказва преднамереност в определена степен, не мислиш ли?

— Невинна, поради умствени недостатъци?

— Какви недостатъци?

— Това, че въобще ѝ липсва ум? — И двамата се засмиват. — Мислиш ли, че обвинението ще е склонно на споразумение?

— От къде на къде? Успехът им е вързан в кърпа.

— Няма мотив.

— Няма нужда от такъв — напомня й той.

— Ами ако аз имам?

— В такъв случай предполагам, че ще се наложи просто да поостанеш още някой и друг ден да видим дали не можем да открием нещо.

— Мамка му! — Аманда разтвива врата си. Бен беше прав — тя вече почва да се схваща. — Какво толкова, по дяволите. Остави я да се признае за виновна, ако така иска. Не ме интересува.

Слаб звън отеква в колата и рикошира в стъклата. Бен бърка в коженото си яке и си изважда мобилния телефон. Отговаря по средата на второто звънене.

— Ало. — Поглежда надолу и слуша съсредоточено. — Кога се е случило?

Аманда го наблюдава колко сериозно и внимателно слуша и си спомня, че това винаги е била една от най-привлекателните му черти. Той притежаваше способността да те накара да си мислиш, че си единственият човек, който има значение. Долавя слабия отзвук на женски глас в слушалката и усеща остро пробуждане от ревност.

За всичко е виновна майка й, решава Аманда. Да я види за първи път след толкова много години и при такива крайни обстоятелства — това я разстрои и разрови истинско гнездо от отдавна погребани спомени и чувства.

Аманда се замисля. Какво точно изпитва? Гняв — безспорно. Безпомощност — определено. Тревога — също. Объркване — да. Раздразнение — да. Нервност — можеш да се обзаложиш.

Какво не изпитва: жалост.

Какво не изпитва: съчувствие.

Какво не изпитва: нежност.

Няма начин.

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива.*

Как смееш, мисли си Аманда и разтвива мускулите на врата си, докато не я заболяват пръстите. Как смееш да ми казваш нещо такова сега? Какво се опитваш да постигнеш? Какво си мислиш? Че само, защото се върнах тук, защото се съгласих да те видя отново, всичко е простено? Че трябва да те съжалявам, само защото си затворена в най-противната сграда, която съм виждала, носиш най-грозния проклет

анцуг, който съм виждала, и изглеждаш толкова крехка, толкова..., не зная, толкова... човешки, понеже не се сещам за по-подходяща дума.

Но всички ние знаем, че това не е вярно, нали, майко?

*Е, с дъщеря като теб, нищо чудно, че баща ти получи сърдечен удар.*

Да, това повече прилича на жената, с която сме свикнали и която ненавиждаме.

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива. Не, не си.*

— А сега вече е дяволски късно.

— За какво? — пита Бен и прибира обратно телефона в якето си.

— Какво?

— За какво е твърде късно?

— Какво? — отново пита Аманда, неспособна да каже друго.

— Добре ли си?

— Добре съм.

Той се усмихва.

— Дяволски добре или само добре?

Тя се улавя, че също се усмихва.

— Дженифър ли се обади?

— Да.

— За да се разберете за вечеря?

— Чула е нещо, което мисли, че може да представлява интерес за мен.

— И така ли е?

— Очевидно се е появила нова свидетелка.

— По делото на майка ми ли?

— Чувала ли си някога за жена на име Корин Наш?

— Корин Наш? — Аманда безмълвно предъвква името, премята го през езика си, сякаш се опитва да си припомни вкуса му. — Не, не мисля.

— Твърди, че е приятелка на майка ти.

— Невъзможно. Майка ми няма никакви приятелки.

— Нямаше те дълго време, Аманда.

— Някои неща не се променят никога.

— Но някои — да. Ще идем ли да поговорим с нея?

— Ти знаеш ли къде живее тази жена?

Бен завива на изхода за 401, изчаква пролука в натовареното движение на изток. Не казва нищо повече.

Аманда се усмихва разбиращо. Понякога си струва да спиш с врага, мисли си тя.

Къщата на Уайтмор авеню е стара и видимо се нуждае от ремонт. На жълтата ѝ тухлена фасада няма да се отрази никак зле едно измазване, а бетонните стъпала, водещи към входната врата, макар и грижливо почистени от снега, са забележимо порутени. Дървена капандура, с излющена бяла боя, закрива малките прозорци, гледащи към улицата. Бронзова брава във формата на лъвска глава е закрепена по средата на дъбовата врата. И двете се нуждаят от излъскване.

— Познато ли ти е? — пита Бен, докато паркира пред къщата.

— Не.

Той изключва двигателя.

— Остави ме аз да говоря повече — предупреждава я, докато Аманда слиза от колата. — Аманда... — пак ѝ напомня като я вижда да подтичва нагоре по стълбите.

— Няма да кажа нито дума. — Тя вече тропа по вратата.

— О, много добре. Ще си помисли, че е дошло Гестапо.

— Нищо не казвам.

— Кой е? — провиква се женски глас отвътре.

— Казвам се Бен Майерс. — Бен посяга с облечената си в ръкавица ръка и затулва устата на Аманда. — Представявам Гуен Прайс. Питам се дали не мога да поговоря с вас за малко?

Вратата тутакси се отваря. Аманда се освобождава от ръката на Бен и се дърпа настрана, почти се бои да се изправи лице в лице с жената.

— Вие сте адвокатът на Гуен? — Гласът ѝ е тънък, почти момичешки. Тя е облечена старомодно в кафява пола и бежов пуловер. Краката ѝ са обути в пухкави розови чехли. — Моля, заповядайте. Как е Гуен?

— Справя се доста добре.

Аромат на прясно сварено кафе се носи около главите им, щом влизат в тясното антре. Корин Наш затваря вратата зад тях.

— Ако нямате нищо против, ще ви помоля да се събуете...

Те незабавно се подчиняват и Аманда се възползва от възможността да се огледа наоколо. Стаите на партера са малки и спретнати — отляво всекидневна, отдясно трапезария, отворената врата в дъното юди към малка кухня. Дървено стълбище, покрито с бледозелена пътека, се възкачва към коридор със стаи на горния етаж. Аманда си представя три спални, родителската е само малко по-голяма от другите две и вероятно само една баня. Стените са в банален нюанс на зеленото, почти като в някое учреждение, а дървеният под във всекидневната и трапезарията е покрит с килими с цветен десен, същите са и завесите.

— Това е моята асистентка — казва Бен, когато Аманда си събува ботушите и вдига глава.

— О, боже мой! — възкликва Корин Наш.

Жената тръгва срещу нея с протегната ръка и Аманда неволно отстъпва към вратата. Корин Наш е висока около един и седемдесет, с огромен бюст и едри бедра, от което гласът ѝ на малко момиченце изглежда повече от неуместен, сякаш идва от някъде другаде. Дългата ѝ до брадичката коса е в същия нюанс на златистокафяво, както и очите. Под късия изсечен нос стоят пълни устни. В младостта си сигурно е била величина, с която трябва да се съобразяваш, мисли си Аманда и усеща дръжката на бравата в гърба си.

— Вие сте Аманда, нали?

На Аманда ѝ трябва една секунда, за да произнесе звук.

— Познавате ли ме?

— Разбира се, че ви познавам. Моля, заповядайте. — Ръката ѝ обгръща рамото на Аманда, повеждайки я към претрупаната с мебели всекидневна. — Дайте си палтото. Заповядайте, седнете. — Пръстите ѝ сочат към разноцветния диван пред единия прозорец и двата тапицирани стола, пред другия. Пред камината в отсрещната страна на стаята стоят пухкав мек фотьойл на оранжеви и зелени райета и канапе, а до старото пиано е поставен стол антика „Кралица Ана“<sup>[1]</sup> с тъмнозелена бродерия. На стената над пианото е окачена картина, изобразяваща гола жена, полегнала на канапе, която смущаващо прилича на домакинята. — Мога ли да ви предложи кафе? Готово е.

— Би било чудесно, благодаря ви — отговаря Бен и за двамата.

— Как го пиете?

— Със сметана и захар — отговарят едновременно.



— Също като майка ви — казва Корин Наш, след като се връща с поднос с три димящи чаши кафе и чиния разнообразни сладки и го поставя на стъклената масичка пред тях.

Наум Аманда си отбелязва да започне да си пие кафето черно.

— Откъде ме познавате? — пита тя, когато жената сяда на побликия от двата тапицирани стола.

— Много пъти съм виждала снимката ви.

— Снимката ми? Коя снимка?

Корин Наш изглежда леко объркана.

— Ами, я да видим. Една, на която се дипломирате в гимназията и друга, на която просто седите и гледате през прозореца. Една от онези неочаквани снимки. Явно баща ви ви е снимал, без да знаете. Тя е любимата на майка ви. И разбира се, всички ваши снимки като бебе. Удивително е — все още имате същите черти на лицето. Така ви познах. Видяхте ли се с майка ви? Тя толкова се гордее с вас. Сигурно за нея е голяма утеха, че сте тук.

Аманда грабва чашата си от подноса и я вдига до устните си, за да не се разпици. *За какво говориш? Майка ми никога не е пазила мои снимки. Никога не се е гордяла с мен.* Поглежда към Бен за помощ. Но той изглежда също толкова объркан, като нея.

— Госпожо Наш — започва той. — Разбрах, че сте разговаряли с полицията.

— Да. Много съжалявам. Не знаех как да постъпя. Не исках да причинявам допълнителни неприятности на майка ви, затова изчаках няколко дни, но после прочетох, че тя вече си е признала и ми се щеше да постъпя правилно. Много съжалявам. Надявам се, че не съм влошила положението й.

— Какво точно казахте на полицията, госпожо Наш?

— Че бях с Гуен в „Четири сезона“, когато тя за първи път видя онзи мъж.

— Били сте с нея, когато е убила Джон Молинс? — пита Бен.

— Не, не когато го е застреляла. Предишният ден.

— Не разбирам — намесва се Аманда. — Искате да кажете, че майка ми е била в хотела в деня, преди да го застреля?

— Да. Ходихме на кино, а после пихме чай. Те имат чудесно барче във фойето и ние с нея често се срещаме там на следобеден чай.

Предлагат чудесни бисквити. — Тя посочва сладкишите на подноса. — Тези не са толкова хубави, разбира се.

Бен си взима една.

— Вкусни са. Вие ли ги правихте?

— О, Господи, не. Не мога, дори от това да зависи животът ми. Никога не съм могла. Внуците ми се оплакват от това, когато ме посещават. Казват, че от бабите се очаква да могат да пекат сладкиши.

— От колко време се познавате с майка ми? — пита Аманда в желанието си да насочи жената.

— От около пет години. Срецнахме се в киното. И двете бяхме сами и просто се запrikaзвахме. Всъщност, мисля, че аз я заговорих. Тя беше по-срамежлива. Поне отначало. Но предполагам, че я предразположих. Оказа се, че имаме много общо помежду си. И двете сме вдовици и възстановяващи се алкохолички. Децата ни са пораснали. И двете обичаме киното и театъра. Така започнахме да се срещаме на всеки две седмици, а после и всяка седмица. А след киното понякога ходехме да пием чай.

— И тогава сте видели Джон Молинс? — пита Бен, връщайки темата.

— Да. Всъщност тъкмо си тръгнахме, когато те влязоха през въртящата се врата, смееха се и се държаха за ръце на път към асансьорите. Аз се обърнах към Гуен и казах нещо в смисъл „Какво чудесно семейство“. Само че Гуен изглеждаше сякаш е видяла призрак. Тресеше се толкова силно, че си помислих, че ще припадне. Затова я сложих да седне и я попитах дали да не повикам линейка, но тя настояваше, че е добре, макар явно да не беше на себе си. Няколко минути по-късно, си тръгнахме. Обадих ѝ се по-късно да проверя как е и тя каза, че е добре.

— Това ли е всичко? — пита Бен. — Нищо ли не ви каза за Джон Молинс?

— Изобщо не го спомена. Всъщност, чак когато прочетох за случилото се във вестниците и видях снимката на Гуен до тази на мъжа, чак тогава събрах две и две.

— И сте сигурна, че мъжът, когото сте видели в онзи следобед, е бил Джон Молинс? — пита Аманда.

— И в полицията ме питаха същото. Абсолютно съм сигурна. Аз съм много добра физиономистка, беше точно съшият мъж.

— Помислете добре, госпожо Наш. Майка ми някога споменавала ли е Джон Молинс пред вас?

— Никога. Все още не мога да повярвам.

— На какво?

— Че е застреляла този мъж. Както казах и на полицията, вашата майка е най-милият и любезен човек, когото познавам.

Аманда усеща как чашата се изплъзва от пръстите ѝ. И преди да може да направи нещо, тя пада и разлива съдържанието си върху цветния килим. Също като кръвта на Джон Молинс, мисли си Аманда, докато наблюдава как петното стига до краката ѝ.

---

[1] „Кралица Ана“ — стил в архитектурата, мебелировката и вътрешната украса, преобладавал в Англия в началото на XVIII век. Характеризира се с простота и изящество на формите. — Б.пр. ↑

— Тя наистина ли каза, че майка ми е най-милият и любезен човек, когото познава? — прошепва Аманда, когато Корин Наш се втурва в кухнята за салфетки.

— Точно така каза.

Аманда клати глава невярващо.

— Тази жена с кого се размотава иначе? С Хитлер ли? — Отпуска се назад в дивана и почти изчезва в джунглата от розово-зелени цветя и лиани на дамаската.

— Вземи си курабийка — предлага ѝ Бен. — Вкусни са.

Аманда грабва една от черния емайлиран поднос и я поглъща почти наведнъж. Корин Наш забързано се връща в стаята с куп хартиени салфетки, застава на колене и почва да попива петното.

— О, не — възкликва Аманда и се привежда до жената на пода. — Моля ви, дайте на мен.

— Глупости. Вече е готово. — Корин гордо показва мокрите салфетки. — Вземете си пак курабийки — подканя я тя. — Ще донеса още кафе.

— Не, няма нужда — възразява Аманда. — Наистина, вече ви причиних достатъчно грижи.

— Обзалагам се, че не сте яли цял ден, нали? — Корин Наш поклаща глава. — Също като майка си.

Усмивката на Аманда е толкова скована, че страните ѝ сякаш ще се разцепят по средата. Когато проговаря, думите се изтръгват тромаво от гърлото ѝ, като че ли прави гаргара.

— Уверявам ви, не приличам на майка си.

— О, мислите ли? Аз откривам много прилики — с усмивка заявява Корин.

— Според мен е време да тръгваме — бързо се намесва Бен и повежда Аманда към вратата. Придържа я здраво за кръста, докато тя си обува ботушите и намята палтото.

— Чакай — казва Аманда, когато вече слизат по стълбите. — Сетих се нещо. — Спира се на предпоследното стъпало, поема дълбоко въздух и се обръща към Корин Наш. — Случайно да имате ключ от къщата на майка ми? — понижава максимално глас в усилието си да не звучи като нея.

— Всъщност имам — с почти видима гордост заявява Корин. — Преди няколко месеца си разменихме ключовете. Мислехме, че е добра идея. Знаете, в случай на спешност или нещо такова. Предполагам, че този случай е такъв. Искате ли го?

— Ако не възразявате — отговаря Бен, преди Аманда да има възможност да каже нещо друго. — Добро хрумване — добавя той, когато госпожа Наш се скрива в къщата за ключа.

Аманда не обръща внимание на комплимента.

— Изобщо не звуча като майка ми. Как можа да каже това? Ти не мислиш, че звуча като нея, нали?

— Ето го — връща се госпожа Наш и гордо подава на Аманда един сребрист ключ. — Цветята й навярно имат нужда от поливане.

— Ние ще се погрижим — казва Бен и още веднъж благодари на жената.

Корин Наш им махва за сбогом, докато се качват в колата.

— Моля ви, предайте на майка си, че се моля за нея.

— Непременно — промърморва Аманда. Госпожа Наш още маха, докато Бен изкарва корвета от алеята.

Двуетажната къща от западната страна на „Палмерстън“ доста напомня на собственичката си — стара, но горда, величествена и ексцентрична едновременно. Тухлите са в убито кафяво, входната врата е яркожълта. Сняг покрива двора и външните стъпала, никой не си е направил труда да изрине тясната алея, която е обща и за съседната къща. „Проклет да си, господин Уолш“ — Аманда чува майка си да крещи, докато Бен паркира в алеята. — „До Нова година ще си мъртъв.“

Естествено, два месеца по-късно, старият господин Уолш беше мъртъв.

В следващите години няколко семейства последователно се нанасяха там. Аманда се чуди кой ли я обитава сега, дали няма и те да са толкова чувствителни като майка ѝ, ако видят чужда кола да блокира пътя: Не че някога майка ѝ е ходила някъде, казва си Аманда.

Поглежда към Бен и си спомня колко често същата тази кола е стояла там, на същото място.

— Готова ли си? — пита я той.

— Сигурен ли си, че това няма да се сметне за влизане с взлом?

В отговор Бен изважда ключа.

— Това беше твоя идея, забрави ли?

— Нали не се месим в полицейското разследване?

— Да виждаш някъде жълта лента?

Аманда дълбоко въздъхва, дъхът ѝ замъглява предното стъкло.

Разбира се, той е прав. Полицията няма причини да претърсва къщата на майка ѝ. Те вече имат оръжието на престъплението. И дори да нямат мотив, разполагат с нещо много по-добро — самопризнание. Аманда отново въздъхва болезнено и отваря вратата на колата.

— Внимавай, има лед предупреждава я Бен и тя бавно поема към къщата. Прави се, че не забелязва ръката му, протегната да ѝ помогне по заснежените стъпала.

— Какво точно си мислиш, че ще открием тук? — пита го тя, докато отключват.

— Нямам представа.

В секундата, в която ключът се превърта, Аманда се сееща за поне няколко причини защо не бива да правят това: промъкват се където не им е мястото; майка ѝ ще е бясна, когато разбере; тази къща не е на Аманда, вече не; не е стъпвала в нея, откакто баща ѝ почина; беше се зарекла никога повече да не стъпва тук; едва застанала на прага и вече ѝ се повръща.

Към горния списък тя добавя още една причина: може да намерят нещо.

Вратата се отваря. Бен уверено пристъпва напред.

— Идваш ли?

— Не съм сигурна, че мога да го направя.

— Искаш ли да изчакаш в колата?

Аманда поклаща глава — единствената част на тялото ѝ, която изглежда е способна да се движи. Крайниците ѝ са сковани. Има чувството, че ако направи опит да сложи единия си крак пред другия, той ще се пречупи като ледена шушулка.

Студеният порив на вятъра я удря в гърба и леко я избутва навътре. Тя пристъпва в тясното антре с поглед, прикован в малките

сиво-бели квадратчета на линолеума.

— Не изглежда много по-различно — чува Бен да казва.

Аманда бавно и неохотно вдига очи.

Какво вижда: изрисуваната сиво-бяла мозайка на антрето преминава в тъмния дървен под на тесния коридор, отляво е всекидневната, застлана със сив килим, отдясно кабинетът с дървена ламперия, в дъното до кухнята стълби, надолу по тях тича разплакано дете и се шмугва между стаите, за да се скрие от яростта на майка си.

Аманда преглъща, опитва се да не чува гласа ѝ, който ѝ напомня да избърше краката си на сивата изтривалка пред входната врата.

— Хайде да свършваме по-бързо, става ли?

— Аз ще се заема с долния етаж — казва ѝ Бен. — Ако искаш ти иди в спалните?

Аманда пристъпва предпазливо, сякаш се страхува от сенките на горния етаж да не изскочи някоя обезумяла фигура с нож в ръка, като във филма „Психо“. Вече чува Бен да рови в кухненските шкафчета. Какво ли точно търси, чуди се Аманда. Ботушите ѝ оставят влажни следи по стъпалата. Какво правим тук?

Някогашната ѝ стая е отляво. Няколко дълги секунди тя стои пред вратата. Погледът ѝ снове от тясното единично легло до едната бледорозова стена към репродукцията на Реноар над бюрото при отсрещната стена, изобразяваща момиче, седнало на люлка, после към тоалетката от светло дърво под страничния прозорец с изглед към общата алея. Идеална стая за малко момиче, мисли си. Само дето тя съвсем не беше идеалното момиче.

Аманда пристъпва в стаята, бавно се завърта и усеща как се смалява все повече, подобно на Алиса, докато става колкото малко дете. Чува смях, чувства силни женски ръце, които я вдигат във въздуха, после я залюляват и крачетата ѝ щастливо ритат във въздуха. „Кое е малкото ми паляче?“ — чува да припява женски глас.

И тогава смехът внезапно спира, замръзва във въздуха, после се посипва по главата ѝ като празнични конфети. Детето пада от ръцете на жената, просва се като счупена кукла на сивия килим, с разперени ръце и крака. Аманда безсилно се отпуска на леглото.

Когато беше тийнейджърка, тя молеше родителите си да ѝ разрешат да направи някои промени в стаята. Всичките ѝ приятелки имаха далеч по-хубави стаи, с двойни легла и тапети, отразяващи

техния съзряващ, макар и спорен вкус. Тя настояваше, че ѝ е омръзнало това розово. Омръзнали ѝ бяха всички тези момичешки джунджурии. Отдавна бе отминало времето на колекцията ѝ от сапунчета-животни и стъклени преспапиета. Аманда всъщност искаше черни стени, като на Деби Профумо. Искаше модерна стереоуредба, като на Андреа Аргерис.

Но вместо това получаваше предупреждения да пази тишина, понеже майка ѝ си почива.

В знак на протест тя престана да си окача дрехите в гардероба и да ги подрежда прилежно в чекмеджетата. Облепи стените с плакати на Мерилин Менсън и Шон Пен, слушаше хевиметъл и надуваше радиото по цели нощи, докато накрая баща ѝ връхлетя в стаята, изтръгна апарата от стената и го блѣсна в пода, повреждайки го непоправимо. „Какво ти става?“ — викна той и отмести поглед към кутийката с противозачатѣчни хапчета, които тя нарочно бе оставила отгоре на бюрото си. — „Знаеш, че майка ти не може да спи на този проклет шум.“

Нейният отговор бе да си купи ново радио и да го пуска дори още по-силно. Отговорът ѝ беше да почне да закъснява все повече и повече, докато накрая вече почти не се прибираше вкъщи, а когато се прибираше, силно тряскаше входната врата. Отговорът ѝ бе да спи с всяко момче, което ѝ попаднеше под око, само защото не можеше самата да попадне в полезрението на единствения най-важен за нея мъж. Понеже той гледаше другаде.

Към майка ѝ.

Поне така би казала навярно Опра, решава сега Аманда, отегчена от цялата тази аматьорска психология. Тя става от леглото и нервно почва да отваря чекмеджетата на шкафа, в търсене на бог знае какво.

Какво намира: няколко пуловера на майка си, стари бижута за костюм, копринен шал, порѣбен с дебела черна ивица и с избродирани цветни пеперуди. Аманда смачква нежната коприна в дланите си, поднася шала към носа си и души в гѣнките му за следи от парфюма на майка си, но не открива никакви. Разсеяно го увива около врата си и насочва своето внимание от шкафа към бюрото. Набързо преравя кутиите с празни листи и бележници. В най-долното чекмедже открива купчина стари модни списания и ги преглежда без интерес.



— Тук няма нищо — провиква се тя, оставя списанията в чекмеджето и се връща в коридора.

— Не си отивай — някакъв слаб гласец се обажда иззад нея и Аманда се обръща, макар да знае, че там няма никой.

Другата спалня е само на няколко крачки. Тя в общи линии също е такава, каквато си я спомня. Мебелировката е почти като на първата, само дето леглото до отсрещната стена е двойно, а стените са по-светлорозови. Срещу прозореца, гледащ към улицата, е поставено бюро, а до гардероба — ниска тоалетка. Над леглото виси друга репродукция на Реноар — този път е поле с цветя. Аманда не си спомня някой някога действително да е обитавал тази стая. Родителите ѝ никога не посрещаха гости. Тя импулсивно се отправя към гардероба, отваря го и полита назад, закрила очи с ръка, сякаш е ослепена от внезапна светлина.

Сцената с марионетките е на пода на иначе празния гардероб. По средата ѝ прилежно са сгънати две дървени кукли. Телата им лежат върху краката, като че ли правят упражнения, дланите им са положени върху ходилата, очите им са затворени, сякаш спят, а конците им са разпрострени около тях, все едно, че са се оплели в паяжина.

Аманда внимателно пренася половинметровата сцена в средата на стаята, поставя я на сивия килим и сяда с кръстосани крака до нея. С треперещи пръсти вдига първата марионетка. Представлява момче с голяма дървена глава и нарисувана бухната черна коса. Очите му тутакси се отварят и разкриват ярки неоновозелени топчета. Устните му са дебели, усмивката широка. Облечен е в памучна, искрящобяла риза и корави протрити дънки, изпод които се подават сини мокасини.

Аманда разлюлява куклата на конците и гледа несръчния ѝ танц. После взема в другата си ръка втората марионетка — момиче с червени бузи, огромни сини очи и вълни от нарисувана руса коса — и я приближава до приятеля ѝ. Бавно размърдва пръсти. Момичето прави реверанс, а момчето се покланя. В следващия момент те почват да се въртят изящно по сцената.

— Как се справяш там? — провиква се отдолу Бен.

Марионетките се изопват и отделят една от друга, с вдигнати нагоре ръце, сякаш някой е насочил пистолет към главите им.

— Добре — вика в отговор Аманда, пуска конците и куклите се стоварват една върху друга, като че ли наистина са застреляни.

— Намери ли нещо? — пита от долния край на стълбите Бен.

— Не. А ти?

— Засега нищо. Отивам в мазето.

— Скоро ще приключа тук — провиква се след него тя и поглежда виновно марионетките. Внимателно развързва двата комплекта конци и връща куклите в предишното им положение в средата на сцената — телата им прегънати в кръста, очите им затворени.

— Така е по-добре — прошепва им, после прибира сцената в гардероба и го затваря.

Усеща някакво движение зад гърба си и се обръща навреме, за да види лицето на майка си, изкривено от ярост.

„Какво правиш тук?“ — крещи майка ѝ, сграбчва я за раменете и я разтриса, сякаш самата тя не е нищо по-различно от марионетка.

„Само си играех“ — заеква малката Аманда и се дърпа.

— „Съжалявам.“

„Махай се оттук. Махай се веднага.“

Аманда изхвърча от стаята и спира насред тесния коридор. Очите ѝ са пълни със сълзи, които натежават на клепачите ѝ.

— Не — заявява и решително изтрива сълзите. — Вече не можеш да ме разплачеш, майко.

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива.*

— Майната ти.

— Каза ли нещо? — провиква се през два етажа Бен.

Бледосивото небе постепенно е потъмняло, когато Аманда най-сетне пристъпва в стаята на майка си. Скоро съвсем ще се стъмни, мисли си тя, светва лампата и поглежда към голямото двойно легло на майка си. Цветната кувертюра, която помни от младостта си, е заменена с обикновено бяло шалте, не много по-различно от нейното в спалнята ѝ във Флорида, потръпвайки си дава сметка Аманда. Но в общи линии стаята е същата, каквато си е била винаги: вездесъщите розови стени и сив килим, множество кристални джунджурии, наредени на две етажерки от двете страни на леглото. Няколко снимки на баща ѝ са поставени върху скрина пред големия страничен прозорец, пресилената му усмивка контрастира на очевидната тревога в очите. Аманда взема една от снимките и прокарва внимателно пръст по красивото лице на баща си. После я връща на мястото ѝ, между две

свои снимки като бебе. На нощното шкафче до леглото вижда другите фотографии, за които бе споменала Корин Наш: тази от дипломирането си в гимназията и онази чудесната, на която бе запечатана как гледа през прозореца на всекидневната. Кога ли е била направена, чуди се тя и тялото ѝ се накланя към нея.

„Какво правиш тук?“ — внезапно пита баща ѝ. — „Знаеш, че не бива да влизаш в тази стая.“

„Съжалявам, татко“ — извинява се на снимката му Аманда. — „Ще се опитам да свърша бързо.“

И тя бързешком преравя чекмеджетата в скрина на майка си, пръстите ѝ пробягват по сутиени и корсажи, нощници и пижами.

„Достатъчно, не влизай“ — предупреждава тя малкото момиченце, застанало до гардероба. — „Знаеш какво се случи последния път, когато отвори тази врата.“ — Втурва се да я възпре, но детето вече я е отворило. Аманда зяпва пред кутията за обувки на най-горния рафт в гардероба на майка си.

Чуди се дали да не повика Бен. Не ставай глупава, скастрия се сама. Там няма пистолет.

— Тя вече го е използвала — произнася на глас и едва не се засмива.

Протяга се да достигне кутията, при което се обляга на дрехите на майка си — синя вълнена рокля, сини, черни и кафяви всекидневни панталони, няколко пастелни копирени блузи, няколко веревни поли, кафяво памучно сако. Сваля кутията. Струва ѝ се празна, но Аманда все още се колебае дали да я отвори.

— Излагаш се наистина — хока се тя, маха капака, хвърля го на пода и надзърта вътре.

Не намира нищо, освен книжка за дългосрочен спестовен влог в „Торонто Доминиън Банк“. Салдото се свежда до жалките 7.75 долара. Явно майка ѝ не посещава често тази банка, мисли си Аманда, когато чува нещо да пада от кутията на пода. Оглежда килима и накрая забелязва малък ключ.

— Прилича на ключ от депозитен сейф — казва тя и чува стъпките на Бен по стълбите. Без повече да му мисли, пъхва книжката и ключа в джоба си.

— Намери ли нещо? — пита Бен и влиза в стаята.

Аманда мълчаливо му показва празната кутия.

— И долу няма нищо.

Аманда кимва.

— Е, нищо. Не може да се каже, че не сме опитали.

Взират се един в друг през сгъстяващата се тъмнина.

Думите ѝ отскачат от стените и отекват в тишината на късния следобед.

— Вземи си гореща вана, поръчай рум сървис и се опитай да поспиш — поръчва й Бен, докато спират пред хотел „Четири сезона“.  
— Ще ти се обадя сутринта.

Аманда насила разтяга устни в усмивка. Тъкмо се канеше да му предложи да идат на някое приятно място да вечерят. За нейна сметка, щеше да добави, когато той я зашлеви по този начин. Така че тя само изобразява разбираща усмивка и казва:

— Много поздрави на Дженифър — после слиза от колата и се обляга на въртящата врата към фойето, без дори да се обърне назад. Секунди по-късно, вътре във въртящата се врата, тя се прави, че си търси ключа, при което плъзга поглед навън, но белият корвет вече го няма.

— Гореща вана, рум сървис и хубав сън — повтаря с нарастващо раздразнение, когато влиза в празния асансьор. — Добра идея. — Пръстът й се поколебава над бутона за шестнайсетия етаж, после натиска този за двайсет и четвъртия.

Това вероятно не е толкова добра идея, мисли на излизане от асансьора и завива по коридора към южната страна на сградата.

— А сега какво? — Продължава бавно надолу и за кратко поспира пред всяка врата с надеждата да чуе нещо отвътре, което да й подсказе кой апартамент да избере. — Къде си, зад врата номер едно или номер две? — шепне на млечнобелите стени, но не получава отговор.

Аманда знае, че постъпва глупаво, че няма работа тук, че Бен ще бъде повече от ядосан, когато разбере какви ги е вършила. Все още не е твърде късно. Все още може да постъпи както я бе посъветвал: да се върне в стаята си, да поръча рум сървис, да си вземе гореща вана и да се опита да поспи. Може дори да иде на масаж, решава тя и тъкмо се кани да се обърне, когато вижда вратата на стаята в дъното да се отваря и в коридора да излизат, прегърнати през кръста, мъж и жена.

Аманда зачерква апартамент 2420 от невидимия си списък и се усмихва на двамата, когато минават покрай нея. В резултат на това ѝ остават пет стаи, от които да избира. Трябва само да почне да чука на вратите им.

— Не си с всичкия си — казва си тя, но това признание идва твърде късно. Вече стои пред апартамент 2410, ръката ѝ, свита в юмрук, е; вдигната и готова да почука. *„Здравейте“* — чува се да казва на озадачената наемателка. — *„Не се познаваме, но изглежда, майка ми е убила съпруга ви и си помислих, че може би ще искате да поговорим за това.“*

Никой не отговаря на почукването ѝ.

Не е много вероятно госпожа Молинс и децата да са отишли да разглеждат забележителностите на града.

— Още една отпада — мърмори си Аманда и продължава към следващата стая. Въпреки че може да са излезли на вечеря, да сменят малко обстановката, от което сигурно имат нужда. — Едва ли решава тя и почуква на врата 2412.

— Кой е? — провиква се отвътре някаква жена и Аманда затаява дъх.

— Аманда Травис — отговаря честно, понеже не се сееща какво друго да каже.

— Кой? — пита отново жената, ала все пак отваря вратата. Тя е само леко открехната, но това е достатъчно на Аманда да види, че наемателката е поне на седемдесет години и следователно не е тази която търси.

— Кой е, Беси? — пита един побелял господин и застава зад жена си.

— Съжалявам — извинява се Аманда. — Трябва да съм сбъркала стаята.

Мъжът захлопва вратата в лицето ѝ.

— Как може да отваряш на непознати? — чува го да се кара.

Аманда продължава надолу по коридора. От стая 2414 никой не отговаря и тя преминава към 2416. Тъкмо се кани да почука, когато чува момчешки глас със силен британски акцент:

— Мамо, някой май чука на вратата на спалнята.

Вратата на стая 2416 се отваря, преди Аманда да е решила какво да прави. Привлекателна жена с тъмна, дълга до брадичката коса, и

проницателни бадемовидни очи, застава пред нея. Тя е малко по-ниска от Аманда, без никакъв грим, освен малко червило. Бледата ѝ кожа е видимо потъмняла от плач. Аманда бързо преценява, че жената е на около четирийсет години. Облечена е почти като Аманда под палтото — с черни панталони и пуловер.

— Госпожа Молинс?

— Да.

— Казвам се Аманда Травис.

— От полицията ли сте? — пита жената със същия мек акцент, като сина си.

— Не. Аз съм адвокат — заеква Аманда. — Чудех се дали мога да ви задам няколко въпроса.

Госпожа Молинс отстъпва назад и ѝ прави място да влезе. Аманда се озовава в центъра на просторната всекидневна на апартамента, красиво обзаведен в бежово, червено и златно.

— Кой е, мамо? — От една от спалните в стаята влиза младо момиче. В ранния пубертет, висока и слаба, тя има тъмната коса и проницателните очи на майка си.

— Това е Аманда Травис — отговаря госпожа Молинс. — Тя е от прокуратурата.

Аманда се кани да я поправи, но в това време момче на десетина години с подскоци се втурва вътре.

— Какво става? — пита и оглежда подозрително Аманда.

— Аманда Травис, това са моите деца, Хоуп и Спенсър.

— Здравейте — простичко поздравява Аманда, почти се бои да каже нещо повече.

— Можем ли вече да се връщаме в Англия? — пита момчето. Дълъг кафяв бретон пада в очите му, който са по-светли, отколкото тези на майка му и сестра му, но не по-малко проницателни.

— Боя се, че все още не — казва му Аманда и облото лице на момчето се помрачава от разочарование. Тя се обръща отново към госпожа Молинс и я пита по-тихо:

— Възможно ли е да поговорим насаме?

— Разбира се.

— Ами вечерята? — настоява Спенсър.

— Сестра ти може да се погрижи — казва госпожа Молинс. — Нали, миличка?

— Разбира се — със същия сдържан тон като майка си отговаря Хоуп. Тя хваща брат си за ръка и го извежда от стаята. На прага той се спира, поглежда назад и се нацупва към Аманда през рамо.

Госпожа Молинс затваря вратата след тях.

— Мога ли да взема палтото ви?

— Не, благодаря. Добре съм така. Госпожо Молинс...

— Моля, наричайте ме Хейли.

— Госпожо Молинс... — повтаря Аманда.

— Има ли някакви новини? Получихте ли резултатите от аутопсията? — Госпожа Молинс се улавя за облегалката на единия от двата стола за опора.

— Не. Не съм. Госпожо Молинс... Хейли... Вижте, наистина съжалявам. Стана недоразумение.

— Какво недоразумение?

Аманда си поема дълбоко дъх и неохотно изговаря:

— Не съм от прокуратурата.

— Не сте ли адвокат?

— Адвокат съм — потвърждава Аманда и се чуди наум колко информация да ѝ предостави. — Но не от прокуратурата. — Млъква и изчаква Хейли Молинс да я попита за кого точно, по дяволите, работи и какво търси в нейната стая, но нищо такова не следва. — Работя за Бен Майерс.

— Бен Майерс?

— Адвокатът, който представлява Гуен Прайс.

Изведнъж цветът се отдръпва от лицето на Хейли Молинс. Тя се отпуска на стола, за който се бе хванала, отваря и затваря уста, но не излизат никакви думи. Навярно не е най-подходящото време да ѝ кажа, че освен това съм дъщеря на тази жена, решава Аманда. Тя почти очаква госпожа Молинс да скочи и да я изгони от стаята, но все пак присяда на ръба на дивана, тапициран със златен плюш и поставен между двата стола и изчаква госпожа Молинс да си възвърне гласа.

— Не виждам как мога да ви помогна — казва след дълго мълчание Хейли Молинс.

Аманда отново си поема дълбоко дъх.

— Опитваме се да сглобим всичко, което се е случило в онзи следобед. Ако разполагате с някаква информация, която би могла да хвърли светлина...



— Не виждам как мога да ви помогна — повтаря жената.  
— Можете ли да ми кажете какво се случи? — настоява Аманда.  
— Не зная какво се е случило. Освен очевидното — съпругът ми е бил застрелян и убит във фоайето на този хотел.  
— Вие не бяхте ли с него по това време?  
Тя поклаща глава.  
— Аз и децата бяхме тук горе и го чакахме да се върне.  
— Откъде да се върне?  
— Какво?  
— Казахте, че сте чакали съпруга си да се върне. Чудех се къде е ходил.  
— Защо? Каква връзка има това?  
— Просто се опитвам да придобия някаква представа, госпожо Молинс. Питам се дали нещо специално ви е довело в Торонто.  
— Бяхме тук на почивка.  
— Кое ви накара да изберете Торонто?  
— Не разбирам.  
— По това време на годината този избор изглежда необичаен, това е всичко. Имате ли приятели тук?  
— Не. — Тя се поколебава. — Съпругът ми трябваше да свърши тук някаква работа.  
— Така ли? Каква работа?  
— Какво значение има? Защо ми задавате тези въпроси?  
— Предполагам, че са ви подложили на ужасни разпити, госпожо Молинс. Хейли — поправя се Аманда. — Но аз просто се опитвам да разбера как е могло това да се случи, дали изобщо е имало някаква връзка между съпруга ви и моята... клиентка. — Аманда втъква косата си зад ухото и се покашля в шепа.  
— Нямаше никаква връзка — натъртено отговаря Хейли Молинс.  
— С какъв бизнес се занимаваше съпругът ви?  
— Имаше малък магазин. Цигари, бонбони, вестници. Такива неща.  
— В Лондон ли?  
— Не. В Сатън.  
— Сатън? — Аманда мислено разтваря картата на Британските острови и се мъчи да го открие там. Мълчаливо се проклина, че претрупваше всички тези уроци по география в гимназията.

— Това е мъничко градче на север от Нотингам. Северно от Лондон — продължава Хейли, вероятно забелязала неразбирация поглед на Аманда.

— И във връзка с тази работа вашият съпруг е дошъл в Торонто?

— Не — след известна пауза признава Хейли. — Беше по лична работа.

— Лична ли?

— Семейна.

— Той има тук семейство?

— Имаше — поправя я Хейли. — Майка му. Тя почина наскоро и Джон дойде, за да уреди имота ѝ.

— Майка му от Канада ли беше?

Хейли изглежда озадачена от въпроса.

— Предполагам.

— Не знаете ли?

— Всъщност никога не сме се виждали.

— От колко време бяхте женени? — пита Аманда, стараяйки се гласът и лицето ѝ да не издадат изненадата ѝ.

— От двайсет и две години.

— Омъжи ли сте се доста млада.

— Предполагам.

— Значи съпругът ви е дошъл да уреди имота на майка си и е довел семейството си със себе си — обобщава Аманда.

— Не обичаше да ни оставя.

— Спрял е децата от училище?

Хейли поклаща глава.

— Децата се обучават като частни ученици у дома.

— Това не ви ли създава много грижи?

— Не. Доставя ми удоволствие.

Аманда кима разбиращо, въпреки че по никакъв начин не може да разбере майки, чиито деца им доставят удоволствие.

— Значи така — произнася тя и се опитва да сглоби малкото нови факти. — Вие и децата ви сте придружили съпруга ви до Торонто, за да прекарате малка ваканция, докато той уреди имота на майка си.

— Точно така.

— С кого се е свързал?

— Свързал?

— Знаете ли името на адвоката, с когото е имал работа?

— Не.

— И никой не се е свързвал с вас след стрелбата? Хейли клати глава. Кичур копринена черна коса се прилепва за плътната ѝ долна устна и остава там. Тя не посяга да го отмахне.

— Колко време бяхте прекарвали в града, преди съпругът ви да бъде застрелян?

— Само няколко дни.

— Някой посети ли съпруга ви през това време?

— Не.

— Той обаждал ли се е на някого?

— Поне аз не зная.

— Беше ли споменавал жена на име Гуен Прайс? Малкото цвят, който се бе възвърнал на лицето на Хейли, моментално изчезва.

— Не.

— И в Англия ли не я е споменавал?

— Не. Никога.

— Не я ли е познавал в миналото си?

— Съпругът ми нямаше минало, за което да разказва — натъртва Хейли с най-настойчивия тон до момента. — Родителите му са се развели, когато е бил много малък и той се преместил с баща си в Англия на четири години.

— Никога ли не се е връщал да се види с майка си?

— Не.

Аманда кима. Че едно дете няма желание да види майка си, е най-накрая нещо, което и тя може да разбере.

— И сте сигурна, че той никога не е споменавал името Гуен Прайс?

— Абсолютно.

— И все пак тя го е застреляла.

— Да.

— Сецате ли се за някаква причина?

Хейли поклаща глава и кичурът коса пада от устната ѝ.

— Ами, явно е луда.

— Мислите, че е невменяема?

— Какво друго обяснение може да има? Човек не се мотае наоколо да застрелва напълно непознати хора.

— Именно, мисли си Аманда.

— Къде бяхте в деня, преди съпругът ви да бъде убит, госпожо Молинс? — внезапно променя посоката на разговора тя.

— Какво?

Аманда знае, че тя чу въпроса и нейното „Какво?“ е просто печелене на време, докато реши как да отговори.

— Попитах дали вие и семейството ви сте ходили някъде в деня, преди съпругът ви да бъде застрелян.

Хейли гледа съсредоточено.

— Ходихме до телевизионната кула и после в музея. Спенсър искаше да види динозаврите.

— И после се върнахте в хотела?

— Да.

— От полицията казаха ли ви, че моята... че Гуен Прайс е пиела чай във фойето, по времето, когато сте се върнали?

— Не. Откъде знаете това? Тя ли ви каза?

— Не. За съжаление моята клиентка е твърде разстроена, за да ни каже каквото и да било.

Хейли Молинс почва да се тресе и да диша на пресекулки.

Аманда се уплашва тя да не получи удар.

— Добре ли сте, госпожо Молинс? Искате ли да ви донеса вода?

— Добре съм — казва Хейли, макар очевидно да не е. — Е, накъде точно биете?

Няколко секунди Аманда формулира отговора си.

— Според една свидетелка, която току-що се появи, Гуен Прайс е пиела чай в барчето на фойето, когато е забелязала вас и семейството ви да влизате в хотела. Силно се е разстроила. На следващата сутрин се е върнала и е чакала във фойето цял ден, докато не е видяла съпруга ви. Тогава е извадила от чантата си пистолет, приближила се е и го е застреляла.

— Ами, ето го вашият отговор — заключава Хейли, изправя се на крака и почва да крачи между стола и вратата. — Сигурно го е объркала с някой друг.

Възможно ли е, пита се Аманда. Каква е вероятността майка ѝ де се е припознала, да е объркала Джон Молинс с някой друг? Никаква,

отговаря си сама. Майка ѝ може да е всичко друго, но не и човек, който се припознава.

— Тя нищо ли не ви каза? — пита Хейли. — Защо го е извършила?

— Нищо.

Хейли клати глава.

— В такъв случай, това ли е всичко? Защото наистина трябва да се връщам при децата ми. — Тя поглежда към затворената врата на спалнята.

— Те как се справят? — опитва се да печели време Аманда.

— Предполагам добре. Безспорно ние всички сме в шок.

— Ако има нещо, което мога да направя...

— Ако само можехме да си отидем у дома...

— Не би трябвало да продължи още дълго.

— Не разбирам защо изобщо им е нужна аутопсия. — Хейли Молинс кръстосва ръце пред гърдите си, пъхва треперещите си длани под мишниците и почва да се клати напред-назад на пети. — Няма съмнение от какво е починал съпругът ми. За какво им е аутопсия?

— Сигурна съм, че е просто формалност.

— Ами, според мен е варварско. Не е ли достатъчно, че е бил застрелян? Трябва ли допълнително да го режат целия? — От гърлото ѝ се отронва дълбок стон.

Аманда бързо се изправя, приближава се и обгръща с ръце дребната жена.

— Много съжалявам за загубата ви — казва тя. Дори не знаеш колко съжалявам, мисли си.

Няколко секунди Хейли остава отпусната на рамото ѝ, тъжните ѝ вопли потъват в черното вълнено палто на Аманда. Тя долавя някакви допълнителни звуци, но едва когато вече е напуснала стаята и чака пред асансьорите, тези звуци образуват думи. Чак сега схваща смисъла им: „Мили Боже, какво ще стане с нас сега?“

Главата на Аманда се върти, а коремът ѝ стърже, когато отваря вратата на стаята си и се отправя към бюрото. Тя си съблича палтото, хвърля го на леглото и се пресята за телефона.

— Трябва да хапна нещо — съобщава на празната стая. Изхлузва си ботушите и звъни на рум сървиса, докато преглежда голямото, подвързано в кожа меню.

— Добър вечер, госпожо Травис — казва ѝ някакъв глас. — С какво можем да ви услужим днес?

— Искam пържола „Ню Йорк“, печени картофи с добавките им и салата „Цезар“. С допълнителен сос.

— Нещо за пиене?

Какво толкова, по дяволите.

— Чаша червено вино.

— Ще се опитаме да ви ги доставим до трийсет минути.

Аманда затваря телефона и се отправя към банята, пуска горещата вода във ваната. Има половин час. Съвсем достатъчно да се накисне добре. Съблича си дрехите и се чуди дали да не се обади на Бен и да му каже какво е направила.

— Няма да се зарадва — казва на отражението си в огледалото. Ще ѝ каже, че не ѝ е влизало в работата да се вижда с Хейли Молинс без него. — Не можах да се въздържа — оправдава се тя, сякаш усеща присъствието на Бен в облака пара над ваната. — Свикнах да правя неща без теб. — Може би, ако той не се беше разбързал толкова да се види с Дженифър, по дяволите...

И какво толкова научи от това неуместно посещение, чува го да я прекъсва.

— Не много — принудена е да признае Аманда. Връща се гола в стаята, отпуска се на ръба на леглото и се опитва да сглоби фактите така, че да ги представи възможно най-добре. — Узнах, че горката госпожа Молинс също като нас не знае нищо. Никога не е чувала за Гуен Прайс и няма никаква представа защо тя е застреляла мъжа ѝ. Как

се справям дотук? — Скача на крака и почва да крачи между леглото и бюрото, точно както Хейли Молинс по-рано.

Жената има хубаво лице, мисли си Аманда. При по-щастливи обстоятелства и с малко грим, може дори да се приеме за красива. Дъщеря ѝ безспорно ще стане красавица. И момченцето с тези големи тъжни очи. Бъдещ разбивач на сърца. Горките деца. Да дойдат чак от Англия, в един ден са безгрижни туристи, на следващия вече — опечалени роднини. Каква почивка само.

Само дето те не са били тук на почивка, нали така? Не. Джон Молинс е дошъл, за да уреди имуществото на майка си.

Аманда моментално застава на колене до леглото и издърпва тежкия телефонен указател на Торонто от най-долното чекмедже на нощното шкафче. Сяда, както е гола, на плюшения килим и разлиства страниците, докато не стига до буква „М“. Погледът ѝ бързо се плъзга по имената Малкълм, Малая и Малик, после Молин, Молинг и Молинос.

— Молинс! Да! — виква тя и преброява общо шестима с това име.

Страхотно. А сега?

— Помисли.

Според Хейли Молинс, освен покойната си майка, Джон Молинс не е имал други роднини тук. Няма причина да си мисли, че някой от шестимата Молинс, изброени в указателя, по някакъв начин ще са свързани с убийтия.

Само дето госпожа Молинс съвсем не беше склонна да обсъжда защо семейството ѝ е избрало да почива в Торонто посред зима и само упоритото ровене на Аманда изкара на бял свят причината за посещението им. Така че, може би имаше още нещо, което Хейли Молинс бе премълчала.

Или което не знае.

Аманда обаче знае със сигурност едно: майка ѝ е застреляла Джон Молинс по някаква причина.

*Човек не се мотае наоколо да застрелва напълно непознати хора.*

— Точно така — Аманда имитира елегантното британско произношение на Хейли. Взира се в списъка с имената — Молинс, А. Молинс, Харолд; Молинс, Л... — О, боже, ваната! — В коридора вече

се стеле гъста мъгла, докато Аманда си пробива път през парата да спре водата, която прелива от ръба на ваната. — Не-е — умолително произнася тя и се опитва да попие водата с всички налични кърпи, когато вижда съблечените си по-рано дрехи, подгизнали на пода. — О, страхотно. Направо страхотно.

Отнема ѝ десет минути да оправи бъркотията и да изстиска пуловера и панталоните си. Простира ги на душа да съхнат, но подозира, че вече са похабени. Нали нарочно все си купува дрехи с етикет „Само сухо пране“?

Увива се в белия хавлиен халат, великодушно предоставен от хотела и се връща в стаята. Телефонният указател лежи разтворен на пода.

— Нямам време за експерименти — казва му тя и го затваря. — Утре си тръгвам. — Или може би във вторник, поправя се, пак отваря указателя и гледа как листите се посипват един върху друг и колоните с имена се смесват в една безформена сива маса. Нищо не пречи да остане поне докато майка ѝ (от всички майки, точно нейната!) се признае за виновна и я затворят до края на живота ѝ.

к, л, м...

Малкълм, Малая, Молинос...

*Човек не се мотае наоколо да застрелва напълно непознати хора.*

Молинс.

Кой, по дяволите, е Джон Молинс?

Полицията може и да няма нужда да узнае отговора, мисли си Аманда, но тя има.

Молинс, А.; Молинс, Харолд; Молинс, Л...

Вдига телефона и набира първия номер. Чуди се, какво за бога, ще каже на Молинс, А.

— Свързахте се с Алан и Марси — започва записът. — Или сме на работа, или разхождаме кучето, или се храним...

Аманда затваря и набира следващия номер.

— Свързахте се с жилището на семейство Молинс. В момента не можем да ви се обадим, но ако оставите името и номера си, както и подробно съобщение след сигнала, ще ви се обадим възможно най-скоро.



— И колко точно подробности бихте искали? — пита Аманда, докато затваря телефона и набира номера на Молинс, Л.

— Ало — на третото позвъняване отговаря някакъв глас. Гласът е млад и мъжки.

— Здравейте, казвам се Аманда Травис и...

— Ха-ха. Майтапя се — прекъсва я гласът. — Аз съм Лени Молинс, а това е запис. Ако нямате какво друго да правите, оставете името и номера си след сигнала.

Може и да има какво да се каже относно застрелването на напълно непознати хора, минава ѝ през ум и Аманда преминава към четвъртото име. Изслушва и четвъртия запис. Този път той първо е на английски, после на развален френски. Чуди се къде ли са всички Молинсови, възможно ли е да са се събрали на някое мащабно семейно събиране. Може би на бдение на Молинс, Джон, мисли си тя и се обажда на петия номер от списъка: Молинс, Р.

— Ало — казва жената, която вдига незабавно.

В продължение на няколко секунди Аманда не казва нищо, сякаш очаква нов изблик на груб смях. Ха-ха. Майтапя се.

— Ало — повтарят отсреща. После: — О, майната ти.

Линията прекъсва. Аманда бързо набира отново. И отново ѝ отговарят почти на момента.

— Някакъв проблем ли имаш? — Вместо „ало“ казва жената.

— Госпожа Молинс?

— Госпожица — поправят я.

— Казвам се Аманда Травис.

— Да?

— Обаждам се във връзка с Джон Молинс, мъжът, който беше...

— Виж ти, виж ти.

— Моля?

— Вече се чудех кога ще се сетите да ме потърсите, умници такива.

— Така ли?

— Доста време ви трябваше.

— Да, така е — съгласява се Аманда, решавайки, че навярно това е най-простият и най-добър подход. — Питам се, дали мога да намина и да поговоря с вас?

— Разбира се. Но ще трябва да побързате. Утре сутринта заминавам за Бахамите и имам да стягам доста багаж.

— Напускате града?

— Само за една седмица. Хей, записала съм се за тази почивка преди шест месеца и няма да я откажа, само защото вие, приятелчета, изведнъж се събудихте. Ако искате да говорите с мен, трябва да довтасате до половин час. — За втори път, през тези няколко минути, линията прекъсва.

Таксито оставя. Аманда пред висока тухлена сграда, съвършено идентична с другите високи тухлени сгради наоколо.

— Добре дошла в Яндж и Еглинтън — приветства я шофьорът, сякаш кандидатства за работа като туристически гид. — Нали знаете как наричат тази част на града? Надежден и елегантен — отговаря си сам с кискане, когато Аманда не реагира.

Тя му плаща и слиза от колата, поглежда си часовника и отбелязва, че остават още пет минути до края на отпускания ѝ срок. Доста добре, казва си и отваря тежката стъклена врата към тесния вход. После преглежда дългия списък с имената на наемателите върху лявата стена, търсейки Молинс, Р.

Отне ѝ пет минути да се облече, още пет да си оправи косата и да се гримира, четири минути стоя пред телефона, в колебание дали да не се обади на Бен, една минута да му позвъни: *Аз съм Бен Майерс. Точно сега не съм вкъщи, но ако оставите името и номера си след сигнала...* Още една минута да изсипе куп любезности, повечето от които — солени епитети към всички, носещи името Дженифър и пет минути да погълне вечерята, която пристигна точно, когато се канеше да тръгва. *(Господи, какво се е случило тук? Веднага ще пратя някоя от камериерките да почисти.)* За щастие, цяла редица таксита чакаше близо до вратата на хотела и шофьорът я увери, че за нула време ще я откара до целта ѝ.

— Бен ще ме убие — казва си сега тя и натиска звънеца.

— Качвайте се — проскърцва по домофона някакъв глас. — Апартамент 1710.

Чува се бръмчене, вратата се отключва и Аманда се отправя през старото, оскъдно мебелирано фоайе към асансьорите. Чака сякаш цяла

вечност да се отворят вратите на единия, после още една вечност, докато старият, раздрънкан асансьор стигне до седемнайсетия етаж. Вече е просрочила една минута от срока. Чуди се дали Молинс, Р. ще отвори вратата.

*Чудех се кога ще се сетите да ме потърсите, умници такива.*

Какво означава това?

*Хей, записала съм се за тази почивка преди шест месеца и няма да я откажа, само защото вие, приятелчета, изведнъж се събудихте.*

Събудили за какво?

— Какво, по дяволите, правя тук? — прошепва през едва разтворените си устни Аманда. — Бен ще ме убие. — В случай, че Р. Молинс не ме убие първа, минава ѝ през ума и едва не се размива.

Вратата се отваря. На прага застава жена на средна възраст, ниска, закръглена, с, къдрава кестенява коса, чип, напръскан с лунички нос и предразполагаща усмивка, с пухкави ръце, поставени на едрите ѝ бедра.

— Сама ли сте? — пита тя и протяга врат към коридора.

Аманда се замисля, дали да не излъже, че партньорът ѝ я чака долу, но един поглед към ясните кафяви очи на жената ѝ подсказва, че лъжата не е добра идея.

— Да — честно отговаря тя. — Сама съм.

— Все още не ми придавате особена важност, предполагам. — Жената, облечена с оранжева фланела и изтрити дънки, въвежда Аманда в малкия апартамент, обзаведен в синьо и зелено. — Хубаво е да видиш, че някои неща никога не се променят. Дайте да ви взема палтото. Можете да останете с ботушите, ако предпочитате.

Аманда си изтрива подметките в някаква прокъсана синя изтривалка пред вратата и изхлузва палтото си от раменете. Госпожица Молинс го окачва в миниатюрното кътче, което минава за гардероб.

— Не съм сигурна, че ви разбирам. — Поглежда към широкия прозорец, заемащ по-голямата част от северната стена на всекидневната, вижда светнатите лампи в блока отсреща и си представя хора, отпуснати пред прациящи камини или приготвени да гледат любимите си предавания по телевизията.

— Е, как можете да разберете? — Повдига рамене Р. Молинс. — Били сте още дете, когато се случиха всички тези лайна.

Аманда се улавя, че е затаила дъх.

— Когато какви... лайна... се случиха?

Жената се засмива и поклаща глава.

— Какво ви става, приятелчета? Никога ли не си говорите помежду си? Искам да кажа, зная, че полицаите са доста подозрителни, но...

— Аз не съм от полицията — казва Аманда на очевидно изненаданата жена.

— О?

— Съжалявам, ако съм оставила това впечатление.

Р. Молинс кръстосва ръце пред щедрия си бюст.

— И коя точно, по дяволите, сте вие?

— Казвам се Аманда Травис.

— Да, така казахте и по телефона. Но не сте от полицията?

— Не. Аз съм от защитата, която представлява Гуен Прайс, жената...

— ... обвинена, че е застреляла Джон Молинс.

— Да.

— Е, не е ли забавно. — Р. Молинс се засмива, видимо доволна. Тя посочва към синьо-зелено раирания диван, поставен върху светлия паркет под прав ъгъл с един-единствен тъмносин стол. — Седнете, моля. Желаете ли питие?

Аманда се сеца за чашата червено вино, която остави недокосната на масичката в хотелската си стая. Надява се камериерката да не я е отнесла. Има чувството, че ще се нуждае от нея, когато се върне.

— Може би само вода.

— Вода да бъде — изкисква се жената. Прави само няколко крачки и вече е в неприветливата тясна кухня. Завърта кранчето, взема чаша от шкафчето над мивката и я пълни с вода.

Аманда забелязва, че дръжката на едно от шкафчетата е паднала и е била заменена с яркочервена топка, като носа на клоун. Госпожица Молинс се връща във всекидневната, с една ръка ѝ подава чашата, а с другата посочва дивана.

— Моля — кани я отново. — Заповядайте.

Аманда послушно се отпуска върху синьо-зелените ивици на дивана, леко полага ботушите си на малкото бледосиньо килимче.

— Госпожице Молинс...

— Защо не ме наричате просто Рейчъл. — Жената сяда на тъмносиния стол и поглежда Аманда с усмивка, която казва: Това ще бъде забавно.

— Рейчъл — повтаря Аманда.

— Аманда. — Лека усмивка разпъва закръглените ѝ бузи.

— Какви точно... лайна... се случиха?

Рейчъл Молинс се разсмява.

— Сладурана — казва тя. Аманда се смущава, опитва се да не се изрепчи, тъй като „сладурана“ никога не е било състояние, към което се е стремяла, нито епитет, който ѝ се е нравел. — Нищо не знаете, нали, Аманда?

— Не много — признава си тя.

— И все пак сте знаели достатъчно, за да ме откриете.

— Не беше трудно. Проверих в телефонния указател.

— Открили сте ме в телефонния указател. — Рейчъл Молинс отново се засмива. Макар и дрезгав, звукът е приятен. — И мога ли да попитам защо?

— Разпитах Хейли Молинс, вдовицата на убития — започва Аманда. Чуди се точно колко да каже на Рейчъл Молинс, но решава, че на този етап няма особена полза от прикриване на каквото и да било. — Тя ми каза, че майката на съпруга ѝ е починала наскоро и че той е дошъл тук да уреди имуществото ѝ, така че...

— Така че? — Рейчъл се привежда напред, пххва едната си ръка в другата и слуша съсредоточено. Аманда отбелязва липсата на каквито и да било бижута.

— Така че, въпреки че госпожа Молинс отрича, помислих си, че е възможно да се намерят още роднини, свързани с жертвата.

— О, така ли?

— Да, така.

— И има ли много от нас?

— Какво?

— В телефонния указател.

— О. Не. Не много, фактически, шестима.

— Фактически — повтаря Рейчъл, предъвквайки думата. — И на всички ли се обадохте?

— Вие бяхте номер пет в списъка.

— Късметлийка съм. — Рейчъл Молинс пак се засмива. — Вие също.

— Искате да кажете, че сте роднина на Джон Молинс?

— Да.

Аманда усеща, че нещо я стяга в гърлото.

— В смисъл?

Кратка пауза, момент на нерешителност, преди Рейчъл да отговори.

— В смисъл, че той ми е брат.

Чашата с вода едва не се изплъзва от ръката на Аманда.

— Моля?

— Аз съм сестрата на Джон Молинс. — Усмивката слиза от лицето на жената. — Пийнете си глътка вода, Аманда. Изглеждате малко бледа.

Аманда отпива, опитва се да си събере мислите, да формулира следващия си въпрос.

— Не разбирам — предава се накрая тя.

— Естествено. Как би могла?

— Искате да кажете, че Хейли Молинс е излъгала, когато каза, че съпругът ѝ няма други роднини в Торонто?

— О, не мога да зная това.

— Не сте сигурна дали е излъгала, или наистина не е знаела за вас ли? — опитва се да я притисне Аманда.

— Изобщо нищо не зная за Хейли Молинс.

— Искате да кажете, че не сте знаели, че брат ви е женен?

— Брат ми не е женен — натъртва жената. — Можете да сте напълно сигурна в това.

— Не разбирам — повтаря отново Аманда и си казва, че като нищо можеше да си вземе касетофон и само да натиска копчето с тази реплика след всяко изказване на Рейчъл. *Не разбирам. Не разбирам.*

— Ами, очевидно мъжът, който е бил убит миналата седмица в хотел „Четири сезона“, не е моят брат.

— Не разб... — Аманда прехапва език и поставя чашата с вода на кръглата стъклена масичка до дивана. Изправя се бавно на крака, опитва се да сдържи нарастващия си гняв. — Добре, не зная що за играчка играете, Рейчъл, но наистина не ми харесва да ме мотаят. Така

че, ако вашата представа за приятно прекарване на вечерта, е да тормозите адвокати, ще трябва да си намерите някой друг...

— О, седнете. Помислих си, че ме разпитвате за Джон Молинс.

Аманда остава права.

— Слушам ви.

Рейчъл Молинс също става и отива до прозореца.

— Звучите като Фрейзър Крейн — киска се тя. — По телевизията.

— Не гледам много телевизия.

— Никога не сте гледали *Фрейзър*? Пунтаж на „Бар Наздраве“. Това сигурно сте гледали.

— Може ли да се върнем на Джон Молинс?

Рейчъл изглежда леко засегната.

— Трябва да си дадете сметка, че всичко това се случи много отдавна. Всъщност, преди двацет и пет години. — Тя се засмива, но този път усмивката ѝ е несигурна и заплашва да породи сълзи.

— Кое?

Кратка пауза, преди Рейчъл да продължи.

— Брат ми и аз се оказахме резултат от това, което сега културно наричат „разстроено семейство“, което означава, че и двамата ни родители бяха отчаяни алкохолици и се наложи аз и брат ми да се отгледаме кажи-речи сами. Без да постигнем кой знае какво, впрочем. — Тя свива рамене. — Омъжвах се и се развеждах два пъти, преди още да стана на трийсет. Можете ли да повярвате?

— Случва се — отговаря, когато най-накрая намира гласа си, Аманда.

— Предполагам. Вие женена ли сте?

— Не.

— Разбира се, вие сте умна. Виждам това. Твърде отдадена на кариерата си, за да си губите времето със случайни неща. Аз никога не съм имала кариера. Когато бях на четиринайсет, мечтаех да стана лекарка. Е, поне завърших гимназия. — Рейчъл се опитва да се усмихне, но устните ѝ упорито остават свити и отказват да ѝ се подчинят. — Джони го изключиха още на шестнайсет. Тръгна с лоша компания, пиеха, употребяваха наркотици, обикновените неща. Не можеше да се задържи на постоянна работа. Вечно се забъркваше в някоя беля. Арестуваха го поне пет-шест пъти, макар че полицаите

никога не можаха да го пипнат здраво. Както и да е, последният път, когато го видях, само се хвалеше, че се е запознал с някакъв страхотен приятел, как той щял да го вземе под крилото си, как всичко щяло да се промени и...

— И?

— И тогава изчезна от лицето на земята.

— Как така е изчезнал?

— Искам да кажа, че никога повече не го видях.

— Отидохте ли в полицията?

— Разбира се. И как мислите, дали проявиха някакво желание да го намерят? — Рейчъл клати глава. — Точно, колкото пожелаха да разговарят с мен сега.

Аманда се опитва да осмисли всичко чуто от Рейчъл.

— Но защо полицията да има желание да разговаря с вас, щом твърдите, че онзи Джон Молинс, който е бил убит, не е вашият брат?

— Защото мъжът, който е бил убит, не е Джон Молинс — простичко отговаря жената.

Аманда не казва нищо. Само кима, като че ли всичко казано е свършено ясно. После сяда отново на дивана и чака да чуе още.



— На мен едно питие ще ми дойде добре — съобщава Рейчъл и плясва с ръце по бедрата си. — А на теб?

— И на мен ми звучи добре — съгласява се Аманда и гледа как жената отново влиза в кухнята и коленичи пред шкафа до хладилника, при което коленете ѝ шумно изскърцват.

— Това е проблемът, когато си нисък и дебел — отбелязва жената и оглежда няколко бутилки с вино. — Не можеш да си държиш пиенето нависоко, щото не можеш да си го стигаш, а да се навеждаш всеки път е убийствено. Трябва просто да си наредя бутилките на плота. Само че така правеха родителите ми. Мисля, че гледаха на това като на някаква скулптура. Червено вино как е?

— Идеално.

Рейчъл ѝ отправя най-привлекателната си усмивка и бърка в най-горното чекмедже за тирбушон.

— Когато за първи път се изнесох да живея самостоятелно, настрани от родителите ми, и двамата вече се бяха преместили в онази голяма кръчма на небето, и през ум не ми минаваше да държа какъвто и да било алкохол в апартамента си. О, бях същинска светица. Нито пиех, нито пуших. И все още не пуша. — Тя сръчно отпушва бутилката, която както Аманда разбира, се оказва много добро вино. — Както и да е, една вечер имах среща, едно момче, на което се надявах да се харесам, и го поканих у дома на вечеря. Един Господ знае какво съм си мислела, понеже единственото, което можех да приготвям, беше мусака с картофено пюре. Слава богу, той я обичаше. — Тя се смее и посяга да вземе две винени чаши. — Както и да е, човекът донесе бутилка вино, но не можахме да я отворим, защото аз нямах тирбушон. — Тя клати глава, припомняйки си случката, докато налива виното в чашите. — Наложил се да чукам на съседите и да ги питам, дали не могат да ми услужат. — Връща се във всекидневната и подава едната чаша на Аманда. — Нямам проблем е пиенето, апропо. В случай, че се

притесняваш да не се окажа някоя закоравяла алкохоличка, която само те баламосва.

— Не се притеснявам — казва Аманда, макар че точно същата мисъл ѝ бе минала току-що.

— Не, преди много години се заклех тържествено пред самата себе си, че няма да стана като майка ми.

Аманда кима. Най-накрая — нещо, което разбира.

— Така че, много внимавам точно колко алкохол да си позволя. По някоя и друга чаша вино при специални обстоятелства. Бих казала, че този случай е такъв, нали така?

— Не зная. За какви обстоятелства говорим?

Рейчъл вдига чашата си.

— За това, че мъжът, наричащ себе си Джон Молинс, най-накрая си получи заслуженото. Наздраве.

— Наздраве. — Те се чукат. Тясното пространство помежду им е запълнено с тишина. Аманда чака по-възрастната жена да продължи, но тя не казва нищо.

Защо да си е получил заслуженото?

— Защото копелето очевидно е убило брат ми.

Защо това да е очевидно, чуди се Аманда ѝ отпива няколко глътки, преди да произнесе въпроса на глас.

— Казах ти, че точно, преди брат ми да изчезне, сподели, че е срещнал някакъв човек, който щял да преобърне живота му. Ами, мисля, че е съвсем ясно, че този човек го е убил. А сега, двацет и пет години по-късно, твоята клиентка е убила самия него.

Аманда се опитва да следва обърканата логика на жената.

— Това е малко пресилено — казва накрая.

— Защо? Как така пресилено? Не мислиш ли, че е доста подозрително, че двацет и пет години, след изчезването на брат ми, мъж, наричащ себе си Джон Молинс, който някак си се оказва на точно същата възраст, на която би бил брат ми, и който дори малко прилича на него, внезапно се появява в същия град, където той живееше? Това не ти ли се струва поне малко странно?

— Може да е съвпадение.

— Съвпадение, друг път. Този човек е убил брат ми и е откраднал самоличността му.

— Уау! Чакай малко. Само защото носи същото, име като брат ти, не означава, че го е убил. Не допускаш ли да има повече от един Джон Молинс?

— Не, не мисля, че е възможно. Ти си тази, която ни е проверила в телефонния указател. Само шест имена в град с почти три милиона жители.

— Това не означава, че в целия свят има само един Джон Молинс. Този Джон Молинс, който е бил застрелян, е от малък град в Англия, северно от Нотингам — Аманда си припомня урока по география, даден ѝ по-рано от вдовицата на убията.

— И е дошъл да уреди имуществото на майка си, нали така каза?

— Да.

— На колко искаш да се обзаложим, че ако провериш смъртния регистър за изминалите няколко седмици, няма да откриеш никой Молинс? По дяволите, провери ако искаш за цяла година.

— Дори ако това е вярно, то не доказва непременно нещо.

Рейчъл вдига ръце и виното се разплисква в чашата ѝ.

— Мамка му, винаги ли си толкова упорита?

— Само се опитвам да ти кажа, че... — Аманда млъква. Какво се опитва да ѝ каже? — Ако наистина мислиш, че Джон Молинс е не просто самозванец, но и убиец, защо не си отишла в полицията?

— И какво точно да им кажа?

— Точно каквото и на мен.

Рейчъл Молинс клати глава.

— Полицаите са по-упорити и от теб. По дяволите, аз отидох при копелетата преди двайсет и пет години, веднага, след като Джони изчезна. Умолявах ги и настоявах да намерят брат ми и знаеш ли какво ми отговориха? „Не се тревожи за Джони. Ще се появи. Черен гологан не се губи.“ — Тя глътва виното си. — Те не ми помогнаха тогава. Защо аз да им помагам сега? Пък и това няма да върне Джони. Закъснели сме с двайсет и пет години.

Аманда довършва виното в чашата си и приема предложението на Рейчъл да ѝ налее още.

— Не е ли възможно, само възможно — бавно започва тя, — застреляният всъщност да е твоят брат? — Бърза да продължи, преди Рейчъл да възрази: — Ти сама каза — минали са двайсет и пет години.

Хората доста се променят за четвърт век. Остаряват, напълняват, пускат си мустаци.

— Но не изчезват безпричинно.

— Може и да е *имал* причина. Ти каза, че вечно се е забърквал в бели. Може да си е навлякъл нещо на главата и да е трябвало бързо да напусне града. Може да е решил, че е по-добре да не ти казва нищо. Може да е решил да започне начисто. Може евентуално да се е преместил в Англия, да си е отворил малък магазин, да се е оженил, да е създал семейство...

— Не се е оженил и не е създал семейство.

— Откъде си толкова сигурна?

— Защото брат ми беше гей — казва Рейчъл и си налива втора чаша вино. — И моля те, не ме убеждавай, че гейовете често се женят и създават семейства, защото зная това. Но също така зная, че мъжът, застрелян от твоята клиентка, не е моят брат.

— Тогава е някой друг, на име Джон Молинс — внезапно на Аманда ѝ се завива свят. Нищо чудно, казва си тя, и поставя чашата си на пода. Въртяха се в кръг.

Настава дълго мълчание.

— На колко искаш да се обзаложим, че в паспорта на Джон Молинс пише, че рожденият му ден е на четиринайсети юли?

Аманда не казва нищо. Някакво стягане под лъжичката ѝ подсказва, че ако приеме облога, ще загуби.

— Виж, ти каза, че представляваш жената, която е застреляла копелето. Защо просто не я попиташ в кого точно е мислела, че забива тези куршуми?

Мислиш, че аз съм упоритата, така ли, на Аманда ѝ се иска да извика.

— А какво ще кажеш за този приятел, с когото се е хванал брат ти? Джони спомена ли името му?

Рейчъл клати глава.

— Наричаше го Тюрк. Явно е било някакво умалително.

— Мразя умалителни имена — измърморва Аманда.

— Аз също. Но това вино ми харесва. Искаш ли още една чаша?

Аманда вдига празната си чаша и я протяга за още.

— Благодаря — казва тя и набързо отпива няколко глътки. — Навярно трябва да си тръгвам и да те оставя да си стягаш багажа.

— О, няма да ходя никъде. Казах, че ще пътувам, само за да ви накарам да си размърдате задниците. — Рейчъл отива до гардероба и взема палтото на Аманда — Достатъчно ли ти е топло с това нещо? Струва ми се рехаво.

Докато пъхва ръце в ръкавите, Аманда си мисли, че това описание пасва на голяма част от живота ѝ в момента.

— Добре съм, благодаря. — Отваря вратата и излиза в коридора. — Още веднъж благодаря за виното.

— Аманда — вика я Рейчъл, когато вече е на път към асансьорите в дъното на коридора. Името ѝ се закача за гърба и я дърпа като рибарска въдица. — Ще ме уведомиш, ако се окажа права за четиринайсети юли, нали?

Вратата на един от асансьорите се отваря и Аманда влиза вътре.

Две неща, за които Аманда е благодарна: 1) камериерката е подсушила пода на банята, сменила е хавлиите и в общи линии е възвърнала първоначалния вид на стаята и 2) не е отнесла чашата ѝ с вино.

Тя поглъща виното и се колебае дали да се обади на Бен. Няма да се зарадва особено, когато научи за приключенията ѝ. *Какво си направила?* — почти го чува да вика. *Какво си направила?* Достатъчен гаф допусна, като отиде да се види с Хейли Молинс, без неговото разрешение, но това последно изпълнение, да хукне сама да разпитва някаква жена, която по всяка вероятност не е нищо повече от смахната пияница, е, това вече беше върхът. Къде ѝ остана здравият разум? Можеха да я убият, за бога. Не ѝ ли беше казал да си поръча рум сървис, да се изкъпе и да си легне?

— Опитях — слабо се оправдава тя, довършва си виното, приседнала на ръба на ваната, после се пресята към кранчето на горещата вода. — Ако не успееш първия път — киска се Аманда. Между двете ѝ уши сякаш се плиска голяма локва вино и нарушава и бездруго крехкото ѝ равновесие, докато изхлузва пуловера си през главата и влиза в стаята. След малко вече е гола и стои пред телефона. Много съм пияна, дава си сметка сама.

— Тук е Бен Майерс. Точно сега не съм вкъщи, но ако оставите името и номера си след сигнала, ще ви се обадя възможно най-скоро.

Благодаря и не забравяйте да изчакате сигнала.

Не е ли точно в стила на Бен да си помисли, че тя не знае как работи гласовата поща, сякаш има човек, дето да не знае, че трябва да изчака сигнала.

— Ами, здравей, Бен Майерс — казва Аманда, преди сигналът да прозвучи. — Ох, май не слушам добре, а? — Смее се и изчаква сигнала. — Ами, здравей, Бен Майерс — казва отново. — Обаждам се — защо се обаждам? — а, да, обаждам се да се извиня, защото по всичко личи, че бях лошо момиче и не направих, каквото ми каза. Каквото и да беше то. Не си спомням. Но да се надяваме, че ще се сетя, докато получиш това съобщение и ми се обадиш. Чу ли ме? Да ми се обадиш. Важно е. Така мисля. — Отново се засмива, а сигналът я прекъсва по средата на последната дума. — Е, това беше доста грубо — казва, докато поставя слушалката на мястото ѝ. — Даже не ми остана време да му кажа да предаде много поздрави на Дженифър. Много поздрави на Дженифър — вика по посока на телефона и в същия момент чува приглушен шум от вода в банята. — О, не!

Препъвайки се, Аманда се втурва към банята и се мята към ваната точно в мига, когато водата се кани да прелее. Пъхва ръка във врялата вода и издърпва тапата.

— Мамка му! Пари! — Нивото на водата тутакси започва да спада. Аманда размахва ръка, зачервена от лакътя надолу, в опит да я разхлади. Чака, докато водата спадне още малко, пак слага тапата и пуска студена вода. — Май някой е пил малко повече — измърморва, влиза във ваната и прогонва тихото гласче, което ѝ напомня, че напоследък това взе да ѝ се случва доста често. — Това са специални обстоятелства — казва тя, спомняйки си думите на Рейчъл. — Мъжът, наричащ себе си Джон Молинс, си е получил заслуженото.

Мъжът, наричащ себе си Джон Молинс, повтаря наум тя и се пресята за сапуна. Прокарва го по гърдите си и чак тогава осъзнава, че не го е разопаковала.

— Ха! — Отново се засмива. Смехът ѝ прераства в писък, когато разкъсва опаковката и тя остава да плува на повърхността на водата, а сапунът потъва. Възможно ли е нещо от това, което ѝ каза Рейчъл Молинс, да е вярно? Че мъжът, наричащ себе си Джон Молинс, не е той? Че е самозванец, който е убил истинския Джон Молинс преди двайсет и пет години, за да открадне самоличността му?

И какво, ако го е направил? Има ли някакво значение, дали човекът, когото майка ѝ е застреляла, се казва Джон Молинс или не? Фактите са си факти, а в случая те са: майка ѝ е убила човек, който може да се казва Джон Молинс, а може и да не се казва така.

— Който и да е бил, вече го няма — произнася Аманда, намира сапуна и почва да се търка с него.

Само че, ако не е бил Джон Молинс, кой е бил тогава?

И отговорът на този въпрос няма ли да предизвика дълга поредица от други въпроси?

Като например, защо майка ѝ го е застреляла?

*Наричаше го Тюрк. Явно е било някакво умалително.*

— Мразя умалителни имена — Аманда шепне в хавлията, която е проснала върху лицето си. Влажната материя потъва в устата и ноздрите ѝ като смъртна маска.

*Паляче, чува някой да вика. Паляче. Паляче.*

Аманда рязко отмахва хавлията от лицето си, изправя се на крака и излиза от ваната. От нея капе вода, но тя влиза в стаята и вдига телефона.

— Хотела на конферентен център „Метро“ — поръчва на оператора. — Джерод Шугър — казва, когато ѝ се обаждат от рецепцията. — Джерод Шугър — говори на мъжа, който вдига след второто позвъняване. — Аз съм Аманда Травис. А тази нощ на тебе ти излезе късметът.

Почукване на вратата я буди в два часа през нощта.

Аманда долавя чукането като част от някакъв сън. Тя е сама в една разбита стара лодка, която бързо потъва в океана. Докато панически изстребва водата, вижда акули да кръжат наоколо. Една акула изчезва под лодката и почва да блъска по паянтовото ѝ дъно. Един път. Втори...

Аманда сядва в леглото. Чукането по вратата отеква в главата ѝ. Поглежда часовника на нощното шкафче и се чуди кой, по дяволите, може да чука на вратата в два часа сутринта. Да няма пожар? Да не би да е пропуснала противопожарната аларма? Да не е някой, който се опитва да я предупреди да се евакуира от сградата, преди да е станало твърде късно?

Тя става от леглото, увива се в хавлиения халат и забързва към вратата. Главата ѝ болезнено кънти при всяка крачка.

— Да? — дрезгаво прошепва, закача веригата и едва тогава открехва вратата.

— Аманда, какво, по дяволите, става?

— Бен? — Аманда освобождава веригата и бързо излиза в коридора. — Какво правиш тук? Случило ли се е нещо?

— Ти ми кажи.

Тя съсредоточено се взира в красивия млад мъж, който някога ѝ беше съпруг. Облечен е с дънки и дебел ирландски плетен пуловер, косата му е несресана и напръскана със сняг, а по лицето му се четат тревога и умора. И още нещо, дава си сметка, докато се опитва да надзърне в очите му. Гняв, осъзнава и хваща дръжката на бравата зад гърба си.

— Какво беше това съобщение, което си оставила на телефонния ми секретар?

— Съобщение...?

— Не си ли спомняш?

Аманда се мъчи да си събере мислите.

— Не помня точните си думи. Бях заспала. Ти ме събуди.

— Пила ли си?

— Не. Бях дълбоко заспала...

— Цяла нощ работих по делото, което имам утре сутринта. Смъртно съм уморен. Тъкмо се канех да се мушна в леглото и реших да си проверя съобщенията...

— Не си ли излизал с Дженифър?

— И ето те тебе, звучиш, някак... Не зная...

— Как?

— Отчаяно — казва накрая той и Аманда отстъпва назад. Думата я зашлевява като шамар през лицето. — Изкара ми ума.

— Уверявам те, че изобщо не съм отчаяна.

— Добре, слушай, мисля че се отплесваме.

Неочаквано очите на Аманда се изпълват със сълзи.

Тя незабавно навежда глава, забива поглед в босите си крака и се мъчи да овладее гласа си.

— Съжалявам, че съм те изплашила. Нямах такова намерение. Виж, наистина много съжалявам. Защо не си отидеш вкъщи да поспиш, а аз ще ти се обадя на сутринта?

Бен отмахва коса от челото си и затваря раздразнено очи.



— Ти добре ли си?

— Добре съм.

— Защо ми се обади?

— Какво?

— Каза, че било важно.

— Не е нещо, което да не може да почака до утре.

— Каза, че си била лошо момиче, каквото и да означава това, по дяволите, и не си направила, каквото ти казах. *Какво* си направила?

Аманда поглежда над рамото си към стаята. Кънтенето в главата ѝ нараства и при най-слабото движение. Какво ми става, чуди се тя. Какво си причинявам сама?

— Хайде да се разберем вътре — казва Бен. — Няма смисъл да спорим тук в коридора.

— Не. Наистина. Мисля, че трябва да си вървиш — възразява Аманда, но Бен вече бута вратата навътре. Ръката му е на ключа на лампата, преди да успее да го възпре.

— Какво се е случило тази вечер, Аманда? — пита я той. В този момент стаята се облива в светлина.

Някакво шумолене. Някакво раздвижване на чаршафи. Една призрачна фигура, бледа и объркана, се надига по средата на леглото.

— Господи — възкликва Джерод Шугър и закрива очи от неочакваната светлина. — Какво става тук?

Аманда вижда как страните на Бен ярко поруменяват, сякаш от премръзване. Усеща как той стиска скули и свива юмруци.

— Добре. Хм. Добре — измърморва Бен. Неловко пристъпва от крак на крак. — Извинете за безпокойството. Грешката е моя. — Изгася светлината и излиза от стаята.

Аманда не помръдва.

— За какво беше всичко това? — пита Джерод Шугър, след като вратата се затръшва.

Няколко секунди Аманда остава абсолютно неподвижна, после се връща в леглото. Трясъкът от вратата отеква като камшик в мозъка ѝ.

— Нищо — казва тя. Завива се през глава, в опит да заглуши шума и затваря очи.

Съдебната палата на Торонто — наричана *новата* съдебна палата, въпреки че е на повече от трийсет години — се намира на ъгъла на „Юнивърсити“ и „Армъри“. Наричат я *новата*, за да я отличават от *старата* съдебна палата, която се намира в *старата* Градска зала на пресечката на „Бей“ и „Куин“. *Новата* Градска зала, чието строителство бе приключено през 1965-а, е точно отсреща на улицата и се състои от две полукръгли сгради от сив гранит, които се извиват една в друга. Новата градска зала се гордее с огромна, породила някога доста дебати, скулптура от Хенри Мур. Изложена отвън, тя представлява нещо като бронзово пиле без глава. Гордее се и с голямата обществена пързалка, на която още от единайсет часа преди обяд хората демонстрират уменията си.

Тези факти са припомнени на Аманда на следващата сутрин, когато шофьорът на таксито я откарва на погрешния адрес.

— Вие казва нова Градска зала — с тежък акцент настоява той.

— Казах *новата* Съдебна палата.

— Съдебна палата в стара Градска зала.

— Това е *старата* Съдебна палата. Аз искам в *новата*.

— Нова Съдебна палата не е тук — отговаря мъжът. Той прави неразрешен обратен завой по „Бей“ и поема обратно в посоката, от която са дошли.

Грешката е моя, мисли си Аманда и опира все още пулсиращото си чело в мръсното странично стъкло на таксито. Наблюдава скучния парад на сградите в центъра, губещи се в болнавото сиво небе. Трябваше да обърне повече внимание. На много неща, тъжно си мисли тя, припомняйки си снощната катастрофа.

— Как можах да допусна да се случи това?

— Нещо не е наред, госпожо? — загрижено пита шофьорът. Тъмните му влажни очи в огледалото са присвити, сякаш подозира, че тя отново ще си промени решението.

Ами, какво ли не, мисли си Аманда. Майка ми е в затвора. Имам ужасен махмурлук. Преспях буквално с непознат. Затова бившият ми съпруг ме смята за курва. Да го наречем *стария* ми бивш съпруг, потиска усмивката си тя. В отличие от *новия* ми бивш съпруг. Но кой го интересува за каква ме смята?

— Нищо — казва на шофьора. — Няма проблем.

Изпъва назад рамене и сяда изправено. Тъмнозелената изкуствена кожа на седалката изскърцва под черното ѝ палто. В крайна сметка, какво право има Бен да я съди? Не ѝ ли стигат другите грижи в момента? Пияна беше, да. Нейно право си е. Точно както си е нейно право да спи, с когото си поиска. Дори и да не ѝ се ще в действителност.

И все пак, проклет да си, Бен Майерс. Защо ти трябваше да идваш снощи, като някакъв рицар на бял кон? Кой е казал, че се нуждая от спасяване?

— Имам ли вид, че се нуждая от спасяване? — пита високо, стряска шофьора и той рязко завива наляво, от което пък Аманда пада на една страна.

— Нова съдебна палата — обявява шофьорът и спира пред привлекателна сграда от сив камък.

Преди да слезе от колата, Аманда се забавя една минута, да се съвземе.

— Какво правя тук? — пита, но думите ѝ изчезват в яката на палтото. Чуди се как ли ще се държи Бен, когато я види и се надява реакцията му да е по-добра от снощната. Поема дълбоко леденостудения въздух и влиза в сградата. Вади от чантата си листче и проверява номера на съдебната зала.

— Зала 204 — шепне полугласно и минава през металния детектор. Стъпва на ескалатора, който започва от самия вход и гледа надолу как партерния етаж бавно се снижава.

На слизане от ескалатора едва не се сблъсква с привлекателна блондинка в развяваща се черна роба, каквито носят юристите в Канада, когато участват в някое дело в съда. Дали не е Дженифър, минава ѝ през ума. Под робата се мяркат красиво оформените глезени на жената, докато уверено влиза в зала 201. Ти ли си? И защо не беше с Бен снощи?

Така поне нямаше да се чувствам толкова адски виновна за Джерод Шугър. Макар, че за мен си остава загадка защо трябва да се чувствам виновна за него. Мога да спя, с когото поискам. Едва ли някой може да ме обвини, че изневерявам на мъжа, който не ми е съпруг от осем години.

*Добре. Хм. Добре* — още чува Бен да казва, докато вратата се затръшва след него.

Аманда забелязва мъж на средна възраст, с вид на изгубен и неутешим, седнал на пейка пред една от залите и си спомня за нещастната физиономия, изписала се на лицето на Джерод Шугър, когато видя Бен до леглото. Още чувства по дланта си биенето на сърцето му, когато се опита да го задържи, след тръгването на Бен. Той също си тръгна само минути по-късно, с твърдението, че е прекалено разтърсен, за да заспи отново. Дори и обещанието за още един рунд любов не бе в състояние да го примаме да остане. Много съжалявал, мърмореше, докато припряно нахлузваше дрехите си, но го очаквала наистина натоварена седмица, щял да се опита да ѝ се обади, преди да напусне града, може да се разберат да се срещнат във Флорида, довиждане, беше страхотно, благодаря че си спомни за мен.

За мен беше удоволствие, мисли си Аманда, изтупва ботушите си от някакъв невидим сняг по тях и тръгва по дългия коридор — Само дето не беше. Наистина, но Аманда се опитва да си спомни кога за последен път действително бе изпитала удоволствие от секса, но се отказва, понеже образът на Бен отново изпъква в съзнанието ѝ.

— О, не. По този път определено няма да тръгваш — скастрия се сама, отваря вратата на зала 204 и влиза вътре.

Съдебната зала е модерна, без да е нещо особено. Най-отпред е седнал съдия в роба, заобиколен от многобройни чиновници, всички някак отегчени от делата. На свидетелската банка е застанал един полицаи и гледа към празните места на журито вляво. Няколко зрители седят на редиците дървени пейки зад масите на адвокатите. Помощник-областният прокурор, ниска и набита жена, с блед цвят на лицето и стърчаща на клечки тъмна коса, демонстративно рови сред купчина листи. Тя носи болезненото изражение на лицето си едва ли не с гордост, сякаш е диамантена огърлица, която не възнамерява никога да сваля. Аманда разбиращо поклаща глава и сяда до някаква жена на средна възраст, премятаща молитвена броеница в треперещите

си пръсти. Аманда протяга врат над хората пред нея и вижда Бен да шепне нещо на едно симпатично младо момиче до него на масата на защитата. Той потупва ръката на момичето, после се протяга и небрежно поглежда през рамо. Погледът му се спира на Аманда.

Какво правиш тук, я питат очите му.

Трябва да ти кажа нещо, безмълвно отговаря Аманда, но Бен вече е пренасочил вниманието си обратно към предната част на залата, където прокурорката се е изправила и оспорва някакво законово положение.

Гласът ѝ е носов и неприятен и всеки път, когато поглежда към симпатичната млада жена, очите ѝ се присвиват от едва сдържан гняв. Зад маската на всичката ѝ приповдигната юридическа фразеология, тя всъщност казва: *Ще ти дам да разбереш. Ти, с твоята дълга блестяща коса, скъпата ти рокличка и перфектно телце. Ти, порочно привилегировано дете, дето си мислиш, че животът не е нищо повече от купа сладолед, който може да се погълне без последствия. Е, добре, аз съм тук, за да спукам веднъж завинаги този сапунен мехур. Тук съм, за да ти покажа какъв в действителност е животът.*

Аманда се опитва да внимава, но се отказва след десет минути на безнадеждно позиране от страна на прокурорката и се съсредоточава отново, едва когато Бен се изправя за възражение. В адвокатската си роба той изглежда почти толкова добре, колкото и в плетения си пуловер, отбелязва Аманда, а в това време съдията приема възражението му. Какво ли би могло да се случи помежду им предишната вечер, ако Джерод Шугър не беше в леглото ѝ?

На нея какво ѝ се искаше да се случи?

Нищо.

Това вече ти се е случвало. Ти приключи с него. Забрави ли?

Аманда се опитва сама себе си да увери, че се чувства уязвима, само защото се е върнала в родния си град след продължително отсъствие, принудена от някакви смахнати обстоятелства да прекара известно време с мъжа, когото някога бе обичала, да си припомня дълго потискани подробности от общото им минало. При подобни обстоятелства е трудно да не изпиташ някои познати вълнения. Навярно и той ги усеща и затова нахлу предишната нощ, при положение че спокойно можеше да се обади по телефона. Аманда затваря очи и се мъчи да прогони спомена за шока и удивлението,

изписани на лицето на Бен, когато светна и видя Джерод Шугър в леглото ѝ.

Съдията обявява един час обедна почивка. Аманда си поглежда часовника и с изненада установява, че е почти дванайсет и половина. Тя се изправя, докато съдията тържествено се оттегля от залата. Бен напуска масата на зашитата и се приближава до прокурорката.

— Стига, Нанси — Аманда го чува да ѝ се подмазва с най-добрия си тон. — Защо се инатиш толкова? Тя е добро дете, което се е хванало с неподходящо момче. Първо обвинение. Остави я да извърши малко общественополезен труд.

— Хабите си въздуха, адвокат — процеждат сухите стиснати устни. — Общественополезен труд и всички остават доволни.

В отговор прокурорката повдига рунтавите си вежди, събира си книжата и излиза от залата.

— Очарователна е — казва Аманда, заслушана в чаткането на тежките обувки на жената, което отеква надолу по коридора.

— Какво правиш тук? — пита Бен, без да я погледне.

— Секретарката ти каза, че ще си тук.

— Господин Майерс? — приближава се една жена, стиснала молитвената си броеница. — Може ли да изведе Селена на обяд?

— Мамо, за бога, махни броеницата.

— Но гледайте да я върнете до един час — казва ѝ Бен, жената обгръща дъщеря си с ръце и я извежда от залата.

— Сигурно им е доста тежко — отбелязва Аманда, докато ги изпровожда с поглед.

Бен не казва нищо.

— Ами ти? — осмелява се Аманда. — Могат ли да те заведат на обяд?

— Не съм много гладен. Благодаря все пак.

— Бен...

Той я поглежда за пръв път, откакто е застанала до него.

— Виж, ако това е за снощи, няма нужда да се извиняваш. Какво правиш с живота си, е твоя работа.

— Не бих могла да бъда по-съгласна. Не съм тук, за да се извинявам.

Той изглежда изненадан, може би дори малко разочарован.

— И *защо* си тук?

— Можеш ли да провериш вместо мен, дали рожденият ден на Джон Молинс е на четиринайсети юли?

— Защо ти е необходимо да знаеш това?

— Просто едно предположение.

— Доста странно предположение, дори и за теб.

— Просто говорих с тази жена снощи и тя каза...

— Каква жена снощи? — Той присвива очи. Да не би и жена да е имало в леглото ти, сякаш я питат те.

Аманда набързо изрежда подробностите от срещата си с Рейчъл Молинс и по лицето на Бен се сменят последователно любопитство, невярване, възхищение и гняв.

— Моля те, кажи ми, че това е начинът ти да се пошегуваш — казва, когато тя свършва.

— Зная, че не беше редно да ходя там сама. Не е нужно да ми го напомняш. Но наистина не мисля, че тя ме баламосваше. Първата ми работа тази сутрин беше да отида в библиотеката — продължава, преди да е успял да я прекъсне. — Почти цял час преглеждах съобщенията за всеки починал в Торонто през последния месец и в списъка нямаше нито един на име Молинс.

— И защо би трябвало да има.

— Защото Хейли Молинс ми каза, че съпругът ѝ е дошъл тук да: уреди имота на майка си.

— Хейли Молинс? Кога си говорила с Хейли Молинс?

— Отидох да я видя, след като та ме остави пред хотела.

Бен клати глава в усилието си да следва неочаквания куп информация.

— Имала си доста натоварена нощ.

— Не бях планирала нищо от това. Повярвай ми. Просто нещата; се развиха от само себе си.

— И какво точно се разви?

Аманда описва посещението си при Хейли Молинс.

— Не мога да повярвам, че се е съгласила да говори с теб.

— Мисля, че я сварих неподготвена.

— Да, ти умееш да причиняваш това на хората. — Те се взират един в друг за няколко секунди. — Добре — казва накрая той. — Можеш да ме черпиш един обяд.

Те сърбат горещата крем супа от броколи в закусвалнята на: близкия хотел.

— Тази прокурорка изглежда като същинска вещица, яхнала метла — казва Аманда и се засмива на глас, когато пред нея внезапно изскача един далечен спомен, като пешеходец пред кола.

— Кое е толкова смешно?

Аманда поклаща глава, сякаш да прогони спомена, но той се е запънал и отказва да помръдне.

— Когато бях малка — неохотно започва тя, — спомням си, че майка ми наричаше една наша съседка истинска „вещица, яхнала метла“. И от тогава нататък тази жена ми вдъхваше абсолютен ужас. Извървявах огромни разстояния, само и само да не мина покрай къщата ѝ, дори това да означаваше, че трябва да заобиколя целия квартал. Искам да кажа, че тази жена не само беше вещица, но и „яхнала метла“. — Аманда се засмива на своята детска наивност.

Бен също се ухилва.

— Всъщност, Нанси не е чак толкова лоша.

— Така ли?

— Просто си върши работата. Знаеш ги прокурорите.

Не толкова добре, колкото ти, мисли си Аманда и се опитва да си представи приятелката му Дженифър.

— Нищо не обичат повече от това, да виждат присъди в докладите си — продължава той.

— Присъди без причини — изрича Аманда. — Клиентката ти виновна ли е?

— Виновна затова, че е млада и глупава. В полза на всички ще е да ѝ се присъдят петдесет часа общественополезен труд, вместо отсега да я обременяват със затворническо досие.

— Това май не е много вероятно.

— Само защото властите са дори по-глупави от нея.

— Мислиш ли, че имаш шанс?

Бен се усмихва и отхапва от топлото хлебче.

— Ще им бия дузпата. Държа ги в техническата част. Веднага, щом имам възможност да представя моето изложение, тя си тръгва.

— А, справедливост.

— Така става, когато хората са алчни.

Дали Дженифър е алчна, хрумна ѝ на Аманда.



— Изглеждаш доста привлекателен в тази — тога, впрочем — казва тя.

— Както и ти в своята. — Той се усмихва и нежната извивка на устните му пропъжда и последното останало помежду им напрежение. — Извинявай, че така ти се натрапих снощи. Предполагам, че е изглеждало доста самонадеяно от моя страна.

— Само малко. Както и да е, предполагам, че по-скоро аз трябва да ти се извинявам.

— Мислех, че не си тук, за да се извиняваш.

— Не — потвърждава Аманда — Казах, че предполагам, че *би трябвало*.

Той се смее.

— Мисля, че просто ме хвана неподготвен. Не знаех, че все още познаваш някого в този град.

— Не познавам.

— Срећнала си го едва снощи?

— Всъщност, запознахме се в самолета.

Бен преглъща този последен хап, заедно с остатъка от хлебчето си.

— Не е ли малко старичък за тебе?

— Харесвам по-възрастни мъже.

— Не знаех.

— Вторият ми съпруг беше възрастен.

— И какъв беше?

Ред е на Аманда да се засмее.

— Не зная. Никога не го опознах напълно.

— И защо така?

Аманда превърта очи. Нямаше намерение да навлиза във всичко това.

— Предполагам, че не съм искала всъщност. Искам да кажа, той беше — е — много красив мъж. Богат. Възпитан. Дори мил. Май това ми е било достатъчно по онова време.

— И кога престана да ти е достатъчно?

— Когато той почна да говори за раждане на деца.

— Ти не си ли падаш по децата?

— Не, по дяволите. Искях аз да съм неговото бебче. Защо иначе една жена ще се жени за някой, с двайсет и пет години по-голям от

нея? — Тя млъква и оглежда претъпканото помещение. Чуди се дали има друга жена там, която да разговаря с първия си съпруг за втория. — В началото всичко беше чудесно, както става обикновено. Той ме вкара в юридическото училище, купи ми всичко, което пожела дребната ми душица, заведе ме навсякъде, където поисках. Не ми създаваше проблеми. Фукаше се с мен. Това ми харесваше. Но после внезапно започна да говори как сега, когато съм завършила училището, може би е време да помислим да станем истинско семейство и аз: хей, почакай малко, кой ти е казал, че ще ставаме истинско семейство? „Нищо не разбирам от бебета“ — повтарях на майтап. Оказа се обаче, че той е адски сериозен. Искаше деца. Аз не. Струва ми се също, че каза, че било време да си оправя „проблемите“ с майка ми, защото докато не го направя, все ще карам късен пубертет. Отвърнах му с ужасно възрастното „Майната ти, Чарли Браун“. О, по дяволите. Никакво значение няма какво точно си казахме на този етап. С брака ни беше свършено.

— Но си запазила името му — забелязва Бен.

— Какво друго име да използвам? — намръщва се Аманда. — Никога не съм била кой знае колко щастлива с името Аманда Прайс. Не можех и ей така просто да стана отново Аманда Майерс, нали? — Тя си довършва супата и прави знак на сервитьора да ѝ напълни нова чаша кафе. — Освен това, Шон беше добър човек. Не беше негова вината, че аз имах „проблеми“. — Вдига новата чаша кафе до устните си и духа срещу парата. — Е, какво ще кажеш за теб и госпожица Дженифър? Мярка се бебешка количка някъде в бъдещето ви?

Бен свива рамене.

— Предполагам, че всичко е възможно.

Погрешен отговор, мисли си Аманда, взема си масло с ножа и го размазва върху хлебчето, което е грабнала от панера.

— Сблъсквал ли си се с нея в съда?

— Няколко пъти.

— И кой печели?

— Мисля, че сме наравно.

— Което означава, че тя води, с колко, две точки?

— Три — смее се той. — Това беше добре.

— Да, така е.

— Но не си мисли, че още не съм ти ядосан за лекомислието снощи.

Аманда се усмихва и се въздържа да му отговори: „Лекото поведение по-скоро“, макар че по искрицата в очите му познава, че и той си мисли същото.

— Мислиш ли, че може да съм попаднала на нещо?

— Какво например?

— Ще ми се да знаех. — Отново се засмиват и на Аманда ѝ прави впечатление, че всеки следващ път им е по-лесно да го правят. — Може би ако преразг...

Бен оставя лъжицата си и я слуша внимателно.

— Добре, значи миналата седмица майка ми се среща с приятелката си Корин Наш на чай във фоайето на „Четири сезона“. Вижда Джон Молинс и семейството му да се прибират в хотела и според Корин, придобива вид, като че ли е видяла призрак. В такъв случай Джон Молинс очевидно с някой, когото майка ми си е помислила, че познава. Дотук добре ли е?

Бен кима.

— На следващия ден тя се връща в хотела и чака Джон Молинс да се появи, след което го надупчва с куршуми. Значи Джон Молинс не само е някой, когото е познавала, но и някой, когото е мразила достатъчно, за да го убие. — Аманда млъква и се опитва да си събере мислите, да ги постави в някакъв логичен ред. — А, според Хейли Молинс, съпругът ѝ е бил тук, за да уреди имота на майка си. Но траурните съобщения в местните вестници не споменават никой на име Молинс да е починал наскоро, което придава правдоподобност на теорията на Рейчъл Молинс, че мъжът, наричал себе си Джон Молинс, е фактически самозванец, някой, когото тя е знаела само като „Тюрк“. Той може да е, а може и да не е убил брат ѝ, истинският Джон Молинс, двайсет и пет години по-рано, за да му открадне самоличността. Следиш ли ми мисълта?

— Дума по дума — потвърждава Бен. — Но Хейли Молинс ти е казала, че нейният съпруг е отведен в Англия като дете от баща си, след развода на родителите му.

— Може само той така да ѝ е казал.

— Но може и да е истина.

Аманда кима.

— Което би означавало, че майка ми или е застреляла погрешен човек, или е толкова луда, колкото си мислят всички.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че трябва да разберем кой всъщност е бил този човек, който се е наричал Тюрк.

След обяда Аманда придружава Бен обратно до съда. Гледа го как успява да постигне прекратяване на делото поради неспазване на техническите формалности и изпитва навярно повече от необходимото удоволствие, когато вижда смаяната нацупена физиономия на прокурорката, сега още по-непривлекателна от преди.

— Бива си те, господин Майерс — казва Аманда, докато Селена и майка ѝ се хвърлят на врата му от благодарност. Едва потиска желанието си да стори същото.

— Фасулска работа.

Аманда се засмива. Неговата арогантност ѝ се струва още по-тревожно привлекателна, отколкото преди десет години.

— А сега какво?

— Да се надяваме, че тя повече няма да се забърква в разни бели.

— Имах предвид нас? — Нервен смях и ненужно покашляне. —  
Имах предвид плановете ни за остатъка от деня.

— Ами, не зная за твоите планове, но аз трябва да се върна в офиса. — Бен пхва една купчина книжа в куфарчето си и поема към ескалатора. Крачи бързо и Аманда едва успява да го настигне.

— Ами майка ми?

— Какво за нея?

— Мислех, че ще отидем да я видим.

— Днес не мога.

— Но не трябва ли да се явим в съда утре?

— Ще имаме предостатъчно време да говорим с нея сутринта. — Спускат се надолу с ескалатора в мълчание. Аманда тъкмо се кани да попита защо той така изведнъж се разбърза да се върне в офиса, когато Бен ѝ посочва коридора вляво. — Зала 102. Ако можеш, гледай да си тук преди девет без петнайсет.

— Чакай! — Аманда подтичва, за да го настигне от ескалатора до изхода. Той отваря вратата и студеният въздух я шибва в лицето. На очите ѝ излизат сълзи от шок и болка:

Бен спира.

— Добре ли си?

— Мислиш ли, че би могъл да направиш нещо с това време?

— Какво ти става — не ти ли харесват минус двайсет градуса?

— Защо си мислиш, че се преместих във Флорида?

— Не мога да отговоря на този въпрос — простичко казва той. —

Ти можеш ли?

Аманда пренебрегва и въпроса, и неговия подтекст.

— Мислех си, че може би трябва да поостана още няколко дни.

— Мисля си, че това може би е добра идея — съгласява се той.

Гласът му е остър като въздуха навън. Адвокатският му глас, мисли си тя, този, с който разговаря с клиентите си.

— Виж, какво ще кажеш да вечеряме заедно? — Опитва се поканата ѝ да звучи небрежно и спонтанно. Благодарна е, че зъбите ѝ тракат достатъчно силно и скриват треперенето на гласа.

— Днес не мога. — Не ѝ дава никакви други обяснения и поема на юг по Юнивърсити авеню.

— Бен, наистина трябва да поговорим за майка ми — бързо изрича Аманда, като че ли майка ѝ е поводът за поканата.

— Какво има да говорим?

Аманда го сграбчва за ръката и го принуждава да спре на ъгъла на Юнивърсити и „Куийн“.

— Няма наистина да ѝ позволиш да се признае за виновна утре, нали?

— Разбира се, че няма.

— Как ще я спреш?

— Това е само заседание за пускане под гаранция, Аманда. Тя няма да има възможност да пледира до петък.

Аманда изпитва нещо подобно на облекчение, после недоумение защо го изпитва.

— Добре. Е, поне печелим малко време.

— Не е лошо да помислиш да си купиш нещо друго, ако възнамеряваш да се задържиш — казва той.

— Какво например?

— Ново палто. — Той се усмихва, после бързо пресича, преди светофарът да се е сменил и ѝ махва с ръка над рамото си, без да се обръща.

Следващите няколко часа Аманда прекарва в обикаляне на магазините в „Ийтън център“ — огромен закрит търговски комплекс на три етажа и по-висока офисна част, разположен в центъра на Торонто. Тя си спомня, че някога „Ийтънс“ бяха магазини номер едно в страната, но по някое време, докато я е нямало, това се бе променило — уважаваната някога търговска верига бе фалирала и бе откупена от основния си конкурент. Да не те изпусне човек за малко, мисли си тя. Забелязва едно черно палто тип парка на витрината на малък магазин на първия етаж и влиза вътре.

— Мога ли да ви помогна? — млада жена, от служебната карта на която личи, че се казва Моника, се обръща към нея, още преди Аманда да е успяла да се огледа. Моника е с накъдрена руса коса и гол корем, който се издава над провиснали маркови дънки.

— Не ви ли е студено? — Не се стърпява Аманда. И макар че момичето не би могло да е повече от пет години по-младо от нея самата тя почва да се чувства, сякаш принадлежи към съвсем друго поколение. Кога започнах да се чувствам толкова стара, пита се.

Моника поклаща глава, при което русите къдрици подскочат по челото и влизат в близко разположените сиво-сини очи.

— Тук става доста горещо. Нещо конкретно ли търсите?

— Онова палто на витрината...

— Черната парка?

Аманда кимва и момичето я повежда между отрупаните със стока рафтове към кожените паркис в дъното на магазина. Тя бързо сваля палтото си и го пуска на земята. После Моника ѝ помага да облече една от черните паркис и тя се оглежда в големите огледала на стената.

— Какво ще кажете за червено? — пита Моника.

— Червено ли?

— Черното е хубаво и така нататък — не ме разбирайте погрешно, стои ви великолепно — но червеното е фантастично. Трябва да го пробвате.

— Не мисля така.

— Доверете ми се — казва Моника и Аманда се усмихва. И откога русите къдрици и смъкнатите дънки служат за път към

доверието? И все пак, в следващия момент тя вече доброволно сменя черната парка с червена. — Знаех си — казва Моника. — Изглеждате прекрасно. Червеното наистина ви отива.

Аманда изучава образа си в огледалото и неочаквано остава доволна от видяното. Няма я вече малката отхвърлена бездомница, която маха с ръка след бившия си съпруг на студената и ветровита улица. Вместо нея тук стои една алена жена, известната дама в червено.

— Ще я взема.

— Страхотно. — Моника изръкопляска с момичешки ентусиазъм. — Ще желаете ли още нещо?

— Не зная. Имате ли някакви идеи?

— Имаме един убийствен лилав пуловер.

— Лилав ли?

— Доверете ми се — казва отново Моника.

Половин час по-късно, развеселена и объркана, Аманда наблюдава как момичето увива разнообразните ѝ покупки и си мисли: Какво ще правя с всички тези зимни дрехи във Флорида?

— Да видим сега. Един лилав пуловер от мохер, синьо кашмирено поло, тъмносини панталони, черни кожени ръкавици и разбира се фантастичната червена парка. Как желаете да платите за тези неща?

Аманда си изважда кредитната карта и я подава на Моника.

— Става ли да облека палтото още сега?

— Това си е вашето палто — отговаря Моника и усмивката ѝ разкрива два реда идеални зъби. — Заповядайте. Само да махна етикетите. — Тя сръчно ги отстранява и плъзга лъскавата червена парка през тезгяха. — Ако желаете, мога да опаковам старото ви палто.

— Не, няма нужда. Задръжете го.

— Какво?

— Дайте го на някого, който има нужда от него.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— Е, това е много мило от ваша страна... Аманда — прочита името ѝ на кредитната карта и я прокарва през апарата. — Купихте си чудесни неща. Носете си ги със здраве.



— Благодаря. — Аманда плъзга ръце в новото си палто й го загръща около тялото си, наслаждавайки се на приятната му топлина. На кого му е притрябвал Бен Майерс, мисли си, после вдига на главата си обрамчената с пухкава кожа качулка и излиза от магазина.

— Аманда? — подвиква след нея продавачката. — Извинете, госпожо Травис?

Аманда спира и се обръща. Още по-силно притиска палтото към гърдите си, в случай че Моника реши да й го изтръгне. „Станала е грешка“ — вече чува извиненията й. — „Боя се, че това палто вече е продадено. Ще трябва да го върнете.“

— Щяхте да забравите това — казва Моника и протяга ръка. В отворената й длан Аманда вижда спестовна книжка и малък ключ. — Май е ключ от депозитен сейф.

— Боже мой. — Аманда си дава сметка, че напълно е забравила за ключа и книжката, която взе от кутията за обувки в гардероба на майка си.

— Слава богу, че проверих в джобовете.

— Слава богу — повтаря Аманда.

— Сигурна ли сте, че искате да оставите палтото?

— Абсолютно.

— Добре. Благодаря отново.

— Аз ви благодаря.

— Приятен ден.

Не зная дали е приятен, мисли си Аманда, докато напуска магазина. Но денят току-що стана много по-интересен.

Почти четири часът е, когато Аманда пристига на адреса, посочен в спестовната книжка, след трийсет и пет минути път с кола от центъра.

— Къде сме? — пита тя шофьора и забелязва, че таксиметърът показва 14.75, със седем долара повече от сметката на майка й в книжката. Изважда банкнота от двайсет долара и я подава към предната седалка. Тази екскурзия ще се окаже скъпа.

— Северен Йорк — отговаря мъжът с тежък източноевропейски акцент.

Защо ли майка й е избрала толкова отдалечено място, след като из целия град има банки?

— Трябва побързате — съветва я мъжът. — Банка затваря след две минути.

Мамка му, мисли си Аманда, докато наблюдава как няколко човека излизат от сградата и се чуди дали изобщо ще я пуснат.

— Запазете рестото — казва на шофьора, отваря вратата и бързо се отправя към входа, когато вижда една служителка да върви насреща ѝ с тежка връзка ключове, очевидно с намерението да затваря.

— Няма да се бавя — казва на кокалестата млада жена, чийто шлем от къдрава черна коса прибавя поне шест сантиметра към ръстай.

— Бъдете спокойна — провлачва с мек ямайски акцент жената и заключва входната врата след нея.

Аманда набързо се оглежда, за да реши какво да предприеме. С облекчение установява, че банката е просторна и модерна и че още пет-шест други клиенти се мотаят из нея. Може би обстоятелството, че е края на работното време ще работи в нейна полза. Чиновниците са прекалено заети да приключват и затварят. Следователно няма да са толкова склонни да обръщат внимание на някаква непозната, нито да преглеждат обстойно подписа, с който иска да влезе в отделението със сейфовете в дъното на банката. Не че не можеше да ги измами. В продължение на години бе подправяла подписа на майка си в бележника си и вече бе нещо като експерт.

„Значи сега пък подправяш подписа на майка си и отваряш незаконно депозитни сейфове“ — чува Бен да шепне неодобрително. — „Знаеш, че за такова нещо могат да ти отнемат адвокатските права.“

Аманда сваля новите си черни кожени ръкавици и забелязва, че ръцете ѝ треперят. Минава покрай редицата с каси, наредени покрай бледолилавата западна стена на банката.

— Искam да отворя депозитния си сейф — казва на една жена, която рови в купчина чекове зад гишетото.

— Само половин секунда — казва жената, без да вдигне поглед.

Добре, мисли си Аманда. Харесва ми отношението ти. Не се усмихвай и не питай как съм. Не ми пожелавай приятен ден. Просто ме вкарай в проклетия трезор.

Видимо раздразнена, жената въздъхва и прокаква нервно ръка по късата си кестенява коса.

— Нищо не разбирам — мърмори си тя.

Зная какво ти е, съчувствено си мисли Аманда и пристъпва от крак на крак, чувствайки се топло и уютно в новата си парка. Зад себе си дочува гневен глас и се обръща.

— Как така трябва да сложите запор на чека ми? — пита възмутен клиент.

— Това е извънградски чек, господин Нютон — обяснява касиерката. — Боя се, че такава е политиката на банката.

— Клиент съм на тази банка повече от трийсет години. От преди вие да се родите.

— Да и много съжалявам, но...

— Бих искал да говоря с управителя.

Аманда се взира във влажните следи от стъпки по тъмния мраморен под. И майка ми е била клиент на тази банка от почти същото време, мисли си и потиска желанието си да побегне. Може и да успее да ѝ подправя подписа, но няма начин да убедя когото и да било, че съм Гуен Прайс. Ами ако някоя от тези касиерки познава майка ми не само от едно „здравейте“? Ами ако са прочели във вестника за стрелбата и сега, най-малко, познаят името ѝ? Ще се сетят, че лъжа. И какво ще направят тогава? Ще ме изхвърлят? Или ще повикат полицията? Бен ще се вбеси, когато разбере, това е дяволски сигурно.

Уморената касиерка оставя купчината чекове на тезгяха и поглежда с измъчена усмивка.

— Искате да влезете в трезора ли? — пита тя и ѝ подава един формуляр да го разпише.

И още нещо е дяволски сигурно: вече е твърде късно да си тръгне.

Аманда се подписва с името на майка си и затаява дъх, докато касиерката сравнява подписа с този, който е оставен при нея.

— Оттук — казва тя, без да покаже какъвто и да било знак, че я познава и я приканва покрай тезгяха към внушителния стоманен трезор в дъното на помещението. После внезапно спира, обръща се и се втреща в Аманда. — О! — възкликва тя.

Гърлото на Аманда се свива, сякаш жената го е стиснала с ръце. Кажи ѝ, че всичко е една огромна грешка, че напоследък нещо не си на себе си. Сега се за Джон Молинс, или поне за този, който се е представял за Джон Молинс. Нещо не си самата ти, мисли си отново и едва не се засмива. Може да е заразно.

— Палтото ви — казва касиерката.

— Палтото ми ли?

— Да. Много е красиво. Харесва ми. Откъде си го взехте?

— А. От едно малко магазинче в Търговския център.

— Фантастично е. Ужасно ми харесва цветът. — Тя отваря трезора и отстъпва, за да позволи на Аманда да влезе първа.

— Благодаря.

— Не мога да нося червено. Бих искала да можех, но изглеждам много бледа. — Тя използва първо своя ключ, после този на Аманда и изважда сейфа. — Можете да го отворите ето тук — посочва ѝ един заграден със завеси ъгъл. — Е, знаете как се прави.

Дългата правоъгълна стоманена кутия тежи в ръцете на Аманда.

— Благодаря ви. Няма да се бавя.

— Няма проблеми.

Ти така си мислиш, безмълвно произнася Аманда и изчаква жената да излезе, после дръпва лилавата кадифена завеса и влиза в подобното на търбух помещение. Няколко дълги секунди се взира в матовата сива кутия, сякаш със силата на погледа си ще успее да разбере какво има вътре.

— Хайде. Какво чакаш?

Чакам да нахлуят ченгетата и да ме арестуват.

В такъв случай няма да е лошо поне да им дадеш причина да те арестуват, решава тя, отваря кутията и поглежда вътре.

Каквото и да бе очаквала да намери, не беше това.

Аманда ахва и залита към завесата. Заливат я едновременно горещи и студени вълни, главата ѝ е олекнала, краката натежали.

— Мили боже — промълвя тя, пресята се към продълговатата кутия и прокарва пръсти по стегнатите пачки от по стодоларови банкноти. — Какво, по дяволите, става тук? — Каква работа има майка ѝ, с всичките тези пари? Най-малко сто хиляди, изчислява бързо тя. В брой. За разлика от онези 7.75 в сметката ѝ. — Какво, по дяволите, става?

Аманда се взира в парите, докато не чува стъпки и дискретно покашляме от другата страна на завесата.

— Извинете, но всичко наред ли е? — пита я някакъв глас.

Аманда затръшва капака на кутията и изчаква няколко секунди да се съвземе, преди да дръпне завесата. На лицето ѝ се изписва

пресилена усмивка.

— Съжалявам — извинява се касиерката. — Обикновено гледаме да не притесняваме клиентите си, но вие останахте вътре дълго време и...

Аманда си поглежда часовника и с удивление установява, че са минали повече от двайсет минути.

— Съжалявам. Нямах представа, че е станало толкова късно.

— Проблемът е, че трябва да затваряме.

— Разбирам. — Подава обратно на касиерката тежката кутия и тя внимателно я плъзга на мястото ѝ. Моля те, не позволявай да припадна, докато съм тук, мисли си Аманда.

— Има ли още нещо, което да можем да направим за вас днес? — пита касиерката, докато я придружава до главната зала. Цялото внимание на Аманда е насочено към това да мести единия си крак пред другия.

— Не. Мисля, че това е предостатъчно за един следобед.

Младата жена с ключовете чака, за да съпроводи Аманда до изхода.

— Страхотно палто — казва тя и отключва.

Аманда изчаква да чуе, че вратата се заключва зад нея, после влиза в едно такси и закрива лице в длани.

— Как така трябва да напусна утре? — Аманда пита служителя на рецепцията в хотел „Четири сезона“.

Младежът търпеливо се усмихва.

— Ами, вие всъщност трябваше да напуснете днес сутринта.

— Но аз реших да остана до края на седмицата.

— И на мен ми се иска да можехме да ви помогнем. Наистина. Но при мен е отбелязано, че сте запазили стаята само до снощи. За тази нощ можем да ви настаним, но се боя, че от утре на обяд всичко е заето.

— Нямате *нищо* свободно?

— Боя се, че не. Мога да се обадя в някой от другите хотели наоколо...

— Не, няма нужда. Благодаря. — Аманда се отдалечава от рецепцията.

Някои от нещата, които Аманда си мисли, докато влиза в свободния асансьор: майка ѝ има сто хиляди долара в банкноти от по

сто долара в депозитен сейф в някаква банка на другия край на града; трябва да се обади на Бен и да му каже за разкритието си; майка ѝ има сто хиляди долара в банкноти от по сто долара в депозитен сейф в някаква банка на другия край на града; трябва да се обади в офиса си да им каже, че няма да се връща до следващата седмица; майка ѝ има сто хиляди долара в банкноти от по сто долара в депозитен сейф в някаква банка на другия край на града; трябва да си намери друга хотелска стая; новото ѝ палто е удобно и топло; червеното определено е новият ѝ любим цвят; майка ѝ има сто хиляди долара в банкноти от по сто долара в депозитен сейф в някаква банка на другия край на града...

Точно в осем и четирийсет и пет на следващата сутрин Аманда отново е в новата Съдебна палата. Коридорите вече са претъпкани от посетители: забързани адвокати в банални, зле скроени костюми, крачат напред-назад от единия до другия край на коридора, спират за кратко да поговорят с колеги или да се допитат до клиентите си; униформени полицаи, събрани на малки сини групички, подозрително оглеждат младежите с размъкнати дънки и небрежен вид, които се влачат покрай тях; нервни родители, седнали на неудобните дървени пейки или облежнати на високите стени, едва сдържат сълзите си и се мъчат да се уверят един друг, че всичко ще бъде наред.

Докато върви нагоре-надолу по коридора и търси Бен, Аманда чувства всички погледи, приковани в нея. Стърча тук като болен пръст, мисли си тя, разкопчава яркочервената си парка и намества сака с багажа си, който тежи на рамото ѝ. Или по-скоро като зрял домати, поправя се тя. Забелязва празна пейка, сяда, оставя сака на пода и затваря очи. Предната нощ не спа добре, което не е учудващо. Главата ѝ представляваше бойно поле на противоречиви идеи. В един момент се опитваше да убеди сама себе си, че няма нищо съмнително в това, майка ѝ да притежава всички тези пари, скрити в депозитен сейф в банка, почти извън града, понеже, в края на краищата, майка ѝ винаги е била ексцентрична; в следващия момент обаче си напомняше, че „луда“ е доста различно от „ексцентрична“, а определено беше налудничаво майка ѝ да притежава всички тези скрити пари, освен това — каква работа имаше тя със сто хиляди долара в банкноти от по сто и каква бе връзката ѝ, ако изобщо имаше такава, с Джон Молинс, ако Джон Молинс наистина беше Джон Молинс, а ако не, кой по дяволите беше той, и това беше ли изобщо важно, когато единственото важно нещо бе къде ще отседне през следващите няколко дни?

— Какво, по дяволите, правя тук все още? — прошепва в качулката на новата си парка и си спомня как първото нещо сутринта бе да отмени полета си. После се сеца какво облекчение долови в

гласа на секретарката си, когато ѝ се обади да ѝ каже, че няма да се връща в офиса до другата седмица.

— Е, как беше да го видиш отново? — бе я попитала Кели със затворнически шепот.

— Как беше да видя отново кого? — с безизразен глас бе отговорила Аманда, надявайки се многозначителният ѝ тон да е достатъчен да накара любопитната млада жена да млъкне.

— Бен Майерс — каза Кели, упорито отказвайки да схване намека.

— Беше необичайно. — Но още докато произнасяше думата, Аманда осъзна, че тя не е точната. Наистина ситуацията, в която се бяха озовали двамата с Бен, определено можеше да се нарече необичайна, но да види Бен отново, да прекара известно време с него, това бе всичко друго, но не и необичайно. Първоначалната им неловкост лесно бе отстъпила на едно приятно удобство, породено от близостта и взаимното, макар и неохотно, уважение. Простичко казано, тя си даде сметка, че се чувства много добре до Бен. Чувстваше се като у дома си. — Този уикенд се връщам у дома — каза на секретарката си и пропъди смътното неприятно чувство.

Какво ми става, пита се сега Аманда и отваря очи, когато чува приближаващи се стъпки. Отново ги затваря, понеже разбира, че мъжът, който се кани да се настани в другия край на пейката, не е Бен. Защо съм обсебена от един човек, когото напуснах преди осем години, скастрия се сама. Можеш да си дяволски сигурна, че той не си губи времето да мисли за теб. Той си има своя офис, своите дела и своята Дженифър. Днес не мога, бе отговорът му на поканата ѝ за вечеря, без дори да си дава труда да ѝ обясни защо. И все пак, имаше нещо в начина, по който я гледаше...

— О, не. Не започвай пак.

— Моля? — пита мъжът на другия край на пейката. — На мен ли говорите?

— Какво? О, не. Не. Извинете.

Мъжът кима. Главата му продължава да кима нервно, дори и след като се е обърнал. След няколко секунди на пейката към тях се присъединява жена с тежко дълго сако. Тя се намърдва помежду им и поглежда към Амандата.

— Хубаво палто — казва тя.



В отговор Аманда се усмихва и си поглежда часовника. Вече е девет без пет, а Бен още го няма. Снощи, когато се прибра в хотела, трябваше да му се обади и да му разкаже за посещенияето си в банката, както и за шокиращото си разкритие. Защо не го направи? Защото знаеше, че той ще се ядоса ли? Защото преди всичко така и не му каза, че е намерила ключ за депозитен бокс? Защото бе отишла в банката без него? Защото бе подправила подписа на майка си и с измама бе отворила сейфа? Заради неодобрението, което знаеше, че ще долови в гласа му?

Или защото се боеше, че изобщо няма да чуе гласа му?

Защото той вече си имаше планове за вечерта, напомня си отново тя. Планове, които не я включваха.

Затова ли не му се обади?

— Защо с този сак? — чува глас някъде над себе си, отваря очи и вижда Бен в тъмносиво манто над тъмносин костюм и с поглед, прикован в чантата при краката ѝ. — Мислех, че си решила да останеш до края на седмицата.

Аманда тутакси се изправя.

— Изхвърлиха ме от хотела. Ти закъсня.

— Извинявай — казва той, без никакви обяснения. — Ново палто?

— Харесва ли ти?

— Страхотен цвят. — Той грабва сака ѝ, подхваща я под лакътя и я повежда надолу по коридора. — Майка ти е в една килия на долния етаж. — Сочи към някакви врати в дъното. — След няколко минути ще я доведат по тези стълби.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, преди да се видим с нея — започва Аманда, но в това време покрай тях минава някакъв мъж на средна възраст с орediaла сива коса и угрижена физиономия.

— Сам — подвиква след него Бен. — Всичко наред ли е?

Мъжът поклаща глава и върви заднишком, докато говори:

— Изглежда, че безценният ми клиент снощи е откачил и едва не е убил онзи нещастник, съкилийника му. Обикновените простотии. А ти?

— Обикновените простотии — отзовава се и Бен и отново насочва вниманието си към Аманда.

— Е, това беше много мило.

Той се усмихва и очите му се присвиват.

— Какво казваше?

Аманда се поколебава.

— Къде предлагаш да отседна за следващите няколко дни? Вече се обадох на няколко хотела. Май всички са пълни.

— Не виждам проблем.

— Така ли?

— Мисля, че решението е съвсем очевидно.

— Ти ми кажи. — Никога не забелязвам очевидното, мисли си тя и вече чува поканата му да се настани при него, но веднага почва да се чуди дали това наистина е добра идея. Не ѝ се иска да започва нещо, което няма желание да завършва. Случайният флирт е едно, но Бен бе доказал, че е всичко друго, но не и случаен човек.

— Ти вече имаш ключ — казва той, прекъсвайки вътрешния ѝ диалог.

— Какво? — Откъде знае за ключа? — Откъде знаеш?

— Как така откъде зная? Нали бях там, когато тя ти го даде?

— За какво говориш?

— За Корийн Наш.

— За Корийн Наш ли?

— Аманда, добре ли си?

Истината я блъска в мозъка като изненадващо ляво кроше.

— За ключа от къщата на майка ми ли говориш?

— За какъв друг ключ бих могъл да говоря?

— Не мога да остана там.

— За какъв друг ключ бих могъл да говоря? — повтаря Бен, стисва я по-силно за лакътя и я принуждава да спре. — Аманда, за какво говориш?

— Намерих ключ за депозитния сейф на майка ми — признава тя.

— Какво? Къде?

— В кутия за обувки в гардероба ѝ.

По лицето на Бен се изписват объркване, разбиране и отново объркване.

— И не ми каза, понеже...

— Понеже го сложих в джоба си и забравих за него. — Не е съвсем лъжа, решава Аманда. *Беше* го сложила в джоба си. *Беше*

забравила за него.

— Защо ми се струва, че историята има продължение?

— Защото вчера отидох в банката. И отворих сейфа.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— И няма да повярваш какво открих.

— Това, което не мога да повярвам, е че си извършила нещо толкова глупаво.

— Намерих пари, Бен.

— Нарушила си закона, Аманда.

— Сто хиляди долара, Бен.

— Какво!

— Сто хиляди долара в банкноти от по сто. Какво означава това, според теб? — пита тя в последвалата тишина.

Бен клати глава.

— Нямам представа.

— Ето я. — Аманда посочва с брадичка към майка си, която се появява на стълбите. Гуен Прайс стои в средата на малка групичка затворнички, всичките в еднакви зелени анцузи, поръбени с розово. Дежурната полицайка предпазливо сваля белезниците от ръцете им. — Можеш ли да повярваш? — мърмори Аманда, докато наблюдава сцената, която сякаш е част от кошмарен сън. — Тя се усмихва.

— Тя е богата — напомня ѝ Бен и я повежда към стъклените врати към мястото, където чакат затворничките. — Бен Майерс — съобщава на придружаващата полицайка и ѝ показва картата си. — Аз съм адвокатът на Гуен Прайс. Това е Аманда Травис. Бихме желали да останем няколко минути насаме с клиентката си.

Не е съвсем лъжа, мисли си отново Аманда. Полицайката ги насочва към едно по-уединено място, където може да ги вижда. Бен е адвокат на Гуен Прайс. Тя е Аманда Травис.

— Изглеждаш чудесно — казва ѝ майка ѝ и видимо засиява, когато я поглежда. — Този цвят ти стои прекрасно.

Аманда отваря уста да каже нещо, но никакви думи не излизат. Коя е тази жена, мисли си тя.

— Как сте днес, госпожо Прайс? — пита Бен.

Гуен Прайс разтрива китките си, все още зачервени от белезниците.

— Добре съм, благодаря, Бен. Макар че, добре че нямам клаустрофобия. В онази вагонетка, или както там я наричат, няма никакъв въздух и всички бяхме така наблъскани вътре, че не можеше да се диша. Нещо не е наред ли, скъпа? — обръща се тя към Аманда.

— Наред? Че какво би могло да не е наред? — Гласът на Аманда изразява удивление. Сеща се за един стар филм „Крадци на тела“, в който извънземни същества превземат телата на хората, докато те спят. Твърде късно, мълчаливо се обръща тя към извънземното в тялото на майка си. Ти дойде твърде късно.

— Трябва да обсъдим няколко неща, госпожо Прайс.

— Наистина нямам какво повече да кажа, Бен. Не ми остава нищо друго, освен да си кажа признанието.

— Това е дело за пускане под гаранция — опитва се да обясни Бен. — Тук сме, за да се опитаме да ви извадим от затвора, поне до процеса.

— Но процес няма да има. Аз възнамерявам да се призная за виновна.

— Кое е само едно от нещата, които трябва да обсъдим.

— В такъв случай, *нямаме* какво да обсъждаме — упорито заявява Гуен Прайс.

— Майко — намесва се Аманда.

— Да, скъпа?

*Скъпа?! Коя е тази жена?*

— Какви са тези сто хиляди долара в депозитен сейф в Йорк?

Лицето на майка ѝ става пепеляво на фона на тъмнозелената ѝ униформа.

— Какво?

— Намерих парите, майко.

— Нямам представа за какво говориш.

— Не ти вярвам.

— Не ми пука.

Най-после, мисли си Аманда. Жената, която познавам и ненавиждам.

— Намерих ключа в кутията за обувки в гардероба ти. Същата кутия, в която случайно бях намерила...

— Защо си тършувала в гардероба ми? — гневно я прекъсва майка ѝ.

— А ти какво общо имаш с тези пари в брой?

В отговор майка ѝ се обръща към прозореца в дъното на коридора и бухва с ръка косата си.

— Какви са всички тези пари, скрити в банков трезор извън града?

Аманда усеща как Бен я стисва за рамото в мълчаливо предупреждение да не повишава тон.

— Мисля, че имам право да си държа парите, където пожелаея — казва майка ѝ.

— И какво си мислиш, че ще направи полицията, когато разбере за тези пари, майко?

— Тези пари не са тяхна работа — с равен глас произнася майка ѝ. — Нито твоя.

— Откъде ги взе?

— Какво значение има?

— Това има ли нещо общо с причината да застреляш Джон Молинс?

— Бен — казва майка ѝ, без да ѝ обръща внимание. — Не трябва ли да влизаме вече?

— Някой плати ли ти да застреляш този човек? — Въпросът шокира Аманда почти толкова, колкото и майка ѝ. Сериозно ли допуска, че майка ѝ е наемен убиец?

— Разбира се, че не — със смях отговаря Гуен. — Това е абсурдно.

— Не толкова, колкото да застреляш човек без никаква причина.

— Никой не ми е платил да застрелям Джон Молинс.

— Тогава откъде взе парите?

Майка ѝ въздъхва и не казва нищо.

Аманда вдига очи към високия таван и разперва ръце с жест на победена.

— Ти си невероятна.

— А ти се впрягаш за нищо. Моля ви, не може ли да влезем и да приключим с това?

— Ще ни повикат, когато са готови — казва ѝ Бен.

— Кой е Тюрк, майко?

Внезапно погледът на майка ѝ замръзва. Поема си дълбоко дъх, после отново, накрая стисва устни и изобразява пресилена усмивка.

— Извинявай. Какво име спомена?

— Тюрк — предпазливо повтаря Аманда. Дава си сметка, че по-нататъшният разговор ще бъде безплоден, че си е изиграла всички карти, показала е какво държи, а майка ѝ напълно си е възвърнала контрола над ситуацията. Няма да последват никакви удивителни разкрития.

— Не мисля, че познавам когото и да било с това име.

— Аз мисля, че познаваш.

Очите на майка ѝ се присвиват подигравателно.

— Не мисля така, скъпа.

Ако още веднъж ме нарече „скъпа“... — мисли си Аманда и свива длани в юмруци.

— Не ти вярвам.

— Предполагам, че си е твоя работа.

— Не само мисля, че знаеш кой е Тюрк — продължава с дрезгав шепот Аманда, — но мисля, че той е мъжът, когото си застреляла във фоайето на хотел „Четири сезона“.

Майка ѝ се опитва да се засмее, но нещо е заседнало в гърлото ѝ и смехът прилича повече на хлип.

— А аз мисля, че като дете си чела твърде много романи от Нанси Дру.

— Откъде можеш да знаеш какво съм правила като дете? — Внезапно избликналата в гласа ѝ ярост отскача от стените и отеква по коридора.

— Аманда... — предупреждава я Бен.

— Как смееш — изрича на пресекулки Аманда, от очите ѝ избликват сълзи и потичат надолу по бузите, после изчезват в яката на новия ѝ бледосин кашмирен пуловер. — Как смееш да предполагаш, че знаеш нещо за мен?

— Съжалявам — казва майка ѝ и свежда очи към пода.

— Аманда — нежно произнася Бен. — Тук не е нито мястото, нито времето.

— Някакви проблеми? — пита придружаващата полицайка и се приближава внимателно, като пътьом прави знак на колежката си да дойде също.

— Всичко е наред, полицай — казва Бен.

— Всичко е една шибана бъркотия — полугласно възразява Аманда.

— Сигурен ли сте, че няма проблем? — Полицайката поглежда от Бен към Аманда, после към майка ѝ и пак обратно.

— Мисля, че приключихме — казва Гуен.

— Мисля, че едва започваме — възразява Аманда.

— Само още няколко минути — обръща се към полицайките Бен. Те се оттеглят, но не крият, че ги наблюдават.

— Тя е много симпатично момиче, не мислите ли? — казва Гуен, сякаш това е най-естествения коментар.

— За какво говориш, майко?

— Полицайката. Кейти се казва. Никога няма да познаеш, че е полицайка, ако не е с униформа.

— Госпожо Прайс...

— Човек винаги си представя полицаите огромни и тромави, с дебели вратове, а после срещаш някой като Кейти, която дори не е висока колкото теб, Аманда — продължава Гуен, без да погледне към дъщеря си. — А тя е едно такова слабичко мъниче, изобщо не е мускулеста, въпреки, че се вижда, че е силна. Навярно има черен колан по карате или нещо подобно.

— Не ми пука за Кейти — прекъсва я Аманда, бясна сама на себе си, че е безсилна да спре потока сълзи, който продължава да се стича по бузите ѝ.

— А на мен не ми пука за някой на име Тюрк — казва майка ѝ.

— Но знаеш кой е той.

Гуен Прайс бавно се извърта към дъщеря си, усмихва се тъжно и прави няколко крачки. Пръстите ѝ нежно се пресягат да изтрият сълзите от лицето на Аманда.

— Съжалявам, че бях толкова лоша майка за теб, Аманда — меко произнася тя и собствените ѝ очи се напълват със сълзи.

Аманда рязко отблъсква ръката на майка си и полита назад, сякаш са я ударили.

— Коя, по дяволите, си ти? — пита тя.

Вратата на зала 102 се отваря и един едър мъж с изненадващо тънък глас излиза в коридора. Извива врат в тяхната посока.

— Гуен Прайс — извиква той и обхожда с поглед затворничките.

Гуен кима към него.

— Аз съм — бодро заявява тя и се обръща към Бен. — Е, хайде.  
Ще влизаме ли?



Съдебната зала е същата като вчерашната, мисли си Аманда и влиза след майка си и Бен. Може би малко по-тясна и с по-малко хора. Същите сериозни физиономии, същата сериозна липса на въздух.

— Ще ме призовеш ли да свидетелствам? — Аманда пита Бен, когато заемат местата си на първата редица пейки за зрители.

— Шегуваш ли се? — отговаря с ъгълчето на устата си той. — Ти сама каза — ако те призова там, следващото нещо ще бъде да възстановят смъртното наказание.

— Ще бъда добра — уверява го Аманда. — Извикай ме.

— Какво си шушукате вие двамата? — пита майка ѝ, след като още веднъж произнасят името ѝ. Бен я повежда към масата на защитата в предната част на залата, издърпва един стол и я *изчаква* да седне.

— Започвайте, адвокат — нарежда съдията. Аманда си отбелязва наум, че той има голяма глава, косата му се спуска надолу, а чертите му са някак събрани в средата на лицето, сякаш вечно е притиснат между вратите на асансьор.

— Ваша чест — започва Бен.

— Признавам се за виновна — заявява Гуен, докато се изправя на крака.

— Моля? — Веждите на съдията се извиват към топчестия му нос. Той се обръща към Гуен с развеселено и невярващо изражение.

— Седни — казва на клиентката си Бен.

Гуен упорито остава нрава.

— Искам да се призная за виновна, Ваша чест.

— И така да е — съобщава ѝ съдията, — това не е място за признания, а по-скоро дело за определяне дали да бъдете пусната под гаранция...

— Не желая да бъда пусната под гаранция, Ваша чест — настоява Гуен.

— Адвокат, може би ще желаете една минута за консултация с клиентката си?

— Не е нужно, Ваша чест — казва му Гуен. — Не искам освобождаване. Виновна съм и трябва да остана в затвора.

— Ваша чест — заявява Бен. — С разрешението на съда. Ако мога да получа пет минути отлагане...

— Не искам отлагане — казва Гуен. — Настоявам да ме върнете в затвора.

— Изглежда, че клиентката ви вече е взела решение, господин Майерс.

— Ваша чест, клиентката ми преживява много тежък период.

— Това е лъжа — казва Гуен.

— Седни, Гуен. — Гласът на Бен е дрезгав, изпълнен с раздразнение.

Гуен свива рамене и неохотно заема мястото си.

— Адвокат, клиентката ви е обвинена в убийство. Тя казва, че е виновна. Аз казвам, ако иска да се върне в затвора, нека се върне.

— Ваша чест, въпреки тежкото престъпление, в което е обвинена — бързо подхваща Бен, — госпожа Прайс не представлява риск или заплахата за обществото...

— Аз застрелях абсолютно непознат човек — прекъсва го Гуен. — Не мислиш ли, че това ме прави заплахата за обществото?

— Майко, за бога... — Аманда става от мястото си и върви към предната част на залата. Съдията почва да блъска с чукчето си, а един полицаи се втурва да я възпре.

— Това е дъщерята на обвиняемата, Ваша чест — обяснява Бен. — Тя е адвокат в щата Флорида и е оставила работата си, за да бъде с майка си, докато всичко се реши. Готова е да остане и да се грижи за нея...

— Нямам нужда от грижи. — Лицето на Гуен се зачервява тревожно.

— Имате нужда да млъкнете — казва ѝ съдията. — Не си помагате особено с тези изпълнения.

— Това е целта, Ваша чест. Не искам да си помагам. Искам да се призная за виновна. Искам да отида в затвора.

— Няма проблеми. — Съдията решително удря с чукчето си. — Освобождаването под гаранция се отхвърля. Полицаи, отведете

затворничката.

— Благодаря Ви, Ваша чест. — Докато полицаят се приближава, Гуен Прайс се усмихва.

— По-късно ще се върна да поговорим — казва ѝ Бен.

— Не е нужно — казва през рамо Гуен. — Радвам се, че те видях отново, Аманда. Лек полет обратно към Флорида.

— Мамка му — ругае в шепата си Аманда.

Съдията клати глава, сякаш иска да каже: всичко бях виждал, но това... После се засмива.

— Успех, господин Майерс, — казва на Бен, преди да заповяда на разсилния да повика следващия.

— А сега какво? — пита Аманда, докато следва Бен извън залата и надолу по дългия коридор.

— Мисля си, че току-що май останахме без избор.

— Натъкнахме се на нещо, Бен — казва му Аманда със свито сърце. — Ето защо тя няма търпение да приключи всичко. Видя лицето ѝ, когато споменах името Тюрк. Това име означава нещо за нея, Бен.

Бен спира, преди да са стигнали до изхода.

— И какво от това? — с равен глас произнася той.

— Как какво?

— Джон Молинс, Тюрк, Уилям Шекспир. Какво значение има? Един човек е мъртъв, а майка ти е повече от доволна да поеме отговорността. Видя я пред съдията. Твърдо е решена да отиде в затвора и честно казано не мисля, че можем да направим нещо, за да ѝ попречим. Тя не иска нашата помощ. Малкото ѝ изпълнение днес го доказва.

— Какво ще правим тогава?

— Аманда, май не ме чуваш?

— Чувам те. Просто не съм съгласна.

— Не виждам какъв избор имаме.

— Винаги има избор.

— Да, но понякога някой друг го прави.

— И какво казваш тогава? — упорито пита Аманда.

— Знаеш какво казвам. Казвам, че може би е време да потвърдиш билета си и да се върнеш във Флорида. Още повече, че изобщо не искаше да идваш тук. На практика насила те доведох.

— Да, но сега съм тук и — какво? — просто ще хвърлиш кърпата и ще се предадеш? Готов си да оставиш майка ми да изгние в затвора през остатъка от живота си?

— До преди няколко дни ти нямаше търпение това да се случи.

— Много неща се промениха през тези няколко дни.

— Какво се е променило, Аманда?

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива.*

— Не зная.

*Изглеждаш чудесно. Този цвят ти стои прекрасно.*

— Просто нищо не се връзва.

*Съжалявам, че бях толкова лоша майка за теб, Аманда.*

— Не мога да се върна във Флорида, Бен. Току-що си купих всички тези дрехи. Къде ще ги нося във Флорида?

— Какво?!

Аманда започва безпомощно да се върти в кръг.

— Нещо не е наред с майка ми, Бен. Различна е и ти го знаеш.

— Тя уби човек, Аманда. Това може да ти обърка мозъка.

— А може би вече нещо е било объркано. Може да има тумор на мозъка. Не помислихме за това. Можем ли да уредим да я прегледат на скенер?

Бен въздъхва и с копнеж поглежда към изхода. Защо изобщо се забърках в тази каша, казва въздишката му.

— Мога да подам молба в съда, но се съмнявам, че майка ти ще се съгласи, а без нейно разрешение...

— Кое то знаеш, че тя няма да даде.

— ... ръцете ни са вързани.

— Мамка му! — Ругатнята, по-силна, отколкото ѝ се искаше, отскача от стените и се разнася по коридора.

Бен нервно се озърта.

— Добре, виж, защо не изпием по чаша кафе? — Не дочаква отговора ѝ, хваща я под лакътя и я повежда през изхода, към отсрещната страна на улицата, в закусвалнята, където бяха обядвали предишния ден.

— Трябва да разберем кой е бил този Тюрк — говори няколко минути по-късно Аманда, отчупва си от боровинковата кифла и духа парата на кафето. — Той е ключът към всичко.

— И как предлагаш да направим това?

— Нямам представа — Аманда се взира през масата към бившия си съпруг и устните ѝ се разтеглят в слаба усмивка.

— На какво се смееш?

— Просто не съм свикнала да те виждам с костюм.

— И каква е присъдата?

— Че костюми ти отиват — отговаря тя и усмивката ѝ се разширява, обхваща цялото лице.

Бен клати глава.

— Кой би си помислил — повтаря той вече обичайната фраза.

— Кой би си помислил — казва и Аманда — Кое те накара да станеш адвокат все пак?

— Честно ли?

— Ако смяташ, че ще ми понесе?

— Винаги съм искал да стана адвокат.

— Какво? Никога не си ми казвал.

Той свива рамене.

— Срамувал съм се. Искам да кажа, какво бях аз, класическият разгневен млад човек, с целия този „бунт без причина“, нямаше начин да бъда адвокат като баща си. Пагубна идея. А какъв исках да стана вътре в душата си?

— Адвокат като баща си — отговаря Аманда.

— Именно.

— Как е баща ти?

— Страхотно. В момента е в Париж. На меден месец...

— На меден месец ли?

— Майка ми почина преди пет години — обяснява Бен. — Рак.

— Много съжалявам. Нямах представа.

— Как би могла да имаш? През тези години не може да се каже, че поддържахме контакт.

Аманда отпива от кафето си, то ѝ изгаря небцето и на нея ѝ се иска цялото ѝ тяло да изтръпне така.

— Бяхте ли близки с майка ти?

Той кимва.

— С течение на времето ставахме все по-близки.

— Искаш да кажеш, че сте станали по-близки, след като напуснах града?

— Нещо такова — признава той.

— Тя не ме одобряваше напълно, доколкото си спомням.

— Просто смяташе, че сме прекалено млади.

— Майките знаят най-добре — казва Аманда и с удивление клати глава. — Не мога да повярвам, че казах това.

— Може би тя знае най-добре — казва Бен и с лекота прехвърля разговора от своята към майката на Аманда. — Може би е най-добре да не се бъркаме.

— Не мога да направя това.

— Може да стане по-лошо, Аманда.

Аманда се засмива с болезнен глас, който разсича въздуха като мачете.

— Е, за кого се ожени баща ти? Познавам ли я?

— Ако искаш вярвай, но да — Бен допива кафето си и прави знак на сервитьорката за още едно. — Помниш ли госпожа Макмахон? По история в единайсети клас?

— Шегуваш се.

— Съпругът ѝ почина горе-долу по същото време като майка ми. Някакви общи приятели ги запознаха преди около година и какво да ти кажа? Останалото е...

— Не го казвай.

Те се смеят, този път с лекота.

— Мога ли да отседна при теб? — въпросът се изплъзва от устата ѝ, преди да има време да обмисли подтекста и последствията му.

— Какво?

— Само за няколко дни. Докато разберам какво става. Не зная, Бен. Струва ми се, че има смисъл.

— Няма никакъв смисъл.

— Не ти предлагам да спим заедно — бързо продължава Аманда. — Очевидно е, че ще спя на дивана. И ще се постарая да не ти се пречкам, ако Дженифър...

— Не можеш да останеш при мен, Аманда.

Аманда кима с мълчаливо примирение. Той е прав.

Разбира се, той е прав.

— Мога да накарам една от секретарките в офиса ми да се поразгърси, да види дали не може да се намери хотел. Дори и тук може

да имат места — добавя Бен и поглежда през вратата към близкия хотел.

— Не, всичко е наред. Аз съм голямо момиче. Сигурна съм, че ще мога да си намеря нещо сама.

— Просто не мисля, че е разумно да оставаш при мен.

— Естествено. Разбирам. Абсолютно си прав. Беше тъпа идея.

— Но интересна все пак — признава той след малко.

— И аз така си помислих.

— Може би ние...

— Бен! — възкликва някакъв женски глас.

Аманда долавя движение зад себе си и силен аромат на парфюм с мирис на лимон. Обръща се и вижда привлекателна жена в тъмнозелено манто да се навежда и целува Бен по бузата. Дългата ѝ до брадичката кестенява коса пада върху високи и добре очертани скули.

— Свърши ли вече в съда? — пита жената с нисък гръден глас.

— Да, свърших.

— Съдията отхвърли ли гаранцията?

— Съдията изобщо нямаше друга възможност.

Жената разбиращо се усмихва и обръща проницателния си поглед към Аманда. Очите ѝ са същия цвят като кафето, мисли си Аманда. Тя знае, че това е Дженифър, преди още Бен да я е представил.

— Дженифър Граймс, запознай се с Аманда Травис — чува го да казва, докато набързо възприема чертите на жената — тъмните очи, дългият извит нос, кораловите устни. — Дъщерята на Гуен Прайс.

— И бивша съпруга на Бен. — Аманда протяга ръка. — В случай, че е забравил да го спомене.

За нейно разочарование, Дженифър поема ръката ѝ и енергично я разтърсва.

— Не е забравил. Много съжалявам, че трябваше да се срещнем при такива обстоятелства.

— Труден период — казва Аманда. — Искате ли да седнете при нас?

Дженифър Граймс махва към двама колеги, които я чакат при изхода.

— Ще се видим след малко — казва им тя, дръпва един стол от близката маса и го смества до масата за двама. — Всъщност, добре е,

че попаднах на вас. Успях да открия някои от нещата, за които ме помоли снощи. — Поглежда многозначително към Аманда — Бяхме на най-отегчителното парти. Той каза ли ви?

— Каза, че било твърде отегчително, за да разказва — с усмивка отговаря Аманда.

Тъмните очи на Дженифър се разширяват. Тя отново насочва вниманието си към Бен.

— Изглежда, че са получили първоначалния доклад от аутопсията на Джон Молинс.

— И? — едновременно питат Бен и Аманда.

— И се явяват доста интересни резултати.

— Как така? — пита Бен.

— В какъв смисъл „интересни“? — пита в същото време Аманда.

— Ами, не са напълно изчерпателни и така нататък, разбира се, трябва да направят още изследвания.

— В какъв смисъл „интересни“? — отново пита Аманда.

— Ами, на първо място изглежда, че нашият господин Молинс е по-възрастен, отколкото си мислехме.

— Колко по-възрастен?

— С десет, може би дори петнайсет години, ако се вярва на вътрешните му органи.

Бен поглежда към Аманда.

— Кое го прави около...

— ... същата възраст, като майка ми — довършва мисълта му Аманда.

— Това важно ли е? — пита Дженифър.

Те свиват рамене.

— Има и още.

— Продължавай.

— Ами, изглежда, че нашият господин Молинс се е подлагал на пластични операции.

— Какви пластични операции?

— На носа. И лифтинг на лицето. Явно и двете са правени преди известно време.

Аманда подпира лакти на масата и обхваща глава с ръце. Какво означава всичко това? Че Джон Молинс е бил отчаян човек или просто суетен? Че се е опитвал да запази външността си или я е ненавиждал?



— Опитвал се е да изглежда на възрастта, посочена в паспорта му — осъзнава на глас тя. Паспортът, който е откраднал от истинския Джон Молинс, след като го е убил и си е присвоил самоличността му. Мили боже, кой е бил този човек?

— Това е другото — казва Дженифър.

— Какво друго? — питат Бен и Аманда и думите им се припокриват.

Дженифър изглежда малко изненадана.

— Ти ме попита за рождената му дата.

— Да? — отзовават се едновременно.

— Ами, прав беше. Според паспорта му, тя е на четиринайсети юли.

— Мамка му — процежда Аманда и ръцете ѝ рухват в скута.

— Мамка му — повтаря Бен и се обляга назад.

— Но откъде знаеше все пак?

Нито Бен, нито Аманда обелват дума.

— Какво става тук?

И отново мълчание.

— Е, приятно ми е да си седим и бърборим... — казва Дженифър и тъмните ѝ очи прескачат между двамата. След продължителна пауза тя дръпва стола си назад и става.

Бен тутакси се изправя също.

— Благодаря — простичко казва той.

— За какво по-точно?

— Не съм сигурен.

Дженифър докосва бузата му с такава нежност, че Аманда потръпва. После протяга същата ръка към нея.

— Радвам се, че се запознахме, Аманда. Надявам се всичко да се оправи.

— Аз също.

Аманда гледа как Дженифър се повдига на пръсти за лека целувка с Бен.

— Ще ми се обадиш ли по-късно?

— Разбира се.

После тя се отправя към вратата, като оставя след себе си само аромат на лимони.

— Ето тук. Така е добре — казва Аманда и таксито спира на ъгъла на „Блуър“ и „Палмерстън“. Тя подава на шофьора чисто новичка лилава банкнота от десет долара и му позволява да задържи рестото от почти четири долара. Какво по дяволите, мисли си, докато слиза от таксито в почти шест сантиметровия прясно навалял сняг. Така или иначе тези пари сякаш са от някоя детска игра. Сини петдоларови банкноти, лилави десетачки, зелени двайсетачки, розови петдесетачки, кафяви от по сто. Да не говорим за монетите от по един и два долара, които наричаха съответно „луди“ и „леди“. Лудата лейди значи, мисли си тя и си представя, че монетите са метафора за собствения ѝ живот.

Слага чантата на едното си рамо, сака на другото и тръгва надолу по широката улица. От двете страни се издигат гигантски дъбове, сред които се мяркат чудесни старомодни газени лампи. Сняг покрива клоните на дърветата като тежък сироп и ги кара да провисват като клоните на върба. Тя си представя същите тези клони през пролетта, отрупани със свежи пъпки, готови да разцъфнат и на лицето ѝ се изписва лека усмивка.

Пролетта винаги е била любимият ѝ сезон: плавният преход от мразовит към по-умерен климат, когато зимата неохотно отпуска хватката си от земята; онова първо изкусително докосване на топлия въздух, който се появява късно през март, само за да бъде запратен в небитието от снежните бури през ранния април; дъждът, който в крайна сметка измита снега и вали над яркожълтите нарциси и искрящочервените лалета, изтръгва тънките им и все пак неочаквано силни стебла от влажната почва, за да поемат своята доза слънце.

Тази смяна на сезоните вероятно е единственото нещо, което липсва на Аманда във Флорида, където само заплахата от урагани отличава един сезон от друг. Палмите са винаги зелени, слънцето пече с монотонно постоянство. През юли може би е малко по-влажно, през

януари малко по-студено, но като цяло Флорида е земя на постоянното лято.

Кое е и причината да се засели там на първо място, напомня си Аманда и нарочно стоварва пета върху парче тънък лед. Той се пропуква като стъкло, после се натрошава. Какво прави? На кой му пука за смяната на сезоните? Да, по някое време може и да се е радвала на животворния приток на хладен въздух, който издухва потискащата августовска жегата, и да, по някое време може и да се е удивлявала на внезапната ноемврийска буря, която покрива града с мек бял сняг. Но опитът я бе научил, че прохладният бриз има противното свойство да се превръща в хапещ вятър, а чистият девствен сняг твърде бързо се израждаше в кал. Сезоните успяваха някак набързо да остаряват.

Не, сега неин дом е Флорида и тя не би искала да я смени. Там има всичко, убеждава се Аманда, сваля сака от рамото си, протяга мускулите на врата си и отново намята сака, след което продължава надолу по улицата. Там има слънце, макар тя да го избягва с почти религиозен плам; има океан, макар рядко да ходи на плажа и определено никога не плува в опасните води — спомни си за акулите, щипалките и невидимото мъртво течение, да не говорим за случайните петролни разливи, които замърсяват пясъка и от които ходилата ти почерняват; има търговски комплекси, въпреки че са пълни с магазини, които могат да се намерят навсякъде. По дяволите, „Ийтън център“ е точно толкова впечатляващ, колкото кой да е от тях. Култура — само като си помислиш за „Кравис център“ и Кралския театър „Поинсиана“ — добре де, театрите на Торонто отстъпват само на тези в Ню Йорк, и какво? Изкуства — да, чудесната галерия „Нортън“ и някои действително фантастични арт изложения, както и очарователни малки галерии, но ако види още една керамична жаба, тя направо ще се разпищи, искам да кажа, наистина, как могат да наричат това — изкуство?

— Какво правя? — възмущава се Аманда и думите се изплъзват от устата ѝ на студения въздух.

Аз обичам керамични жаби.

Освен това:

Кое го няма във Флорида — майка ѝ.

Кое също го няма във Флорида — Бен.

А не отиде ли там именно заради това?

Аманда продължава на юг по „Палмерстън“ към „Харбърд“ и се чуди защо не каза на таксиметровия шофьор да я остави точно пред къщата на майка ѝ.

— Защото до някои неща трябва да стигнеш постепенно — казва в яката на палтото си — Някои неща трябва да поемеш бавно и внимателно. Само глупците се втурват през глава — шепне тя и се усмихва на един възрастен мъж, който предпазливо пристъпя по заледения тротоар.

— Дяволска зима — гласно се оплаква мъжът, докато се разминават.

— Дяволски вярно — съгласява се Аманда, без да забавя крачка. И като е станало дума — по дяволите Бен, по дяволите майка ѝ и по дяволите Дженифър. Откъде се взе тази жена все пак? С лъскавата си модерна прическа и безукорен тен. Собственически целува Бен по бузата и здрасти. Да не говорим за абсолютно неуместната целувка по устните като си тръгваше, сякаш иска да каже „Сега той е мой“. *Ще ми се обадиш ли по-късно?* Кого иска да впечатли? Със сигурност не и Бен. И как ѝ отговори той? Разбира се. Наистина ли толкова лесно може да бъде заблуден? Не може ли да види, че зад спокойната интелигентна външност на Дженифър се крие... какво? Спокойна интелигентна вътрешност? Е, и? На кой му трябва някой спокоен и интелигентен, когато може да има интелигентен и смахнат? Кое е по-забавно в крайна сметка? По дяволите! Бен не може да е влюбен в тази жена.

Освен ако беше.

Аманда изригва една купчинка сняг и тя се пръска като бебешка пудра. И какво, ако той е влюбен в Дженифър? Това има ли изобщо някакво значение за нея? Фактът, че някога са били съпруг и съпруга — накратко, когато бяха твърде млади, когато нямаха още никаква представа какво искат да правят с живота си, да не говорим с кого искат да го прекарат — това не ѝ дава право на никакви претенции над чувствата му. Нито пък иска да рискува с такива претенции. Чувства се така — как точно се чувства? — заради обстоятелствата, веднага, щом се върне във Флорида, тези чувства към бившия ѝ съпруг — какви точно чувства? — ще изчезнат. Чувства се така — как? — защото е объркана и уязвима и не е свикнала мъжете да ѝ отказват. „Не можеш да останеш при мен, Аманда“ — беше ѝ казал той. Въпреки че не беше

изключено да си промени решението. „Може би ние...“ — тъкмо казваше той, когато на сцената се появи спокойната и интелигентна Дженифър.

Може би ние какво?

— Предполагам, че никога няма да разберем. — Аманда спира пред кафявата тухлена къща с яркожълтата врата. Може никога да не разберем много неща, мисли си тя, докато върви към входното стълбище, цялото скрито под малка снежна планина. Пристъпва внимателно, напипвайки стъпалата с върховете на ботушите си. Може никога да не разберем кой в действителност е бил Джон Молинс, нито защо си е направил пластични операции, нито кой е този приятел Тюрк, въпреки че майка й очевидно знае.

*Съжалявам, че бях толкова лоша майка за теб, Аманда.*

Какво, по дяволите, означава това?

Аманда прегазва през снега на площадката и спира пред входната врата, сякаш очаква някой да я покани. Още не е твърде късно, мисли си тя. Все още може да се обърне, да хване друго такси, бързо да се спусне към центъра, да си намери хотел, *какъв* да е хотел, дори и Конгресен център „Метро“, може пак да се обади на Джерод Шугър и да го попита дали би желал да се наслади на компанията й за една-две нощи.

Да бе, мисли си и със свиване на рамене пропъжда спомена за последната им среща, макар че в интерес на истината малко си спомня от онази нощ, освен начина, по който бе приключила. Беше прекалено пияна; той беше прекалено нетърпелив; цялата работа свърши твърде бързо. Или пък не достатъчно бързо, поправя се и се усмихва при спомена за неочакваното посещение на Бен, как дойде и заблъска по вратата посред нощ, как нахлу в стаята, въпреки нейните възражения, как светна лампата. И после — удивеното му изражение, когато разбра, че не е сама, изненадата в очите му, която отстъпи на... какво? Гняв? Разочарование? Съжаление?

Какво ли би могло да се случи онази нощ, ако Джерод Шугър не беше в леглото й?

— Предполагам, че никога няма да разберем — казва отново тя и бърка в чантата си за ключа от къщата на майка си. Защо позволи на Бен да я убеди да отседне тук? Да, глупаво беше да харчи пари за хотел, когато тази къща стоеше празна, и да, това щеше да й даде още

една възможност на спокойствие да тършува из нещата на майка си. В крайна сметка, предишното им претърсване беше твърде повърхностно, а и в светлината на разкритията от последните двайсет и четири часа, може би не бе лошо къщата да се огледа още веднъж по-обстойно. „Човек никога не знае. Може да намериш още нещо“ — беше казал Бен, преди да я качи на таксито и да обещае, че ще ѝ се обади по-късно.

*Ще ми се обадиш ли по-късно?* Разбира се.

— По дяволите — мърмори под нос Аманда, отключва, бута вратата и застава колебливо на прага, сякаш е на ръба на опасна пропаст.

*Е, какво чакаш?* — чува майка си да вика от горния етаж. — *Или влизай, или излизай. Не стой така да влиза студения въздух.*

Студеният въздух винаги си е бил вътре, мисли Аманда. Вкарва сака си в антрето и с пета захлопва вратата.

Изведнъж насреща ѝ се появява баща ѝ, с притиснат до устните пръст, който ѝ показва, че трябва да пази тишина. Какво правиш? — шепне той. Знаеш, че майка ти си почива.

— Тя винаги си почива — казва сега Аманда, както възразяваше и тогава. Погледът ѝ следва спомена за баща ѝ, как ѝ обръщаше гръб, оставяше я, за да отиде при майка ѝ. — Искам да кажа, когато не убива хора — смее се Аманда и гласът ѝ се извива в празната къща, предизвиквайки още един крясък на майка ѝ, още една молба на баща ѝ.

Изригва ботушите си и окачва новата парка във външния гардероб. После влиза във всекидневната, разсеяно прокарва ръце по сиво-жълтата дамска на дивана, заемащ голяма част от тясното помещение. Мънички точици в мънички триъгълничета, вътре в мънички квадратчета. Десенът се повтаря върху тапицерията на двата жълти стола от двете страни на камината. Рядко използвана камина, спомня си Аманда и се възхищава на високото растение в дъното. Сееща се, че Корийн Наш бе направила, че някой трябва да полее цветята.

Отпуска се на един от столовете и се взира през деликатните бели завеси на предните прозорци към улицата. Като дете никога не ѝ позволяваха да седи в тази стая, да не говорим да си играе. Не, ако искаше да играе, трябваше да слезе в мазето, където шумът, който

можеше да предизвика, нямаше да безпокои майка ѝ. Аманда никога не бе харесвала мазето. То беше студено, влажно и страшно, дори ако включеха всички лампи. Понякога се явяваха сенки, които я плашеха, въпреки уверенията на баща ѝ, че няма от какво да се страхува.

Веднъж, когато беше там долу, тя намери няколко стари кукли, които се нахлузваха на ръцете като ръкавици. Някой ги беше захвърлил в една кутия зад парното котле. Лицата и дрехите им бяха толкова прашни, че когато ги сложи на ръцете си, Аманда се разкиха. Затова ги качи на горния етаж и внимателно ги изми на мивката. Мивката обаче се изцапа и тя знаеше, че майка ѝ ще се ядоса, като види, а беше важно да не ядосва мама, нито да я безпокои по какъвто и да било начин — нали тати все това ѝ повтаряше? Но тати беше на работа, мама спеше, в куклите изглеждаха толкова по-хубави сега, след като ги изкъпа, майка ѝ със сигурност щеше да забележи това. Косите им обаче все още бяха в безпорядък и щеше да им дойде добре, ако ги подстриже. Тя знаеше къде майка ѝ държеше ножиците, но не можеше да ги подстриже в кухнята, където майка ѝ можеше да я чуе като се движи, в мазето пък беше много тъмно и нямаше да се справи добре. Затова най-добре беше във всекидневната. Там имаше килим и стъпките ѝ не се чуваха, виждаше се добре на светлината от прозорците, пък и тя нямаше да се бави много. И може би, когато покаже на майка си колко хубаво е почистила старите кукли, майка ѝ ще престане да бъде толкова тъжна, може би ще се засмее и ще бъде щастлива и тогава Аманда може даже да ѝ направи представление с куклите и майка ѝ ще се разсмее така, както Аманда си спомняше, че се смееше преди. Да, имаше време, когато майка ѝ се смееше, спомни си тя, докато отнасяше куклите във всекидневната, където стъкми малък импровизиран фризьорски салон. Тя режеше косите на куклите, жълтите, конци покриха сивия килим като златен прах. Ето сега ще накара майка си да се смее отново.

Само дето майка ѝ не се засмя. Разплака се, разкрещя се и взе да хвърля куклите из стаята с такава ярост, че пластмасовата глава на едната се разби и подстриганата ѝ коса се пръсна във всички посоки. „Какво си направила?“ — хлипаше майка ѝ отново, и отново, и отново. — „Какво си направила? Какво си направила?“

„Само исках да ги направя по-хубави“ — хълцаше малката Аманда в отговор, стисна се за корема и се извърна от майка си,

превита на две, сякаш я бяха ударили.

„Какво си направила?“ — беше единственият отговор на майка ѝ.  
— „Какво си направила?“

— Какво съм направила? — пита сега Аманда и скача на крака.  
— Какво съм направила? По дяволите, аз бях на шест години. Бях дете.

Не задълго, мисли си и решава, че в крайна сметка не може да остане тук. Връща се в антрето, обува си ботушите и изважда палтото си от гардероба, при което ръката ѝ докосва нещо твърдо и студено. Отмества няколко палта и сака на майка си и намира чисто нова лопата с яркочервена дръжка. От тънката ѝ дървена дръжка още виси етикетът. Никога не е била използвана, мисли си Аманда, изважда я от гардероба и я разглежда. Не — майка ѝ е била твърде заета да убива хора, за да ѝ остане време да почисти снега от предното стълбище.

— Какво, по дяволите? Защо да не свърша поне нещо полезно през това време? — Аманда откъсва етикета — 19.95 от „Домашни потреби“ — и излиза на входната площадка, като оставя вратата зад себе си отворена. Плъзга лопатата под снега, стърже по бетона и изхвърля снега в градинката. Работи равномерно, замах след замах. За минути площадката е почистена и тя се придвижва към стъпалата, изстъргва всяко стъпало, докато не ги почиства всичките. Алеята е потрудна, снегът е по-твърд и на няколко пъти едва не се подхлъзва на леда.

Докато стигне до тротоара, цялото ѝ лице е влажно от пот, а по гърба ѝ минават неприятни тръпки. Нуждае се от гореща вана. Спомня си заръката на Бен: „Вземи си гореща вана, поръчай рум сървис и се опитай да поспиш.“ Да бе. — Какво, по дяволите, правя тук.

— Извинете — вика ѝ някой от другата страна на улицата.

Аманда се обръща по посока на гласа. Млада жена с палто от миеща мечка и черна, обрамчена с кожа шапка, застанала по средата на тротоара от другата страна на улицата, я гледа очаквателно.

— Извинете? Казахте ли нещо?

Жената се оглежда на двете страни и пресича. Аманда преценява, че са горе-долу на една възраст, макар че вижда само пълни бузи и малък чип нос, чийто връх става яркочервен, като на Дядо Мраз.

— Съжалявам за безпокойството, но баба ми ви видя отсреща и се разтревожи. Настоя да дойда и да видя какво става. — Тя кима към къщата отзад.



Аманда поглежда натам, после отново към младата жена пред себе си и годините се свличат от лицето ѝ, докато тя се превръща в леко пълничко малко момиче с обли бузи, големи кафяви очи и жизнерадостна усмивка.

— Сали?

Любопитството е заменено от загриженост.

— Познавам ли ви?

— Аз съм Аманда, Аманда Тра... Аманда Прайс. — Името звучи като чуждо в устата ѝ, сякаш принадлежи на някой друг.

— Аманда! Аманда, о, боже мой. Аманда. Как си?

— Добре. Искам да кажа, като се има предвид... Предполагам, че си чула за майка ми...

— Да. Не мога да повярвам. Как е тя?

— Справя се — отговаря Аманда. — Ти как си?

— Добре.

— А баба ти?

— Не толкова.

— Какво не е наред?

— Какво ли не.

Аманда си представя старата госпожа Макгивър със сивата ѝ коса и ръце с изпъкнали сини вени. Винаги бе изглеждала престаряла, дори докато Аманда беше дете.

— Съжалявам да чуя това.

— Е, какво да се прави. Тя е на осемдесет и шест.

— Пече ли сладкиши все още? — Аманда си спомня лимоновия сладкиш, който госпожа Макгивър бе донесла след смъртта на баща ѝ.

— Не толкова вече. Най-вече си седи в стаята и гледа телевизия. Но познай дали е съгласна да продаде къщата и да се премести в дом за стари хора, което би облекчило всички? — Въпросът увисва недовършен във въздуха. Последвалата тишина дава отговора.

— С нея ли живееш?

— О, не. Само се отбих да видя дали не се нуждае от нещо. Тогава тя те видя и настоя да дойда незабавно.

— Радвам се. Хубаво е да те видя отново.

— И аз се радвам да те видя. Съжалявам за майка ти. Някакво умопомрачение ли е имала или нещо такова?

Нещо такова, мисли си Аманда и забелязва една прегърбена фигура по дълга бяла фланелена нощница и пухкави сини пантофи бързо да слиза по стъпалата на отсрещната къща.

— О, боже мой. Сали, бабата... Госпожо Макгивър, чакайте. Минават коли...

Един от шофьорите надува клаксона, когато старата госпожа Макгивър слиза от бордюра, без да се оглежда и пантофите ѝ изчезват под снега.

— Какво по дяволите! — крещи през прозореца той.

— Я по-кратко — вика му в отговор госпожа Макгивър, удря по предния капак на колата и отблъсква ръцете на внучката си. Студеното слънце я кара да примижава към Аманда. — Коя си ти?

— Бабо, за бога. Трябва да се прибереш вкъщи. Ще премръзнеш до смърт тук.

— Познавам те — казва госпожа Макгивър и воднистите ѝ сини очи се фокусират върху Аманда.

— Бабо, трябва да се върнеш вътре. — Сали се опитва да я обгърне с ръце, но баба ѝ се изтръгва.

— Аз съм Аманда Прайс — казва ѝ Аманда и името ѝ звучи не по-малко чуждо. — Дъщерята на Гуен.

Сали бързо си съблича палтото и го намята на раменете на баба си.

— Поне облечи това.

— Мразя палта от миеща мечка — мръщи се жената.

— Моля те, бабо, миещите мечки съвсем не са застрашен вид.

— Ха! Що се отнася до мене, изобщо не са достатъчно застрашени. Мразя тия проклетници.

Аманда избухва в смях и се пита може ли животът да стане по-абсурден от това.

— Радвам, се да ви видя отново, госпожо Макгивър, но мисля, че Сали е права. Много е студено, за да стоите тук навън само по нощница и пантофи.

— Замръзвам — потвърждава Сали и зъбите ѝ вече тракат.

Госпожа Макгивър прави няколко малки стъпки напред и докосва бузата на Аманда с дългите си тънки пръсти.

— Паляче? — казва тя.

Аманда си поема остро дъх и усеща как въздухът замръзва в дробовете ѝ, докато госпожа Макгивър я гали:

— Паляче — повтаря жената и криви пръстите си вече във въздуха, сякаш мърда конците на марионетка. — Паляче — киска се тя. — Паляче, паляче. Кое е малкото ми паляче?

— Добре, това е достатъчно. Плашиш ме, бабо — казва ѝ Сали и завърта старата жена обратно. — От време на време се отнася — опитва се да обясни, докато юди баба си обратно към къщата ѝ. — Радвам се, че се видяхме отново, Аманда — махва ѝ Сали, преди внимателно да изтика баба си в къщата и да затвори след нея.

Аманда се мъчи да не повтаря сцената в ума си. Но дори и след, като двете жени вече ги няма, дори и след като самата тя се е прибрала в къщата на майка си, затворила е входната врата и тази на старата си стая, където търси спасение под завивките, тя все още чува думите да отекват в тишината. *Паляче*, шепнат стените, докато тя притиска към ушите си розовата кувертюра с къдрички.

*Паляче. Паляче. Кое е малкото ми паляче?*

Колкото и да е невероятно, Аманда заспива и се събужда чак в осем часа вечерта.

— Не може да бъде — удивлява се тя, става от леглото и примигва в тъмното към часовника си. Чука раздразнено по кръглия циферблат и го поднася до ухото си да чуе дали тиктака. — Явно има нещо смахнато. Не може да бъде. — Светва изящната лампа на розово-бели цветя до леглото и отново проверява часа. — Не, не може да бъде. — Само че навън е тъмно и луната представлява висок сияещ полумесец наред пръснати ярки звезди. Възможно ли е наистина да е осем часа? През нощта? Възможно ли е да е спала през целия следобед?

Слиза опипом долу в кухнята, светва лампите в движение и поглежда големия бял стенен часовник зад печката, сравнява го с този от неръждаема стомана на китката си, но те се разминават само с три минути.

— Не мога да повярвам — съобщава на празната стая, после чува как коремът ѝ стърже, понеже отдавна не е яла. Отваря хладилника и надниква вътре. Вижда голяма кутия портокалов сок и по-малка с кондензирано мляко, както и няколко яйца, две-три ябълки и стара повехнала маруля, която бързо изхвърля в кошчето под мивката. — Нищо за ядене. Защо ли не се учудвам?

Проверява фризера, тършува из няколко торбички със замразен грах и царевица, после открива пакет, макарони със сирене зад голяма торба замразени понички.

— Благодаря ти, Господи — произнася на глас и пхва макароните в микровълновата фурничка, а коремът ѝ гъркори одобрително. След няколко минути тя стои пред фурничката и поглъща млечните, покрити със сирене макарони направо от кутията им, изстребва до дъно димящото ястие. — Всичко свърши — заявява гордо и полива вечерята си с чаша вода, след което решава, че моментът е не по-лош от всеки друг да полее цветята. Няма по-потискащо нещо от

къща с мъртви цветя, казва си, намира лейка, напълва я с хладка вода и стъпва на един стол да полее редицата зелени растения на етажерката. Съвестно минава и през трапезарията и всекидневната, за да се погрижи за цветята и там.

Смешна работа, мисли си, когато се връща в кухнята да напълни отново лейката. Никога не би допуснала, че майка ѝ толкова я бива с цветята. Но те изглеждат удивително добре, клонките им са покрити с лъскави зелени листа, еднакво лъскави и здрави, толкова идеални, че изглеждат почти като изкуствени. Те са изкуствени, осъзнава след няколко минути Аманда, когато вижда как водата прелива през ръба на една тъмносиня порцеланова саксия върху етажерката над камината.

— Боже мой, всички са изкуствени. Не мога да повярвам. — Изтичва обратно в кухнята, грабва няколко хартиени салфетки и бързо попива водата от етажерката, преди да е оставила петно. После се връща по стъпките си и проверява листата на всички изкуствени растения, които вече е поляла, внимателно почиства, където се е разляло. През цялото време, докато бърше невидимите петна, тя поглежда през рамото си, сякаш се бои, че майка ѝ всеки момент може да слезе по стълбите и да я нахока за невниманието и глупостта ѝ.

След като мисията ѝ приключва, Аманда присяда на пода във всекидневната, кръстосва крака върху сивия килим и се пита кога точно е престанала да различава истинското от онова, което не е. Истината е по-необикновена от измислицата — нали така казват? Но откога стана толкова трудно да се различат двете?

Навярно откакто майка ѝ почна да разстрелва абсолютно непознати хора във фойетата на хотелите.

Въпреки че човекът, наричал себе си Джон Молинс, не е бил непознат за майка ѝ. Аманда е сигурна в това.

Поглежда към миниатюрното антре и решава, че май трябва да се обади на Бен. Той несъмнено се чуди какво е станало с нея. Не му ли обеща да се обади веднага, щом се настани? Примъква се до чантата си, подпряна на сака наред пода на антрето, където ги бе пуснала преди повече от осем часа, изважда мобилния си телефон и няколко дълги секунди се взира в него, преди да го пхне обратно в чантата. По дяволите, знае ѝ номера. Нека той се обади, ако иска да говори с нея. Което очевидно не му се иска, казва си тя и отново изважда телефона да провери за съобщения, но не намира никакви.

Е, какво сега?

Цял следобед е спала, изляла си е замразената вечеря и е поляла изкуствените цветя. Какво остава?

— Какво ще кажеш за едно питие след вечеря? — Изпълзва до барчето в трапезарията, но не намира вътре нищо друго, освен десетина стари кристални чаши и две големи фруктиери. — Не си запазила абсолютно никакъв алкохол? — пита празната къща, после се връща в кухнята и тършува из шкафчетата там. Кога ли майка ѝ е спряла да пие все пак? И не е ли могла да запази нещо малко, в случай че се отбие компания? Какъв е всичкият този глупав билков чай, който открива навсякъде? — О, добре, защо пък не? — Самата тя напоследък май пие малко повече, решава Аманда, напълва електрическия чайник с вода, включва го и го чака да заври.

Отпива от изненадващо, добрия чай с аромат на праскови и ягоди и през това време тършува из различните кухненски чекмеджета. В първото намира най-различни рецепти, изрязани от стари вестници, вече пожълтели от времето и зацапани с мазни петна. Има рецепта за студена кремсупа от авокадо, от която ѝ потичат слюнки, друга за суфле с боровинки и портокал, която звучи божествено, както и цяла купчина други рецепти за приготвяне на най-различни изобретателни неща с пиле. Аманда ги изчита всичките и се опитва по някакъв начин да свърже очевидно многократно използваните рецепти с майка си — жена, която рядко бе готвила нещо по-различно от замразена вечеря и чиято идея за десерт бе да отвори някой компот, ако изобщо си спомнеше за десерта.

Следващите две чекмеджета са пълни с обикновени кухненски неща: съдове от неръждаема стомана, разноцветни памучни кърпи, кръгли пластмасови подложки за сервиране с картинки на сочни лилави и червени плодове, бели хартиени салфетки, обрамчени със сини и розови вълнички. Едно чекмедже е препълнено с инструкции за употреба на различни кухненски уреди, заедно с гаранционните им карти, а друго — с дървени китайски пръчици и пластмасови прибори, събирани от ресторанти за бърза закуска. Тефтерче с телефонни номера е поставено върху кафява служебна папка в чекмеджето точно под телефона и Аманда го разгръща. Не остава изненадана, че повечето му страници са празни. Нищо на „М“ за Молинс. Нищо на „Т“ за Тюрк. Корийн Наш обаче е записана и на „К“, и на „Н“.

Инстинктивно проверява на „А“ и ахва, когато прочита АМАНДА, написано с големи букви по средата на две страници — АМА, на едната страна, и НДА, на другата. Под двете половини на името ѝ има списък с всички телефонни номера, които бе притежавала, откакто бе заминала, сякаш майка ѝ я бе следвала от място на място и от мъж на мъж до (и включително) настоящия ѝ домашен и служебен телефон във Флорида, въпреки че майка ѝ никога не я бе търсила на никой от тези телефони. Аманда цъка с език, после пъхва обратно тефтерчето в чекмеджето и тъкмо се кани да го затвори, когато решава да погледне в кафявата папка.

— Губя си времето — казва тя, когато се сеща, че Бен вече бе прегледал същите тези чекмеджета и бе останал с празни ръце. И все пак, това беше преди да говори с Рейчъл Молинс, преди да чуят името Тюрк и преди да узнаят за мистериозния доклад от аутопсията. Напълно е възможно Бен, като няма представа какво търси, да е пропуснал нещо. Тя отваря папката и я обръща настрани, за да разгледа по-добре книжата вътре.

Училищни свидетелства, осъзнава тя и се отпуска на пейката до стената в малкия ъгъл за закуска. Разпростира свидетелствата върху ламинирания плот на масата „ОБЩИНСКО УЧИЛИЩЕ ПАЛМЕРСТЪН. Име: Аманда Прайс. Ключ към оценките: А=отличен, В=добър, С=среден, О=незадоволителен, МА=отпада.“ Следва списък с оценки: „А“ по четене, писане на съчинения, краснопис, правопис и математика. „А“ за участие в училищните мероприятия и старателност. Но само „С“ за участие в общокласови дискусии.

*Аманда е тиха и съвестна ученичка, с която е удоволствие да се работи в клас. И този срок тя е представяла отлични писмени работи, съчиненията ѝ са възхитителни и добре разказани. Все пак, ще ми се да взима по-активно участие в клас.*

Много съм доволна от напредъка на Аманда. Домашните ѝ работи винаги са готови и представени навреме, докладите са внимателно изработени, но е необходимо да си ги проверява, за да избягва ненужни грешки. Много е тиха в клас, въпреки че изглежда, добре се разбира с другите деца.

*Аманда е тих, приятен и трудолюбив човек и аз много се радвам, че е в моя клас. Рефератът ѝ за Япония беше задълбочен и интересно представен.*

— Какво по дяволите? — възкликва на глас Аманда, докато преглежда сякаш безкрайната поредица свидетелства от детската градина нататък. — Запазила ги е всичките? Не, разбира се, че не е — отговаря си сама. — Баща ми ги е запазил. Тя просто не си е дала труда да ги изхвърли.

Аз отново изисквам прекалено голямо усилие, мисли си и подробно изчита останалите свидетелства. Забелязва загрижеността в коментарите на учителите, която се появява в прогимназията — *Въпреки че оценките ѝ са добри, аз се притеснявам от отношението на Аманда. И очевидното им раздражение в гимназията. Няма да е излишно Аманда да поработи малко повече върху отношението си към учебния процес. Тя предпочита да разчита повече на вродените си способности и ѝ липсва дисциплина. За участието ѝ в клас също има какво още да се желае.*

— Ама завърших, нали? — сопва се Аманда, захлопва папката и скача на крака. После изхвърля папката с всички свидетелства в кошчето под мивката — Влязох в юридическо училище, нали? Почти с пълен отличен. Ха! — Какво правя, по дяволите, чуди се, бързо изважда папката от кошчето и я почиства от няколко гнили листа от маруля, после я слага на предишното ѝ място в чекмеджето. Откачам, ето какво правя. И защо не? — Това се предава по наследство — съобщава на празната къща. Връща се в антрето, мята чантата си на едното рамо, сака на другото и ги помъква нагоре по стълбите, като едва мести отмалелите си крака. Мускулите ѝ протестират, сякаш катери стръмна планина. Може да си легна, решава, внезапно обзета от умора.

Може да се разболявам, мисли си. Може да съм хванала нещо в самолета. Всички знаят, че самолетите са развъдници на вируси. Застоял въздух. Хора, наблъскани в тесни затворени пространства, кихат и кашлят. Пък и контраста в смяната на климата, студеният въздух, от който е отвикнала. Да не говорим за обстоятелствата, които я доведоха тук, срещата с майка ѝ и бившия ѝ съпруг, неприятните спомени от едно минало, което смяташе, че е загърбила. Това стигаше да подежда изморително на когото и да било. Плюс всичкия този проклет сняг, който изрина. Нищо чудно, че я болят ръцете и гърбът ѝ е схванат. Нищо чудно, че е изтощена. Нищо чудно, че единственото, което ѝ се иска, е да се покатери на леглото и пак да заспи.



Лампата все още е включена в стаята ѝ. Тя отива право при прозореца и се взира към алеята между къщата на майка ѝ и съседната. Сега се за горкия стар господин Уолш и се мъчи да си спомни чертите на лицето му. Но освен бръчките, набраздили го като стари завеси и редките бели кичури, праметнати през почти напълно плешивата глава, тя вижда само един голям корем, опънал копчетата на лятната риза и увиснал над вечно мръсните бермуди, фигурата е ясна, но чертите не, като снимка, на която фонът е на фокус, а главният обект — дразнещо размазан. Аманда си спомня един тъмнозелен седан, който спира по средата на общата алея вижда как някакъв човек, подобен на тюлен, се измъква от колата; представя си потта, която тече по челото му, докато скришом поглежда през рамо към къщата на майка ѝ и изпръхтява подигравателно. За миг даже ѝ се струва, че забелязва присмех в въгълчетата на устните му.

— Ех, ти, нещастно копеле — произнася на глас тя. — Ти паркира там нарочно. — Нищо чудно, че майка ми ти направи магия.

Докато разопакова малкото си неща и ги нарежда на леглото, Аманда пъшка:

— Моля ви, не ми казвайте, че в действителност съм на страната на майка ми. Сега вече зная, че не съм добре. — Със сигурност трябва да съм изпаднала в някакъв делириум, когато съм си купила това, мисли си тя и вдига пред себе си новия си лилав пуловер. Лилав, за бога. И от мохер. Кога изобщо ще го облече? — Ще си легна с него решава, сваля си дрехите и го нахлузва през глава. Чувства го удобен и топъл върху голата си кожа.

Взима четката си за зъби и отива в банята. Взира се и отражението си в огледалото над мивката. Изненадана е колко добре ѝ стои лилавият пуловер, как хубаво се смесва с русата ѝ коса и подчертава леката руменина на страните ѝ.

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива.*

Сега определено не изглеждам много красива, мисли си Аманда, измива лицето и зъбите си и се приближава до огледалото да разгледа кожата си за тънки бръчици.

— Никога не е прекалено рано да се хидратира лицето, казва на отражението си и отваря аптекката. Остава с отворена от изумление уста пред редицата от шишенца с хапчета по етажерките.

Между обикновените лекарства без рецепта, тя намира многобройни шишенца „Тилонол 3“ и „Перкодан“, както и рецепти за цял куп известни антидепресанти, за някои от които напоследък се доказва, че причиняват психози у доста хора. Дали и майка ѝ не е една от тях? Дали не е била под влияние на един или повече от тези силни наркотици, когато е застреляла Джон Молинс? Аманда проверява датите на шишенцата и забелязва, че срока на годност на всички отдавна е изтекъл. Възможно ли е майка ѝ да е взимала тези лекарства от дълго време, после рязко е прекъснала, в резултат на което се е получил химически дисбаланс, намаляващ способността ѝ за рационално мислене, като по този начин я е превърнал в ненапълно вменяема и очевидно неотговорна за своите постъпки?

Аманда се връща в стаята си, изважда телефона от чантата си и се кани да позвъни на Бен, да му разкаже за последните си разкрития и да се извини, че е пропуснала да провери аптеката последния път, като бяха тук. Какво ѝ ставаше? Как е могла да пропусне нещо, толкова очевидно?

Но какво значение има, че майка ѝ е злоупотребявала с лекарства, ако продължава да твърди, че е знаела какво върши и че то не е редно? Има ли значение, че майка ѝ рязко е спряла лекарствата или че е взимала такива с отдавна изтекъл срок на годност, ако отказва да пледира за невменяемост, а тя явно ще откаже?

И все пак...

Аманда набира номера на Бен, изслушва неколнократния сигнал и затваря, преди да се е включила гласовата му поща. Няма смисъл да оставя съобщение. Тя сигурно ще е заспала, докато той се прибере. Без съмнение, с Дженифър, залепена за него. И защо не? Защо да не са заедно? Дженифър е привлекателна и умна и майка ѝ едва ли обикаля наоколо да убива хора в хотелските фойета. Ясно е, че тя е много по-разумен вариант, много по-безопасен. Несъмнено майката на Бен би я одобрила. Както и баща му, мисли си тя и си представя красивия възрастен господин Майерс, сега на меден месец с бившата ѝ учителка по история.

Колко смешно се нареждат нещата.

Бащата на Бен е на около същата възраст, като бившия ѝ съпруг Шон, дава си сметка тя и се намръщва при неприятната мисъл, докато влиза в стаята на майка си и светва лампата. Какво я беше прихванало,

та се ожени за Шон все пак? И по-точно какво го беше прихванало Шон, та да се ожени за нея? Наистина, тя беше млада и хубава, но Флорида е пълна с млади и хубави жени, а умни и образовани мъже като Шон не се впечатляваха лесно. Така че какво толкова беше видял в нея? И как е могъл да я обича — как би могъл да я обича, който и да е мъж? — когато собственият ѝ баща беше толкова безразличен? Когато собствената ѝ майка, щом я погледнеше, виждаше през нея и не я намираще достойна за любов?

Аманда отива до нишата зад леглото на майка си и разглежда миниатюрните кристални статуетки на етажерката. Пръстите ѝ нежно докосват малък стъклен пудел с очи и нос от мънички черни зърна.

— Добре, достатъчно. Това доникъде няма да ни заведе. — Отива до тоалетката и нетърпеливо почва да рови в чекмеджетата. — Същите неща, които видях и миналия път — мърмори тя, затваря последното чекмедже и поглежда през прозореца към къщата на госпожа Макгивър отсреща на улицата.

Има някой на прозореца на втория етаж, осъзнава Аманда и отстъпва крачка назад, въпреки че тялото ѝ се навежда напред, за да види по-добре.

— Госпожо Макгивър, вие ли сте? — шепне тя, бавно приближава до прозореца и обляга чело на студеното стъкло, фигурата на отсрещния прозорец се дръпва и изчезва всред завесите. След секунди светлината в стаята угасва.

Няколко минути Аманда се взира в тъмнината и се чуди колко ли от старите ѝ съседи все още са наоколо и дали някой от тях не я наблюдава сега. Може би не е зле да обиколи улицата утре и да поговори с хората, които познават майка ѝ. Възможно е някой да хвърли светлина върху ситуацията. Хората често знаят повече, отколкото си мислят. Въпреки че опитът ѝ я е научил, че обикновено знаят по-малко.

— Добре, достатъчно — казва на всеки, който би могъл да я наблюдава. — За всички заинтересувани, сега ще си лягам. Как намирате новия ми пуловер, впрочем? Харесва ли ви цветът? Не мислите ли, че е прекалено лилав? Добре. Хубаво. Ами, лека нощ и приятни сънища. — Тя изгася лампата, връща се в стаята си и използва в леглото. — Кого заблуждавам? Никога няма да заспя — казва и думите още не са излезли от устата ѝ, когато се унася.

Аманда?

Аманда отваря очи и вижда слабичко момче с голяма дървена глава и висока лимба от черна боядисана коса да върви към нея. Той носи снежнобяла риза, запасана в тесни изтъркани дънки, очите му са зелени, а усмивката широка.

*Танцувай с мен*, казва той, ръцете му подскочат и заемат танцова поза.

Аманда става от леглото и прави реверанс, а момчето ѝ отговаря с нисък поклон. След секунди тя е обхваната здраво в дървената му прегръдка и той се върти с нея на една висока сцена.

*Харесва ми новият ти пуловер*, казва ѝ и в този момент студен вятър я блъска в лицето, смразява усмивката ѝ, а кожата ѝ се втвърдява като лед. Ръцете и краката ѝ почват да се мятат безцелно и без грация. Първо дясното ѝ коляно се повдига нагоре, после лявата ѝ ръка, а след това двата крака едновременно. Тогава дясната ѝ ръка се изстрелва на една страна, устата ѝ се отваря и затваря, но гласът, който излиза, не е нейният.

*Паляче, паляче*, припява непознатият глас, мускулите на гърба ѝ се изопват, сякаш е уловена с въдица между раменете. *Кое е малкото ми паляче?*

— Мамка му — ругае Аманда, скача и се протяга към лампата до леглото. Сънят се изпарява на ярката светлина. Прокарва ръка през косата си и се опитва да успокои бясното хлопане на сърцето си. Всяко мускулче по тялото почва да я боли. — Никога не трябваше да се хващам да гребя този проклет сняг. — Но въпреки, че вече е напълно будна, непознатият глас продължава да звучи някъде в гънките на мозъка ѝ. Чий глас, чуди се тя и става от леглото. Излиза в коридора и кърши рамене в опит да се отърси от неприятното усещане, че някой все още ѝ дърпа конците.

Аманда влиза в банята, развива кранчето на мивката и плисва няколко шепи студена вода на лицето си, което за нейна изненада, се оказва вече мокро от сълзи.

— За какво, по дяволите, плача? — пита отражението си в огледалото и гледа познатото поклащане на главата си. Продължава трескаво да я клати напред-назад, докато косата ѝ не закрива очите като нечий длани — „Познай кой е?“ — и измъченият образ изчезва. Стои така няколко секунди, с наведена глава, коса, полепнала по влажната кожа, с дишане, накъсано от сподавени хлипове, които заплашват да изригнат от тялото ѝ, сякаш са последните тиктакания на бомба, стегната около гърдите ѝ. Протяга опипом лявата си ръка към купа с хавлиени кърпи, премреженият ѝ поглед попада на часовника, който е забравила да свали, когато си легна. С изненада установява, че е едва малко след единайсет. — Няма дори полунощ — изпъшква тя, напълва с вода розовата пластмасова чаша, поставена отстрани на мивката и я изпива наведнъж. — И сега какво да правя до сутринта?

Мисли си дали да не слезе и да хапне нещо, но си спомня в какво състояние е хладилникът на майка ѝ и решава, че ябълките не са най-любимата ѝ храна. Твърде здравословна. Прекалено добра, за да е добра за теб в критични моменти, когато копнееш за нещо, преливащо от калории, като макароните със сирене, които вече бе погълнала. Разбира се, можеше да се облече и да потърси някой денонощен магазин, макар че не е сигурна дали в Торонто изобщо има такова нещо. А може просто да си поръча пица. Сигурно все още има отворени ресторанти, които разнасят по това време. Едва полунощ е. Или още по-добре, да си поръча пиле на грил. Откога не беше яла от онези порции с половин пиле и пържени картопки, полети с пикантен сос барбекю? От доста отдавна, преценява тя и се връща в стаята. Изважда телефона от чантата си и устата ѝ вече се изпълва със слюнка. Отваря телефона и се кани да се обади на справки за номера на някой от тези ресторанти, когато вижда, че има съобщение.

— Здравей. Аз съм. Бен — безстрастно съобщава записът, но фактът, че е сметнал за необходимо да добави името си, съдържа укорителен намек. — Просто се чудех как се справяш, но след като се мотаеш наоколо, предполагам, че всичко е наред. — Малка пауза и отново: — Обади ми се сутринта.

— Мотаеш се наоколо — повтаря Аманда с канадския акцент на Бен, така че думите звучат като „мооташ“ и „наооколо“. — Да, наистина се моотая наооколо. — Моотая се наооколо само по новия си мохерен пуловер, бродя по коридорите в къщата на майка ми като някакъв огромен лилав призрак, продължава безмълвно тя. И ми текат слюнки при мисълта за мазна бърза храна, втора за вечерта въпреки, така че явно на апетита ми нищо му няма, което предполагам означава, че всичко е наред, много ти благодаря за загрижеността.

Изслушва съобщението на Бен три пъти, преди да го изтрие.

— Кога си се обадил, все пак? — пита мъничкия телефон, ядосана на себе си, че си е легнала толкова рано, че не е извадила проклетото нещо от чантата си и не го е чула като звъни. Отново си поглежда часовника и решава, че е твърде късно да му се обади. Той сигурно не си ляга преди полунощ.

*Ще ми се обадиш ли по-късно?*

*Разбира се.*

Аманда набира номера на Бен, пръстът ѝ е готов да прекъсне връзката, ако се включи телефонният му секретар.

— Ало? — отзовава се Бен веднага. Гласът му е топъл и приласкаващ. Искане ѝ се да се сгуши в него.

— Аз съм — За разлика от бившия си съпруг, тя не си дава труда да уточни коя е. — Току-що получих съобщението ти.

— Къде си?

— У дома — отговаря и думата оставя странен вкус в устата ѝ.

— У майка ми — поправя се тутакси. — Кога си звънял?

— Преди няколко часа.

— Бях заспала. Не съм чула телефона.

— Добре ли се чувстваш?

— Да. Малко гладна.

Той се смее.

— Предполагам, че не ти се излиза да хапнеш нещо?

— Не мога — казва той без обяснения.

Дразнещ навик, мисли си Аманда. Представа си как Дженифър го гледа от другия край на стаята с въпросително вдигната към него глава, сякаш пита: Кой звъни по това време? Аманда прогонва неприятния образ с махване на ръка и Дженифър отлита във въздуха и се взривява, като евтин фойерверк, а после тъмното нощно небе я поглъща.

— Е, успя ли да поразгледаш наоколо? — пита той и Аманда се мъчи да си припомни подробностите от деня. — Намери ли нещо, което сме пропуснали миналия път?

— Да — гласът ѝ се оживява, когато аптекката на майка ѝ ясно изплува пред очите ѝ. — Намерих хапчета.

— Хапчета ли?

— Най-малко десет шишенца антидепресанти, успокоителни — какво ли не. В аптекката ѝ. Повечето с изтекъл от години срок на годност, но това не означава, че не ги е взимала. На теб споменава ли ти е да е била на такива лекарства?

— Единствените хапчета, които съм я чувал да споменава, са тези с нейния калций — казва Бен и Аманда почти го вижда как клати озадачено глава.

— Мислиш ли, че можем да пледираме за временно намалена вменяемост?

— Определено трябва да го помислим. Намери ли нещо друго?

— Нищо — казва Аманда — Само това, че всички растения в къщата ѝ са изкуствени.

Той отново се засмива, топлият му глас я гали по страните.

Внезапно я обзема страх, че той се кани да затвори, че вече не му е полезна и не може да му предложи нищо интересно.

— Ти имаш ли цветя? — пита, здраво стиснала слушалката, сякаш иска да го задържи.

— Няколко. Но не виреят добре. Прекалено много слънце, предполагам.

Аманда се опитва да си представи апартамента на Бен в Харбърсайд, френските му прозорци с изглед към езерото, но вижда само тесния едностаен апартамент на втория етаж на „Воън роуд“, в който някога живееха двамата. Той се намирал в стара сграда от жълти тухли, която бе имала и по-добри дни. Без асансьор. Без климатик. Без миялна машина. Спалнята едва побираще двойното

легло, двамата не можеха да се движат из стаята едновременно. Всекидневната също не беше по-голяма, в нея трудно се помещаваше скърцащият стар диван, купен на старо, а съседът им отдолу вечно чукаше с метлата по тавана, за да им каже, че са пуснали уредбата си — единствената им вещ, която наистина струваше нещо — твърде силно.

— Помниш ли апартамента ни на „Воън роуд“? — изплъзва се от устата ѝ.

Кратка пауза, преди да ѝ отговори:

— Кой може да го забрави?

— Беше доста ужасен.

— Такъв беше.

— Но аз все пак го харесвах.

— Аз също.

Нова пауза. По-дълга от предишната. За момент Аманда се уплашва, че връзката е прекъсната.

— Бен?

— Да?

— Нищо. — Тя клати глава, сякаш той може да я види. — Просто се боях, че не си там.

— Тук съм.

Аманда тъжно се усмихва. Такава каша забърках, мисли си и ѝ се ще да му се извини, задето го напусна по този начин, за цялата разруха, която внесе в живота му, за всичката болка, която му причини.

— Е, какво ще правим сега? — казва тя.

— Утре най-напред съм в съда — отговаря той, без да обръща внимание на по-широкия контекст на въпроса ѝ. — Но следобед май трябва да отидем да видим майка ти, ако ти е удобно. Искане ми се да разбере каква е тази работа с хапчетата.

— По кое време?

— Можеш ли да дойдеш в офиса ми в два часа?

— Разбира се.

— Добре. До утре тогава.

— До утре — повтаря тя, без желание да приключва разговора.

— Приятни сънища, Аманда.

— И на теб.



Следва ужасната тишина, когато някой затвори телефона. Няколко секунди Аманда се вслушва във враждебната тишина, мъчи се да долови дишането на Бен от другата страна на линията, после неохотно приема отсъствието му, затваря рязко мобилния си телефон и го пуска обратно в чантата си. Почти веднага обаче го вади отново, понеже решава да го остави на нощното шкафче до леглото, в случай че той пак се обади.

Отпуска се на тясното легло и седи втренчена в репродукцията на Реноар на отсрещната стена. Колко нощи е лежала в това легло, загледана в картината с радостното изображение на безгрижна млада жена в дълга рокля с волани, седнала на люлка посред оживен парк, тялото ѝ приведено на слънчевата светлина, а на искрящото лице е изписано спокойствие, тя е наясно с привилегированото си положение, сякаш щастието някак ѝ се полага? Колко бе завиждала на това момиче, което носеше съзнанието за своята значимост с такава гордост и лекота, като тъмносините къдрички отпред на млечнобялата си рокля, момиче със самочувствието, че може да седи на люлка. Колко пъти се бе молила да си сменят местата, тя да бъде момичето, седнало на слънце, заобиколено от обожатели, а не детето, треперещо самичко под завивките нощ след нощ?

Когато беше малка, тя наистина си представяше, че ако се приближи достатъчно до картината, ще може да влезе в нея. Затова една нощ се покатери на бюрото, коленичи пред картината и притиска нос в нея, докато не почна да я боли и стъклото не се замъгли от дъха ѝ. Момичето на люлката си остана в щастливо неведение за нейното присъствие и Аманда мълком го прокле за егоизма му. „Надявам се да паднеш и да си счупиш врата“ — изсъска към стената и после плака, докато заспа. Но на следващата сутрин момичето си стоеше на люлката, все така самоуверено и омиротворено, както винаги. Очевидно разрушителната мощ на Аманда не беше толкова силна, както на майка ѝ.

— Искаш ли да се обзаложим? — пита сега тя и си представя как изблъсква младата жена от мястото ѝ, тя пада на земята, роклята ѝ се изпоцапва, начелото ѝ зейва дълбока резка и меката импресионистична палитра се обагря в яркочервена кръв. Аманда ляга на леглото и доволно затваря очи. Само питай Бен чия мощ е по-голяма. Питай Шон. Питай баща ми.

Аманда изръмжава и се обръща по корем, мъчи се да си намери удобно място. Но чувството за вина, подобно на любовник, който заема по-голямата част от леглото, отколкото му се полага, не спира да души около нея и след като десет минути се върти нервно, опитвайки се да избяга от него, тя изоставя всяка идея за сън. Може да погледа малко телевизия. Все някъде трябва да дават хокей, мисли си, става от леглото и излиза в коридора.

Няма намерение да влиза в средната спалня, затова е изненадана, когато осъзнава, че се колебае на прага ѝ. Няма намерение да отива до гардероба и се учудва, когато разбира, че стои пред него, с ръка на вратата му.

Определено няма намерение да взима сцената с куклите и да я носи в средата на стаята, затова е удивена, когато установява, че седи на пода, разплита вървите на марионетките и ги повдига над високия дървен парапет на сцената.

— Здравейте, момчета — казва им, а те ѝ се покланят учтиво в отговор.

*Ти здравей, сладурано,* отговаря момчето и леко накривява дървената си глава.

*Къде беше?* — любезно пита момичето.

Аманда свива рамене и завърта куклите около сцената.

Те се движат, заедно с лекота, грациозно се носят из въздуха, главата на момичето е положена на рамото на момчето, ръката му покровителствено обвива нейните рамене, ръцете и краката им се преплитат, вървите им се усукват, увиват се като лиани около ствола на дърво, докато накрая двете кукли стават като една, невъзможно е да ги разделиш, без да им причиниш непоправими рани. Истинска любов, с копнеж си мисли Аманда и си представя себе си в обятията на Бен, усеща бузата му до своята, ръката му, притисната към гърба ѝ.

Нито преди, нито след Бен, никой не бе в състояние да я накара да се почувства така, както я караше той, сякаш само с допира си, той докосваше душата ѝ.

Само че тя не иска никой да достига толкова навътре в нея. Защото, ако го направи, ще разбере, че там няма нищо. Няма никой, който си струва да опознаеш. Определено никой, когато да обичаш. Защото, ако собствената ти майка не те обича...

— Какво правя? — възкликва Аманда с гласа на човек, който се събужда след дълъг транс. — Какво, по дяволите, правя? — Изтръгва вървите от пръстите си, куклите подскочат и се разделят. Тя отвратена ги мята през стаята, гледа ги как отскачат от стената и падат на леглото, една върху друга, сякаш решени да довършат започнатото от нея. Тя се завърта безпомощно и с всеки кръг, който описва, тревогата ѝ нараства. — По дяволите! Какво ти става? — Навежда се и събира дървената сцена, завърта се за последен път и я хвърля към прозореца, като атлет, който мята гюле. Сцената се разминава с прозореца на сантиметри, блъска се в стената и отлющва парче от бледорозовата ѝ повърхност, преди да се разбие. Във въздуха политат трески, като отломки след експлозия.

Аманда се вира в бъркотията. Бюрото е покрито с дървени частици, подобни на сладоледените клечки, които събираше като малка. Подът на сцената се е откъснал от стените ѝ и се клатушка на ръба на бюрото, преди да падне. Навсякъде има парчета дърво.

— Страхотно — мърмори Аманда. — Пак направих бъркотия. — Излиза заднишком от стаята и слиза надолу по стълбите към кухнята да вземе метла и лопатка. Първо цветята, сега това. — Аз съм просто ходеща разруха. — Може би майка ѝ е имала право да я държи настрана.

Докато се върне с метлата и една зелена торба за боклук, подът на сцената е паднали лежи преобърнат върху сивия балатум, а от него се стеле фин прашец, като кръв.

— Съжалявам за това — извинява се Аманда и тъкмо се кани да хвърли парчето дърво в торбата, когато забелязва крайчето на нещо, което се оказва фирмена визитна картичка, подаваща се от една дълга цепнатина. — Какво е това? — Бавно и внимателно изважда картичката от скришното ѝ място.

„Водни пречиствателни системи“, гласи надписът с големи черни букви. Уолтър Тюровски, Директор по продажбите.

— Какво, по дяволите, е това? — Аманда разтръсква дървото и още няколко картички изпадат на пода. Тя присяда на колене, разглежда едната, после втората, и третата.

„Управление на имоти“. Джордж Тюргов, президент.

„Компания за подови настилки“. Милтън Тюрлингтън, Представител по продажбите.

„Водоустойчиви системи“. Родни Тюрек, Старши вицепрезидент.

— Какво става тук? — Аманда мести поглед от една картичка на друга. Какви са всички тези компании? И кои са всички тези мъже? Тюровски, Тюргов, Тюрлинпън, Тюрек? — Тюрк — заявява Аманда и името изскача изпод лъжичката ѝ. — Тюрк — отново произнася тя, този път името експлодира върху езика ѝ. — Дявол да те вземе, знаей, че си ти. — Човекът, с който се е замесил истинският Джон Молинс, преди да изчезне. — Какво правиш тук?

Аманда се опитва да надникне в тесните цепнатини на пода на сцената и да види, дали вътре не е скрито още нещо. Но мястото е твърде тясно и тъмно, за да е сигурна. Разтърсва дървото с всички сила, но резултатът е същият.

— Какво толкова, по дяволите — решава тя и го запокитва към бюрото. То се разцепва на две. Пред погледа ѝ тутакси се показва крайчето на лъскава хартия, надзърта от останките на сцената. Аманда го измъква, внимава да не го скъса, обръща го. — Мили боже, какво, по дяволите, е това? — ахва тя и полита назад към покрития с трески линолеум.

Какво вижда Аманда: снимка.

И макар тя да е избледняла, издраскана и напукана, образът се разпознава ясно. На снимката седи мъж, взел в скута си младо момиче. Двамата щастливо се усмихват на някаква своя си шега. Мъжът е този, който майка ѝ е застреляла. Момичето е неговата дъщеря Хоуп.

Какво общо има майка ѝ с тази снимка? Откъде я е взела? Защо я е запазила? От колко време я крие?

На пръв поглед снимката е най-малко отпреди три-четири години. Хоуп изглежда на около девет или десет години, макар че в общи линии лицето ѝ е същото, каквото го видя Аманда преди няколко дни, същата тъмна коса, същите проникателни очи. Баща ѝ е по-слаб и по-красив, отколкото на снимката от паспорта му, публикувана във вестниците, въпреки че една тънка гънка в хартията пресича бузата му като белег.

— Тюрк? — Аманда гледа въпросително усмихнатото му лице. — Ти си, нали?

Усмивката на мъжа сякаш се разширява, като че ли ѝ се подиграва.

Какво не е наред с тази снимка, пита се Аманда.

— Ще разбере това, казвам ти — обръща се към него и проучва снимката за някакъв отговор, но не го намира. Тя е това, което е: баща и дъщеря седят под голямо дърво в нечий заден двор; облеклото им е семпло, нищо особено; никакви познати сгради на заден план, нито редки растения в краката им; универсално синьо небе. — Ще разбере дали си Джордж Тюргов, Родни Тюрек, Милтън Тюрлинпън, Уолтър Тюровски или както и да се наричаш. Ще разбере какво си направил с Джон Молинс. Ще разбере и как майка ми се е сдобила с тази снимка — заканва се с такава решителност, която изненадва и самата нея. — Дори да ми струва живота.

След по-малко от пет минути Аманда е навлякла чифт черни панталони под лилавия си пуловер и тича надолу по стълбите, с чанта, преметната през едното рамо и телефон, притиснат до ухото.

— Вдигни, по дяволите — мърмори тя, стига до антрето и припряно се захваща с ботушите си. — Хайде, Бен. Нямам цяла нощ на разположение.

Отсреща вдигат в началото на четвъртото позвъняване.

— Ало? — произнася сънлив глас. Женски глас, осъзнава Аманда и я обзема нежелано чувство на разочарование, но бързо е прогонено от свеж приток на адреналин.

— Дженифър, здравей. Съжалявам, че звъня толкова късно. Трябва да говоря с Бен.

— Кой е?

— Аманда — отговаря, без да си дава труда да прикрие раздражението си. Какво ѝ става на тази жена? Кой друг може да се обажда на Бен по това време?

— Кой?

— Дженифър, просто дай на Бен проклетия телефон. Спешно е.

— Бен и Дженифър ли търсите? Майтап ли си правите? — казва жената, точно преди да затвори.

— Бен и Дженифър — мамка му! — крещи Аманда в последвалата тишина, а около главата ѝ витаят натрапчивите образи на скандалната холивудска двойка. — О, прекрасно. Прекрасно. — Прогонва образите с махване на ръка и отново набира номера, специално внимава да натисне правилните цифри, но този път забравя да включи кода на града — преди осем години нямаше нужда от него за градски разговори — и слуша дразнещия запис, който ѝ казва да набере отново. — Не искам да набирам отново. — Аманда пуска телефона в чантата си, като гледа да не смачка снимката и визитките, които е прибрала в розов плик с цветен кант — канцеларските материали в последното чекмедже на старата ѝ тоалетка се оказаха

много полезни. Пъха голите си крака в ботушите, дебелата подплата е мека и топла на пръстите ѝ, изважда палтото си от гардероба, намята го на раменете си, отваря външната врата и излиза. Пъхва ръце в ръкавите в момента, когато острият вятър запраща в очите ѝ сняг.

Ако обичате, не бихме ли могли да направим нещо с това време? — крещи към черното небе, после забързано слиза по стълбите и пътеката, която неотдавна бе почистила, накрая се озовава на улицата. На „Блуър“ трябва да има много таксита, казва си тя и решава да не звъни повече на Бен. По-добре е направо да цъфнела вратата му и да му покаже какво е открила. Ако Дженифър е с него, ами, какво от това? Има ли значение? До петък цялата тази каша ще е свършила по един или друг начин и тя ще се качи на първия самолет за Флорида. И никога повече няма да види Бен, независимо колко още непознати ще застреля майка ѝ.

Всъщност, би било добре Дженифър да е с Бен, решава Аманда, когато стига до ъгъла на „Палмерстън“ и „Блуър“. Оглежда се в двете посоки на пътя за такси, но не вижда нито едно. Тъкмо ще се сложи край на всички тези романтични фантазии веднъж завинаги. Никога не е била кой знае колко склонна към такива неща.

Зад една приближаваща кола Аманда забелязва тавана на такси и размахва ръце над главата си в опит да привлече вниманието на шофьора. Но той или не я вижда, или нарочно я пренебрегва. Така или иначе не спира. Нито пък следващото такси, на задната седалка на което, докато преминава, тя вижда че вече има пътник.

— По дяволите — мърмори и рита един в друг върховете на ботушите си, защото въпреки подплатата голите ѝ крака започват да замръзват. Трябваше да си сложи чорапи, мисли си тя, докато върви на изток по „Блуър“. — Хайде — вика на цяла редица коли, профучаващи край нея. — Къде са всичките проклети таксита?

Най-накрая, на отсрещната страна на улицата, съзира едно, което тъкмо се кани да поеме на север.

— Не — крещи, пресичайки на бегом улицата и размахва яростно ръце. — Не натам. Тук. Тук. — Таксито спира и тя се хлъзга към него по замръзналата киша. — Благодаря — шепне дрезгаво, влиза и автоматично проверява името на шофьора на картичката му. Мисли си: Какъв майтап, ако се окаже, че името му е Уолтър Тюровски,

Джордж Тюргов, Милтън Тюрлингтън или Родни Тюрек — и едва не се засмива на глас, когато вижда, че той се казва Игор Лавински.

— Накъде? — пита мъжът през рамо. Кожата му е с цвят на тесто, с дълбоки бръчки. Гъста кестенява коса пада върху челото и влиза в необикновено тъмните му очи.

Полуизпушена цигара виси от устните му, въпреки очебийния знак на таблото, предупреждаващ пътниците да се въздържат от пушене.

— Харбърсайд — казва Аманда и размърдва пръсти в ботушите си, опитвайки се да ги стопли. Обляга се назад и дълбоко въздъхва, вижда как дъхът ѝ се издига във въздуха, като освободен от бутилка дух.

— Вие добре? — пита шофьорът и в огледалото очите му се присвиват. — Вие не повръща в мое такси аз надява.

— Не. О, не. Няма да повърна. Просто ми е студено.

— Студено. Да, много студено. Но палто изглежда доста топло.

— Да — съгласява се Аманда и подсъзнателно отбелязва руския акцент на мъжа, докато загръща плътно около врата си яката. — Палто е доста топло.

— Хубаво палто — казва шофьорът и включва радиото, от което се разнасят меланхоличните вопли на саксофон. С това той отбелязва края на разговора.

Пет минути по-късно Аманда слиза от таксито и се затичва към голямата стъклена врата на блока на Бен. Вятърът откъм езерото превръща косата ѝ в стотици малки камшици, които я шибат по лицето. Толкова е силен, че ѝ пречи да отвори и бездруго тежката врата, после се промъква заедно с нея в мраморното фойе. Аманда трепери, отмахва косата от очите си и преглежда списъка с наемателите. Накрая открива името на Бен и натиска звънеца.

— Качвай се. 1012, в случай че си забравила — произнася по интеркома той, без дори да си дава труда да попита кой е. Дали не е видял таксито ѝ през прозореца? Може би апартаментът му се простира от двете страни на сградата и му позволява да гледа и към „Лейк Онтарио“, и към булевард „Лейк шор“? Чува се бръмчене, вътрешната врата се отваря и Аманда забързано влиза в просторно



мраморно фоайе, като бегло отбелязва подбраната с вкус, матова на цвят мебелировка и яркият модерен гоблен, окачен на стената до асансьорите. За късмет един от тях е там, с отворени врати, тя влиза вътре и натиска бутона за десетия етаж.

Докато стигне до апартамента на Бен, Аманда почти може да чувства пръстите на краката си отново. Това, от което се нуждае, е една голяма чаша горещ чай от праскови и ягоди, мисли си тя и предпазливо чука на вратата.

— Защо се забави толкова? — пита той, докато отваря вратата, после млъква и лицето му застива от изненада. — Аманда!

— Не знаеш ли, че е опасно да пускаш хора в сградата, без дори да питаеш кой е?

— Предположих, че зная кой е. — Той се оглежда в двете посоки на коридора.

— Никога не предполагай. Не те ли научиха на това в юридическия факултет? Ще ме поканиш ли да вляза или какво?

Бен хвърля още един поглед към коридора, сякаш обмисля това „или какво“, после се дръпва настрани да ѝ направи път.

— Какво правиш тук? — пита я, докато тя се обляга на високата черна маса под овалното огледало в тясното антре и си събува ботушите. — Господи! Излязла си в това време без чорапи?

— Бързах. — Аманда си съблича палтото. — Ще го окачиш ли някъде?

— Ще ми кажеш ли какво правиш тук?

— Трябва да ти покажа нещо.

— Различно от лилавите ти пръсти ли?

— Отиват си с пуловера ми — шегува се Аманда и влиза във всекидневната. Чувства се странно леко, като се имат предвид обстоятелствата. В крайна сметка замръзва, почти полунощ е, а тя стои боса наред апартамента на бившия си съпруг, пръстите ѝ са изтръпнали и гореспоменатият бивш съпруг очевидно и с нетърпение очаква да пристигне приятелката му. Да не говорим, че стиска чанта, натежала от объркващата нова информация. И все пак се чувства... как? Щастлива. Омиротворена. Дори спокойна. Като момичето на Реноар на люлката, осъзнава Аманда и се привежда напред към въображаемия сноп слънчева светлина.

— Пила ли си? — пита Бен, влязъл след нея във всекидневната.

— Не, но идеята звучи чудесно.

Той свива рамене, сякаш се примирява, че вече не е стопанин в дома си.

— Какво да бъде?

— Чаша чай?

— Искаш чай?

— От праскови и ягоди, ако е възможно.

— Праскови и ягоди — мърмори той и клати глава, докато отива към кухнята.

Погледът на Аманда се плъзга по небрежно мебелираните всекидневна и трапезария. Стените са млечнобели, златистокафявата кожа на дивана не си подхожда напълно с черния кожен фотьойл отсреща. Шест опушеносиви пластмасови стола са наредени до правоъгълна стъклена маса в центъра на трапезарията, няколко абстрактни геометрични картини висят на стената срещу френските прозорци с изглед към езерото. Аманда се приближава до тях, обляга чело на стъклото и се взира в тъмното. Струва ѝ се, че долавя шума на ледените води на езерото Онтарио.

— Нямам чай с праскови и ягоди — съобщава от кухнята Бен. — Имам само „Червена роза“.

— „Червена роза“ да бъде тогава. — Аманда отива натам и гледа от прага как Бен пълни един чайник с вода и слага пакетче чай в чаша с изрисувани на нея слънчогледи. — Харесва ми домът ти — казва му тя и сяда до малката стъклена кухненска масичка.

— Защо си тук?

— Зная кой е Тюрк.

— Какво? Откъде?

— Намерих нещо. В къщата на майка ми.

Бен сяда на стола срещу нея, обляга се напред на лакти и ѝ отдава пълното си внимание. Той е по дънки и синя риза с отворена яка. Аманда си мисли, че никога не го е виждала толкова красив.

— Какво намери?

— Тези неща. — Тя изважда розовия плик от чантата си, изсипва визитките и ги разстила върху масата.

— Какво е това?

— Виж сам.

— Водни пречиствателни системи, Уолтър Тюровски, Директор по продажбите — чете Бен и погледът му внимателно се мести от едната визитка към другата. — Компания за подови настилки, Милтън Тюрлингтън, Представител по продажбите... Родни Тюрек... Джордж Тюргов. — Бен вдига очи към Аманда.

— Тюрк — казва тя, когато погледите им се срещат.

— Къде ги намери?

— В стаята за гости — протичко отговаря Аманда, решила да му спести неприятните подробности как точно ги е намерила. — Първият път трябва да съм ги пропуснала.

— Нещо друго?

Аманда побутва към Бен снимката.

— Това е нашият човек с дъщеря си Хоуп. Направена е вероятно преди около четири години.

— Откъде я е взела майка ти?

— Не зная.

— Мислиш ли, че тя ги е снимала?

— Не зная.

— В такъв случай, какво точно знаем?

— Не зная.

Той се усмихва.

— Добре тогава. Хубаво. А, готово е. — Чува се свистене, което показва, че водата е завряла. Бен става от стола си и налива вода в чашата. — С мляко и захар ли?

Аманда кима.

— Е, ти какво мислиш, че означава това? — Тя обхваща с длани подадената ѝ чаша и усеща как слънчогледите греят ръцете ѝ.

— Означава, че имаме още нещо, за което да питаме майка ти.

— Мислиш ли, че ще ни каже?

— Навярно няма — Той поглежда крадешком часовника си. — Пий си чая.

— Опитваш се да се отървеш от мен ли?

Дълга пауза, смекчена само от усмивката му.

— Честно казано, все още не съм сигурен какво правиш тук.

Аманда кима към откритията си на масата.

— Не смяташ ли, че това си струваше пътешествието ми?

— Мисля, че можеше да почака до утре.

Внимателният укор ѝ действа като грубо разтърсване. Той е прав, разбира се. Това лесно можеше да почака до сутринта. Нямаше нужда да се втурва насам по нощите. Явно той погрешно е взел ентусиазма ѝ за нещо съвсем друго, помислил си е, че всъщност е тук заради него, а не заради майка си. Направих се на глупачка, дава си сметка и внезапно се вижда през неговите очи, намира се за жалка и дори — каква дума беше използвал той преди? — отчаяна. Трябва да се махне оттук. Поглъща чая, той изгаря езика ѝ, парата влиза в очите ѝ и те се напълват със сълзи.

— По дяволите. Изгорих си езика.

— Казах ти да си пиеш чая, не да го изгълташ наведнъж.

— Нищо не мога да направя като хората, нали?

— Не съм казвал такова нещо.

— Виж, ясно е, че искаш да си тръгна. Е, добре. Тръгвам си. — Тя скача на крака, ръцете ѝ треперят от яд и неуспешно се мъчат да напъхат снимката и картичките обратно в симпатичния розов плик. След няколко секунди се отказва и ги пуска направо в чантата си. — Благодаря за чая. Извинявай, че те обезпокоих. — Върви отсечено към трапезарията и си удря хълбока в ръба на стъклената маса. — Мамка му! — ругае Аманда, представя си каква хубава синина ще ѝ излезе и пак тръгва.

Бен я следва по петите, придържа я за лакътя.

— Аманда, чакай. Какво правиш?

— Тръгвам, преди да е пристигнала следващата смяна. — Отблъсква ръката му и пресича всекидневната към антрето. — Нали от това се боиш? Дженифър да не ни види заедно и да си направи погрешни заключения? — Напъхва крак във все още ледения ботуш и се залавя с втория.

— Аманда, чакай — повтаря той.

— Какво? — Поглежда нагоре към него, десният ѝ крак е влязъл само наполовина в упорития ботуш.

— Наистина ли заключенията ѝ ще са толкова погрешни? — простичко пита той.

За момент единственият звук, който се чува, е тяхното дишане.

— За какво говориш?

— Виж. Явно никога не съм могъл да те разгадая както трябва. Така че, може би сега сбърках.

— Сега сбърка — съгласява се Аманда.  
— Просто защото ти се появи в апартамента ми посред нощ...  
— Полунощ съвсем не е посред нощ.  
— ... с информация, която, колкото и да е интригуваща...  
— Съжалявам, че те обезпокоих. Помислих си, че ще ти е интересно.  
— ... би могла да почака до сутринта.  
— Последният път, когато не ти предадох информацията навреме; ти се ядоса.  
— Ядосах се, понеже действаше прибързано и на своя глава. Ядосах се, понеже се изложи на опасност.  
— Сега не съм в опасност — казва Аманда.  
— И не аз съм ядосаният.  
Аманда изригва висящия от десния ѝ крак ботуш.  
— Добре, това доникъде не ни води. И аз никога не съм разбирала много от деликатности, така че изплюй камъчето. Какво точно искаш да кажеш? Мислиш, че съм дошла тук да те съблазня?  
— Така ли е?  
— Дойдох, защото намерих нещо, което реших, че може да е важно. И навярно то можеше да почака до утре, не зная. Но аз не можех. Възможно е това да е егоистично, но аз се развълнувах и обърках и знаех, че няма да мога да заспя. Опитах се да ти се обадя, но сбърках номера, после пак опитах, обаче забравих да набера кода и просто не можех да остана нито миг повече в онази къща. Щях да полудея. Трябваше да се махна оттам. И къде другаде можех да отида, освен тук? Наистина съжалявам. Съжалявам, че те обезпокоих. Съжалявам, че остана с погрешни впечатления. Съжалявам за всяко ужасно нещо, което някога съм ти причинила.  
— Съжаляваш ли, че се омъжи за мен?  
Въпросът я заварва неподготвена и за миг ѝ спира дъха. Тя поклаща глава.  
— Не. Затова не съжалявам.  
Той се усмихва.  
— В такъв случай, извинението ти се приема.  
Аманда се опитва също да се усмихне, но се задоволява само с леко изкривяване на устните.  
— Благодаря.

— И аз съжалявам.

— За какво?

— Затова че бях толкова неадекватен и егоистичен. — Той свива рамене и повдига колебливо ръце, сякаш не знае какво да направи. — Предполагам, че беше нещо като пожелателно мислене.

Аманда отново има чувството, че дробовете ѝ са притиснати и е останала без дъх.

— За какво говориш?

— Ти как мислиш?

— Вече не зная какво да мисля. Най-добре ми кажи.

— Какво да ти кажа? Колко ужасно ми се иска да те прегърна, че едва гледам? Че откакто си влязла, единствената ми мисъл е да разкъсам този глупав лилав пуловер?

— Не харесваш ли лилаво? — Аманда вдига ръце, изхлужва мохерния пуловер и го пуска на високата черна маса до стената. Тя стои пред бившия си съпруг с един крак в тежкия кожен ботуш, другия бос, а голите ѝ гърди нетърпеливо се повдигат и спускат. — Сега вече мога ли да те съблазня?

Ненадейно тя се озовава в прегръдките му, устните му са притиснати в нейните, които се разтварят и поемат внимателния му език. Усещането е както първия път, когато се целунаха, всяка целувка прелива от същата нежна страст, само че сега е дори по-хубаво, защото ръцете, които прегръщат тялото ѝ, са опитни и знаещи, сякаш никога не са спирали да я докосват, сякаш двамата никога не са се разделяли, сякаш винаги са стояли така и ще стоят така завинаги.

Чува се звънецът.

Те се разделят.

Онова „завинаги“ свършва.

— Мамка му — произнася той и гледа в земята.

— Мамка му — съгласява се тя и гледа към него.

Стоят така, докато звънецът се чува отново.

— Не си длъжен да отваряш — казва тя.

— Ако не отворя, тя ще си отиде.

— Това е идеята.

— А ти? — пита той, вдига очи от пода и ги втренчва право в нейните. — Ти кога ще си отидеш?

Аманда си поема дълбоко дъх. Иска й се да каже „никога“. Но казва:

— В петък. Най-късно събота.

Бен се пресята и вдига пуловера й от земята.

— И аз така си помислих — казва, когато за трети път се позвънява.

— Спасителният камбанен звън. — Аманда взема пуловера си от ръцете му, нахлузва го през глава, а той посяга към интеркома.

— Дженифър? — чува го Аманда, главата й е завряна в мохера, като костенурка в черупката си. Меките влакна влизат в носа й и го гъделичкат.

Гласът на Дженифър се разнася в антрето.

— Ето те. Почнах да се притеснявам.

— Извинявай. Бях в банята. Качвай се. Апартамент 1012.

— Идвам.

— Идва — имитира я Аманда и подава глава от пуловера. Изплюва няколко вълнени косъмчета. Грабва ботуша си от пода и палтото от гардероба, отваря вратата и излиза в коридора. — Не се притеснявай. Ще гледам да не ме види.

— Къде отиваш?

— О, сигурна съм, че все ще намеря някой, който да иска да спи с мен.

— Аманда...

— Добре съм, Бен. Беше прищявка. Не стана. Не е голяма работа. Честно.

Той кима разбиращо.

— Ще те видя ли утре?

— Точно в два часа. — Аманда се отдалечава, без да каже довиждане. Застава в коридора от другата страна на асансьорите, докато чува единия да спира и вратите му да се отварят. Нечии меки стъпки бързо заглъхват в другата посока. Някъде в далечината се отваря врата.

— Ей, ти — обичлив женски глас.

— Ей, ти — отговаря гласът на Бен.

Гласовете изчезват в апартамента на Бен и Аманда натиска копчето на асансьора. Вратите се отварят почти на мига, тя влиза и се потапя в аромат на лимони.

Аманда скача от сън в девет и половина на следващата сутрин и се чуди: а) кой ден е; б) къде се намира и в) коя е. Отговорите на първите два въпроса за момента са по-лесни. Сряда е и тя е във всекидневната на майка си, където бе прекарала остатъка от нощта, легнала на неудобния диван, втречена в изкуственото цвете на камината, замислена за снощното фиаско с Бен.

— Снощи определено не бях аз — заявява натъртено, изправя се на крака и тръгва със залитане към прозореца. Дръпва прашните бели завеси и засенчва очи от неочаквано яркото слънце.

Вижда пустата улица, която сякаш е замръзнала във времето, като картинка от коледна картичка. Белият сняг в предните дворове на къщите блести като метал. Огромни купчини замръзнала киша са изгребани безразборно от пътя към тротоара и сега стърчат като пияни часовои на неравни разстояния, от което паркирането е почти невъзможно. Няколко коли са изоставени почти по средата на улицата, задниците им предпазливо са изтеглени настрани от тротоара.

— Изглежда студено — мърмори Аманда и обвива ръце около тялото си. Опитва се да не чувства пръстите на Бен, впити в плътта ѝ през нежната вълна.

Какво ѝ беше станало?

— Имам нужда от душ — съобщава на празната къща и поема към стълбите, които не бе успяла да изкачи предната нощ, понеже беше твърде изморена и твърде уплашена, макар че от какво точно, за нея сега е мистерия. Дали не си бе помислила, че куклите могат да я нападнат в леглото ѝ, да ѝ отмъстят, че така безсмислено бе разбила собственото им убежище? Или се бе страхувала да не намери още нещо, скрито на необичайно място? — Сърцето ми например? — изрича подигравателно, подминава спалните и отива направо в банята. — Няма ни най-малка възможност. — Пуска водата и протяга ръка под старомодния душ. Спомня си, че едно време трябваше да мине цяла вечност докато се загрее водата и се усмихва, когато ръката ѝ е залята



от поток студена вода. Изпитва странно удовлетворение, че поне някои неща никога не се променят. Прави гримаса в огледалото над мивката и забелязва, че лилавия цвят на пуловера подчертава сините ѝ очи. После изхлузва пуловера и го хвърля към коридора. Сякаш имитира действията си от предишната нощ.

— О, боже — изпъшква тя и вдига лице към тавана. Отново усеща устните на Бен върху своите, дланите му на гърдите и хълбоците си, пръстите му на ципа на панталона си. — По дяволите — рязко си сваля панталона и застава гола наред банята. Слава богу, че Дженифър се бе появила точно тогава. И без това животът ѝ в момента бе достатъчно объркан. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да го обърка, окончателно като спи с бившия си съпруг.

И все пак, не можеше да си спомни кога за последен път някой мъж ѝ бе отказвал.

Защо ли просто не бе хванала такси и не бе отишла в хотела на конферентен център „Метро“ да изненада Джерод Шугър с още едно среднощно удоволствие?

— Това вече ти се е случвало. Приключи с него — казва Аманда и свива рамене, а тясната баня се изпълва с пара. Пък и след още някоя среднощна изненада Джерод Шугър би могъл да получи сърдечен пристъп. Докато влиза във ваната и дръпва завесата, тя се усмихва при спомена за изумената физиономия на горкия човечец, когато Бен се бе появил неочаквано на вратата посред нощ. — Кое то изравнява резултата — решава тя и пъхва глава под водната струя. Водата вече е гореща и влиза в отворената ѝ уста. — Едно неочаквано среднощно посещение от теб и едно от мен.

Всичко е точно. Окончателно. Приключено. Свършена работа.

Само дето не е. И тя го знае.

Взима шампоана от поставката до ваната и си мие косата. Остава пияната да влезе в очите ѝ, за да има оправдание за напиралите сълзи.

— Това е просто глупаво. Толкова си глупава — повтаря си и яростно си масажира главата. — Не мога да повярвам, че си мечтаеш за мъж, когото изостави още преди години. — Шампоанът се стича от косата по раменете ѝ като копринен шал, после залива гърдите ѝ. Тя усеща пръстите на Бен по зърната си, грабва сапуна и ядосано отмива допира му. — Вече ти се е случвало. Приключи. Забравили?

Аманда се изтрива с фина бяла хавлия и търси сешоар в шкафчето под мивката. Това е завоевателен инстинкт, казва си тя, а не старите чувства. Просто не ѝ се иска да остави някаква друга жена да я победи. Това е всичко.

Намира един древен сешоар, погребан под неотворен плик с топчета памук, поне пет-шест шапки за баня и няколко рула бяла тоалетна хартия.

— Благодаря ти, Господи — шепне тя, после насочва сешоара към главата си и натиска бутона „включено“, сякаш е някакъв спусък. Струя горещ въздух я удря в слепоочието. По лицето тутакси я шибват мокри кичури. Също като снощи пред блока на Бен, мисли си Аманда. — О, не. Няма пак да почвам.

Доизсушава си косата, като нарочно не обръща внимание на нищо друго, освен на бръмченето, после нахлузва новите си морскосини панталони и син пуловер. Дава си сметка, че е редно да допочисти гостната стая, понеже по пода все още се въргаляха разпилени трески от счупената сцена, да не говорим за самите кукли, които цяла нощ бяха лежали с лицата надолу върху леглото и е наложително да бъдат върнати на безопасното си скришно място в гардероба, някой да ги успокои, че всичко е наред.

— По-късно — казва си и се отправя към кухнята.

Приготвя си омлет от три яйца и гризе ябълка, докато рови в чантата си за визитките, които бе открила предната вечер. Разпростира ги върху кухненската маса и разглежда всяка една по ред. Уолтър Тюровски, Милтън Тюрлингтън, Родни Тюрек, Джордж Тюргов. Явно фалшиви визитни картички, удобен реквизит за човек, наричал себе си Тюрк. И така, кой от всичките бе той в действителност? Или пък не е бил никой от тях, а някой съвършено различен? И имаше ли какъвто и да било начин да се разбере? — Мисли — нахоква се тя. — Ти си умно момиче. Това можеш да го разбереш.

Една жена с обло лице, обрамчено от гъста кестенява коса, палаво ѝ намига от другия край на стаята.

— Рейчъл Молинс — произнася Аманда, става от масата и разгръща телефонния указател. — Малайя, Малинос, Малкълм... Молинс, А... Молинс, И... Молинс, Р.

Телефонът се вдига при първото позвъняване, едва ли не сякаш Рейчъл бе очаквала да ѝ се обади.

— Ало?

— Рейчъл, аз съм Аманда Травис.

— Права бях, нали? — незабавно пита Рейчъл.

— Проверих смъртните съобщения за последния месец. Нямаше такова за майката на Джон Молинс.

— А за самия него? Успя ли да разбереш кога е роден?

— Според паспорта му — на четиринайсети юли. Права беше и за това. — Мълчание. — Рейчъл? Там ли си още?

— Тук съм — отговаря с натежал от сълзи глас. — Има ли и друго?

— Оказва се, че според аутопсията мъжът е бил между десет и петнайсет години по-възрастен, отколкото се твърди в паспорта, а също и че е претърпял козметична операция — лифтинг на лицето, а може би и нещо на носа.

— Значи това копеле наистина е убило брат ми.

— Рейчъл, брат ти някога споменавал ли е някой на име Уолтър Тюрковски?

— Уолтър Тюрковски? Не, не бих казала.

— Ами Милтън Тюрлингтън?

— Не.

— Родни Тюрек... Джордж Тюргов?

— Не. Кои са тези хора?

— Помисли — казва й Аманда. — Тюровски, Тюрлингтън, Тюрек, Тюргов...

— Тюрк — прошепва Рейчъл. — Мислиш, че това са му псевдонимите?

— Обикновено престъпниците са мързеливи и без въображение. Проявяват склонност да се придържат към нещо познато.

— Къде намери тези имена?

— Намерих цял куп фалшиви визитки в къщата на майка ми.

— На майка ти ли? — Рейчъл е шокирана — Какво общо има майка ти с това?

Шокът се прехвърля на Аманда.

— Майка ми ли? — За какво говори Рейчъл? — За какво говориш?

— Ти каза, че си намерила куп фалшиви визитки в къщата на майка ти.

— На майка ми? Не. Казах на клиентката ми.

Мълчание.

— О, извинявай. Моя грешка. А сега какво? Обратно към смъртните съобщения?

— Какво? — Аманда усеща, че гласът ѝ трепери. Наистина ли каза „майка ми“? — Защо да ги проверявам пак?

— Помисли — заповядва ѝ Рейчъл, както по-рано бе направила Аманда. — Последният път ти проверява за жена на име Молинс. Но ако нечия майка наистина е умряла, тя би трябвало да се казва Тюрлингтън, Тюргов или както там бяха другите имена.

— Тюрек и Тюровски.

— Тюр-нещо си, така или иначе.

Аманда въздъхва, понеже не може да се каже, че е особено нетърпелива да се върне в библиотеката.

— Искаш ли малко помощ? — пита Рейчъл, правилно схванала въздишката.

— Не — бързо отговаря Аманда. Това е нещо, което тя трябва да свърши сама. Пък и вече каза прекалено много. Възможно ли е дотолкова да се обърка, че да каже „майка ми“, вместо „клиентката ми“? Добре че Рейчъл, подобно на повечето хора, беше склонна да пренебрегне онова, което бе чула със собствените си уши.

— Нали ще ме държиш в течение?

— Разбира се.

— Благодаря. О, и... Аманда? — добавя, когато Аманда тъкмо се кани да прекъсне връзката.

— Да?

— Следващият път, когато видиш майка си, прегърни я здраво от мен, става ли?

След което изчезва.

— Мамка му! — Аманда също затваря. — Мамка му! — Няколко секунди седи, без да помръдне. — Да прегърна здраво майка ми — повтаря невярващо. — Това би било върхът. — В тишината около себе си, тя усеща как ръцете на майка ѝ я обгръщат.

*Не зная дали някога съм ти казвала колко си красива.*

— Уф! Стига с тези глупости. — Грабва отново телефонния указател, намира оградения със синьо дял в средата за държавните учреждения и търси Градския съвет. Трябва да има по-лесен начин от

ровенето в смъртните съобщения, мисли си и прогонва всички нежелани мисли и образи. Със сигурност трябва да има някакъв централен списък. Аманда набира номера, чака и се подготвя да чуе автоматичен запис да я насочва към многобройните възможности, от които би могла да избере.

— Градският съвет. Давия на телефона.

— Давия? Искате да кажете, че сте истинска?

— От плът и кръв — отговаря жената и пред очите на Аманда тутакси се материализира нов нежелан образ — този на Бен. Тя веднага го замества с представата си за Давия, за която решава, че е стройна brunetka с високо чело и големи, но стегнати гърди. — С кого да ви свържа? — пита Давия.

Аманда се колебава. Съзнанието ѝ е толкова запълнено с неканени гости, че ѝ е почти невъзможно да си спомни защо изобщо се бе обадила.

— Ало? Там ли сте още?

— Разполагате ли с някакъв регистър на смъртните случаи? — Въпросът изскача от устата ѝ като куршум от цевта на пистолет.

— Не, боя се, че нямаме такъв — отговаря Давия, сякаш чува този въпрос всеки ден.

— Тогава как мога да разбера, дали някой е починал в този град през последния месец?

— Най-добре е навярно да се проверят съобщенията във вестниците. — Давия казва онова, което Аманда вече предполага. — В библиотеката имат чудесна вестникарска морга.

Аманда едва не се разсмява.

— Ами ако никой не е съобщил във вестниците?

— Ами в такъв случай предполагам, че можете да се обърнете за информация в областната управа, но те изискват да са минали поне седемдесет години от смъртта на човека.

— Седемдесет години? Не, този човек е починал наскоро. Вижте, не мога да разбера защо това е толкова трудно. Смъртта не се ли води на обществен отчет?

— Не, всъщност не.

— Да не е тайна?

— Не, просто не е обществена работа. — Съжалявам, не мога да ви помогна.

— Благодаря ви — вместо довиждане казва Аманда — Библиотеката, ето ме пак. — Обува си ботушите, облича палтото и си мисли дали да не се обади на Бен, но той сега е в съда, пък и какво би могла да му каже всъщност? *Идиот, пропусна си шанса.* — Не, не мисля така — изговаря на глас и потреперва, преди още да е отворила вратата. Навежда глава, за да предпази лицето си от хапещия вятър.

Само че вятърът не хапе. Дори не духа. Не може да се каже, че времето е меко, но все пак температурата е значително по-висока от предишния ден. Добър знак, обзема я надежда, докато върви по алеята. Кани се да завие към „Блуър“, когато вижда старата госпожа Макгивър да се взира в нея от предния прозорец.

— Не й обръщай внимание — прошепва във вдигнатата яка на палтото си. — Не спирай.

Въпреки предупрежденията, които сама си отправя, Аманда установява, че вече се качва по стълбището към входната врата на дома на госпожа Макгивър и звъни. Какво по дяволите правя сега, недоумява тя. Никой не ѝ отваря и Аманда поглежда към прозореца на всекидневната, но не вижда никого. Може да съм я уплашила, казва си. Горката стара жена сигурно ме е видяла да идвам насам и е умряла от страх. И какво ще стане тогава? Дали семейството ѝ, което и бездруго мисли, че тя е живяла достатъчно, ще си даде труда да публикува съобщение във вестника?

Чува се дрънчене на ключове и вратата се отваря. Само една пролука. Оттам надзърта една престаряла глава, обградена от тънък ореол бели коси, които никнат като бурени от сухия розов скалп.

— Аз съм, Аманда. Дъщерята на Гуен Прайс — обяснява на жената. — Излизам за няколко часа и си помислих, дали нямате нужда да ви купя нещо.

— Имам нужда от чифт червени обувки — отговаря жената.

— Какво?

— Този уикенд има забава в „Роял Йорк“ — казва госпожа Макгивър и с развълнувано лице отваря вратата. Облечена е в стар жълт пенъор с петна от кафе и дебели сиво-бели чорапи за гимнастика. — Разбирате ли, това е абитуриентският ми бал и тази година са ангажирали „Роял Йорк“. С такова нетърпение го очаквам...

— Госпожо Макгивър...

— Отначало баща ми не искаше да ме пусне. Той е много строг. Много строг — повтаря тя и поклаща глава, очевидно не забелязвайки студа. — Не харесва Маршал Макгивър. Обаче майка ми мисли, че той е много симпатичен младеж и убеди баща ми да ме пусне. Тя дори ми купи нова рокля. — Поглежда надолу към краката си. Но как да отида на бала без подходящи обувки?

— Боя се, че днес не мога да отида до магазина за обувки, госпожо Макгивър. Може би утре — предлага Аманда и се опитва да си тръгне.

— Къде отиваш тогава? — Тонът на госпожа Макгивър е студен, почти обвинителен.

— В библиотеката.

— Нямам нужда от никакви книги.

— Да, зная. Просто си помислих, че може да искате портокалов сок, мляко или някакъв чай.

Жената се усмихва и разкрива липсата на няколко предни зъба.

— Чай би било чудесно.

Аманда въздъхва облекчено.

— Добре тогава. Ще ви донеса чай.

— Да, чай би било чудесно. „Червена роза“, ако има такъв.

Аманда усеща на върха на езика си изгарянето на снощния чай.

— Ще ви донеса „Червена роза“.

— Не знаех, че в библиотеката продават хранителни стоки — удивлява се госпожа Макгивър.

— Сега трябва да се прибирате вътре. Ще настинете.

— Да, студено е — казва старата жена. — Е, благодаря ти, че се отби. Ти си добро момиче, Паляче.

Вратата се затръшва в лицето на Аманда.

Библиотеката представлява зашеметяваща конструкция от стъкло и червени тухли, разположена на една пресечка северно от „Блуър“. Проектирана от многократно награждавания архитект Реймънд Мориама в края на седемдесетте, тя съдържа почти 4.5 милиона тома, достъпни за повече от един милион посетители годишно. Аманда узна тези факти при предишното си посещение, два дни по-рано и си ги спомня сега, докато влиза през стъклената врата в огромното фоайе. То изглежда и функционира като обществен площад. Тя крачи през атриума, ярко осветен, на пет етажа, покрай бистрия декоративен

басейн, заемащ по-голямата част от пространството. Със задоволство отбелязва, че е обграден от *истински* растения. Отправя се към стълбището за долното ниво. По камъните и бетона успокояващо ромоли вода и се стича в плиткия басейн. От малкия снекбар вляво се носи аромат на кафе, въпреки че един знак още при входа предупреждава, че вътре не се допускат храна и напитки.

Информацията е точно отпред, но Аманда вече знае къде да отиде. Тя върви по бежовия килим покрай двата цилиндрични стъклени асансьора докато стига до извитата стълба, застлана с лилав килим. С удивление установява, че всички компютри на главното ниво, повече от сто, са заети и вече има опашка от хора, чакащи за свободен интернет достъп.

Как е могла да живее в града толкова години и кракът ѝ да не е стъпвал в тази вълшебна сграда? Каква ирония, че бе разбрала повече за родния си град през последните няколко дни, отколкото през всичките двайсет години, през които бе живяла тук. Защо никога не оценяваме нещата, които имаме, докато не ги загубим, чуди се тя, после с отмятане на косата прогонва неприятното клише и се опитва да не вижда лицето на Бен в това на младия мъж, с когото се разминава по стълбите.

Центърът на вестник „Торонто стар“ е разположен под стълбището. Представлява широка, отворена площ, оградена със стъкло и огряна от ярка светлина, независимо, че е в подземие. Пред стъклените врати се извисява абстрактна телена скулптура, представляваща вестници, разпилени във въздуха, пометени от невидим порив на вятъра. Аманда си пробива път навътре, оглежда удобното фоайе отляво, мебелирано с четиринайсет кожени стола в златно и лилаво, наредени пред извитата стена, цялата облепена с вестници от цял свят. Главната зала, артистично застлана с фин африкански килим в златно и лилаво, е разделена на сепарета от огромни стъклени панели с гравирани на тях исторически първи страници. Стъклени поставки лежат като отворени книги върху стоманени плотове, пред които има модерни дървени столове. Поставките са на групи по шест, три от всяка страна, и са достатъчно големи, за да обхващат разтворен вестник. Покрай стъклените стени на главната зала са строени редици компютри, а от другата страна има друга зала за вестници, снети на микрофилми. Аманда не се нуждаеше



от тях. Миналия път тя бе установила, че библиотеката съхранява истински копия от ежедневниците в Торонто за последните три месеца. Разбира се, миналия път тя бе проверявала за смъртно съобщение за някой на име Молинс. А тази сутрин ще търси за Тюрлингън, Тюрек, Тюргов или Тюровски. Имената са били променяни, мисли си тя, докато се приближава към закръглената жена на средна възраст зад централното бюро. За да се предпазят невинни или виновни?

— Здравейте. Аз отново съм тук — казва на жената, чудейки се дали я помни. — Трябва ми месечното течение на „Глоуб“ и „Стар“ до миналата седмица. Отново — добавя с надеждата да долови някакъв слаб знак, че я помнят.

— Можете да ползвате само две седмици наведнъж — казва жената същото като миналия път.

— Разбира се. Извинявайте. Забравих.

Жената, чиято служебна карта на бюрото я идентифицира като Уенди Киърнс, се усмихва безизразно и отива да донесе исканите броеве от рафтовете в дъното. След минута се връща със сноп вестници, грижливо подвързани с найлон. Подава ги през бюрото на Аманда.

— Приятно четене.

— Благодаря. — Аманда притиска снопа под брадичката си и ги отнася до най-близкото свободно място. Пуска ги на дебелия стъклен поставка, колкото може по-внимателно, но явно не толкова леко, колкото би му се искало на мъжа, седнал в съседство. — Извинявайте — прошепва тя, но той вече е заровил нос обратно във вестника си. Буквално. Очевидно твърде късоглед, решава Аманда. Мята палтото си на облегалката на стола, сяда и няколко пъти си поема дълбоко дъх, преди да отвори първия вестник. — Добре, да почваме. — До нея късогледният мъж демонстративно си прочиства гърлото. — Извинете — отново бърза да се извини тя. — Ще се опитам да не преча.

Прехвърля страниците до секцията със съобщения за раждане и смърт на гърба на спортните новини в „Глоуб“, мислейки си, че някой е проявил странно чувство за хумор. Движи поглед по имената. Ависън, Лаура; Данилки, Димитри; Парнас, Силвия; Рамон, Рикардо;

Тори, Катрин; Тирел, Стенли. Никакви Тюрлингтън, Тюргов, Тюрек или Тюровски в тоя куп.

— Разбира се, че не — мърмори под нос. — Наистина ли си помислих, че ще е толкова лесно? — Проверява в „Стар“, открива същите имена и още някои, явно „Стар“ е предпочитаният вестник за скъпи покойници. Аманда преглежда всеки брой поотделно, не намира нищо, после се връща при централното бюро за ежедневниците от следващите две седмици, прехвърля ги отпред назад, от горе на долу. Какво по дяволите, казва си, мога да се понапрегна. Така преглежда цялата периодика, пред уморените ѝ очи преминават всички мъртъвци от последните три месеца. Тагарт, Тимънс, Тулси, Трент, Винтнер, Янг. Най-близкото до това, което търси, е Маргарет Тюл, починала на втори декември, след храбра битка с рака, на възраст петдесет и една години.

Не е жената, която търси.

— Някакъв напредък? — пита Уенди Киърнс, когато Аманда оставя последните вестници на бюрото ѝ.

— Беше изстрел отдалече — свива рамене Аманда. — Имате ли копие от жълтите страници?

Уенди Киърнс се пресята за телефонния указател на ниско рафтче зад бюрото.

— Може ли да го отнеса там? — Аманда сочи към залата със столовете.

Жената кима и ѝ подава тежката книга. Аманда го отнася до един стол в дъното на съседната зала под две изрезки от вестници в рамки. Отваря указателя и се засмива, защото е попаднала на страница, озаглавена „Адвокати“.

— Не ми трябва никой от тези противни хора — прошепва тя и хвърля поглед към другите четирима човека в помещението. Но те или са погълнати от вестниците си, или дремят. Не е лоша идея, мисли си тя и сънят тегне на уморените ѝ очи. — По-късно — казва си и прелиства „Домашни прислужници“, „Уплътнители“, „Природолечители“, „Оборудване за офиса“. — Охо, пропуснах го. — Връща се няколко страници назад. „Гайки и болтове“, „Диетолози“, „Съветници по храненето“, „Старчески домове“. — Да се залавяме — казва тя и вади мобилния си телефон от чантата. Набира първия от две редици номера, чудейки се какво, по дяволите, се кани да каже.

— „Комплексни грижи Бейвю“ — тутакси отговаря някаква жена.

— Извинете, с кого трябва да разговарям за евентуален ваш бивш наемател? — пробва Аманда.

— Съжалявам. Не съм сигурна, че ви разбирам. — Гласът на жената, с тежък източноевропейски акцент, става предпазлив.

— Опитвам се да узная нещо за една жена, която може би до съвсем скоро е била отседнала при вас.

— Как се казва?

— Или Тюрлингтън, или Тюргов, или Тюрек, или Тюровски. Нещо, което, започва с Тюр. Ало? — казва, понеже не следва никакъв отговор.

— Това някаква шега ли е?

— Не. Повярвайте ми. Не се шегувам.

— С кого говоря, моля?

— Вижте. Зная, че това е доста странна молба, но наистина е важно. Просто да ми кажете, дали при вас е живяла жена, която е починала около последния месец, чиято фамилия е или Тюрлингтън, или Тюргов, или...

Линията прекъсва.

— Това се очертава да е забавно. — Аманда си поема дълбоко дъх и набира следващия номер от списъка.

После по-следващия, и по-следващия, и по-следващия.

— Казвала се е Роуз Тюрек и е починала от сърдечна недостатъчност на деветдесет и две години на трийсет и първи януари — заявява Аманда, когато влиза в офиса на Бен на дваайсет и четвъртия етаж в „Роял Банк Тауър“ точно в два часа същия следобед. Тонът ѝ е бодър, дори весел, за което се бе подготвяла още откакто напусна библиотеката. Този тон казва: Нищо съществено не се случи снощи — нито съм наранена, нито обидена. Обикновена работа.

Зад бюрото си Бен скача на крака, при което събаря на пода папката, над която работи.

— За какво говориш?

— Роуз Тюрек, майка на Родни Тюрек, известен също като Тюрк. Мога ли да помоля секретарката ти за чаша кафе, преди да се отправим към майка ми?

Бен има вид, сякаш току-що го е блъснал камион.

— Сенди — провиква се през отворената врата. — Би ли донесла чаша кафе на госпожа Травис, ако обичаш. Със сметана и захар.

— Готово — провиква се в отговор Сенди.

— Би ли ми обяснила какво става? — Бен посочва малкия зелен полукръгъл стол пред бюрото си от черешово дърво и дъб.

Аманда се отпуска на стола, отмята коса и се втренчва право в очите на Бен. Над това също бе порботила след напускането на библиотеката. Откритият поглед, който трябваше да информира първия ѝ бивш съпруг, че за нея той е от малко или никакво значение, че онова, което прави със своя живот в действителност не я засяга и че случилото се помежду им предишната нощ, или по-скоро — което едва не се бе случило, което би трябвало да се случи, вече е забравено.

— Тази сутрин отново бях в библиотеката — започва тя.

— Добре ли си? — неочаквано я прекъсва той.

Раменете на Аманда се стягат. Възможно ли е да не е доловил професионалната интонация в гласа ѝ, безразличието върху лицето ѝ?

— Разбира се, че съм добре. Защо да не съм?

— Снощи...

— ... приключи. Случаят е закрит. Продължавайте, адвокат. — Тя се усмихва. Усмивката ѝ казва: Я се стегни. Вземаш нещата прекалено навътре. Винаги си го правил.

Отговорът на Бен е слаба усмивка, която бързо изчезва.

— Добре, значи си отишла в библиотеката — повтаря той, сяда и я чака да продължи.

Аманда се обляга назад на стола си и кръстосва крак върху крак.

— Върнах се там, понеже си помислих, че в смъртните съобщения може да открия някое за Тюрлингтън, Тюргов, Тюрек или Тюровски.

— И си намерила Роуз Тюрек?

— Намерих грънци — бързо възразява Аманда — Изгубих си повече от час да преглеждам всеки проклет вестник от Торонто за последните три месеца и представи си не намерих нито един Тюрлингтън, Тюргов, Тюрек или Тюровски, да ги вземат дяволите. — Едва не се разсмява. От толкова време скандираше тези имена, че бяха почнали да ѝ звучат като някоя рок група.

Секретарката на Бен се появява на вратата. Младата миньонка в кафява кожена минипола пресича тясното помещение и поднася на Аманда чаша димящо кафе.

— Надявам се, че не е прекалено сладко.

— Сигурна съм, че е идеално. Благодаря. — Аманда отпива голяма глътка и няколко хиляди зрънца захар тутакси полепват по езика ѝ като стърготини. Тя притваря очи отчасти от умора, отчасти понеже се бои, че ако продължи още малко да гледа Бен право в красивото му лице, накрая ще вземе да се хвърли в обятията му през бюрото, с което напълно ще опровергае досегашните си лъжи и ще постави и двамата им в глупаво положение. Дяволите да го вземат все пак. Трябва ли да изглежда толкова красив в раирания си костюм, както и в джинсите? — Колко ти е тарифата впрочем? — пита тя.

— Какво?

— Тарифата ти на час. Колко е?

— Двеста долара. Защо?

Тя свива рамене и отваря очи.

— Просто се чудех. — Дори печеля повече от него, мисли си и отново отпива от болезнено сладкото кафе, като се старае да не

потръпва.

— Е, явно си открила нещо — казва Бен и я подканя да продължи.

— Не и в смъртните съобщения, там не.

— Ще ми кажеш ли или трябва да те моля?

— Би било чудесно да ме помолиш.

Той се смее.

— Добре тогава, умолявам те.

Този път усмивката на Аманда е искрена. Отново успява да пропускат леда, да постигнат хармония, почти напук на самите себе си.

— Ами добре, като не изкарах никакъв късмет с вестниците, импулсивно ми хрумна да пробвам със старческите домове. Хейли Молинс каза, че съпругът ѝ е дошъл тук, за да уреди имота на майка си. Затова предположих, че майка му трябва да е била доста възрастна и навярно е живяла сама, след като никой не си е дал труда да публикува съобщение за смъртта ѝ във вестниците. Помислих си, че има вероятност да е живяла в старчески дом или подобно обслужващо заведение. Така или иначе, стори ми се, че си струва да опитам и почнах да звъня насам-натам. Започнах от буквата „А“. А не, всъщност започнах с „Комплексни грижи“, заради голямата им реклама, но после се върнах на „А“ и карах така, докато стигнах до „К“. „Кенсингтън Гардънс“, за да сме по-точни. Слава богу, не се наложи да звъня на хилядите домове за отдих, които следваха в списъка. Както и да е, познай какво? От „Кенсингтън Гардънс“ ми казаха, че жена на име Роуз Тюрек е живяла при тях през последните две години и видиш ли, тя имала син на име Родни, който живеел в Англия и на когото е трябвало да се обадят, когато почине. Родни Тюрек, известен също като Тюрк, също и като...

— Джон Молинс — произнася Бен и блясъкът в очите му издайнически опровергава спокойния му глас.

— Определено така изглежда.

Бен се изправя, заобикаля бюрото, взема чашата от ръцете на Аманда и я оставя на бюрото на секретарката, когато минават покрай него.

— Да кажем, че отиваме да поговорим с майка ти.

Половин час по-късно те спират на паркинга на изправителния център „Метро Уест“.

— Внимавай — предупреждава Бен, когато Аманда отваря вратата и това са първите думи, произнесени от някой от тях, откакто седнаха в колата и закопчаха коланите си. — Хлъзгаво е — напомня ѝ, а тя му отговаря с демонстративна прозявка, целяща да му внуши, че още не се е разсънила от дрямката, която имитираше по пътя.

Така е по-лесно, бе решила. Спестява и на двамата усилията да водят непринуден разговор или по-лошото — да анализират злощастните събития от предишната нощ. Така че просто затвори очи и се престори, че спи, като дори стигна дотам да се прави, че хърка леко, старайки се в същото време да не си представя какво се е случило предишната нощ в апартамента на Бен, след като си бе тръгнала.

Сега също се преструва, че не забелязва предложената ѝ за подкрепа ръка, докато вървят през паркинга. Показват документите си на дежурния офицер, който демонстративно и важно преглежда шофьорските им книжки, преди да им позволи да се разпишат, после продължават познатата процедура с металните детектори и претърсването на чанти и куфарчета, докато накрая ги пускат в дългия задушен коридор към тясната стая без прозорци, която се ползва за свиждания между затворниците и техните адвокати.

— Добре ли си? — пита Бен отново.

Защо все ме пита това, кисело си мисли Аманда. Изглеждам ли, сякаш не съм добре? Да не би егото му да го кара да си представя, че в негово присъствие се превръщам в треперещо желе?

— Добре съм. — Съблича си палтото, мята го върху облегалката на един от столовете и почва да крачи напред-назад по бетонния под. Какво му става все пак? — Защо?

— Какво защо?

— Защо все ме питаш дали съм добре?

Изглежда, че въпросът го заварва неподготвен.

— Няма причина.

— Няма причина?

Той поклаща глава.

— Опитай се да не се заяждаш — казва ѝ.

— Мислиш, че се заяждам ли?

— Нямам предвид с мен.

— А какво имаш предвид?

— Искам да кажа, когато се видиш с майка ти.  
— Нямам намерение да се заяждам с майка ми.  
— Добре.  
— Защо ти хрумна това?  
— Аманда...  
— Настоявам, Бен. Какво те кара да си мислиш, че ще се заяждам?  
— Не си мисля непременно това.  
— Тогава защо го каза?  
— Защото долавям леко напрежение — признава след малко той.  
— Долавяш напрежение?  
— Може и да греша.  
— Мислиш ли?  
— Добре тогава. Греша. Извинявам се. Моя грешка.  
— Какво ти става все пак?  
— Предполагам, че просто влизам в ролята си на адвокат.  
— Влизаш в ролята си на задник.  
Бен трепва, сякаш са го зашлевили.  
— Добре. Смяташ ли, че бихме могли малко да поуспокоим топката?  
— Какво да поуспокоим?  
— Каквото и да е това, което правим по дяволите.  
— Ти го започна.  
— Чудесно, в такъв случай аз го приключвам.  
— Чудесно.  
— Добре.  
— Добре.  
Те се взират един в друг от двата противоположни края на стаята.  
— Какво стана току-що? — пита Бен.  
Аманда си поема дълбоко дъх и бавно го изпуска.  
— Мисля, че проведохме първия си скандал.  
— За какво?  
— Нямам представа. — И двамата се засмиват, но смехът им е приглушен, натоварен със смущение. — Мислиш ли, че можем да се целунем и сдобрим?  
Той се усмихва.



— Ще ти струва един долар.

— Един долар? Това е твърде евтино. Ти струваш повече като адвокат, отколкото като любовник?

— Като адвокат съм по-голям тарикат.

Смехът на Аманда този път е искрен и сърдечен.

— Съжалявам за одева. Беше изцяло по моя вина.

— Не. Не трябваше да казвам това, което казах.

— Беше добър съвет.

— Беше провокация.

Тя кима.

— Добре. Значи ти ме провокираше, а аз се заяждах.

— Добър екип сме.

Да, така е, мисли си Аманда и отвърща поглед.

Чуват се стъпки. Вратата на тясното помещение се отваря. Гуен Прайс влиза вътре.

— Здравейте, Бен, Аманда. — Устните ѝ се извиват въпросително. — На какво дължа това неочаквано внимание? — Надзирателката затваря вратата, а Гуен изопва рамене в ужасния си зелен анцуг и се приближава до масата в средата на стаята. Бен незабавно измъква един стол за нея, тя сяда, скръства ръце пред себе си и предпазливо ги поглежда, в очакване на отговор.

— Имаме да ти зададем няколко въпроса — започва Бен.

— Стреляйте — казва Гуен и се засмива. — Съжалявам. Доста неуместен израз.

— Мислиш ли, че това е смешно? — пита Аманда.

— Аманда... — предупреждава я Бен.

— Какво искате да ме питате?

Аманда изважда няколко от фалшивите визитки от чантата си и ги шляпва на масата пред майка си.

Гуен бегло ги поглежда и отново вдига поглед.

— Какво е това?

— Изглеждат като купчина фалшиви визитни картички — отговаря ѝ Аманда, отпуска се на един стол срещу майка си и се опитва да долови и най-слабия знак за пропукване на стоманената ѝ фасада.

— Трябва ли да значат нещо?

— Ти ми кажи.

— Не зная какво искаш да ти кажа.

— Уолтър Тюровски, Джордж Тюргов, Милтън Тюрлингтън — бавно произнася Аманда. — Тези имена говорят ли ти нещо?

— Не. Нищо.

Аманда пуска и последната визитка на масата.

— Ами тази?

Гуен Прайс пребледнява, въпреки че и мускулче не трепва на лицето ѝ.

— Родни Тюрек — внимателно изговаря Аманда. — Просветва ли ти нещо?

— Не.

— Не ти вярвам.

— Не ме интересува.

— Каж ми кой е той, майко.

— Не зная кой е.

— Не знаеш, друг път.

— Аманда... — отново предупреждава Бен.

— Родни Тюрек, известен също като Джон Молинс. Сега просветва ли ти нещо?

— Аз не застрелях ли някой си Джон Молинс?

— Джон Молинс, известен също като Родни Тюрек, известен също като Тюрк — настоява Аманда, без да обръща внимание на сарказма на майка си. — Син на Роуз Тюрек.

— Копеле — ругае получуто Гуен.

Аманда поглежда Бен, без да мърда глава.

— Кой е той, майко?

— Откъде взе тези визитки?

— Намерих ги в къщата.

— В моята къща?

— Да. И аз някога живях в нея. Макар, че ти сигурно не си спомняш.

— Аманда... — отново се обажда Бен.

— Нямах работа да се ровиш в нещата ми.

— А ти нямах работа да стреляш по хората!

Гуен Прайс се изправя с мъка.

— Този разговор приключи.

— Тя е мъртва, нали знаеш.

— Какво? Кой?

— Роуз Тюрек. Починала е преди няколко седмици. Сърдечна недостатъчност. На деветдесет и две години.

Гуен смила тази последна информация, но не казва нищо.

— Това е причината, поради която синът ѝ се е върнал тук. Да уреди имуществото ѝ.

— Не виждам какво общо има това с мен — продължава да упорства Гуен.

— Ти си убила човека, майко.

— Така е. Най-накрая нещо, по което да сме на едно мнение. Сега мога ли да си вървя?

Аманда демонстративно бърка отново в чантата си.

— Не и докато не ни кажеш как си се сдобила с това. — Тя слага на масата снимката на Родни Тюрек и дъщеря му.

Когато взима снимката във вече треперещите си ръце, очите на Гуен се напълват със сълзи. Чудно, но тя не прави опит да ги изтрие.

— Къде я намери?

— Какво значение има?

— Трябва да престанеш — предупреждава я майка ѝ.

— Кое?

— Да спреш да се ровиш, където не ти е работа.

— А ти трябва да станеш по-откровена с нас, иначе не можем да ти помогнем.

— Не искам да ми помагате — крещи Гуен. — Не можете ли да го разберете? Искам да си отидете и да ме оставите на мира.

— Разбира се, че така искаш — крещи ѝ в отговор Аманда и нейните очи се напълват със сълзи. — Винаги си искала това от мен.

— Не. — Майка ѝ яростно върти глава. — Не, това не е вярно.

— Разбира се, че е вярно. И повярвай ми, веднага, щом почнеш да отговаряш честно, аз се качвам на първия самолет и се махам от тук. Няма да се наложи никога да ме видиш повече.

— Мислиш ли, че това е, което искам?

— Не зная какво искаш.

— Моля те — сега майка ѝ плаче. — Зная, че мислиш, че ми помагаш и го оценявам, наистина...

— Не ми трябва твоята оценка.

— ... но само влошаваш нещата.

— Как могат нещата да се влошат повече от това?

— Могат.

Аманда си подръпва косата в безпомощна ярост, отмята глава назад и вирва брадичка.

— Добре, майко. Ето какво знаем. Знаем, че мъжът, когото си застреляла в действителност не е Джон Молинс. Знаем, че истинският Джон Молинс е изчезнал преди двайсет и пет години, след като се е сприятелил с човек, представил се като Тюрк. Знаем, че истинското име на Тюрк е Родни Тюрек и че навярно той е убил Джон Молинс и си е присвоил неговата самоличност. От доклада на аутопсията знаем, че си е правил пластични операции, вероятно за да впечатли младата си съпруга, но по-вероятно, за да изглежда по-млад, понеже паспортът на Джон Молинс го представя като четирийсет и седем годишен. Това знаем. — Преди да продължи, тя си поема дъх. — А не знаем как ти се вписваш в тази каша.

— Може би не се вписвам. Може би няма значение дали той е Джон Молинс, Родни Тюрек или Джордж Буш. Фактът е, че, който и да е бил, той ми беше непознат.

— Фактът е, че си държала тази негова снимка в дома си. Кое по някакъв начин запраща версията ти за абсолютния непознат направо в ада.

— Точно където той заслужава да бъде — заявява Гуен, изтрива си сълзите и се втренчва в стената отсреща.

Мълчание.

— Принавате ли, че го познавате? — тихо пита Бен.

— Нищо не признавам, освен, че го убих.

— Какво ще кажеш за лекарствата, които си вземала? — пита Аманда.

— Лекарства ли?

— В аптечката ти намерих шишенца от антидепресанти.

— От години не съм взимала никое от тези лекарства.

— А защо изобщо си ги вземала?

— Това не е твоя работа.

— О, за бога...

— Госпожо Прайс — спокойно я прекъсва Бен. — Знаете, че всичко, което ни кажете тук, е поверително.

— Това е твърде успокояващо. Но ви казах всичко, което възнамерявах.

— Чудесно; — Аманда разперва ръце в жест, който изразява едновременно предизвикателство и поражение. — Ако ти не искаш да говориш с нас, може би Хейли Молинс ще може да хвърли малко светлина върху въпроса кой в действителност е бил нейният съпруг. — Грабва си палтото и се отправя към вратата. — Хайде, Бен. Достатъчно време си изгубихме.

— Не — виква майка ѝ в мига, в който Аманда посяга към вратата. — Почакай.

Аманда затаява дъх, неспособна нито да продължи, нито да се обърне.

— Няма нужда да намесвате госпожа Молинс. Съмнявам се тя да знае нещо за извънредните занимания на съпруга си.

Аманда бавно се обръща с лице към майка си.

— А ти знаеш ли?

— Би трябвало — отговаря майка ѝ. — Повече от десет години бях омъжена за този човек.

Аманда бавно се връща и се сгромолясва на стола си. Тя не знае какво е очаквала да чуе, но каквото и да е било, то не е това.

— Какво каза току-що?

Гуен Прайс тъжно се усмихва и се отпуска на другия стол.

— Предполагам, че току-що ви дадох мотив за убийството.

Аманда поглежда към Бен, който изглежда също толкова потресен, колкото и тя.

— Мисля, че е по-добре да обясниш — казва Аманда и неохотно вдига поглед към майка си.

— Да, предполагам, че трябва — съгласява се майка ѝ, но не започва.

— Били сте омъжена за Джон Молинс? — внимателно пита Бен, сякаш подканя неохотен свидетел.

— Джон Молинс, Уолтър Тюрковски, Милтън Тюрлинпън, Джордж Тюргов, Родни Тюрек — апатично изрежда Гуен Прайс. — Истинското му име беше Родни Тюрек. Поне аз така мисля.

— Значи си знаела за различните му имена? — Отново пита Бен. Аманда му кима с благодарност. Собственият ѝ глас е заседнал в гърлото като несдъвкано месо.

— Не, когато се омъжих за него, не знаех.

— И кога беше това? — пита Аманда. Въпросът е изречен с усилие и покашляне. Гласът ѝ е дрезгав и болезнен.

— Отдавна.

— Колко отдавна?

— Бях на деветнайсет, когато се омъжих за него. — Тя се усмихва на Аманда. Усмивката ѝ казва: На същата възраст, на която и ти се омъжи за Бен.

Аманда потръпва и поглежда настрани.

— Предполагам, че е трябвало да внимавам повече — говори Гуен. — Но какво мога да кажа? Той беше много чаровен, обаятелен мъж, каквито обикновено са мошениците. Те инстинктивно разбират кои копчета да натиснат, какви думи да изрекат. Струваше ми се безкрайно привлекателен. И на всички останали също. Дори и майка ми мислеше, че е чудесен. Докато не отмъкна с измама всичките спестявания на баща ми, разбира се.

Аманда се е съсредоточила върху устата на майка си, докато тя говори, вира се във фините бръчици, които тръгват от издадената ѝ горна устна като поредица от кавички. Забелязва по-дълбоките бръчки, които дърпат ъгълчетата на устата ѝ и придават на бледата ѝ кожа вид на изсъхнала пръст, пропукана от неумолимото жестоко слънце. Ситни руси косъмчета, като прасковен мъх, покриват долната страна на брадичката ѝ, от възрастта кожата ѝ е станала мека и прозрачна. За първи път на Гуен Прайс ѝ личат всичките почти шейсет и две години. И все пак, още личат следи от красивата млада жена, която някога е била, особено в суровата сила на светлосините ѝ очи. Аманда усеща проникателния поглед на тези очи, дори докато вниманието ѝ е приковано в устата на майка ѝ.

— Не си спомням родителите ти — казва Аманда, мъчейки се да си спомни лицата им от далечното си минало.

— Не, не би могла. Те починаха преди да се родиш.

— Род Тюрек как е отмъкнал с измама спестяванията на баща ви? — пита Бен, заобикаляйки спомените на Аманда.

— По същия начин, по който мамеше всички, фалшиви фирми, фалшиви инвестиционни планове. Убеди баща ми да вложи парите си в нов бизнес с водоустойчиви системи, който уж започвал, кълнеше се, че възвръщаемостта на инвестицията щяла да покрие и надхвърли медицинските сметки на майка ми. По онова време майка ми бе подложена на химиотерапия, така че навярно баща ми не е бил толкова предпазлив и внимателен, колкото би бил иначе.

— Колко изгуби?

— Почти всичко. Повече от сто хиляди долара.

— Същата сума, която е в твоя сейф — констатира Аманда и си представя стегнатите пачки от по сто доларови банкноти.

— Това в голяма степен заби последния пирон в ковчег, поне що се отнася до нашия брак — продължава Гуен Прайс, без да обръща внимание на думите на Аманда, скръства ръце на гърдите си и шевно дъвче долната си устна. — Той ме мамеше от години, естествено. Ставаше все по-нагъл. По-късно научих, че винаги е имал поне по още две жени, че явно е изпитвал някакво перверзно задоволство да ги води на местата, където сме били заедно. Имаше дори афера с една изключително емоционално нестабилна млада жена, която живееше в нашия блок. Тъкмо нейните истерични телефонни обаждания посред

нощ най-накрая ме убедиха да си събера багажа. Тогава майка ми вече беше починала, а няколко месеца по-късно и баща ми. Един следобед той просто се срина на улицата и умря, преди да дойде линейката.

— Значи сте изгубили и съпруга, и двамата си родители в сравнително кратък период. Това е доста много — съчувствено произнася Бен. — Нищо чудно, че сте изпаднала в депресия.

— Преодолях я.

— Но обвиняваш Родни Тюрек за смъртта на баща си — по-скоро заявява, отколкото пита Аманда. — Защо просто не го прокле, както направи със стария господин Уолш?

— Проклела съм господин Уолш? — пита с усмивка майка ѝ. — Не си спомням такова нещо.

Естествено, едно от основните събития в детството ми и тя не си го спомня, мисли си Аманда.

Логично.

— А парите в сейфа ти? — чува се, че пита.

— Какво за тях?

— Откъде ги взе?

— Предпочитам да мисля за тях, като за моето споразумение за развод. Така да се каже.

— И как по-точно трябва да се каже? — настоява Аманда.

— Род Тюрек беше мошеник — проговаря майка ѝ след дълга пауза, през която свива устни, попипва си косата и се помещава няколко пъти. — Той открадна тези пари от баща ми и аз просто си ги върнах.

— Как така си ги върна?

Отново свиване на устни и попипване на косата.

— Род постоянно кроеше някакви машинации. Настояваше да му плащат в брой и ние плащахме за всичко по същия начин. Ако изобщо плащахме за нещо. По петите ни непрекъснато тичаха разни агенции за длъжници. Род все ме уверяваше, че има някаква грешка, че не бива да се безпокоя, той ще се погрижи за всичко. И го правеше. Проблемите възникваха неочаквано и изчезваха неочаквано. Никога не сме имали банкови сметки като обикновените хора. Всяка седмица той ми отпускате някаква сума. Беше много щедър, а аз много глупава. Какво да кажа? Такива бяха времената.

— Продължете — подканя я Бен, докато Аманда раздражено превърта очи.



— Род криеше пари навсякъде из града. Ясно е, че никога не се задържахме задълго на едно място, заради кредиторите и другите противни типове, които от време на време се появяваха на прага ни. Род, разбира се, имаше страшно правдоподобни обяснения за всичко. Казваше, че бил неспокойна натура. Не можел да стои дълго време на едно място. Какво ми ставало? Нямала ли съм приключенски дух? Не ми ли харесвало да се срещам с нови хора, да печеля нови приятели? Само дето всеки път, когато си намирахме нови приятели, той извърташе някой от своите налудничави номера и се налагаше да се местим. Естествено, той отричаше някога нещо да е било по негова вина. Никога не правеше нищо лошо; никога никого не мамеше. Ако нямахме приятели, това беше, понеже всички те завиждат на успеха му. Само от време на време успявах да си създам приятели и се научих да си ги пазя за себе си.

— Парите, майко — казва Аманда, за да я върне в релси, без желание да ѝ съчувства.

— Да. Ами, ще стигна и до тях — неохотно продължава Гуен Прайс. — Дадох си сметка, че е само въпрос на време, докато бракът ми се разпадне и е най-добре да взема мерки да се предпазя. Така че си открих собствена банкова сметка и почнах малко по малко да заделям пари. Не много, разбира се. Нищо, което да направи Род подозрителен. Само по няколкостотин долара от време на време. Накрая бях спестила пет хиляди долара и се бях сприятелила с една от касиерките в банката, жена, която имаше проблеми със собствения си брак. Тя ми каза, че Род държи сейф в тази банка. И така една нощ, когато той отсъстваше от града, предполагаше се по бизнес, аз се поразтърсих и намерих кутия от цигари, в която си криеше най-различни ключове от сейфове. Беше зад чекмеджето с пуловерите му, всички ключове прилежно надписани и аз просто взех този, който ми трябваше. Приятелката ми ме вкара в трезора. После си излязох с парите.

— Казваш, че си откраднала сто хиляди долара от бившия си съпруг? — пита Аманда и усеща, че почва да ѝ се върти свят.

— Това бяха парите на баща ми — без съжаление отговаря Гуен.

Аманда почти се бои да задава други въпроси, понеже я е страх от отговорите на майка ѝ.

— И после какво? — пита вместо нея Бен.

— После си открих собствен сейф в друга банка, сложих парите там и върнах оригиналния ключ в цигарената кутия на Род. Никога повече дори не погледнах парите. Това не беше целта.

— Кажи ми отново — обажда се Аманда — Каква точно беше целта?

— Целта беше да си върна част от онова, което ми принадлежеше — отговаря майка ѝ.

— И как се отнесе към това Родни Тюрек?

Майка ѝ махва пренебрежително с ръка пред лицето си.

— Когато разбра, че парите липсват, беше вече твърде късно. Вече бяхме разведени, приятелката ми от банката се бе преместила в Чикаго, а той нямаше как просто да отиде в полицията, нали така?

— Не ти ли поиска сметка?

— Разбира се, че ми поиска. Но аз твърдях, че съм невинна. Казах му, че нямам представа за какво говори. Какъв сейф? Какви пари? Имам ли вид, че живея на широка нога? Работех като секретарка и едва свързвах двата края. Но това нямаше значение. Той каза, че знаел, че аз съм взела парите и че по един или друг начин ще си платя за това.

— Заплашил те е?

Гуен поглежда към вратата и не казва нищо.

— Затова ли го застреля, майко? — пита Аманда. — Защото си се страхувала за живота си?

— Застрелях го, защото беше гаден кучи син и заслужаваше да умре, заради нещастията, които причини на всички.

— Не — твърдо заявява Аманда. Адвокатът в нея взема връх. — Чуй ме. Застреляла си го, защото последният път, когато си го видяла, той е застрашил живота ти и когато си го видяла във фойето на хотел „Четири сезона“, си била убедена, че се е върнал да изпълни заплахите си. — Опитва се да не изглежда прекалено самодоволна. — Това звучи доста убедително като аргумент за самозащита, нали така, Бен? — поглежда го за подкрепа.

— Всичко се случи много отдавна — казва майка ѝ, преди Бен да е формулирал отговора си. — Не мисля, че някое жури ще се остави да го убедят...

— Остави Бен да има грижата за убеждаването на журито — прекъсва я Аманда.

— Никой няма да повярва...

— На кое? Че си била омъжена за човек, толкова безскрупулен, че е обрал собствения си тъст, без да му мигне окото? Че кражбата на спестяванията на баща ти пряко е предизвикала преждевременната му смърт? Че години наред си била на антидепресанти в резултат на емоционалния тормоз от страна на Родни Тюрек както по време на брака ви, така и след това? Че те е заплашвал? Че през целия си живот после си се озъртала през рамо от страх да не се върне и да изпълни заканите си? Защо да не повярва журито, че щом отново си го видяла, си се паникьосала? Че си го застреляла с пистолета, който си държала през всичките тези години, за да се защитиш? Не ми казвай, че няма да повярват — с внезапна бодрост завършва Аманда — Ще повярват и още как.

— А ти? — пита майка й.

Аманда се обляга назад, бодростта й бързо се стопява.

— Защо не? Логично е.

— Не те питам това.

— Няма значение дали вярвам или не — заявява Аманда. — Има значение само дали ще убедим журито да повярва.

Майка й клати глава.

— Не.

— Как така не?

— Искам да кажа, че аз няма да подкрепя това.

— Как така няма да го подкрепиш?

— Не е напълно вярно.

— А кое, по дяволите, е? — сопва се Аманда.

— Аманда... — намесва се Бен.

— Дай да си говорим направо: за теб няма проблем да откраднеш или да убиеш, но се отвърщаваш, ако не се казва истината. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Вижте, вече имаме нещо, което можем да предложим на прокурора — спокойно започва Бен. — Има достатъчно смекчаващи обстоятелства, за да ги накараме да си помислят два пъти, преди да се решат на процес. Поне може да проявят желание да говорим за споразумение.

— Ще трябва ли да им разкажеш нещата, които ви казах сега?

— Да, разбира се.

— Нещата, които се зарече, че са поверителни.

— Те трябва да знаят фактите, майко.

— Не.

— Не ли?

— Що се отнася до полицията, аз съм някаква луда, която е застреляла непознат в хотелско фоайе. Това чудесно ме устройва. — Майка ѝ поглежда към вратата, сякаш се чуди дали да не повика надзирателката.

— Е, поне наполовина полицията е права — казва Аманда. — Ти си доста луда.

— Аманда...

— Ако обичаш, би ли налял малко мозък на тази лунатичка? — Аманда скача от стола си и започва да крачи нервно.

— Госпожо Прайс — подхваща Бен и сяда на мястото, освободено от Аманда. — Имате ли нещо против да ни кажете защо така упорито не ни давате да изградим каквато и да било защита?

Гуен се усмихва сладко на бившия си зет.

— Защото съм виновна — казва тя. — Застрелях човек. Не поради никакви смекчаващи обстоятелства. Не защото съм злоупотребявала с антидепресанти. Не защото съм се бояла за живота си. А понеже исках да го застрелям. Защото той беше лош човек, който заслужаваше да умре. Толкова е просто.

— Нищо просто няма в това — казва Аманда.

— Само защото ти упорито усложняваш всичко.

— Аз ли усложнявам всичко?

— Зная, че ми мислиш доброто, миличка...

— Миличка?

— Аманда...

— Ти не знаеш нищо за мен.

— Това навярно е така — признава майка ѝ и успява да вложи искрено разкаяние. — Но зная, че хладнокръвно застрелях човек и трябва да отида в затвора. Не можем ли да оставим нещата така?

— Има нещо, което не ни казваш. — Аманда се спуска към майка си като орел, който напада своята плячка.

— Казах ви всичко.

— Колко време след развода срещна баща ми? — опитва нова тактика Аманда.

— Около година. Защо? Какво значение има?

— Разкажи ми за това.

— За кое?

— За баща ми. — Аманда се обляга на стената с надеждата тя да я задържи изправена и да не се свлече на пода.

— Не съм сигурна, че разбирам накъде биеш.

— Моля те! — Аманда не е в състояние да каже нищо повече.

Майка ѝ въздъхва и неохотно се съгласява. Устните ѝ трепват в усмивка.

— Баща ти беше чудесен човек. Аз много го обичах.

— Той знаеше ли, че си била омъжена по-рано?

— Разбира се. Никога не бих скрила това от него.

— Знаеше ли за парите?

— Не.

— Значи не е знаел за заплахите на Род Тюрек?

— Знаеше, че се страхувам от Род.

— И къде бях аз по време на всичко това?

— Ти ли? Ти беше бебе. На не повече от две години.

— Тогава ли почна да взимаш антидепресанти?

Майка ѝ отново отклонява поглед и не казва нищо.

— Майко?

— Не помня.

— Защо беше толкова депресирана, майко?

— Не помня.

— Тогава да ти кажа какво помня аз. — Аманда отново сменя посоката на разговора. — Помня смях. — Тя спира, изчаква споменът да изплува напълно, за да се схване съдържащата се в него ирония. — Това е първият ми спомен. Аз наистина се смея. Удивително, нали? Ние играем и ти размахваш някаква кукла, нахлузена на ръката ти пред лицето ми, потупваш ме по носа. И се смеем. — Аманда млъква. За миг се зачудва дали този спомен е истински или си го е въобразила. — Спомням си как един друг път ми държеше ръцете над главата и ме караше да танцувам, наричаше ме твоето малко паляче. „Кое е малкото ми паляче?“ — така ме закачаше, а аз се смеех и отговарях: „Аз съм. Аз съм“. И бяхме щастливи. Зная, че бяхме щастливи. После изведнъж всичко се промени. И единствените спомени, които имам след това, са за хора, които плачат. Защо така, майко?

- Не зная.
- Не знаеш, друг път!
- Аманда... — предупреждава я Бен.
- Какво се случи, майко?
- Какво да ти кажа? — пита Гуен Прайс. — Смехът престана.
- Защо престана?
- Има ли значение сега?
- *Защо престана?*

Майка ѝ въздъхва, поглежда към Бен за помощ, но погледът му е прикован в Аманда и той не казва нищо.

— Бях на тези проклети хапчета — казва майка ѝ след дълга пауза. — Те ме превърнаха в проклето зомби. Когато се опитах да ги спра, нещата само се влошиха. Мятах се между апатия и ярост. Беше някакъв кошмар.

— Защо беше на антидепресанти, майко?

Нова въздишка. Нова дълга пауза.

— Беше така, както го казахте. Много ми мина през главата. Изгубих и двамата си родители, разведох се със съпруга си...

— Ти си се омъжила повторно. За чудесен мъж, когото много си обичала. Имала си малка дъщеря.

— Страдах от следродилна депресия.

— Ха, колко удобно — присмива се Аманда.

— Беше всичко друго, но не и удобно, уверявам те.

— Чудно как никога по-рано не си го споменавала.

— Тогава времената бяха други. Такива неща не се обсъждаха. Не е като днес.

— Такива бяха времената — повтаря Аманда фразата на майка си.

Гуен кима.

— И тогава Род ме намери, заплаши ме и предполагам, че това ми дойде в повече.

Зяпнала от удивление, Аманда се взира в майка си.

— Глупостите ти дойдоха в повече искаш да кажеш.

— Аманда... — умолително казва Бен.

— С кого, по дяволите, си мислиш, че говориш, майко? С полицията? Сериозно ли очакваш да повярваме на тези измислици?

Майка ѝ се обръща настрани, без да каже нищо.

— Искаш ли да знаеш защо не ти вярваме? — Аманда удря с юмрук по масата, за да си върне вниманието на майка си. — Защото не се връзва.

— Съжалявам, че мислиш така.

— И не само, че не се връзва, но и не ни обяснява какво общо имаш с това. — Аманда вдига снимката на Родни Тюрек и дъщеря му и я размахва в лицето на майка си. — Какво общо имаш с тази снимка, майко? Как се сдобил с нея?

В отговор майка ѝ бавно се изправя на крака.

— Боя се, че се чувствам много изморена. Ще трябва да ме извините. — Отива до вратата и почуква на надзирателката.

— Това не е край — говори към гърба на майка си Аманда и го вижда как се стяга.

Тогава вратата се отваря и надзирателката извежда майка ѝ от стаята.

— Можеш ли да повярваш? — процежда през стиснати зъби Аманда, забързана по затворническия коридор до Бен. — Не само го е познавала, ами е била и женена за него! Вярваш ли го?

— Мисля, че е по-добре да обсъдим това в колата. — Бен кима по посока на надзирателя, който ги гледа през стъклената преграда до изхода.

— Откраднала е сто хиляди долара от човека!

— Наистина мисля, че трябва да обсъдим това...

— Била е пристрастена към лекарства, по дяволите!

— Аманда...

— Отначало нямахме мотив за стрелбата. А сега нямаме нищо повече от мотиви.

— Има ли някакъв проблем? — Пред тях изскача някакъв надзирател, привлечен от шума. Материализира се от отсрещната стена сякаш по някаква магия и бавно се приближава с ръка на кобура.

— Не, полицай. — Пръстите на Бен се забиват през парката на Аманда право в ръката ѝ и я насочват към изхода. — Няма проблем.

— Каза ми *миличка*! — Аманда изтласква вратата към паркинга и излиза. После спира, завърта се на пети и избухва в порой от шевни сълзи. — Коя, по дяволите, е тази жена?

Бен разбиращо кима, но в очите му се отразява собственото ѝ объркване.

Точно сега наистина имам нужда да ме прегърнеш, мисли си Аманда и залита към него.

Дясната му ръка се протяга към нея. Но вместо да я притегли в успокояваща прегръдка, той просто я подхваща под лакътя и я повежда през гъстата лапавица на паркинга, сякаш газят сред опасни океански вълни. Ключовете на белия корвет вече са в ръката му.

— Добре ли си? — пита, когато вече са се настанили в колата. От мотора на стария автомобил струят отровни газове.

— Предполагам.



— Какво ще кажеш за нейната история?

— Ще кажа, че за психопат, тя е учудващо лош лъжец.

— Мислиш, че всичко, което ни каза, е лъжа?

Аманда клати глава.

— Мисля, че наистина е била женена за Родни Тюрек. Вярвам, че е бил мошеник, който я е мамил и е ограбил баща ѝ. Вярвам дори, че би могла да открадне тези пари обратно от него. Но оттам нататък всичко става пълна мъгла.

— Определено има много, което не ни казва.

— Е, как ще разберем какво е то?

Бен размишлява един миг. Аманда вижда как погледът му сари по предното стъкло, сякаш чете някакъв невидим списък от възможности.

— Ще направим точно каквото каза на майка ти, че ще направим, ако не ни сътрудничи. — Той млъква и я изчаква да схване.

— Ще посетим Хейли Молинс — спокойно отбелязва Аманда, после си закопчава колана и се приготвя за път.

На магистрала „Гардинър“ има катастрофа и на Бен и Аманда им отнема два часа да се върнат в центъра. Трудно е да каже каквото и да било, като се има предвид колко силно е пуснал радиото Бен. Познат сигнал, припомня си Аманда и кима с глава. Означава, че той не иска да говори. Исква да остане насаме с мислите си или даже, че изобщо не желае да мисли. Аманда помни тази негова черта от годините, когато са живели заедно и се усмихва. Исква ѝ се и тя да може така лесно да отхвърля нещата. Известно време дори се опитва, като безмълвно си повтаря едно заклинание, което бе научила от приятелката си Ели. Веднъж Ели бе платила хиляда долара за четиридневен курс по трансцендентална медитация. *Ки-рел, ки-рел, ки-рел*. Но дали, защото е прекалено нервна, или защото това е заклинанието на Ели, а не нейното и Ели бе развалила магията с това, че я бе споделила, но заклинанието не работи, *Ки-рел, ки-рел*. Само след половин минута Аманда отново е в онази ужасна задушна тясна стая с майка си, която ѝ казва, че повече от десет години е била омъжена за Родни Тюрек, известен също като Джон Молинс — *ки-рел, ки-рел* — той е отмъкнал спестяванията на баща ѝ — *ки-рел, ки-рел* — тя ги е откраднала

обратно — *ки-рел, ки-рел* — той я заплашил — *ки-рел, ки-рел!* — а последвалата депресия я е хвърлила в кошмара на антидепресантите. *Ки-рел, ки-рел, ки-рел!!!*

Някакъв жив ад.

Аманда захвърля заклинанието. То се понася като облак с дъха ѝ и замъглява предното стъкло. Някъде по пътя историята на майка ѝ престава да звучи правдоподобно.

Истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, уморено си мисли Аманда.

— Каквото и да е, но не и истината — изрича на глас тя и поглежда към Бен, когато си дава сметка, че го е казала наистина. Но той или не я е чул, или се преструва, след като се бе наслушал на бръщолевенето ѝ през първия час от пътуването им към центъра. Сега седи втренчен право напред, леко напредва, когато му се удаде възможност и потропва с пръсти по волана в свирепия ритъм на рок музиката от радиото. „Колдплей“, мисли си, но не е сигурна. В интерес на истината, тя бе изгубила допир до по-голямата част от музиката на своето поколение.

„Не ми казвай, че това нещо действително ти харесва“ — спомня си възмущението на Шон, след което бе превключил радиото в нейната кола от рок на класическа музика, без дори да я пита. Поне беше по-добро от ужасното кънтри, което той обичаше да слуша. „Това е Америка“ — отговаряше на шумните ѝ протести и припяваше текста, който неизменно имаше нещо общо с измамени жени и пикапи. „Това е родината“.

Това са глупости, мислеше си тогава Аманда. Но след четири години брак и тя почна да припява заедно с него. „Все още има надежда за теб“ — шегуваше се Шон. Може би затова тя бе изпитвала такава настояща нужда да го напусне. Кънтри музиката разруши втория ми брак, решава сега и се киска. Някой би трябвало да напише кънтри песен за това.

Само дето в крайна сметка, разбира се, това не беше истината, цялата истина и нищо друго, освен истината. Бракът им се бе провалил не заради несъвместими интереси към музика и филми, разликата във възрастта, нито дори заради противоположните им възгледи относно семейството. Не, бракът им бе обречен от мига, в който тя каза „да“.

Защото простата истина, цялата истина и нищо друго, освен истината, беше, че трябваше да каже „не“.

Аманда затваря очи и вижда лицето на майка си. *Бях омъжена за този човек повече от десет години.* Явно многобройните бракове са семейна черта, смее се на глас тя.

— Има ли нещо смешно? — пита Бен и намаля звука на радиото.

— Всъщност не.

Той кима, сякаш това е напълно смислено.

Докато стигнат до хотел „Четири сезона“, късното следобедно небе вече се е навъсило под заплахата на нощта.

— Мислиш ли, че това наистина е добра идея? — пита Аманда и изпитва странно нежелание, дори неприязън, да се изправи срещу Хейли Молинс.

Бен подава ключовете на колата на пиколото, когато влизат във фойето.

— Имаш ли по-добра?

Аманда поглежда към претъпкания бар вляво.

— Едно питие ще ми дойде добре.

— Определено е по-добра идея. — Отминават удобното сепаре, където бе седяла майка ѝ в очакване да застреля бившия си съпруг, после се изкачват по няколкото стъпала към бара и сядат до малка масичка до прозореца. — Какво да бъде? — пита Бен.

— Чай от праскови и ягоди — казва на сервитьора Аманда.

Бен се засмива.

— Един чай с праскови и ягоди и една чаша много сухо червено вино — поръчва на младежа и отново насочва вниманието си към Аманда. — Никога не спираш да ме удивляваш.

— Това добре ли е?

Той свива рамене и отминава въпроса.

— Сигурна ли си, че не искаш нещо по-силно?

— Предполагам, че трябва да запазя ума си бистър.

Той кима.

— Идеята не е лоша.

— Какво по-точно смятаме да кажем на Хейли Молинс все пак?

— Ами, за начало ще ѝ съобщим истинското име на мъжа ѝ. Да видим каква реакция ще предизвика това.

— А ако майка ми е права? Ако Хейли Молинс не знае нищо за миналото на съпруга си?

— Вярваш ли наистина, че има такава вероятност?

— Вече не зная какво да вярвам. Нищо не се връзва.

— Всичко се връзва — поправя я Бен. — Просто още не сме разбрали как.

След няколко минути сервитьорът се връща с напитките им и ги поставя на малката кръгла масичка помежду им. Лекият аромат на топли плодове обгръща Аманда.

— Хъм. Не ухае ли прекрасно?

Бен заравя нос в тънката си чаша и вдъхва дълбоко.

— Така е. — Поднася чашата си към нейната. — Наздраве.

— Наздраве. — Аманда чуква порцелановата си чаша в неговата и се чуди за какво е тостът. — И след като спускаме сапунения мехур на Хейли Молинс, какво?

— Ще зависи от това, което има да ни каже тя.

— Ами ако нищо не каже?

— Ще ѝ покажем снимката.

— И ще докажем старата поговорка — една снимка струва колкото хиляда думи?

Бен кима и отпива голяма глътка.

— Ами ако и за това не знае нищо? Ако няма представа как майка ми се е сдобила с нея и какво общо има? Ако само травмизираме горката жена повече, отколкото вече е? Искам да кажа, може майка ми да е права. Има ли смисъл да безпокоим опечалените?

— Сигурна ли си, че си добре? — пита както по-рано Бен и наднича към нея над чашата си.

— Да. Защо?

— Не ти прилича да се тревожиш, че ще обезпокоиш някого.

— Прав си — съгласява се Аманда. Какво ѝ става? Наистина ли каза, че майка ѝ може да е права — за каквото и да било? — Мисля, че е от чая.

— Виж — започва Бен. — Дори и да не разберем нищо съществено, мисли за това като за обществено задължение.

— Обществено задължение ли?

— По този начин поне Хейли Молинс ще узнае за имотното състояние на свекърва си. Може да се върне в Англия като доста богата

жена.

— Мислиш ли?

— Мисля, че трябва да допиеш чая си. — Той поглъща остатъка от виното си и става. — Давай да почваме това представление.

След няколко минути те слизат от асансьора на дваисет и четвъртия етаж.

— Оттук — посочва Аманда, вече стигнала средата на коридора.

— Аманда, почакай — вика след нея Бен. — Обещай ми, че няма да избухваш.

Тя поглежда през рамо, без да спира.

— Няма да се заяждам. Обещавам.

— Просто приемай нещата бавно и спокойно.

Аманда приближава вратата на апартамента.

— Не правя ли така винаги?

— Глупости — чува Бен да мърмори, когато вдига ръка да почука.

— Мамо — след няколко секунди се чува момчешки глас отвътре. — Тук има някой.

Стъпки — колебливи, несигурни. Женски глас — предпазлив, плах.

— Кой е?

— Аз съм Аманда Травис, госпожо Молинс. Онзи ден говорихме...

Вратата се открява, без да се сваля веригата. В коридора наднича едно тъмно око и се разширява, когато вижда, че Аманда не е сама.

— Кой е той?

— Това е Бен Майерс. Той...

— ... представлява жената, която застреля съпруга ми — познава го Хейли Молинс.

— Може ли да влезем за няколко минути, госпожо Молинс? — пита Аманда. — Има няколко неща, които бихме искали да обсъдим с вас.

— Като например? — Веригата продължава да е закачена.

— Като например това. — Аманда бърка в джоба на червената си парка, изважда снимката на бащата и дъщерята и я поднася към процепа. Окото се разширява още повече и се изпълва с тревога. Вратата се затръшва в лицето на Аманда.

— Дотук с приемането на нещата бавно и спокойно — отбелязва Бен.

— Съжалявам. Не можах да се въздържа. — Аманда вдига ръка и решително почуква на вратата.

— Махайте се — следва незабавният отговор.

— Госпожо Молинс... Хейли. Моля ви...

— Махайте се или ще викна полицията.

— Чудесно — изрича високо Бен. — Мисля, че полицията доста ще се заинтересува от тази снимка.

Мълчание, през което изглежда, че всички са затаили дъх. После се чува шум от сваляне на верига, завъртане на брава, отваряне на врата. Хейли Молинс отстъпва назад и ги пропуска да минат.

— И това е начин — възхитено прошепва Аманда на Бен, докато прекрочва прага и скришом оглежда стаята. Първото нещо, което забелязва е, че и бездруго бледата кожа на Хейли сега е призрачнобяла, сякаш е излязла от варел с белина, ръкавите на прекомерно големия ѝ, тревистозелен пуловер стигат до върхчетата на треперещите ѝ пръсти, самият пуловер покрива широк кафяв памучен панталон, а косата ѝ на тънки тъмни кичури виси до брадичката. Всичко по нея изглежда някак крехко. Дори чертите на лицето ѝ са размити, сякаш всеки момент ще се изхлузят от физиономията ѝ, като че ли ще се стопи. Жената нервно поглежда към вратата на спалнята вляво. „Не мислиш ли, че Виктор заслужава да знае истината?“ — възмущава се някаква жена оттатък. — „Моля те“ — отговаря друга. — „Не знаеш какво правиш.“

Аманда разпознава познатите гласове от любимия ѝ някога сапунен сериал и намира странно успокоение във факта, че поне някои неща никога не се променят. От незапомнени времена жените пазят тайни от Виктор. Накрая той винаги узнава истината и всички плащат скъпо за измамата. Човек би казал, че са си взели поука.

— Как се справят децата? — пита тя.

— Няма търпение да се върнем в Англия. — В ръкавите на пуловера юмруците на Хейли се свиват и отпускат. — Какво искате от

мен?

— Намерихме тази снимка в къщата на моята клиентка.

— Имате ли някаква представа за какво ѝ е била? — пита Бен, взема снимката от Аманда и я подава на жената.

За миг Хейли има вид сякаш ще припадне. Тя сграбчва най-близкия стол на златни и червени райета и полека се отпуска на него.

— Добре ли сте, госпожо Молинс? Желаете ли малко вода?

Хейли клати глава, цветът на бузите ѝ бавно се възвръща, тя поглежда към снимката, но погледът ѝ не се задържа.

— Какво значи това?

— Надявахме се вие да ни кажете.

Хейли забива поглед в скута си, не казва нищо.

— Открихме още нещо — добавя Аманда. — Няколко фалшиви визитни картички.

— Не разбирам.

— Името Родни Тюрек говори ли ви нещо?

Тя видимо си поема дъх. Леката руменина, която се бе появила на бузите ѝ, бързо изчезва.

— Не. Нищо.

— Нека ви кажем какво знаем ние — предлага Аманда.

— Наистина не ме интересува какво си мислите, че знаете — възразява Хейли.

— Знаем, че съпругът ви не се е казвал Джон Молинс.

— Грешите.

— Знаем, че се е казвал Родни Тюрек.

— Това е абсурдно.

— Права бяхте, че съпругът ви се е върнал тук да уреди имота на майка си — продължава Аманда. — Но майка му се е казвала Тюрек, а не Молинс.

— Може да се е омъжила повторно. Помислихте ли за това?

— Знаехте ли, че аутопсията на мъжа ви е разкрила, че той е бил с десет-петнайсет години по-възрастен, отколкото е твърдял и че си е правил пластични операции на лицето?

— Лъжете.

— Обадете се в полицията. Питайте ги сама.

— Мисля, че сега трябва да си тръгвате.

— Има още нещо, което знаем — бързо добавя Аманда.

— Още нещо, за което грешите — упорства Хейли.

— Знаем, че съпругът ви не е бил непознат за Гуен Прайс. Всъщност знаем, че някога са били женени.

Хейли се изправя залитайки, главата ѝ се тресе нервно.

— Изгубили сте си ума.

— Това е истина.

— Това ли ви каза тази жена? Тя или лъже, или е луда. Как е възможно да повярвате на каквото и да било, което ви казва?

— Няма да е трудно да се докаже — осведомява я Бен.

— Искам да се махнете. Да се махнете веднага.

Вратата на спалнята се отваря. Едно момче излиза оттам, последвано от сестра си, която е положила неспокойните си ръце на раменете му. Те са облечени еднакво, в сиви пуловери и дънки, очите им плахо пробягват от майка им към посетителите. В дъното продължават да се чуват шевни гласове: „Не мога да повярвам, че си пуснал тази жена в дома ни след всичко, което направи.“

— Здравейте, Хоуп, Спенсър — поздравява Аманда.

— Помните Аманда Травис — любезно произнася Хейли, сякаш представя стара приятелка.

— Това е Бен Майерс, моят...

— ... колега — бързо се обажда Бен и протяга ръка. — Как се справяте?

— Нещо не е наред ли? — Хоуп пита майка си, без да обръща внимание на Бен и Аманда. — Чухме те да се караш през звука на телевизора.

— Всичко е наред, скъпа. Тези хора тъкмо си тръгнаха.

— Нуждаем се само от още няколко минути с майка ви — казва Бен.

— Тя изглежда не желае да ви ги предостави — заявява им Спенсър, откъсва се от сестра си и застава между майка си и нежеланите ѝ гости.

— Спенсър... — започва Аманда.

— Махайте се или ще бъдем принудени да се свържем с властите.

Аманда едва не се разсмява. Чуди се дали от подчертания британски акцент, или от формалността на фразата той звучи толкова зряло.



— Всичко е наред, Спенсър — усмивката на Хейли е изпълнена с майчинска гордост. — Мога да се справя. Двамата с Хоуп си догледайте предаването.

Хоуп се поклаща по посока на спалнята. „Виктор е отговорен за това и ти го знаеш.“

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Разбира се. Веднага идвам.

Хоуп кима и прави знак на брат си да я последва. Спенсър скръства ръце, застава разклучено и отказва да се подчини.

— Добре съм — отново го уверява Хейли. — Ще се справя. Върви, Паляче.

И тогава в ушите на Аманда нахлува вълна, стоята експлодира в тишината.

— Какво казахте? — пита, когато успява да си възвърне гласа, Аманда.

Спенсър отстъпва крачка назад, изплашен от тона й.

— Какво има? — пита Хейли, усещайки промяната и тревожно поглежда към Бен.

— Спенсър — казва Бен. — Защо не отидеш със сестра си. — Това е явна заповед, не въпрос.

— Отивай, миличък — потвърждава майка му.

— Не искам.

— Моля те, скъпи. Всичко е наред. Обещавам ти.

Момчето все още се колебае.

— Нали ще извикаш, ако имаш нужда от помощ?

— Уверявам те, че това няма да се наложи — казва Бен, докато Аманда се бори с желанието си сама да се разпищи.

Момчето неохотно се откъсва от майка си и поема към спалнята.

— Как го нарекохте? — пита Аманда, отривисто тръгва след него и затваря вратата зад гърба му.

— Не разбирам — заеква Хейли и обръща поглед за помощ към Бен.

— Нарекохте го Паляче.

— Да. Така е. Защо?

— Вие ми кажете.

— Не разбирам. Това е просто умалително.

— Не е просто умалително.

— Боя се, че не ви разбирам.

На Аманда й трябват няколко секунди да се овладее. Възможно ли е „Паляче“ да е по-разпространено умалително, отколкото си е мислела? Че е същото като „Тиквичке“ и „Сладурче“? Че е характерно за различни страни и култури? Че лекотата, с която Хейли го използва, е просто съвпадение? Възможно ли е?

— Майка ми ме наричаше така — казва тя. — Когато бях съвсем малка.

— Наистина ли? — Гласът на Хейли е толкова нисък, че едва се чува. — Предполагам, че не е толкова рядко срещано.

— Мисля, че е — възразява Аманда, отговаряйки на собствените си въпроси.

— Ами... — започва Хейли, но спира.

— Когато бях малка, обичах палячовци... марионетки... както искате ги наречете. А майка ми ме вдигаше на ръце и ме люлееше и говореше: „Паляче, Паляче...“.

Цветът на лицето на Хейли от блед става призрачен.

— Кое е малкото ми паляче? — прошепва тя. Двете жени приковават погледи една в друга, неравното им дишане изпълва стаята като ритъм на барабан. — Коя сте вие?

— Казвам се Аманда Травис — бавно произнася Аманда, внимателно претегляйки всяка дума. Тя млъква, не заради драматичен ефект, а защото не ѝ достига въздух. — Гуен Прайс е моя майка.

Хейли залита към най-близкия стол, ръката ѝ се вдига към гърдите.

— Манди? — Думата се отронва като издихание.

Аманда усеща как всяко косъмче по тялото ѝ настръхва, сякаш е стъпила на оголена жица.

— Боже мой! — Очите на Хейли се разширяват, за да възприемат всяка подробност от лицето на Аманда. — Не мога да повярвам, че не направих връзка.

Аманда пристъпва напред.

— Каква връзка?

На Хейли ѝ трябват няколко секунди да отговори, очите ѝ шарят между Аманда и вратата към коридора, сякаш се чуди дали да не избяга.

— Зная те само като Манди. Боже мой. Не ме ли помниш?

— Трябва ли?

Хейли поклаща глава, очите ѝ не могат да се спрат на едно място.

— Не, не би могла, разбира се. Ти беше едва бебе, когато те видях за последно.

— Коя, по дяволите, сте вие? — пита Аманда, връща ѝ въпроса, който Хейли бе задала преди малко.

— Майка ти не ти ли каза?

Аманда поклаща глава.

— Коя сте вие? — пита отново тя.

Хейли се поколебава и поглежда към прозореца, сякаш търси отговори в ярките светлини на града отвън. После тихо и плахо казва:

— Името ми е Хейли Уолш.

— Уолш?

— Живеех в съседната къща до вас на „Палмерстън“.

Аманда вижда огромното туловище на мъжа, който ѝ се присмива от общата алея между двете къщи.

— Дъщерята на стария господин Уолш?

— Аз те гледах, когато беше бебе. Наричах те малкото ми паляче, защото ти беше луда по онези проклети кукли.

— Значи ти ме разнасяше из къщата?

— Паляче, паляче. Кое е малкото ми паляче? — повтаря Хейли, от очите ѝ неочаквано избликват сълзи и се стичат по пепелявите ѝ страни. Тя се е втренчила в Аманда, сякаш иска да я погълне.

Аманда отива до дивана и потъва в меките му възглавници, потиска желанието си да легне и да заспи дълбоко. Хрумва ѝ, че всичко случващо се е сън и че ако просто си вдигне краката и затвори очи, целият този нереален епизод ще изчезне, когато отново ги отвори. Тя полека позволява на очите си да се затворят. Но когато ги отваря след няколко секунди, Хейли Молинс все още е там, приседнала на близкия стол, кокалчетата на пръстите ѝ, стиснали облегалката, са побелели.

— Не си спомням господин Уолш да е имал дъщеря — казва накрая Аманда, неохотно приела реалността на ситуацията, мъчейки се да проумее смисъла на тези последни разкрития.

— Не, разбира се, не би могла. Беше толкова малка, когато напуснах.

— Напуснала сте?

— Избягах — поправя се Хейли.

— Избягала сте? Защо? Къде отидохте?

Хейли навежда глава и се втренчва в скута си.

— В Англия. — Гласът ѝ потреперва в тишината на стаята. — С Родни Тюрек.

Няколко секунди Аманда осмисля току-що чуто.

— Не разбирам — казва накрая и поглежда към Бен. — Как сте се срещнали с Родни Тюрек? Майка ми не е била омъжена за него, когато е живяла на „Палмерстън“. Била е женена за баща ми.

— Господин Прайс, да — съгласява се Хейли и лека усмивка разпъва ъгълчетата на устата ѝ. — Той беше чудесен човек.

— Той почина преди единайсет години. — Аманда се мъчи да сдържи сълзите, които напират в очите ѝ.

— Да. Прочетох във вестниците, че майка ти е вдовица. Наистина много съжалявам за загубата ти.

— Защо ще съжалявате?

— Защото много харесвах баща ти. Той винаги е бил изключително мил с мен.

— Но нищо от това не обяснява как сте се запознали с Родни Тюрек — отбелязва Аманда, сама изненадана от гневния си тон.

— Има ли значение?

— Определено има.

Хейли кима и за минута се опитва да подреди мислите би.

— Срещнах го един следобед, когато се връщах от училище. Носех много книги, спях се на тротоара пред вашата къща и книгите се разлетяха във всички посоки. Изведнъж той се озова до мен, приведен на ръце и колене и ги събра. — Тя млъква, сякаш се опитва да си припомни точната последователност на събитията. — Както и да е, отиваше да се види с майка ти. Аз споменах, че често идвам у вас да те гледам, побъбрихме си малко, той се пошегува, аз се засмях и, не зная, някак си се сближихме. — Тя втъква коса зад дясното си ухо и глуповато се засмива — Намирах се в бунтовническата фаза на пубертета. Представата за по-възрастен мъж, — който ме слуша и ме взема насериозно — ами, това беше много вълнуващо. А той беше изключително чаровен — продължава тя със същите думи, които порано бе използвала Гуен Прайс. — Бях доста поласкана от вниманието му.

Аманда се сеца за Шон Травис и въпреки желанието си, съчувства на Хейли.

— Очевидно сте се видели отново и след онзи следобед.

— Той се обаждаше, докато те гледах. Отначало се преструваше, че търси майка ти, но не след дълго призна, че се обажда, за да говори с мен. Казваше, че му се нравят малките ни разговори, че съм била

свежа, сладка и приятна, всички онези неща, които отчаяно ми се искаше да чуя. Започнахме да се срещаме, тайно, разбира се. Той казваше, че хората няма да проявят разбиране и беше прав.

— Какво още ви каза?

— Че съм красива, че съм зряла за възрастта си, че го карам да се чувства млад, че сме предназначени един за друг. Такива неща.

— И ви убеди да избягате с него?

— Не му се наложи дълго да ме убеждава. По онова време вече бях лудо влюбена в него. — Хейли клати глава — Смешното беше, че на външен вид не беше кой знае какво. Наистина. Но когато те погледнеше в очите, те караше да се чувстваш като най-красивата жена на света, единствената, която има значение.

— Значи сте избягали в Англия.

— Да. Беше ужасно романтично. И изненадващо лесно.

— Той споменавал ли е някога нещо за майка ми? — пита Аманда Изглежда, че въпросът заварва жената неподготвена.

— Какво например?

— Например защо я е посещавал, защо се е обаждал?

Хейли си поема дълбоко дъх, изпуска го нарочно бавно, сякаш издухва дим от цигара. Като че ли няма желание да отговори.

— Каза, че с нея имали някакъв бизнес.

— Какъв бизнес?

— Нещо недовършено — отговаря Хейли след нова дълбока глътка въздух.

— В смисъл?

— Виж, наистина мисля, че не би желала да навлизаш в това.

— По-скоро обратното.

— То няма да помогне на майка ти.

— Какъв недовършен бизнес? — повтаря Аманда.

Хейли става от стола, отива до прозореца и се взира в тъмнеещото небе.

— Той каза, че майка ти била крадла и му е откраднала голяма сума пари. Помоли ме да се поразтърся из къщата, докато те гледам, да видя дали няма да намеря нещо.

Аманда усеща остра болка в гърдите и осъзнава, че е спряла да диша.

— Какво например?

— Спестовни книжки, ключове от сейф, такива неща.  
— Ти направи ли го?  
— Не. Не ми се виждаше правилно. Казах му, че не мога.  
— И той какво каза?  
— Каза, че това само доказвало какво сладко и чудесно момиче съм била и че това го карало да ме обича дори още повече.  
— Ама че човек. — Аманда заравя ръце в шепите си, мъчи се да прогони болката, която напирва в слепоочията ѝ.  
— Какво стана, след като отидохте в Англия? — пита Бен.  
— Родни Тюрек стана Джон Молинс — отговаря Хейли.  
— Няколко години се местихме насам-натам. Накрая се установихме в Сатън.  
— Северно от Нотингам — тихо пояснява Аманда, докато разтрива нос.  
— Той купи малък магазин, оженихме се и създадохме семейство.  
— И заживяхте щастливо — по-силно, отколкото е възнамерявала, обобщава Аманда.  
— В голяма степен — потвърждава Хейли.  
Аманда поглежда към Бен. Той отвръща на погледа ѝ.  
— Защо не съобщихте нищо от това на полицията? — питат едновременно.  
— Как бих могла?  
— А защо не? — отвръща Аманда.  
— Помислете си само — казва Хейли, — какво трябваше да им кажа? Че преди двайсет и пет години, когато все още бях малолетна, съм избягала с бившия съпруг на съседката ми, че сме си сменили имената и години наред сме с крили от властите? Че истинското име на съпруга ми е Родни Тюрек и навярно е издирван от полицията? И защо да им казвам това?  
— Не зная. Защото е истина? — пита в отговор Аманда. Истината, мисли си тя. Що за понятие?  
— Когато полицията най-напред ми съобщи, че Джон е убит, аз бях твърде потресена, за да кажа каквото и да било. Джон излезе рано същата сутрин. Аз и децата го чакахме да се върне в хотела. На вратата се почука и помня, че си казах: „Странно, Джон сигурно си е забравил ключа“. Затова попитах: „Кой е?“, защото Джон беше маниак на тема

да не се отваря вратата, освен ако не си абсолютно сигурен кой е отвън. И един много дълбок глас отговори: „Госпожо Молинс, от полицията сме“. Е, първата ми мисъл беше, че Джон е бил арестуван, че са открили истинската му самоличност и са дошли да арестуват и мен. Хиляди мисли. Но нито една вярна. Забелязвали ли сте това? Че предвиждате хиляди възможности и никоя от тях никога не е вярната? Че действителността е винаги единственото нещо, което не сте предвидили?

Аманда кима. Знае точно за какво говори Хейли.

— Когато полицаите ми казаха, че Джон е мъртъв, че е бил застрелян долу във фойето, аз бях категорична, че нещо грешат. Зададох ми хиляди въпроси, какво правим и Торонто, познаваме ли някого в града, сещам ли се за причина защо някой би убил съпруга ми. Аз само повтарях онова, което Джон ми беше поръчал да казвам, ако ме питат защо сме тук: на почивка.

— А когато разбра, че жената, застреляла твоя мъж, е Гуен Прайс?

— Не съм сигурна какво си помислих. Предполагам, че съм допуснала, че тя им е разказала цялата история.

— А когато разбра, че не го е направила?

Хейли преглъща, отмахва няколко безжизнени кичура коса от лицето си.

— Ами, тогава наистина беше вече твърде късно. Какво щях да направя? Да кажа на полицията, че съм излъгала? Че целият ми живот е бил една лъжа? Помислете за децата ми — казва тя, понижава глас и поглежда към затворената врата на спалнята. — Те току-що бяха загубили баща си. Да научат, че той не е бил човека, за когото са го мислели, че жената, която го е застреляла, е бившата му съпруга, чието бебе съм гледала? Бях толкова уплашена.

— От какво?

— Че полицаите ще ми отнемат децата.

— Никой няма да ви отнеме децата — уверява я Бен.

— Те са всичко, което имам — казва Хейли и избърсва избликналите сълзи.

— Никой няма да ви ги отнеме — отново заявява Бен.

— След като се оженихме, аз веднага забременях — Хейли говори повече на себе си, отколкото на Бен и Аманда. — Но изведнъж,



в четвъртия месец, пометнах. Така стана още няколко пъти в следващите години.

После имах две мъртвородени. Това беше най-лошо. Да износиш едно бебе напълно, то да е идеално оформено, а да не диша. Не мога да ви опиша... Нямам търпение да отведа децата си обратно в Англия.

— Защо, според теб, Гуен Прайс не е казала на полицията истината? — прекъсва я Аманда.

— Не зная. Може би в действителност не е толкова важно защото е застреляла.

— И ти не си ни най-малко любопитна да разбереш?

Хейли поклаща глава.

— Те са имали общо минало — казва тя, сякаш това е достатъчна причина. Няколко секунди асоциациите, пробудени от това просто изречение, се удрят в стените като дребни камъчета. — Сега бих искала да си вървите — казва тя. — Моля ви. Децата ми сигурно са разтревожени до смърт.

— Мисля, че си казахме достатъчно за тази вечер — съгласява се и Бен, а Аманда бавно и неохотно се изправя на крака.

— Нали няма да кажете на никого нищо от това? — умолително казва Хейли, докато ги изпраща до коридора. — Искам да кажа, то само ще отвори цял буркан с червеи и никой няма да има полза. Явно и майка ти се чувства по същия начин. Моля ви — повтаря тя, протяга ръка и я поставя върху ръката на Аманда върху бравата. — Моля те, Манди.

Името се отронва от устните ѝ и пада върху кожата на Аманда като киселина. Прогаря плътта ѝ и прониква в мозъка със свистене, което заглушава всички други звуци. Някъде в далечината Аманда чува гласа на Бен:

— Ще поддържаме връзка — струва ѝ се, че казва той.

*Моля те, Манди.*

Някъде далече се затваря врата. Друга се отваря.

*Моля те, Манди.*

— Добре ли си? — пита някой.

— Добре съм — отговаря друг.

— Сигурна ли си? — Гласът е по-висок, по-близо.

— Какво?

*Моля те, Манди.*

— Попитах те, дали си добре — повтаря Бен.

Аманда рязко се връща в настоящето, сякаш дръпната с ластик.

— Защо да не съм добре? — казва, докато влиза в асансьора и натиска бутона за фойето. — Само защото открих, че единственият мил спомен за майка ми изобщо не се отнася за нея? А за детегледачката! Шибаната съседка. Която обаче е чукала бившия съпруг на майка ми.

— Не си добре — казва Бен.

— Добре съм.

— Дяволски добре или просто добре?

Тя се усмихва.

— Добре съм, Бен. Или поне ще бъда, щом намеря нещо за ядене.

— Хубаво. Защо да не идем някъде да вечеряме? Да се опитаме да набележим следващия си ход.

— Мислиш ли, че имаме такъв?

Той свива рамене. Мобилният му телефон в якето почва да звъни.

— Те имат общо минало — удивено произнася Аманда, докато той отговаря. — Предполагам, че това е достатъчно добър мотив за убийство.

— Здравей — казва Бен в телефона и леко се отдръпва от нея. Тя разбира, че отсреща е Дженифър, дори преди още да чуе отзвука от гласа ѝ. — Какво? Кога е станало това?

— Какво има? — пита Аманда, разтревожена от промяната в тона му.

— Тя добре ли е?

— Кой дали е добре?

— Добре... Аха Благодаря. Оценявам го... Разбира се. Ще ти се обадя по-късно.

— Какво беше това? — пита Аманда, когато Бен прибира телефона в коженото си яке.

— Майка ти е направила опит да се самоубие — тихо произнася той, без да се старае да смекчи новината.

— Какво? Как?

— Явно е погълнала шепа хапчета.

— Хапчета ли? Откъде би могла да ги вземе?

— Не зная. Закарали са я в „Етобикок Дженерал“.

— Можем ли да я видим?

Вратите на асансьора се отварят и Бен повежда Аманда през фоайето.

— Можем да пробваме.

Пътят до западния край на града ѝ е станал вече толкова познат, че на Аманда ѝ се струва, че би могла да го измине насън, макар да се съмнява, че някога ще може отново да заспи. Чувства главата си като стъклен буркан, пълен със стари монети — дебели и тежки, сякаш ще се пропукат, със съмнителна стойност при това. Мисли, подобни на дребни пенита, тракат в ума ѝ и се търкалят пред очите ѝ: майка ѝ е луда — майка ѝ умира, майка ѝ е застреляла абсолютно непознат човек — застреляла е бившия си съпруг, Хейли Молинс е типичното момиче от съседната къща — момичето от съседната къща е лъгало всички от самото начало.

И кое кара Аманда да си мисли, че сега тя казва истината?

Погледът ѝ е прикован в прозореца, взира се в тъмнината и съсредоточава цялата си енергия в множеството жилищни блокове, изникнали като гъби по брега на езерото. Колко много се е променил градът през последните осем години, размишлява тя в желанието си да не мисли за каквото и да било друго. Ако се размекне и допусне дори за миг в ума ѝ да попадне нещо различно от тъмното небе, ярките светлини, уличното движение или безкрайното наглед строителство, главата ѝ със сигурност ще експлодира.

*Майка ѝ е погълнала една шепа хапчета. Защо? Откъде ги е взела? Кое я е накарало да го направи?*

— Много нови сгради — изрича с неестествено висок глас, сякаш се опитва с него да прогони нежеланите размисли.

— Градът постоянно се разраства — със същия патетичен тон съобщава Бен, сякаш и той е обзет от подобно желание.

*Мислиш ли, че майка ми ще се оправи?*

— Мислиш ли, че е добре да се разраства така? — *Мислиш ли, че има вероятност тя да умре?*

— Предполагам, че прогресът не може да бъде спрян — отговаря Бен.

*Била е детегледачката, не майка ѝ, която я е люлеела като кукла на ръцете си.*

— Никога не съм била голям привърженик на предградията — коментира Аманда.

— Което е смешно, не мислиш ли? — Думите на Бен са наполовина съждение, наполовина въпрос.

*Майка ѝ знаела ли е изобщо, че бившият ѝ съпруг е избягал с детегледачката? Дали това е имало значение за нея?*

— Какво му е смешното?

— Ами, Флорида не е ли в голяма степен купчина от предградия?

Аманда си представя югоизточния бряг на Съншайнстейт (колко уместно име) и вижда кварталите, наредени един до друг край океана: „Хоуб Саунд“, „Юпитер“, „Джуно Бийч“, „Палм Бийч Гардънс“, „Палм Бийч“, „Хайполуксо“, „Маналапан“, „Дилрей“...

— Предполагам.

*Паляче, паляче. Кое е мъничкото ми паляче?*

Не е била майка ѝ.

А детегледачката.

Аманда се хваща за главата, притиска слепоочията си. Какви измамни спомени.

— Главоболие?

— Страшно.

— Имаш ли някакви хапчета?

Аманда поклаща глава. Грешка. Заболява я още по-силно.

— Може би в болницата ще ти дадат нещо.

— Може да взема назаем от майка ми. — Аманда закрива очи с ръце. — Господи, не мога да повярвам, че казах това.

— Тя ще се оправи, Аманда.

— Зная — съгласява се тя. Майка ѝ е природна стихия. Ще трябва нещо повече от една шепа хапчета, за да я довърши. — Приятелката ти каза ли какви хапчета е погълнала майка ми?

— Мисля, че не знаеше.

— А знае ли откъде ги е взела?

— Очевидно ги е откраднала от една от съкилийничките си.

— Без съмнение, наркоманката, която обича да чисти.

— И аз така предполагам.

— А някакви предположения защо е извършила такова глупаво нещо? — Аманда си дава сметка, че е едновременно ядосана и уплашена. Уплашена, че майка ѝ може да умре и ядосана на себе си, че е уплашена. И какво, ако майка ѝ успее да се самоубие? Истината е, че за Аманда тя е мъртва от години. — Мислиш ли, че го е направила, заради нашето посещение? Понеже е разбрала колко близо сме до разкриването на истината?

— Ти нямаш вина, Аманда. Не започвай да се обвиняваш.

— Не се обвинявам — сопва се Аманда и сменя посоката на шева си — от себе си към бившия си съпруг, понеже така ѝ е много удобно. — Дай да се разберем за едно нещо, става ли? Каквото и да прави майка ми, то си е изцяло нейна работа. Ако иска да се самоубие, аз нямам нищо против. Моля те, не оставай с погрешното впечатление, че ми пука.

— А не е ли така?

— Изобщо не ме е грижа, ако тя иска да свърши със себе си. Искам само да зная защо. И нито имам нужда, нито се радвам на евтината психоанализа. За нищо не се обвинявам. Ти си адвокат, не психиатър. И определено вече не си мой съпруг.

— Абсолютно си права — казва ѝ след кратка пауза, без да поеме подхвърлената ръкавица, без да ѝ даде така жадувания скандал. Единствено плътно стиснатите му челюсти подсказват, че навярно е отишла твърде далеч.

— По дяволите, не можеш ли да накараш това нещо да се движи по-бързо?

— И без това карам с двайсет километра над разрешената скорост.

— Опитай с двайсет и пет.

— Така е достатъчно бързо.

— Виж, ако тя наистина е на смъртно легло и ние стигнем, преди да е хвърлила топа, може и да успеем да я накараме да ни каже истината.

Бен я поглежда с ъгълчетата на очите си.

— Това са доста груби думи.

— Ами, да, аз съм доста грубо момиче.

— Не мисля така.

— Значи имаш твърде къса памет.

Бен кима разбиращо и стисва по-здраво волана.  
— Дръж се.

Десет минути по-късно те спират на паркинга на „Етобикок Дженерал“. Аманда следва Бен през входа на болницата в централното фойе и до регистратурата вляво. Опитва се да не се оглежда много, никога не се е чувствала особено добре в болници. Съсредоточава се върху влажните стъпки, оставени от другите посетители по пода. Но дори и така не може да не забележи магазина за подаръци, аптеката, малката закусвалня. Сякаш се е забутала в някакъв търговски център, а не в болница. Само мирисът я издава, мисли си тя и се мъчи да не обръща внимание на смесицата от спирт и цветя, кръв и парфюми, дезинфектанти и лекарства. На болести. Страх. Загуба на контрол.

Витаещият аромат на собствената ни смъртност.

— Четвъртият етаж — казва ѝ Бен и отривисто се насочва към асансьорите, без да си дава труда да я подхване за лакътя или да забави крачка, за да го настигне.

Наранен е, дава си сметка тя. Макар че никога не би си го признал. Тя бе отворила стари рани, бе разкъсала превръзката на незараснала рана. И ето го сега, опитва се да се държи съчувствено и разбиращо, да бъде до нея, а нейната инстинктивна реакция бе да се отдръпне от него, колкото се може по-бързо. Да бъде навсякъде другаде, но не и тук. Точно както бе направила осем години по-рано, когато си тръгна от техния брак. Не става, беше му казала една нощ. Лежаха в леглото, след като току-що бяха правили любов.

*Кое не става?*

Цялата тази работа с брака.

За какво говориш?

Искам да си отида.

Не разбирам. Нещо лошо ли съм направил?

Не.

Тогава защо? Не може ли поне да поговорим?

*Няма за какво да говорим. Всичко свърши. Искам да си ида.*

И това беше. Той не възрази. Не се помъчи да я спре. Постъпи както обикновено — взе думите ѝ насериозно. И така, само с няколко прости изречения, бракът ѝ с Бен бе приключил окончателно. В голяма

степен тя се бе придържала към същия сценарий, когато сложи край на брака си и с Шон. Не става, беше му казала, докато се приготвяха да излизат на вечеря с приятели. По дяволите, човек се придържа към това, което знае.

И така си върви, мисли си Аманда, докато Бен изчезва зад ъгъла и се чуди кога неговите чувства бяха станали нейна грижа. Тя няма време да удовлетворява наранено мъжко его, не я интересува дали се държи мило и дали играе честно. Освен това, Бен доброволно се бе намесил в тази каша. Идеята не беше нейна. Никога не го бе карала да се захваща. Само защото бяха имали „общо минало“ не означава, че му дължи каквото и да било. И това, че му се бе сопнала в колата, не му дава правото сега да я кара да се чувства виновна. Нито наранените му чувства. Нито мелодраматичният опит за самоубийство на майка ѝ. Нищо от това не беше нейна вина. Не бива да бъде обвинявана за нищо.

Нима той не бе казал точно същото?

*Това не е твоя вина, Аманда. Не започвай да се обвиняваш.*

Дявол да го вземе, трябва ли винаги да е толкова прав?

— Съжалявам — извинява се тя, когато застава до него пред асансьорите. — Държах се като кучка.

Той свива рамене, не казва нищо. Но когато асансьорът пристига, тя усеща нежното, успокояващо докосване на ръката му върху лакътя си, когато я побутва навътре. Кабината бързо се напълва с хора с различен ръст и цвят на кожата. Ръце в ръкавици се протягат пред нея, сякаш тя не съществува и натискат бутоните. Нито един етаж не е пропуснат, забелязва Аманда и тялото ѝ се притиска в Бен, докато хората се сместват. Тя се привежда към него и ръката му грижовно обгръща раменете ѝ. Аманда вдишва странно успокояващия мирис от влажната кожа на якето му.

На четвъртия етаж излизат от асансьора и поемат по коридора покрай стаята на сестрите.

— Стая 426? — Бен пита малката групичка медицински сестри, които си говорят зад високия плот, отрупан със свежи цветя.

Сестрите се обръщат към тях с едно общо изящно движение. Едната, жена на средна възраст, с блестяща кафява кожа и черна къдрава коса, се отделя от групата.

— Гуен Прайс ли търсите?



— Тя добре ли е? — пита Аманда, затаила дъх.

— От семейството ли сте?

— Аз съм нейната дъщеря.

Сестрата поглежда към Бен.

— А вие?

— Нейният адвокат.

— От другата страна, завийте наляво, последната стая вдясно.

Аманда се откъсва от Бен и поема в противоположната посока.

— Не съм сигурна дали пускат посетители — провиква се след тях сестрата.

Веднага, след завоя, пред вратата те забелязват охраната. Той има светлокафява кожа и къса коса. Немного висок, забелязва Аманда, когато мъжът става от стола си, но под изрядната му полицейска униформа се очертава мускулесто тяло. От красивото му лице гледат тъмни и подозрителни очи. Цялото му изражение е предупредително. Сякаш казва: приближете се, ако смееете.

— Мога ли да направя нещо за вас, приятели? — пита с тон, който предполага, че е най-добре да не му губят времето.

— Аз съм Бен Майерс, адвокатът на Гуен Прайс — заявява Бен и си показва личната карта. — Това е Аманда Травис, нейната дъщеря. Бихме искали да видим госпожа Прайс.

Аманда подава на полицаия шофьорската си книжка и докато той я разглежда за миг, хвърля поглед към затворената врата на болничната стая. Майка ѝ е вътре в тази стая, мисли си. Лежи в леглото. Вероятно умира.

Защо?

— Извинете ме за момент — казва полицаят, отдалечава се на няколко крачки от тях и дискретно говори по мобилния си телефон.

Защо майка ѝ би искала да се самоубие? Защо по-скоро би умряла, отколкото да каже истината?

Аманда се поклаща напред-назад на токетата си. Защото е моята майка, ето защо. Кога ли е правила изобщо нещо смислено?

— Добре — казва полицаят и прибира телефона си в калъфа на колана. — Можете да влезете. Но само за няколко минути.

— Как е тя? — пита Бен.

— Ще се оправи. Но трябва да ви предупредя...

— За какво да ни предупредите? — пита Аманда.

— Има доста охлузвания.

— Охлузвания ли? Защо има охлузвания? Да не е паднала?

— От това, което разбрах, на съквартирантката ѝ не ѝ се е харесала особено кражбата на нейните лекарства. Малко се е разярила. — Той издава някакъв звук, нещо повече от подсмиване, по-малко от смях. — Схватката навярно е спасила живота на майка ви.

Аманда се опитва да си представи как майка ѝ си разменя удари с друга жена. Вижда как я повалят на земята, налагат я по главата и раменете, деликатната ѝ кожа се покрива със синини. От представата коленете ѝ омекват и тя полита към земята. Бен я улавя точно преди да падне.

— Става все по-добре и по-добре — казва тя, изправя се отново на крака и се освобождава от грижовните му ръце.

— Всичко наред ли е? — пита полицаят.

— Готова ли си да влезеш вътре? — пита я Бен.

— Добре съм.

— Всичко е наред — казва Бен на полицая и отново се обръща към нея. — Сигурна ли си?

В отговор Аманда отваря вратата на болничната стая на майка си и пристъпва вътре.

Вижда дребна жена, завита с твърдите бели болнични чаршафи. Лицето ѝ представлява гневна палитра от червени и лилави петна. Един куп тръбички са прикрепени към ръцете ѝ и някаква течност бавно се отцежда от системата във вените ѝ.

Някаква фигура, седнала до леглото, внезапно се размърдва и демонстрира присъствието си.

*Какво правиш тук, пита баща ѝ.*

— Това са дъщерята на Гуен Прайс и нейният адвокат — казва полицаят на сестрата, която оставя книгата си на стола.

*Мама защо е в леглото?*

— Как е майка ми? — Аманда пита сестрата.

*Почива си.*

— Изглежда по-зле, отколкото е, заради побоя — отговаря сестрата.

*Защо си почива? Да не е болна?*

— Наложил се да ѝ промием стомаха, естествено — продължава сестрата. — Но тя е имала късмет. Лекарствата не са стояли дълго в

организма ѝ. До сутринта ще се оправи.

*Сутринта ще е по-добре.*

— Колко време ще я държите тук?

*Бягай сега, Манди. Сигурно не искаш да я събудиш.*

— Само тази нощ.

*Искам. Искам да си поиграе с мен.*

— Можем ли да останем за няколко минути насаме с нея?

*Не сега, Аманда. Може би, когато се почувства по-добре.*

— Боя се, че това не е възможно — заявява полицаят.

Човек би казал, че трябва да съм свикнала да виждам майка ми в леглото, мисли си Аманда и прогонва образите от детството си с махване на ръката. Подозира обаче, че това е нещо, с което никога не се свиква, независимо колко си пораснал, независимо колко са отчуждени една от друга. Предполага се, че майките са тези, които се грижат за някого. А не те да са болни. И определено от тях не се очаква да се опитват да се самоубиват.

— Защо го направи? — шепне тя и пръстите ѝ стискат металната рамка на леглото, докато се взира в смазаното лице на майка си.

От друга страна, от майките не се очаква и да стрелят по хората.

— Какво е това? — Аманда гледа като хипнотизирана ужасяващия белег от вътрешната страна на китката на майка си. Рязко си поема въздух и чака потвърждение на това, което вече знае.

— Боя се, че докато са се били със съкилийничката ѝ, е получила няколко доста лоши ухапвания — отговаря полицаят.

Тялото на Аманда се стяга.

— Има още ли?

— Има още едно на лявото рамо, не толкова голямо — казва ѝ сестрата. — Почистихме ший бихме инжекция против тетанус. Човешките ухапвания са много коварни. Може да се окажат по-опасни от хапчетата, които е погълнала.

Аманда си спомня белезите от ухапвания, оставени от Дерек Клемънс по гърба на Карълайн Флетчър. Как мразя следи от ухапвания, мисли си тя.

— От колко време спи?

— От един час на пресекулки.

— И утре ще я пратите обратно в затвора?

— Няма причини да я държим тук.

— Ще я сложат в друга килия, естествено — Аманда отправя забележката си към полицаия, който стои точно пред вратата и следи отблизо посещението им.

— Така мисля — казва той. — Боя се, че мога да ви позволя да останете само още няколко минути.

Аманда се обръща отново към майка си и приближава един стол до леглото ѝ.

— Едно ще ти кажа, мамо — определено знаеш как да привлечеш вниманието. Бог е свидетел, че привлече моето. — Опитва се да се засмее, но произнася само никакъв дрезгав и напрегнат звук. — Не е ли удивително? Почти десет години нямаме нищо общо и после почваме да се виждаме кажи-речи всеки ден. И то на такива интересни места. Особено за жена, която рядко е напускала дома си през цялото време, докато растях. — Придърпва стола си по-близо до главата на майка си. — Видяхме се с Хейли Молинс — прошепва, докато се прави, че гали челото на майка си, но пръстите ѝ едва докосват кожата ѝ. Оглежда лицето на майка си за някакъв знак, че я е познала, че я е чула. Не вижда нищо — Тя ни разказа какви ли не интересни неща.

— Боя се, че трябва да ви помоля да се отдръпнете малко от леглото — нарежда полицаят.

— Всичко ни разказа — казва Аманда и неохотно отдръпва стола си от леглото, после става. Внимателно наблюдава майка си за някаква реакция, но отново не забелязва никаква. — Добре. Хайде да се махаме оттук. — Отива до вратата и хвърля поглед назад към спящата в леглото жена. Не е сигурна от това разстояние, но ѝ се струва, че вижда една самотна сълза да се търкулва от затворените очи надолу и да изчезва във възглавницата.

Веднага, щом се връщат в къщата на Палмерстън Авеню, Аманда поръчва пица, а Бен пали камината във всекидневната.

— Мисля, че не е била използвана, откакто бях малка — удивлява се Аманда и се топли на пламъка. Спомня си как майка ѝ седеше на дивана, без да забелязва опасните искри, прескачащи към краката ѝ.

— Изглежда, че си работи съвсем добре — Бен се усмихва и излиза от стаята.

— Къде отиваш?

— Да взема тирбушон.

— За какво? Нямаме вино.

— О, имаме. — Той се връща и носи тирбушон в едната си ръка и бутилка скъпо „Бордо“ в другата. — Имам една каса в колата — обяснява, преди още да го е попитала. — Все забравям да я кача в апартамента.

На Аманда ѝ хрумва, че той е планирал цялата тази вечер предварително и както виното, така и буйният огън са част от някакъв хитроумен план да я съблазни. Във всеки случай така се надява, докато Бен отпушва бутилката, а тя носи чаши от кухнята. Денят се бе оказал дълъг и мъчителен, изпълнен с неприятни изненади. Нямаше да ѝ дойде зле да я обгърнат две силни и нежни ръце. Достатъчно нежни, за да припламнат приятни спомени, достатъчно силни, за да прогонят неприятните. Тя свежда глава, вдига поглед и се усмихва срамежливо. Спомни си колко добре ни беше заедно, казва усмивката ѝ.

Бен налива на двамата по една пълна чаша с вино и повдига своята в мълчалив тост. Усмихва се. Помня, отговаря неговата усмивка.

Четирийсет минути по-късно те седят на пода във всекидневната пред огъня, с гърбове, опрени на дивана и поглъщат огромна пипа с тънък блат, двойно количество сирене и резенчета домати, довършват втората бутилка вино.

— Хубаво е — казва тя и се наслаждава на приятния трепет в горната част на гръбнака си. — Имах нужда от нещо такова.

— Беше дълъг ден.

— Така е.

— Майка ти...

— Хайде да не говорим за майка ми.

— Хайде — повтаря Бен.

— Нито за Хейли Молинс, нито за Родни Тюрек, нито за който и да било от тези глупави хора.

— Звучи ми добре.

— Също така не и за Дженифър.

Бен чука чашата си в нейната в знак на съгласие. Дженифър безцеремонно е изключена.

Очите им се срещат, приковават се, задържат се. Тя се киска, знае, че не е толкова пияна, на колкото се прави и се чуди дали и Бен не се преструва по същия начин. Ако са поне малко пияни, това им дава по-големи възможности за действие. Могат да си кажат неща, които при обикновени обстоятелства са недопустими. Могат да правят неща, които иначе биха били неразумни. Могат да пресичат невидими прегради, после да се кискат и да се оттеглят. Могат да се скрият от хапещия вятър и да се отдадат на изкушението, което ги привлича като магнит, откакто бе слезла от самолета; могат да правят страстна любов пред романтичния огън. От виното беше, могат да кажат на сутринта и да се измъкнат от обзелите ги фантазии, да се върнат всеки към своя живот.

— Е, за какво ще говорим? — пита тя и му дава три минути, докато я целуне.

— Защо да не поговорим за теб?

— О, боже, не и за тази. Тя е толкова отегчителна.

— Тя е много неща — поправя я Бен. — Но отегчителна не е сред тях.

— Само защото не я познаваш достатъчно добре.

— Само защото тя не се задържа достатъчно дълго наоколо.

— Смятай се за късметлия.

Бен се вторачва в чашата си.

— Мислила ли си някога да се върнеш тук? — пита след малко.

Въпросът я заварва неподготвена. Гърбът ѝ неволно се извива като на котка, която внезапно заема отбранителна позиция.

— И защо бих го направила?

— Защото тук е твоят дом.

— От дълго време не е.

— Защото това би ти дало възможност да опознаеш майка си — допуска той.

— Пак те питам, защо бих направила това?

— Защото тя е твоя майка.

— Няма да говорим за майка ми, забрави ли? — Аманда довършва виното в чашата си и се пресяга за бутилката.

— Съжалявам. Забравих.

Пръстите ѝ докосват opakото на дланта му. Той не я отдръпва. Две минути, мисли си тя.

— Какво бих правила тук, все пак? — пита Аманда.

— Същото, което правиш и във Флорида.

— Освен, че ще ми е по-студено.

— Само през зимата.

— Която продължава шест гадни месеца.

— Три — поправа я Бен и протяга чашата си към нея да му я напълни.

— Само според календара.

— Мислех, че смяната на сезоните ти харесва.

Тя кимва и си представя чудодейната поява на цветни пъпки през пролетта.

— Нямам разрешително да практикувам право в Канада — напомня му и пъпките се разпукват, а образът се разлетява като цветен прашец, докато поделя останалото вино между двете им чаши.

— Имаш нещо повече, отколкото аз навремето — възразява той.

— Не е вярно.

— Вярно е.

Аманда бавно отпива.

— Ето. Сега сме наравно.

Той се смее.

— Добре де, ще се върнеш в училище за още една година. Ще си вземеш изпитите тук и ще черпиш.

— Да взимам изпити? — Отпива още една глътка. — По-скоро само ще се черпя.

Една минута.

— Можем дори да отворим съвместна кантора — произнася през смях той, сякаш сам съзнава колко абсурдно е предложението му. — Бог е свидетел колко много престъпници се мотаят наоколо — добавя, като дава да се разбере, че не смята предложението си за толкова немислимо, колкото изглежда.

— Бог е свидетел, че това е вярно — потвърждава Аманда, за да избегне и двете интерпретации и се взира в празната кутия на пода помежду им. — Какво стана с пицата?

— Предполагам, че я изядохме.

— Толкова бързо?

Бен си довършва виното, поставя чашата си на пода и се накланя към Аманда.

— Има още една причина да се върнеш — произнася тихо.

Трийсет секунди, мисли си Аманда и изпразва остатъка от виното си наведнъж. Това е, мисли си тя. Нито секунда по-рано. Сърцето ѝ бие толкова бързо, че има опасност да получи сърдечна криза.

— Каква например? — Протяга се пред него, стараяйки се да докосне с гърди ръката му, и поставя празната си чаша до неговата. Поглежда го очаквателно в очите. Време е, мисли си и поклаща тяло към него. Десет секунди... девет... осем...

— Ами, например тази къща — казва той и тонът му изведнъж става официален, обляга се назад към дивана, втренчен в огъня. — Ако майка ти отиде в затвора, което изглежда все по-вероятно, ти навярно ще трябва да я продадеш.

— Какво?

— Казах...

— Чух какво каза. — Аманда ядосана се отдръпва — Мислех, че няма да говорим за майка ми.

— Права си. Съжалявам.

— Съжаляваш, друг път. Какво става тук?

— За какво говориш?

— Знаеш за какво говоря. Ти ме подведе.

— Как така съм те подвел?



— Не си играй игрички с мен. Направи го нарочно.  
— Какво съм направил нарочно?  
— Връщаш си го за нещата, които ти наговорих в колата, нали?  
— Съжалявам, но малко ми е трудно да си припомням толкова от отдавна.

— Не ти вярвам.

— Не зная за какво говориш — настоява той.

— Аха, добре, аз си лягам. — Тя тронаво се изправя на крака. Възможно ли е да е сгрешила? И Бен наистина да няма представа защо е толкова разстроена? Да е допуснала фантазиите и егото ѝ да вземат връх над нея? Не, решава Аманда, доловила леката усмивчица, скрита зад привидното му объркване. Той много добре знае какво става.

*Ти си адвокат, не психиатър,* беше му казала в колата. *И определено вече не си мой съпруг.*

*Напълно си права.*

Аманда се втурва в хола, спира, връща се във всекидневната, яростта ѝ нараства с всяка крачка.

— Не беше прав, знаеш ли?

— Не съм бил прав ли? За кое?

— Не си по-голям тарикат като адвокат. — Завърта се на пети и хуква по стълбите — Сам можеш да намериш пътя към вратата — провиква се от върха на стълбите. — Копеле — проплаква и трясва вратата на спалнята зад гърба си.

Пада на леглото и захлупва глава във възглавницата, за да не достави на Бен удоволствието да види сълзите ѝ. Колко ли време бе чакал момента да я унижи, чуди се тя. От днес следобед? Откакто бе пристигнала в Торонто? Откакто го бе напуснала?

Чува входната врата да се отваря и затваря и отива до прозореца. Бен се опитва да вкара ключа в ключалката на вратата на белия корвет.

— Прекалено си пиан, за да караш, задник такъв — промърморва тя и се връща в леглото с надеждата полицията да го спре, да го обвини за шофиране в пияно състояние и да го хвърли в затвора. Или още по-добре, да се блъсне с колата в някое дърво... — Не — произнася и бързо връща клетвата си обратно. — Не искам да те спира полицията. Не искам да се нараниш. Не искам нищо лошо да ти се случи. Никога. Чуваш ли ме? Връщам си го обратно. Връщам си го обратно. — Отново отива до прозореца, но колата му вече я няма — Връщам си го

обратно — плаче, отмята завивките и се стоварва в тях. — Връщам си всичко обратно. Всичко. Чуваш ли ме? Връщам си го.

Събужда се в два часа сутринта с пулсиращо главоболие.

— Мислех, че с добро вино това не може да се случи — казва тя и се колебае дали да не стане и да изпие нещо. Накрая решава да не прави нищо. Заслужено си получи главоболието.

Бен е прав да я мрази. Тя го унижи, когато го напусна преди осем години, без извинение или обяснение и през цялото време, откакто се бе върнала в града, го бе използвала безсрамно. Ако тази нощ е успял да си върне поне мъничко от това, ами, толкова по-добре за него. Сама си го бе изпросила. Във всеки случай, всичко, което се бе случило днес, и всичко, което не се бе случило тази нощ, бе направило кристално ясно едно нещо: нищо не може да постигне, ако продължава да се мотае още в града. Бен няма нужда от нея. Майка ѝ не я иска. Каква работа има тук, освен че прави нещастни всички, включително и себе си? Сутринта ще се обади на авиокомпанията и ще резервира първия възможен полет към дома.

Аманда изпълзва от леглото, отива до прозореца и се взира надолу към вече празната алея между нейната и съседната къща.

— Наистина се надявам да си пристигнал вкъщи благополучно — прошепва тя и се колебае дали да се обади на Бен. Но телефонът ѝ е в чантата, чантата е долу, а тя няма достатъчно сили да слезе, въпреки че в стаята на майка ѝ има телефон, спомня си и пресича тесния коридор. — Само ще го събудя — произнася в слушалката, сяда на леглото на майка си и набира номера на Бен. Затваря, когато записаният глас ѝ напомня, че е забравила да набере кода на областта. Така или иначе, той навярно е с Дженифър, мисли си и вижда как Шон Травис изскача от сенките и просветва срещу стената, обгърнал с ръка бременната си жена, също на име Дженифър. Толкова много Дженифъри, мисли си и образите им се поглъщат от сянката на едно близко дърво. — Към теб също не бях много добра — признава и отново се пресяга за телефона, като този път не забравя кода. Отсреща вдигат след второто позвъняване.

— Ало? — познатият глас е приглушен, дрезгав от съня.

— Шон? — Представя си бившия си съпруг, седнал в леглото, увил син памучен чаршаф около голото си тяло.

— Кой е?

— Аманда. Извинявай, че се обаждам толкова късно.

— Случило ли се е нещо? Да не си ранена?

— Не. Добре съм.

— Да не си в някаква беда?

— Не.

— Пияна ли си?

— Не.

— Не разбирам тогава. Защо се обаждаш?

— Има ли някакъв проблем? — чува Дженифър да пита някъде до него.

— Аз съм в Торонто — казва Аманда.

— Торонто?

— Помниш ли дето веднъж ми каза, че докато не оправя нещата с майка ми, никога няма наистина да порасна?

— Спомням си колко се ядоса — нежно произнася той след известна пауза.

— Да, ами, понякога е трудно да чуеш истината.

Нова пауза.

— Е, как върви?

— Не е лесно.

— Сигурен съм, че не е. Но съм сигурен също, че можеш да се справиш.

Очите на Аманда се напълват със сълзи на благодарност.

— Шон?

— Да?

— Искам просто да ти се извиня.

— Всичко е наред. Не бях напълно заспал.

— Не за това, че те събудих. Макар че предполагам, можеш и това да включиш в списъка.

— Няма списък, Аманда.

— Няма ли? А би трябвало.

Тишина.

— Шон?

— Не е нужно да се извиняваш.

Аманда клати глава.

— Бях отвратителна съпруга.

— Просто не бяхме сполучлива двойка — мило я поправя Шон.

— Ти нямаше шанс с мен.

Отново тишина. После:

— Е, накрая всичко се оправи. Сега съм много щастлив.

— През лятото ли очаквате бебето?

— На осемнайсети юли.

Аманда кимва.

— Знаеш, че ти желая само хубави неща.

— Зная. И аз на теб.

— Късмет, Шон.

— Довиждане, Аманда.

Няколко минути Аманда седи на леглото на майка си, прегърнала слушалката, вече мокра от сълзи. Отдавна дължеше това извинение на Шон. Както извинение и на Бен, макар че то ще трябва да почака до сутринта, решава тя и излиза в коридора. Усееща топлината от камината да достига до нея. Дали върнаха паравана на мястото му? Или сега към килима хвърчат искри? Забързва надолу по стълбите и се втурва във всекидневната, като вече вижда заглавията на сутрешните вестници: Адвокатка умира сред пламъци в къщата на убийца. И колко ли хора ще се разтревожат от това?

Аманда изтичва във всекидневната и веднага забелязва, че параванът си е на мястото. Дръпва го настрани и сбутва загасващите главни с дилафа.

— Какво правиш? — чува се глас зад гърба ѝ.

Тя изпищява, изпуска дилафа и се обръща по посока на гласа.

— Внимавай — казва Бен, става от дивана, вдига дилафа от пода и го слага на поставката му до камината.

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да спя. — Бен сочи към намачканите възглавници на дивана.

— Мислех, че си си тръгнал.

— Съжалявам, Аманда. Не бях в състояние да карам.

— Къде е колата?

— Оставих я в гаража. — Той се протяга и си пригладда косата.

— Сега навярно съм достатъчно трезвен. Ще ти се махам от главата.

— Не — бързо казва Аманда — Не искам да си тръгваш. Моля те — не си отивай.

Светлината от огъня танцува по лицето му и озарява обърканото му изражение.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Мисля, че разбираш.

Дълга пауза.

— Ти беше права — признава накрая той. — За това, че те подведох.

— Зная.

— Честно, не го бях планирал предварително. Стана някак от само себе си.

— Няма значение.

— Как така няма значение? — Те предпазливо пристъпят един към друг.

— Не зная как — казва му тя. — Зная само какво искам. Искam теб. И не е нужно това да значи нещо; Може да е за отмъщение, ако така ще се почувстваш по-добре.

— За отмъщение — повтаря той, навежда се и отмахва от лицето й няколко разпилени кичура.

— Или за доброто старо време.

— За доброто старо време.

— Или просто нещо, което да махнем от себе си веднъж завинаги — изрича тя, а той свежда глава и целува ъгълчето на устата й.

— Нещо, което да махнем от себе си — казва Бен и я целува плътно по устните.

— Веднъж завинаги — повтаря тя.

После никой не казва нищо.

Когато Аманда се събужда в седем часа на следващата сутрин, Бен го няма.

— По дяволите — казва тя, загръща се с розовото одеяло, което той очевидно е метнал върху нея, преди да си тръгне, и става от пода. — По дяволите. — Отмята коса от лицето си и си припомня нежния допир на Бен, твърдостта на тялото му, начинът, по който телата им се бяха съединили без всякакво усилие, сякаш никога не бяха се

разделяли. Дори и сега чувства тласъците му между краката си и трябва да се хване за дивана, за да се задържи права.

Какво бе направила?

Нима не му беше казала сама, че не е нужно това да означава нещо, че може да е за отмъщение, за доброто старо време, нещо, което да махнат от себе си веднъж завинаги? Луда ли беше? По дяволите, трябваше ли той винаги да я възприема буквално?

— Върви по дяволите, Бен — прошепва и чува силно тропане по входната врата. — Бен? — Изтичва до вратата и я отваря със замах.

Госпожа Макгивър, облечена в зелено вълнено палто и с червени ботуши от изкуствена кожа до коленете, стои от другата страна на прага.

— Дойдох за моя чай — заявява тя. Не дава вид, че забелязва, че Аманда е наметната само с голямото розово одеяло.

— Госпожо Макгивър...

— Няма ли да ме поканиш вътре?

Аманда отстъпва назад и пропуска възрастната жена да влезе. В този момент чува шум от течаща вода в банята на горния етаж и осъзнава, че душът тече.

— Бен — ахва тя и едва възпира желанието си да захвърли одеялото, да изтича по стълбите и да се присъедини към него. Той е тук. Не си е тръгнал. — Много съжалявам, госпожо Макгивър — мъчи се да прикрие усмивката, която се разстила по лицето ѝ. — Съвсем забравих за вашия чай.

— Забравила си?

— Вчерашният ден не мина точно както го бях намислила.

— Забравила си чая ми — невярващо повтаря госпожа Макгивър.

Събитията от предишния ден се разгръщат в обратен ред в съзнанието на Аманда, като видео лента, върната назад. Тя вижда майка си в болничното легло, километрите с кипящо строителство по магистрала „Гардинър“, фойето на хотел „Четири сезона“, Хейли Молинс пред прозореца на апартамента си. Не, не Хейли Молинс. Хейли Уолш.

— Вчера видях някой, когото може би помните — казва Аманда на госпожа Макгивър, в опит да води учтив разговор, докато се опитва да насочи старата жена навън. — Хейли Уолш. Дъщерята на господин Уолш. Помните ли го? Той живееше в съседната къща.

— Това нещастно копеле — с изненадваща сила произнася госпожа Макгивър. — Разбира се, че го помня. Той беше един подъл кучи син, този човек.

— Да, и майка ми не го харесваше много.

— Мълвата гласеше, че биел жена си. И синовете си. Докато не пораснаха достатъчно, да го набият те.

Нищо чудно, че дъщеря му е избягала в Англия, мисли си Аманда. Явно е искала да се махне колкото се може по-далеч от него.

— Казахте, че сте видели жена му? — пита госпожа Макгивър. — Мислех, че е мъртва.

— Видях дъщеря му — поправа я Аманда.

— Не. — Госпожа Макгивър клати глава. — Господин Уолш нямаше дъщеря.

На горния етаж водата спира да тече.

— Да, имал е. Тя ме е гледала като съм била малка. Наричаше ме нейното паляче. — Аманда размахва ръце нагоре-надолу, сякаш дърпа конците на марионетка. — Помните ли — „Паляче, паляче, кое е малкото ми паляче?“

Госпожа Макгивър се вира в Аманда, сякаш напълно е изгубила ума си.

— Това не беше дъщерята на господин Уолш.

— Какво искате да кажете?

Госпожа Макгивър се смее и размахва пръст в лицето ѝ, като че ли Аманда се е опитала да я изиграе.

— Това беше Люси.

— Люси? Коя по дяволите е Люси?

Внезапно Бен се материализира горе на стълбите с хавлия, омотана около тялото му.

— Какво става?

— Кой сте вие? — пита госпожа Макгивър и изведнъж в очите ѝ проблясва пламъче. — Ти ли си това, Маршал Макгивър?

— Коя е Люси? — повтаря Аманда.

— Знаеш.

— Не зная.

Старата госпожа Макгивър маха на Бен и пръстите ѝ потрепват с момичешка грация.

— Коя е Люси? — за трети път произнася Аманда и всяка дума е отделно изречение, а Бен бавно поема надолу и застава зад нея.

Госпожа Макгивър кокетно въздъхва.

— Е, Маршал Макгивър. Знаеш, че не бива да си тук. Какво ще кажат родителите ми, когато разберат, че си се промъквал насам?

— Госпожо Макгивър...

— Много си палав.

— Коя е Люси, госпожо Макгивър?

— Люси? — Госпожа Макгивър изглежда объркана. Във влажните ѝ очи се появяват сълзи. — Сигурно искаш да кажеш Сали?

— Госпожо Макгивър...

— Ти не си Сали. — Госпожа Макгивър започва да се върти в странни кръгове, като пумпал, който се накланя на една страна и всеки момент ще падне. — Какво сте направили с внучка ми? Къде е тя?

— Госпожо Макгивър, само се успокойте...

Госпожа Макгивър се насочва към вратата.

— Искам да си ида у дома. Сега. — Тя прихващата полите на нощницата си над червените ботуши, отваря със замах вратата и забързва през улицата. Аманда и Бен, увити в розовото одеяло и бялата хавлия, гледат безпомощно как вратата на къщата ѝ се отваря, после се затръшва и след жената от прозорците се посипва купчина сняг.



— Къде отиваш? — пита Бен, докато газии в снега след Аманда.

Аманда крачи по алеята на съседната къща и натиска три пъти звънеца.

— На тази улица трябва да има някой, който не е откачен и е живял тук, когато съм била малка. Да се надяваме, че ще може да ни каже нещо.

— Какво точно се надяваш да откриеш?

— Най-малкото дали господин Уолш е имал дъщеря.

— И какво друго?

Аманда отново натиска звънеца.

— Коя, по дяволите, е тази Люси.

— Ако я има — натъртва Бен. — Старицата явно беше обърквана.

— Не чак толкова.

— Беше по нощница и червени ботуши — изтъква той, като че ли това изяснява всичко.

За пети последен път Аманда натиска звънеца.

— Май няма никой. — Тя пресича заснежената морава към следващата къща и тъкмо се кани да позвъни, когато входната врата се отваря.

— О! — възкликва една млада жена, видимо изненадана да види там хора. Тя несръчно крепи в ръце плачещо бебе, а в краката ѝ неуморно подскача малко дете. И тримата са в дебели сини грейки и с израз на едва сдържана истерия. — Кои сте вие?

— Казвам се Аманда Травис. Аз живея...

— Извинете — прекъсва я жената. Детето в краката ѝ я дърпа за якето, а бебето се протяга нагоре. — Не е най-подходящото време. Както виждате, тъкмо излизахме, а така или иначе до Коледа има доста време, така че сега май не е моментът да питате за дарения.

— Не търсим дарения.

Жената успява да изобрази едновременно объркване, загриженост и любопитство само с едно извиване на прекомерно

оскубаните си вежди.

— Мисля, че сме сбъркали къщата — обяснява Аманда.

Жената кима с благодарност, вдига със свободната си ръка вече пиращото дете и отнася и двете непокорни деца надолу по стълбите към улицата.

— Тя очевидно не е била тук преди двайсет и пет години — отбелязва Аманда и се отправя към следващата къща.

В общи линии историята се повтаря в пет къщи поред. Обитателите си мислят, че тя или се опитва да им продаде нещо, или по някакъв начин да им вземе пари, така че посрещането им е ледено като въздуха навън. Един мъж заявява на висок тон, че му е дошло до гуша от Свидетелите на Йехова, които го безпокоят винаги, когато е в банята и затръшва вратата в лицата им, преди още Аманда да е успяла да си отвори устата. Никой от тези, с които успяват да говорят, не е живял на тази улица повече от десет години. Никой не изглежда дори бегло познат.

— В колко къщи искаш да провериш? — търпеливо пита Бен, докато наближават голяма тухлена къща, заградена от високи бели колони.

— Още няколко от тази страна — отговаря му тя. — И може би още няколко от другата.

Бен ѝ подава ръка да ѝ помогне да премине през едно непочистено от снега място на тротоара. Аманда не помръдва.

— Какво има?

Тя се взира в старата къща, не по-малко отблъскваща сега, отколкото, когато беше дете. Опитва се да си представи жената, която живее в нея, но чува само категоричната присъда на майка си: — *Тя е същинска вещица на метла.*

— Аманда?

Тя решително си поема дъх и тръгва по непочистената предна алея. Майка ѝ едва ли може да се смята за най-добра в преценките на хорските характери. Пък и къщата, подобно на повечето останали на улицата, навярно е сменила многократно обитателите си през последните няколко десетилетия. Още веднъж вдъхва дълбоко, стига до вратата и натиска звънеца.

— Кой е? — чува се женски глас отвътре.

— Казвам се Аманда Травис — вика в отговор Аманда — Живея по-надолу по улицата. Чудех се дали мога да поговоря с вас няколко минути.

Вратата се отваря. Някаква жена, стилно облечена в черни панталони и ярък червеникав пуловер, застава пред нея. Отрупаните ѝ с пръстени ръце са отпуснати на слабите бедра. Тя е между шейсет и седемдесетгодишна, широк бял кичур прорязва гарвановочерната, дълга до брадичката коса, подобно на осева линия на магистрала. Или като на сункс, мисли си Аманда и смътно си припомня хладните зелени очи и тънкия аристократичен нос. Тайно поглежда надолу да провери за метла.

— Госпожа Томпсън? — с изненадваща лекота измъква името от миналото. После неволно отстъпва назад, докато не усеща присъствието на Бен зад себе си.

— Да? Кои сте вие?

— Аманда Травис — повтаря тя. — Това е Бен Майерс. — Погледът на госпожа Томпсън се мести напред-назад между тях. — Мъжът ми живее по-надолу по улицата. — Аманда сочи неопределено по посока на къщата на майка си. — Предполагам, че не ме помните.

— А трябва ли?

— Ами, не. Предполагам, че не. От известно време не живея с майка си и значително съм се променила.

— Какво искате?

Аманда прочиства гърло.

— Само да ви задам няколко въпроса.

— За какво?

— Може би бихме могли да влезем?

— Какво искате? — пита отново жената, без да обръща внимание на молбата ѝ.

Аманда преглъща студения въздух. Долавя аромата на кафе, който се носи отвътре и жадува за една чаша.

— Госпожо Томпсън, майка ми е Гуен Прайс.

Мълчание. Очите на жената трепват в знак, че знае името.

— Все още не разбирам какво искате от мен.

Нито пък аз, съгласява се Аманда. На глас изрича:

— Дали случайно не помните господин Уолш? Той живееше в съседната до нас къща.

— Господин Уолш? Не. Никога не съм го чувала.

— Значи не помните дали е имал дъщеря? — Тъп въпрос, мисли си Аманда, а жената свива устни и превърта очи.

— Ако не помня него, как да си спомням дали е имал дъщеря? — Ако изобщо е възможно, гласът ѝ е дори по-леден от въздуха.

Аманда кима. Майка ѝ беше права.

— Ами госпожа Макгивър? — пита Бен. — Тя живее от другата страна...

— Онази смахната стара патка? Дето тича по улицата по нощница?

— Точно тя.

— Какво за нея?

— Тя спомена някоя си Люси — продължава Аманда, — чудех се дали...

Госпожа Томпсън неочаквано е обхваната от вълнение. Раменете ѝ се раздвижват напред-назад, сякаш се кани да размаха криле.

— Какво се опитвате да измъкнете? — гневно пита тя.

— Моля?

— Нямам време за това. — Опитва се да затвори вратата, но Бен я спира с ръка.

— Не разбирам — казва той. — Какво стана?

— Коя е Люси? — пита Аманда.

— Наистина ли не знаете? — с очевидно недоверие мълви жената.

— Не. — Аманда усеща рязко пробуждане в гърдите и осъзнава, че е затаила дъх.

— Опитвате се да ми кажете, че не познавате собствената си сестра — заключава госпожа Томпсън.

— Какво?

Вратата се затръшва в лицето на Аманда.

Белият корвет се носи по улица „Блуър“ към хотел „Четири сезона“.

— Какво, по дяволите, става тук, Бен?

— Спокойно, Аманда — предупреждава я Бен, както вече няколко пъти след удивителното разкритие на госпожа Томпсън.

— Изобщо не се връзва. — Аманда потропва нетърпеливо с крака, докато светофарът на кръстовището на „Блуър“ и „Спадина“

превключва от жълто на червено. — Просто мини — подканва го тя. Бен не ѝ обръща внимание и спира колата. — Хайде — подканя бавния светофар Аманда и все по-нервно тропа с крака. — Какво му става на проклетото нещо? Мислиш ли, че се е повредил?

— Минали са само няколко секунди.

— Просто премини през проклетото нещо. Няма никой.

— Спокойно, Аманда. Нали искаме да пристигнем там невредими.

Възможно ли е старата госпожа Макгивър да е права? Че господин Уолш не е имал дъщеря? Че жената, която я е люляла на ръце, като една жива кукла, е някоя на име Люси?

Светофарът светва зелено.

— Давай — заповядва Аманда, преди Бен да е имал време да реагира.

Възможно ли е онова, което госпожа Томпсън им каза, да е вярно? Че Люси е нейна сестра?

— Най-добре е Хейли Молинс да има някакви отговори за нас. — Аманда се взира през предното стъкло, отвратена от многобройните коли, които внезапно се бяха материализирали, сякаш с изключителната цел да я забавят. — Няма да я оставя на мира, докато не ни каже истината.

А ако Хейли Молинс не е дъщеря на господин Уолш, а някоя си Люси и Люси е нейна сестра...

— Само помни, че блага дума железни врата отваря — казва Бен.

— Какво?

— Казах само...

— Чух какво каза и ако исках съвет от Ан Ландерс, щях да я питам.

— ... тогава това означава, че Хейли Молинс е нейна сестра.

Пръстите на Бен здраво стисват волана.

— Ще сме там след две минути — произнася той с поглед, вперен напред.

Кое е невъзможно.

Няма никакъв смисъл. Тогава защо се сопва на Бен, като той е единственото смислено нещо в живота ѝ?

Онова, което се случи помежду им снощи, има ли изобщо някакъв смисъл?

— Извинявай — казва Аманда и си припомня меките му устни върху своите, успокояващия му допир. Тя тръсва глава да прогони нежеланите спомени. Как може да мисли за такива неща сега?

— Няма нищо — казва той и отпуска хватката на волана. — И само за протокола, сигурен съм, че Ан Ландерс почина. Сега ни съветват по „Скъпа Ели“.

Аманда кима.

— Ще ѝ пиша.

*Скъпа Ели, имам един мънищък проблем. Виждаш ли, майка ми, с която отдавна сме разделени, е обвинена в убийството на абсолютно непознат човек в хотелско фойе. Само че сега тя твърди, че този абсолютно непознат всъщност е бившият ѝ съпруг, от когото е откраднала голяма сума пари. Също така, току-що се оказа, че е възможно вдовицата на покойния всъщност да е моя сестра. Към всичките ми грижи се прибавя и фактът, че май започвам да се влюбвам в собствения, си първи бивш съпруг, който пък е адвокат на майка ми. Какво да правя? Да последвам сърцето си или да последвам примера на майка ми и просто да застрелям всички въвлечени? Подпис: Изпаднала в беда в Торонто.*

Леко задръстване ги принуждава да се движат едва-едва.

— Откъде идват всички тези коли? — процежда през здраво стиснати зъби Аманда.

— Пиков час е — напомня ѝ той.

Само ако не беше предложила на госпожа Макгивър този глупав чай. Ако не ѝ беше отворила, когато почука. Ако не беше споменала проклетия господин Уолш. Двамата с Бен можеха още да се излежават пред камината, вместо да стоят задръстени на „Блуър“ в пиковия час. Аманда си поглежда часовника. Едва осем часа.

— Винаги е пиков час — отбелязва, когато светофарът на ъгъла на „Блуър“ и „Св. Джордж“ пред тях превключва от зелено на жълто. — Настъпи газта, Бен. Ще минем.

Бен натиска педала на газта и се забива право в синята тойота пред тях.

— Мамка му — изругава той сред трясъка на метала.

— Не мога да повярвам — мърмори Аманда.

— Добре ли си? — пита я Бен, а в това време шофьорът на тойотата изскача от колата си и гневно се насочва към тях,

размахвайки яростно ръце в ледения въздух.

— Не мога да повярвам — повтаря тя. Зад тях се разнасят недоволни клаксони.

— Накъде, по дяволите, си мислиш, че си се забързал толкова? — виква шофьорът на тойотата. Той е на около четирийсет, в черно кожено палто и черна шапка с наушници от овча кожа. Само носът му се вижда ясно — голям и вече почервяващ от студа. Крачи напред-назад до колата им и маха с ръце като гигантска врана.

Бен излиза от колата.

— Съжалявам. Мислех, че ще минете.

— Шибаната светлина е червена.

— Вината е моя — признава Аманда, докато излиза от колата и оглежда щетите на двете коли. Забелязва само няколко драскотини, всичките върху бронята на белия корвет. Слава богу, мисли си тя. Това означава, че няма да се наложи да намесваме полицията или застрахователите. Можем просто да се извиним и да вървим по дяволите. — Изглежда, че на вашата кола нищо й няма — казва тя на шофьора. — Имате късмет.

— Имам късмет ли? Имам новини за вас, госпожо. Имам заболяване на кръста. Един бог знае какво му е причинило това.

Не може да говори сериозно, мисли си Аманда и се мъчи да овладее гнева си.

— Май доста добре се движите за човек, който го боли кръста — сопва му се презрително. Няма време за това. Трябва да стигне до хотел „Четири сезона“. Трябва да се види с Хейли Молинс, известна също като Хейли Уолш, също като Люси, също като...

Коя, по дяволите, е тя?

— Нищо й няма на колата ви, нито на кръста ви — заявява с равен тон.

— О, така ли? Да не сте лекар?

— Не, адвокат съм. И двамата сме адвокати. Така че, ако възнамерявате да ни съдите, с каквото впечатление оставам, на ваше място бих си помислила още веднъж.

— Това някаква заплаха ли е?

— Аманда...

— Нямам време за тези глупости, Бен. Ако ти искаш да стоиш тук и да се разправяш с този глупак, добре. Твоя работа. Аз се махам.

— Госпожо, вие сте напълно смахната.  
— Нима? Трябва да видите останалите от семейството ми.  
— Аманда, просто се успокой. Ще повикам полиция. Те ще дойдат до няколко минути.  
— Нямам няколко минути. — Тя вече тича надолу по улицата.  
— Аманда...  
— Знаеш къде да ме намериш — провиква се назад, без да забавя крачка.

Асансьорът спира на дваисет и четвъртия етаж на хотел „Четири сезона“. Аманда понечва да излезе, но я възпира въображаемото, докосване на Бен по рамото. *Блага дума железни врата отваря*, чува го да казва.

Тя спира, поема дълбоко дъх, после пак. „Добре де, послушай Бен. По-бавно. Спокойно.“ После отривисто поема по коридора и още веднъж вдишва дълбоко, преди да почука внимателно на вратата на апартамент 2416. Никой не отговаря. След малко Аманда почуква отново. Този път по-настойтелно.

Още е рано, напомня си. Може да спят. Дай им една минута да се събудят и да осъзнаят, че има някой пред вратата.

— Хайде — шепне тя и лекото почукване става все по-силно, вече не толкова любезно. — Хайде. Нямам цял ден.

Никакъв отговор.

— Хейли — вика Аманда — Хейли, аз съм Аманда Травис. Отвори. — Тя рита с крак по вратата.

Все още нищо.

— Няма да си тръгна, докато не поговоря с теб. — Залепя ухо на вратата, готова да долови дори и най-слабия шум. Но след няколко минути е принудена да си даде сметка, че вътре няма никой. Възможно ли е скърбящото семейство да е слязло на закуска? И ако е така, къде?

Аманда изтичва до асансьорите и държи бутона натиснат, докато накрая единият асансьор пристига. Мушва се между вратите, преди да са се отворили напълно и се озовава в ръцете на двама мъже, застанали по средата на кабината. В такива случаи тя обикновено подхвърля по някоя леко нецензурна шега и си спечелва поне една покана за закуска, но тази сутрин съвсем не е обикновена.



— Извинете — казва просто на двамата, без да ги поглежда и натиска бутона за кафето на втория етаж.

Кафе „Студио“ е продълговато тясно помещение с множество прозорци, гледащи към магазините по модерното Йорквил Авеню. Мебелировката е изискана, както и артистичните декорации по стените. Ярκο оцветени стъклени изделия са разположени на видни места. Няколко човека вече седят, закусват с наслада и четат вестници. Миризмата на храна ѝ напомня, че още нищо не е яла.

— Добро утро, госпожице. — Оберкелнерът носи в ръце няколко големи менюта. — Ще закусвате ли с някого тази сутрин?

— Всъщност, аз търся някого. — Погледът ѝ се мести от единия край на залата към другия. — Жена и две деца. Момче, на около десет години и момиче, може би на тринайсет.

— Май сте дошла първа — заключава оберкелнерът. — Мога да ви настаня, ако желаете.

— Не, няма нужда. Първо ще проверя долу.

— Разбира се — казва той, сякаш ѝ трябва одобрението му.

Аманда скача на ескалатора, който се движи от втория етаж към фойето. В основата му е разположен друг ресторант, но един бърз поглед показва, че Хейли Молинс и децата ѝ ги няма и там.

— Господи, не ми кавай, че ги е завела в „Макдоналдс“ — шепне Аманда в яката на палтото си. Току-що бе минала покрай един на улица „Блуър“. Възможно ли е да се е разминала с тях? И те да са хапвали сандвичи и пържени картопки, докато тя бягаше от мястото на катастрофата?

Представи си Бен, застанал до любимия си корвет. Винаги е полагал големи грижи за тази кола. Никога не е допускал катастрофи, нито дори драскотина. Досега. И всичко беше изцяло по нейна вина. Тя беше причината да блъсне колата си в задницата на глупавата тойота и да бъде принуден да се държи учтиво с онзи противен човечец. А как постъпи тя? Заяви, че няма време за такива глупости и избяга. Нещо, с което Бен би трябвало да е свикнал досега, мисли си и се чуди какво да предприеме.

Наоколо има десетки ресторанти. Не може да ги провери всичките. Безнадеждно е. Трябва просто да се настани удобно във фойето, да се отпусне и да чака да се върнат. Точно като майка си, дава си сметка и изпъшква. Решава да провери на рецепцията.

Възможно е някой да ги е видял като излизат и да е забелязал в каква посока поемат. Може даже Хейли да е поговорила с някой от служителите и да му е казала къде отиват. Доста оптимистично предположение, но от питане глава не боли.

Понякога обаче боли, поправя се Аманда, щом се сеца за всички въпроси, които бе задала на майка си и за тези, които тепърва щеше да зададе на Хейли Молинс. Понякога от питане боли глава.

Отправя се към фойето и буквално се нахвърля на нищо неподозиращата служителка зад рецепцията.

— Спешно е — заявява на стреснатата млада жена, която уплашено отстъпва крачка назад. — Опитвам се да намеря Хейли Молинс. Зная, че е отседнала в апартамент 2416, но току-що бях до стаята ѝ и нея я няма, а е много важно да се свържа с нея. Виждали ли сте я?

Младата жена бързо написва нещо в компютъра си.

— Съжалявам, но госпожа Молинс е напуснала.

— Как така е напуснала? Това е невъзможно.

— Оказа се, че е напуснала снощи.

— Каза ли къде отива?

— Боя се, че не.

На Аманда ѝ прималаява. Възможно ли е да си е взела децата и да се е върнала в Англия?

— Мамка му. Мамка му — повтаря тя, вторият път по-силно.

— Проблем ли има? — пита някакъв мъж, който се приближава зад младата жена и поглежда в монитора. Картата с името на ревера му го идентифицира като Уилям Граник, мениджър. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Опитвам се да намеря Хейли Молинс. Трябва спешно да говоря с нея.

— Боя се, че госпожа Молинс напусна.

— Да, така ми казаха. Но навярно е оставила някакъв номер, на който може да бъде намерена.

— Боя се, че не мога да ви помогна. — Тонът на Уилям Граник подсказва, че не би ѝ помогнал, дори ако можеше.

— Мисля, че не разбирате...

— Аманда! — Внезапно гласът на Бен се разнася някъде зад нея.

Тя се обръща и го вижда да се приближава. Лицето му е силно зачервено, което показва, че досега е стоял на студа.

— Бен. Слава богу.

— Какво става?

— Напуснали са снощи.

— Страхувах се от това.

— Какво стана с колата ти?

— В крайна сметка оня приятел реши, че не иска да намесва полицията. Мисля, че ти го уплаши.

Аманда се усмихва, но усмивката ѝ тутакси се превръща в гримаса.

— Мислиш ли, че са се върнали в Англия?

— Напълно е възможно.

— Можем ли да разберем?

— Хайде да прием кафе. — Бен я повежда към бара във фойето. — Две кафета — поръчва той и вади мобилния си телефон от джоба. Поглежда си часовника и намира поредица от числа. — Здравсти. Аз съм — казва с неестествено нисък глас. По виновно приведените му рамене тя познава, че говори с Дженифър. — Да. Съжалявам за това. До много късно не се прибрах вкъщи... Всъщност, изобщо не се прибрах — признава след неловко мълчание. После: — Да, тя още е тук. Сега съм с нея. — Нова пауза, дори още по-неловка от първата. Аманда се чуди дали и за Дженифър е толкова неловко, колкото и за Бен. Наблюдава лицето му, вижда тъгата в очите му, чува съжалението в гласа му. Дали няма задни мисли? За Дженифър? За нея? — Може ли да поговорим за това по-късно?

— Има ли в действителност нещо за казване? — Аманда чува другата жена да пита.

— Ситуацията е сложна — отговаря ѝ той. — Виж, налага се да те помоля за още една услуга.

Определено не е това, за което се надява другата жена, знае Аманда, затаява дъх и отправя негласна молитва Дженифър да се окаже достатъчно любопитна и да изслуша молбата му.

— Можеш ли да разбереш дали Хейли Молинс се е върнала в Англия? Сега сме в хотела и тя очевидно го е напуснала снощи. — Бен изчаква няколко секунди, после пуска телефона върху малката кръгла масичка помежду им. — Затвори ми.

Сервитърът им донася кафето и пита дали ще желаят още нещо. Бен се визира през страничния прозорец.

— Не, благодаря. Това е всичко — отговаря Аманда. — Съжалявам — казва на Бен.

— Не се безпокой. Имам още няколко връзки. В девет часа ще почна да им звъня.

— Имах предвид Дженифър.

Той свива рамене. И аз съжалявам, говори жеста му.

— Не беше нужно да й казваш, че си бил с мен.

— Не, трябваше. — Той отпива от кафето си. — Пък и тя в общи линии се беше досетила сама.

— Съжалявам — повтаря Аманда.

Въздухът наоколо натежава от тишината, изпълнена със съжаление.

— Все още се каниш да си тръгнеш, нали? — по-скоро заявява, отколкото пита той. Като всеки добър адвокат, вече знае отговора.

Какво направих, мисли си Аманда! Удовлетвори един свой каприз и сега всички са наранени до кръв.

— Веднага, щом това приключи. — Само това ли се сеца да каже? — Мисля, че така е най-добре.

Той кима и отново поглежда през прозореца.

— А снощи?

— Снощи беше...

— ... нещо, което да махнем от себе си веднъж завинаги — продължава той.

По-скоро временна невменяемост, мисли си Аманда.

— Тя те обича, Бен — казва, мислейки си за Дженифър. — След няколко дни ще й се обадиш, ще й обясниш обстоятелствата...

Сякаш по даден знак, телефонът на Бен иззвънява — Ало?

— Добре, не ме питай защо правя това — Аманда чува Дженифър да казва.

Значи той може дори да не се наложи да чака няколко дни, мисли си тя и наблюдава как Бен слуша, очите му са съсредоточено присвити.

— Добре. Благодаря. Ще ти се обадя по-късно... Добре, да. Дочуване.

— Добре, да, какво?

— Явно вчера сме уплашили много Хейли. Получила е разрешение от полицията да се завърне в Англия.

— О, не.

— Всичко е наред. Имаме късмет. Не е могла да си намери билет за Англия по-рано от тази вечер.

— Все още е тук?

— На летище „Хилтън“.

— Да вървим.

Летище „Хилтън“ може да се опише с две думи: Хилтън и летище. Това в голяма степен ти дава всичко, което ти е нужно да знаеш за хотела, мисли си Аманда, докато двамата с Бен пресичат фойето към асансьорите в дъното. Привлекателен във функционално отношение, в бежови и зелени краски, той е разположен недалеч от летището, по средата на цяла редица подобни хотели, обслужващи предимно бизнесмени, които нито имат време, нито склонност да разглеждат забележителности, или пък пътници в очакване на сутрешните си полети. Фойето е пълно с жени в елегантни, шити по поръчка костюми, и мъже, мъкнещи тежки куфари, всички с вид на ужасно заети, мисли си Аманда и отстъпва настрани, за да даде възможност на току-що пристигналия асансьор да разтовари своите пътници.

— Ами ако я няма тук? — пита Аманда, докато Бен натиска бутона за третия етаж.

— Тук е.

На втория етаж асансьорът неочаквано спира, вратите се отварят и разкриват любовната прегръдка на една двойка, обградена от куфари. Двата са така здраво вкопчени един в друг, че Аманда почти вижда езика на младия мъж, наврян в гърлото на половинката му. Тя дискретно се обръща настрани и се мъчи да не си припомня усещането от езика на Бен, когато нежно докосваше тъгълчетата на устата ѝ само няколко часа по-рано. Поднася пръсти до устните си, отново чувства допира на Бен, но не може да прогони спомена. Само преди няколко часа той бе в нея. Сега стои на разумна дистанция и ръцете, които я прегръщаха, са отпуснати надолу.

Точно така и трябва да бъде.

Нима той очаква нещо друго?

А тя?

Аманда се покашля в шепа и двамата отсреща се пускат. Устата и брадичката на жената са зачервени от видимо наболата брада на мъжа.

— Младоженци сме — обяснява той и се хили глуповато, докато внася многобройните им чанти в асансьора. Лицето му има формата на обърнат триъгълник, черна къдрава коса пада върху плоско широко чело.

— Отиваме на Бахамите. — Момичето се киска и се привежда към съпруга си. Дългата ѝ, медноруса коса пада от двете страни на сърцевидно лице, на което изпъкват огромни кафяви очи.

Почти тийнейджърка, мисли си Аманда. Едва ли е по-голяма, отколкото когато двамата с Бен се оженихме тайно. Разбира се, те не можеха да си позволят меден месец на Бахамите, нито където и да било другаде, а първата си брачна нощ бяха прекарали върху един матрак, поставен направо на пода в миниатюрния едностаян апартамент на Бен. Дори и сега тя си спомняше радостта, с която се събуждаше сутрин и намираше Бен, легнал до нея. Това е, мислеше си тогава. Дойдох си у дома. Никога няма да си тръгна.

И все пак, тъкмо това бе направила.

Кое то прави и досега.

Младоженецът натиска бутона за фойето.

— О — извинително произнася Аманда. — Съжалявам. Ние сме нагоре.

Младежът свива рамене.

— Тогава и ние.

— Кога ви е полетът? — пита Аманда в опита си да заглуши гласовете в главата си.

Булката грабва китката на съпруга си и поглежда часовника му. После изпъшква шумно.

— След още няколко часа. Имаме толкова много време.

— Просто смятам, че е по-разумно да идеш малко по-рано, отколкото да тичаш в последния момент и да се изнервяш — отбранително обяснява младежът.

На Аманда ѝ става ясно, че те вече са водили този спор няколко пъти от сватбата насам и че навярно ще го водят под различна форма през целия си брачен живот. Чуди се чие търпение ще се изчерпи най-напред, кой пръв ще трясне вратата.

— Късмет — пожелава им тя, когато вратите на асансьора се отварят на третия етаж.

— На вас също — едновременно произнасят младоженците.

Преди вратите да са се затворили напълно, Аманда поглежда назад, зърва двете фигури да се полюшват една към друга, пръстите им сякаш пробиват преграда, като че ли за тях е физически болезнено телата им да бъдат разделени. Болезнено е, решава Аманда и усеща някаква болка да се заражда под лъжичката ѝ и да се разпространява по цялото ѝ тяло като метастази на особено бързотечен рак. Едва се въздържа да не се развика след Бен, който върви по коридора, да му изкрещи да спре, да почака, да се обърне, да дойде при нея. Това може да почака, иска ѝ се да му каже. Всичко може да почака.

Само дето не може.

И тя не чака.

Той също.

— Коя стая? — пита тя и го настига.

— Точно тук. — Той спира пред стая 312 и спокойно, но властно почуква на вратата. — Хотел мениджърът е — обявява, преди наемателите да са имали време да попитат кой е.

Колеблив глас отвърне:

— Нещо не е наред ли? — Хейли Молинс отваря вратата само на един процеп и очите ѝ тревожно се разширяват, когато вижда кой е там. Опитва се да затвори, но Бен вече е свикнал хората да му затръшват врати в лицето и успява да пхне крака си вътре. — Не — изсъсква Хейли и натиска с рамо. — Махайте се. Махайте се.

— Моля ви — настоява Аманда. — Позволете ни само да поговорим с вас.

— Спенсър, обади се долу — идва незабавният отговор. — Кажим да пратят охраната.

— Не мисля, че бихте желали това — съветва я Бен и толкова силно натиска вратата, че Хейли няма друг избор, освен да отстъпи и да ги пропусне.

Стаята е чиста и безлична, заета почти изцяло от двете двойни легла. Бен бързо се приближава до Спенсър, застанал пред малкото бюро пред прозореца, стиснал телефона, едва сдържайки сълзите си. Момчето, все още в бледосинята си пижама, пуска слушалката, когато Бен се приближава, и изтичва до майка си.

— Всичко е наред, Спенсър — успокоява го Бен. — Няма да те нараним.



— Какво искате от нас? — пита друг глас. Бен и Аманда се обръщат натам.

Хоуп е седнала по средата на второто легло, също по пижама. Тя се взира в Бен и Аманда с хладна враждебност.

— Махайте се — вика на натрапниците Спенсър, майка му го е прегърнала закрилнически. — Махайте се и ни оставете на мира.

— Не можем — казва Аманда!

— Не съм длъжна да разговарям с вас, знаете това — казва Хейли. — От полицията казаха, че не съм.

— Тогава предлагам само да слушате.

— А ако не ме интересува нищо, което искате да ми кажете?

— Ще слушате така или иначе.

— Моля ви — промълвя Хейли. — Само ще влошите нещата.

— Съпругът ви е мъртъв, а майка ми е в затвора — казва Аманда. — Как могат нещата да се влошат повече?

— Защото могат — простичко повтаря Хейли и се отпуска на крайчеца на близкото легло. Спенсър сякаш е залепен за нея. Тя е със същия тревистозелен пуловер като предишния ден, а косата ѝ е прибрана с две големи шноли. Не носи никакъв грим, кожата ѝ е пепелявосива. Кима в знак, че се предава. — Не искам децата ми да присъстват — изрича меко.

— Защо да не ги заведе долу да хапнат? — предлага Бен.

— Не — извиква Спенсър и здраво стисва кръста на майка си.

— Няма да те оставим — добавя Хоуп.

— Една закуска е добра идея — успокояващо им казва Хейли. — Нали тъкмо казваше колко си гладен, Спенсър. Че си мечтаеш за чиния, пълна с палачинки с боровинково сладко.

— Искам и ти да дойдеш — плаче момчето.

— А аз искам ти и сестра ти да се облечете и да отидете с господин Майерс.

— Бен — поправя я Бен.

— Идете с Бен, а аз ще дойда колкото се може по-скоро. Обещавам. — Хейли се усмихва, въпреки че усмивката ѝ е насилена и неубедителна. — Моля те, миличък. Няма от какво да се тревожиш. Обещавам ти. Тази дама очевидно има нещо много важно, което иска да каже и няма да си отиде, докато не го каже. Така че нека просто да

приключим с това, нали? — Тя умолително поглежда към Хоуп. — Моля те, скъпа. Иди да се облечеш.

С огромно нежелание Хоуп става от леглото. Грабва дрехите си от гардероба и изчезва в банята.

— Вземи си нещата. Паля... Спенсър — подканя го майка му.

— Не зная какво да си облека.

— Същото като вчера.

— Не искам.

— Какво ще кажеш за новия си кафяв пуловер? Толкова ти отива.

Спенсър се смъква от леглото, изважда пуловера от едно чекмедже, нахлузва го на главата си и едва тогава си маха горнището на пижамата. Пъхва ръце в ръкавите, приглажда си косата и се втренчва в Аманда с поглед, който ѝ подсказва точно какво си мисли. А именно, че би желал тя да е мъртва.

Аманда поглежда към Бен.

— Благодаря ти — произнася само с устни: Не ѝ се иска той да я оставя, точно както децата на Хейли — майка си.

След няколко минути Хоуп се появява от банята, прилежно облечена в дънки и бледорозов пуловер. Дългата ѝ черна коса е хваната на висока опашка.

— Изглеждаш чудесно — искрено казва Аманда на момичето и си спомня, че розовото винаги е било любимият цвят на майка ѝ. Хоуп изобщо не обръща внимание на комплимента и заема предишното място на брат си на леглото до майка си. Хейли обгръща дъщеря си с ръце и я целува по челото. Лицата им са вариации на едно и също лице, мисли си Аманда, докато Спенсър минава край нея към банята. Еднакви високи скули, пълна долна устна, пронизателни тъжни очи.

— Не съм много гладна — казва Хоуп на майка си, когато Спенсър се появява отново.

— Ще хапнеш, колкото можеш — казва Хейли.

— Чух, че имали страхотна шведска маса — казва Бен.

— Вървете сега — подканва ги майка им. — Веднага идвам.

— Ако не дойдеш до двајсет минути — предупреждава Спенсър, — ще крещя за полиция.

— Значи двајсет минути — казва Хейли и поглежда към Аманда за потвърждение.

— Да бъдат двајсет минути — съгласява се и Аманда.

Бен отваря вратата и изчаква Спенсър и Хоуп да излязат. Когато се кани да затвори, Хоуп спира на прага и се обръща.

— Ще се видим след двайсет минути — повтаря тя, а усещането от втрещения ѝ поглед остава и след като си е отишла.

— Те са чудесни деца — отбелязва Аманда.

Очите на Хейли се напълват със сълзи.

— Как ни намерихте?

— Има ли значение наистина?

— Предполагам, че не. Какво искате?

— Мисля, че знаете.

— Мисля, че трябва да престанете да увъртате и да се насочите към проклетата си цел — сепва се Хейли, за първи път загубила самообладание и раздразнено плясва с ръце по бедрата си.

— Зная, че не сте дъщеря на господин Уолш — казва ѝ Аманда.  
— Господин Уолш не е имал дъщеря.

— Така ли ви каза майка ви?

— Майка ми не ми е казала нищо. Тя е в болница.

— В болница?

— Направила е опит за самоубийство.

— Какво? — Хейли изглежда потресена. — О, боже! Добре ли е?

— Ще бъде — казва Аманда, озадачена от неочакваната загриженост на жената. — Защо ѝ е трябвало да прави нещо такова, Хейли? Що за тайна се опитва да прикрие с цената на живота си?

— Как бих могла да зная?

— Не зная, но вие знаете.

Хейли е видимо разстроена, започва да крачи напред-назад пред леглото.

— Трябва да си тръгвате. Веднага. Преди да са пострадали още хора.

— Кажете ми коя сте вие.

— Не мога.

— Няма да си тръгна, докато не го направите.

Очите на Хейли се напълват със сълзи.

— Не знаете ли? Наистина ли не знаете? — Същият въпрос, който госпожа Томпсън бе задала по-рано.

— Зная, че името ви не е Хейли.

— Не. Грешите.

— Зная, че истинското ви име е Люси.

— Не, моля ви. Не знаете за какво говорите.

— Зная, че сте моя сестра — дръзва да каже Аманда и се подготвя за нови яростни отрицания.

Но не последват никакви.

— О, боже! — простенва жената и се хваща за корема.

— Вие сте моя сестра — невярващо повтаря Аманда, докато Хейли се спуска покрай нея към банята. След няколко секунди стаята се изпълва с шум от повръщане. Аманда се мъчи да се успокои, да не мисли за нищо, докато Хейли не се върне. Уверява сама себе си, че всичко това е недоразумение, че Хейли си играе игрички. Връща ѝ го за всички тревоги, които ѝ причини.

— Не разбирам — казва Аманда, когато Хейли отново влиза в стаята. Челото ѝ е покрито с пот, притиска кърпа към устата си. — Как е възможно?

Хейли потъва в леглото, втренчва се през прозореца.

— Все още не сте разбрали — удивлява се тя.

— Кажете ми.

Хейли клати глава.

— Не мога. Моля ви. Не мога.

— Как може да сме сестри? — настоява Аманда. — Аз съм на двайсет и осем. Вие сте... на колко?

— Ще стана на четирийсет и една следващия месец — с монотонен глас съобщава Хейли.

— Това прави разлика от повече от дванайсет години. Родителите ми са се оженили само няколко години, преди да се родя, така че очевидно не можем да имаме един и същ баща.

Хейли кима, без да каже нищо.

— А преди това майка ми е била омъжена за...

— ... моя съпруг.

— Какво искате да кажете тогава, че майка ми е имала друг бивш съпруг, за когото не зная? — Каквато майката, такава и дъщерята, мисли си тя.

— Не, не искам да кажа това.

— Не разбирам тогава. Кой е вашият баща?

— Моят баща — повтаря Хейли, сякаш не разбира думата.

— Да, кой е вашият баща?

Пауза, която сякаш продължава цял човешки живот, нарушена от едва чул глас:

— Моят съпруг — изговаря Хейли.

За миг Аманда си мисли, че Хейли не е разбрала въпроса. Какво друго обяснение би могло да има за странния ѝ отговор? Определено не би могла да твърди... Аманда спира, въздухът в гърдите ѝ се смразява. Не. Не може да бъде. Повече от невъзможно. Пъхва треперещи пръсти в джоба на новото си зимно палто. Изважда снимката, която бе намерила скрита в дома на майка си. Вдига я към невярващите си очи.

Какво вижда Аманда: Джон Молинс, известен също като Родни Тюрек, мъжът, застрелян от майка ѝ, държи в скута си своята дъщеря. Момичето е на около осем-девет години, с тъмна коса и проникателни очи.

— О, боже мой! — Аманда се препъва назад към бюрото, сякаш е била блъсната от нещо. Момичето не е Хоуп. А жената, която седи пред нея.

— Джон Молинс е вашият баща? — Гласът на Аманда е толкова нисък, че сякаш идва откъм пода.

— Джон Молинс беше моят съпруг — поправя я жената и се тресе от главата до петите. — Преди това той беше Родни Тюрек. — От гърдите ѝ се изтръгва остър писък и пронизва въздуха. — Моят баща.

Аманда отваря уста, но никакъв звук не излиза. Опитва се да помръдне, но краката и ръцете ѝ са изчезнали. Тя виси във въздуха, а Хейли се свива към земята.

— Моля ви, не им позволявайте да ми отнемат децата — умолява я Хейли и се клати напред-назад. — Не можете да им позволите да ми ги вземат.

Едва сега целият ужас на ситуацията започва да се очертава.

— Вашите деца? О, боже мой! Неговите деца.

— Той ми каза, че ако някой някога разбере, ще ми ги вземат.

Аманда се отпуска на земята до краката на другата жена.

— Никой няма да ви отнеме децата. Чувате ли ме?

Хейли кима, но изражението ѝ подсказва, че съвсем не е убедена.

— Трябва да ми кажеш какво се е случило. Моля те, Люси — казва Аманда. За пръв път използва истинското име на жената. Вижда

как годините се отмиват от лицето ѝ, сякаш някакво тежко бреме внезапно е премахнато. — Моля те, кажи ми какво се случи.

— Той беше мой баща и аз го обичах. И ти си обичала баща си, нали? — тъжно пита Люси.

— Много.

— Да, баща ти беше прекрасен човек. Той се държеше чудесно с мен.

Аманда кимва и си припомня милото лице на баща си.

— Но той не беше мой баща. А на мен тате много ми липсваше, винаги е бил моят герой, винаги беше на моя страна, когато имах проблеми с мама. Тя казваше, че не мога да имам нещо, а той изтичваше и ми го купуваше тутакси. Тя казваше, че не бива да правя нещо, а той ми казваше, че може. Естествено, мислех си, че е най-добрият баща на света. После двамата с мама се разведоха и той изчезна от живота ми. Изведнъж, него просто... го нямаше. След известно време мама се омъжи за господин Прайс, а после, доста скоро, се роди ти. И тогава баща ми почна да ми липсва дори още повече.

После изведнъж той се появи, беше пред къщата, когато се връщах от училище. Майка ми ми забрани да се виждам с него разбира се, така че трябваше да се крием. Той казваше, че мама е зла жена, която е откраднала много пари от него, и ме помоли да му помогна да ги намери. Опитах се, но след като не открих нищо, той каза, че отново трябва да замине. Мисълта да го загубя повторно, бе непоносима и аз го умолявах да ме вземе със себе си. Той каза, че трябвало да си сменим имената и да се крием. Аз си помислих, че това звучи ужасно вълнуващо, едно голямо приключение. Отидохме в Англия, местехме се от град на град и отначало всичко беше наред. Но след известно време, майка ми започна да ми липсва, приятелите ми също и най-много ти. Той каза, че никога не можем да се върнем у дома, защото там ще го обвинят в отвличане и тогава аз ще съм виновна, че ще прекара остатъка от живота си в затвора. И тогава каза, че един ден ще, ми даде мое собствено бебе.

Аманда заравя глава в ръцете си, неспособна да крие нарастващото си отвращение.

— Трябва да разбереш колко изолирана бях. Бяхме прекарвали две години в местене от едно място на друго. Нямах приятели. Никой,

освен него. Никога не се разделяхме. Той беше всичко за мен. Мой баща, мой учител, мой най-добър приятел. В крайна сметка дори и мой любовник. После мой съпруг. Установихме се в Сатън. Той купи малък магазин. Не след дълго почнахме да се чувстваме почти... нормално. Претърпях поредица от аборти, а после и две мъртвородени деца. Божието наказание, казах си, но после забременях с Хоуп. И на нея всичко й беше наред. Повече от наред — тя беше идеална. После се роди и Спенсър. И тогава, ами, какво се очакваше от мен? Бях се оженила за собствения си баща имах деца от него. Той определено беше прав — щяха да ми отнемат децата веднага, щом някой разбере.

— Никой няма да ти вземе децата — уверява я отново Аманда.

— После майката на Джон почина. И Джон настоя да се върнем да уредим състоянието й. Каза, че ставало дума за много пари и че след толкова време щяло вече да е безопасно. Децата бяха много развълнувани. Никога не са били никъде, извън Сатън. Така дойдохме в Торонто и се настанихме в хотел „Четири сезона“.

— И моята... нашата майка е била във фойето и е пиела чай.

— Да. Можеш ли да си представиш? Пиеше чай с една приятелка. — Люси се засмива през сълзи. — Както искаш го наречи — съвпадение, съдба, божия намеса. Каквото и да е. Тя беше там — и пиеше чай.

— И ви е видяла с децата.

— И веднага разбра какво се беше случило.

— И на следващия ден се е върнала и го е убила.

— В мига, в който полицаят се появи на вратата и ми каза, че Джон е бил застрелян — казва Люси, — аз знаех, че е била тя.

— Откъде знаеше?

— Защото аз бих направила същото нещо. — Люси отново въздъхва дълбоко, сякаш двацет и пет години е затаявала дъх.

А може и така да е било, мисли си Аманда и обгръща сестра си с ръце.

— Всяка майка би го направила — казва й и я притегля по-близо. — Всяка майка.

Някои от налудничавите мисли, преминаващи през главата на Аманда, когато вижда майка си в петък сутринта: че майка ѝ изглежда изненадващо красива за пребита жена на шейсет и една години, с наскоро промит стомах; че ужасното зелено на затворническата ѝ униформа всъщност отива на синините по лицето ѝ; че зад тези синини открива бегла прилика със сестрата, която едва сега узна, че има; че ѝ се иска да вземе майка си в ръце и по магически начин, с целувки, да изтрие тези синини, да ѝ каже, че разбира.

— Адски глупав номер извъртя — казва вместо всичко това, инатливо отказвайки да изпита жалост за жената и да позволи на мимолетното разбиране на мотивите на майка си да извика съчувствието ѝ. Съчувствието не може да изтрие вината. Разбирането може да хвърли мост само донякъде. А тя е сърдита на майка си от толкова дълго време, че не би могло просто да ѝ мине. Гневът ѝ бе давал енергия от дете. Той я бе формирал. Ако го загърби, какво ще ѝ остане? Коя ще бъде тя?

— Да, беше много глупаво — съгласява се майка ѝ и мести поглед от Аманда към Бен. Те стоят в коридора на новата Съдебна палата, горе-долу на същото място, където се бяха събрали по-рано през седмицата. Няколко надзирателки ги наблюдават от дискретна дистанция. Чакат делото да започне.

— Как се чувствате, госпожо Прайс? — пита Бен.

— Доста по-добре, благодаря. Нямам търпение да приключим с всичко това.

— Трябва да поговорим, майко.

— Зная.

Фактът, че майка ѝ бе загубила едната си дъщеря, оправдава ли пренебрегването на другата? Даваше ли ѝ право да се напива до безсъзнание и да се дрогира с лекарства? Даваше ли ѝ правото да взема закона в свои ръце?



— Защо не поседнем? — Бен сочи към една пейка до отсрещната стена. Аманда се подготвя за спор и се изненадва, когато такъв не последва. Открива, че стои сама насред коридора, докато Бен води майка ѝ към дългите дървени седалки. Оглежда се предпазливо, преди да тръгне след тях. Осъзнава, че цялата трепери, сяда бавно на мястото до майка си, Бен се разполага на другия край на пейката.

— Говорихме с Хейли Молинс — започва тя. — Знаем...

— ... всичко — меко изговаря Гуен Прайс. — Да, мисля, че ти спомена това в болницата.

— Защо не ми каза?

— И какво точно трябваше да ти кажа?

— Всичко — заявява Аманда, използвайки думата на майка си — единствената уместна в дадените обстоятелства.

— Какво щях да ти кажа? Откъде да започна?

— Какво ще кажеш за факта, че Хейли Молинс е моя сестра?

Гуен Прайс кимва, очите ѝ незабавно се напълват със сълзи и потичат надолу по страните ѝ.

— Как е тя?

— Очевидно е много разстроена.

— Сигурно ме мрази.

— Не те мрази.

— Наистина ли? Това вярно ли е?

Аманда свива рамене, чудейки се кой ли вече знае кое е вярно и кое не.

— А децата? Те как са?

— Държат се. Все още не знаят цялата истина.

Гуен Прайс кимва.

— Не, твърде са малки, за да разберат.

— Всички сме твърде малки, за да разберем — казва Аманда. — Зная, че няма да го разбера, независимо колко пъти си го повтарям. Затова ти ми кажи, майко, как може нещо такова да се е случило? И как си могла да го криеш от мен през всичките тези години?

— И кога трябваше да ти кажа? — пита майка ѝ — Когато беше бебе и сестра ти изчезна от лицето на земята? Когато дните станаха седмици, а седмиците месеци и после години, а полицията отдавна вече се бе насочила към други, по-неотложни случаи? Когато затънах в безумие от алкохол и антидепресанти? Когато бях прекалено замаяна,

за да стана от леглото или прекалено пияна, за да стоя изправена? Когато всеки път, щом те погледнех, виждах сестра ти?

— Значи затова спря да ме поглеждаш? Така ли?

Майка й навежда глава.

— Толкова съжалявам.

— О, добре, предполагам, че това оправя всичко — сопва се Аманда.

— Не очаквам да ме разбереш.

— Никога не ми даде шанс да те разбере.

— Ти беше дете.

— Не за дълго. Ти се погрижи за това.

— Толкова съжалявам — повтаря майка й.

Аманда не е склонна да отпусне хватката с нещо толкова просто като едно извинение.

— Ами по-късно? Когато вече пораснах достатъчно? Защо не ми каза тогава? Защо татко не ми каза?

— Той искаше — простичко изрича майка й. — Аз не му позволих. Накарах го да обещае... Гласът й замира. — Пък и тогава вече беше твърде късно. Аз бях една непоносима сърдита жена с непоносима сърдита дъщеря, която не искаше да има нищо общо с мен.

— Искаш да кажеш, че по моя вина не си ми казала?

— Не. Господи, не — бързо възразява майка й и посяга към ръцете на Аманда. — Как би могло да е по твоя вина? Беше по моя вина. Всичко беше по моя вина. Той ме предупреди. Каза, че ако не му върна парите, които съм откраднала от него, ще си го върне. Каза ми го, но аз не слушах. Не можех да си представя, че дори и той би могъл да е толкова безсърдечен. Толкова зъл.

Аманда чувства допира от пръстите на майка си като електрически ток, скача на крака и заравя ръце в джобовете на сините си панталони.

— И така... какво? Да не би да очакваш да те съжаля? Да ти простя? Това ли е?

— Не очаквам да ми простиш.

— Добре. Защото това няма да стане. Повярвай ми — никога няма да стане.

— Разкажете ни за онази сутрин, в която сте видели Родни Тюрек с дъщеря ви в хотела — помирително се обажда от мястото си Бен.

Гуен Прайс се обляга назад, подпира глава на сивата стена и затваря очи.

— Бях на кино с приятелката ми Корин. После отидохме в хотел „Четири сезона“ да прием чай, както правехме всяка седмица. Тъкмо привършвахме, мисля, че се канехме да тръгваме, сега ми е трудно да си спомня точно какво се случи. Но помня, че чух детски смях и погледнах към центъра на фойето. И те бяха там.

— Познала сте ги след всичките тези години?

Гуен отваря очи,зира се в отсрещната стена, сякаш сцената се прожектира върху гладката ѝ повърхност.

— Първо видях момичето. Все едно видях призрак. Тя изглежда точно като майка си на нейната възраст. Ами, вие сте виждали снимката. Знаете. За миг действително си помислих, че това е Люси, но после осъзнах, че е невъзможно. Бяха изминали двацет и пет години. Не можеше да е Люси. — Погледът на Гуен се стрелка на различни страни. — Реших, че мозъкът ми си прави ужасни шеги с мен, както когато пиех и вече се канех да се извърна и да вървя по дяволите, когато видях Род. И, да, познах го незабавно. Както когато налетиш на някого, когото не си виждал от основното училище и са минали десетилетия, но все пак си мислиш, че той не се е променил ни най-малко. Освен това, нямаше как да се сбърка това лице, независимо какво се е опитвал да му направи. — Тя потърква чело, сякаш се опитва да изтрие неприятния образ. — После видях малкото момче и жената, която го държеше за ръка. Майка му. Моята дъщеря. И внезапно разбрах. Всичко стана толкова ужасно... страшно ясно.

— Защо не отиде при тях?

— Трябва да разбереш, че всичко стана за секунда. Бях прекалено вцепенена, за да направя каквото и да било — признава майка ѝ. — В следващия момент, тях ги нямаше. Аз бях напълно смазана. Не зная дори как съм се прибрала. Но следващото нещо, което си спомням е, че стоях пред аптекката, с всичките шишенца с лекарства в ръце, тези ужасни хапчета, които запазих, за да ми напомнят колко ниско съм паднала и колко далеч съм отишла, и си мислех само, че отново съм там, откъдето бях тръгнала, че затъвам по-бързо от всякога и как независимо от всичко, нещата са по-зле,

отколкото съм си представяла. Мислех да се нагълтам с всички тези лекарства и завинаги да сложа край на мъките си. — Тя се засмива — получава се нещо като остър лай, който пронизва въздуха. — Но тогава си дадох сметка, че срокът им на годност е изтекъл и от тях най-много да повърна. И какъв смисъл би имало това?

— Значи си решила, вместо това, него да убиеш?

— Не си спомням да съм решавала каквото и да било. Не помня как съм намерила пистолета, нито дали съм го държала в ръце. Всъщност, неговият пистолет. Беше си го купил за самозащита, докато бяхме женени. Каква ирония, нали? Както и да е, спомням си само, че на следващия ден седях във фоайето на онзи хотел и чаках. И после той влезе през въртящата се врата, аз станах и отидох при него. Изразът на лицето му, когато ме видя бе разсеян, незаинтересуван. Просто някаква възрастна жена, изпречила се на пътя му, това си е помислил. После нещо му прищракна, когато изведнъж му просветна коя съм. Почти се чу — ясно, като щракване на спусък. — Тя си поема дълбоко дъх, преди да продължи забързано. — После няколко силни изстрела, той падна на земята, хората пицяха, кръвта му течеше навсякъде по онзи красив килим и, ами, знаете останалото.

— Защо не каза истината на полицията?

— Как можех да направя това? — Гуен Прайс пита дъщеря си. — Как можех да причиня това на Люси? Моя беше вината, че той я взе. Всичко, което ѝ се случи, беше по моя вина. Не разбираш ли, че трябваше да я предпазя, че най-малкото, ѝ дължах мълчание?

— И просто си помисли, че ако си признаеш, никой няма да си даде труда да разследва?

— Никой не го направи — заявява майка ѝ. — Полицията получи всичко, от което се нуждаеше. Никой не го беше наистина грижа защо съм го направила. Освен теб. — Тя се усмихва. — Бях забравила колко упорита можеш да бъдеш.

— Как би могла да знаеш каквото и да било за мен? — пита Аманда и гласът ѝ издава възвърналия се гняв. — През цялото това време, докато бях надалеч, ти нито веднъж не се опита да се свържеш с мен. Никога не се опита да ме видиш.

— Отне ми години да се съвзема — казва майка ѝ. — Когато най-накрая се изчистих и изтрезнях, наех частен детектив. Той те откри във Флорида. Купих си билет, после друг, и друг. Но никога не се реших да

се кача на самолета. Казах си, че постъпвам така, понеже ти толкова добре се справяш без мен и какъв беше смисълът да се отварят стари рани? И се примирих с мисълта, че за разлика от сестра ти, поне знаех къде си. Можех да те наблюдавам от разстояние. Но истината е, че се боях. Знаех каква ужасна каша бях забъркала. Знаех колко ужасна бях към теб, особено след като баща ти почина. Знаех, че никакви извинения няма да оправят това.

Острите думи на майка й, които самата Аманда не може да забрави, болезнено се връщат, като копие, забито право в душата й. *С дъщеря като теб, нищо чудно, че баща ти получи сърдечен удар.*

— Ти ми каза, че аз съм виновна за смъртта на татко.

— О, боже! Това беше толкова нечестно. И толкова невярно. Миличка, ако някой е виновен за смъртта на баща ти, това съм аз, не ти.

Аманда клати глава.

— Аз бях един кошмар.

— Ти беше тийнейджърка. Аз бях кошмарът.

Очите на Аманда се наливат със сълзи.

— Аз го пренебрегвах. Всеки ден, по един или друг начин, аз го пренебрегвах.

— Не, скъпа — категорично изрича майка й. — Той те пренебрегваше.

— Какво?

— Той беше толкова зает да се грижи за мен, че забрави, че най-важната му задача е да се грижи за теб. Независимо колко самостоятелна беше ти, независимо колко силна изглеждаше, независимо какво отношение демонстрираше. Независимо от всичко. Ти беше неговото малко момиченце и неговото основно задължение бе да те закриля. Дори ако човекът, от когото трябваше да те закриля, да бях аз. — Тя протяга ръка, но отново я прибира, когато Аманда отказва да я погледне — Не беше твоя вината, Манди. Никога не е било по твоя вина.

Думите нежно обгръщат Аманда, завиват я в топъл пашкул. Като затворник, осъден по погрешка и оправдан след цял живот, прекаран в затвора, тя е напълно и неочаквано реабилитирана от всичките си грехове. Свободна е.

*Не беше твоя вината, Манди. Никога не е било по твоя вина.*

Аманда се стоварва отново на пейката. Тя е невинна.

— Толкова съжалявам, скъпа — продължава майка ѝ. — Съжалявам за всичко, на което те подложих, съжалявам за всички ужасни неща, които ти наговорих. Ако има нещо, което да мога да кажа или да направя, за да изкупя болката, която ти причиних...

Аманда се взира в насиненото лице на майка си. Колко е красива, мисли си.

— Има нещо — чува се да казва.

— Какво?

— Можеш да пледираш за невинност.

— Какво? — повтаря майка ѝ.

— Явно си била в състояние на силен афект. Никой съдебен състав на света няма да те осъди, след като чуе историята ти.

Майка ѝ яростно клати глава.

— Никой съдебен състав няма да чуе тази история. Никой друг никога няма да я чуе.

— Твърде късно е — казва ѝ Аманда.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Полицията вече я чу.

— За какво говориш? — Майка ѝ внезапно се разтревожва, трие длани в панталона си. — Нямах право. Нямах право да им казвах нищо.

— Не беше тя — казва Бен.

— Какво? Тогава как...?

— Снощи Люси отиде в полицията.

— Люси е отишла в полицията?

— Тя им каза истината.

— Не. Лъжете. Опитвате се да ме изиграете.

— Не, майко — казва Аманда — Никакви лъжи повече.

— О, боже! Горкото ми сладко момиченце. Тя добре ли е?

— Защо не я попиташ сама? — казва Аманда, а Бен става и отива към вратата на съседния коридор.

Тя е там, стои на прага, огряна от слънчевата светлина, проникваща през високите прозорци. Хейли Молинс, пораснала жена, която някога е била малко момиченце, на име Люси Тюрек.

Дъщеря на своята майка.

И моя сестра, мисли си Аманда, докато жената внимателно приближава. Тя е с бледорозов пуловер и тъмносиви панталони, тъмната ѝ коса е прилежно прибрана зад ушите. Въпреки че очите ѝ са леко подпухнали от плач и устните ѝ забележимо треперят, около нея се носи ореол на спокойствие, осъзнава Аманда. Обгръща я омиротворение. Като момичето от картината на Реноар на люлката.

Майка ѝ бавно се изправя на крака. Олюлява се несигурно, сякаш невидими конци я придържат права, а в това време непознатата, която ѝ е дъщеря, се приближава. Невидими връзки подръпват устните ѝ и ги разтварят.

— Люси — думата се оформя с устни, но звук не излиза.

— Майко — идва безмълвният отговор.

Двете жени падат в обятията си, ръцете на майка ѝ се заравят в меката вълна на пуловера на Люси, дланите на Люси стискат твърдата памучна материя на ризата на майка ѝ. След няколко минути те се пускат бавно и неохотно, очите на всяка обхождат лицето на другата за следи от миналото, пръстите им докосват всяка нова, непозната черта. Аманда поглъща сцената от разстояние. Майка ѝ обсипва поне с десетина целувки страните на сестра ѝ. Аманда се мъчи да не си представя чувството от допира на тези устни по собствената си кожа.

— Обичам те — чува.

— Обичам те — някой шепне в отговор.

Аманда избърсва една нежелана сълза, когато жените спонтанно се прегръщат отново и ритмично се полюшват на невидимата си люлка. Тя нетърпеливо поклаща глава. Какво, по дяволите, става? Тя определено не е ревнива или обезпокоена. Бог е свидетел, че не желае да взима участие в подобна мелодраматична сцена. Какво ѝ става тогава? Защо се чувства толкова изоставена? Защо пролива сълзи за две жени, които почти не познава и не иска да познава? Всичко се бе наредило идеално. Майка ѝ и сестра ѝ се бяха събрали отново. Без съмнение областният прокурор ще е склонен на споразумение. Най-накрая ще може да се махне, по дяволите, от този нещастен град веднъж завинаги. Ето ти. Всички печелят. Всичко е наред.

Всичко е наред, мамка му.

— Паляче?

Думата се носи по въздуха към нея, примамва я. Аманда удивено вижда как затвореният кръг на майка ѝ и сестра ѝ се разтваря подобно

на цвете и ръцете им с копнеж се протягат към нея. Не, мисли си тя. Не искам да отида. Там няма достатъчно място за мен. Ще падна. Прекалено е страшно. Прекалено е опасно.

Само че, още докато Аманда клати отрицателно глава, тялото ѝ се оттласква напред. Тя усеща как ръката на сестра ѝ я докосва по лакътя. Усеща как майка ѝ я обгръща през гърба. Двете жени я издигат и Аманда се качва на люлката.



Те се возят мълчаливо към летището. Красив, безоблачен ден е, слънцето представлява ясно очертана жълта топка по средата на наситеносиньо небе. От онези дни, които те заблуждават, че е по-топло, отколкото е в действителност, мисли си Аманда, обгръща с ръце новата си парка и се чуди кога изобщо ще се наложи да я облича във Флорида. Глупаво беше от нейна страна да похарчи толкова пари за нещо, от което се възползва за тъй кратко време. И то червено, от всички цветове. Какво, за бога, ѝ бе станало?

Очевидно не е била на себе си. Злата ѝ половинка, решава тя и безмълвно се изкисква. А може и да е била добрата. Определено е била онази, която позволи на Бен да я откара до летището, когато той се появи в къщата на майка ѝ в шест и половина тази сутрин, въпреки че вече се бяха сбогували предишния ден. Нали се бяха съгласили, че така е по-лесно и за двамата, по-малко мъчително и със сигурност по-зряло, един подходящ и умерен завършек на шеметната и удивителна седмица? Бяха се прегърнали сдържано и си бяха пожелали всичко най-хубаво. Той бе обещал да я държи в течение на работите на майка ѝ. Тя бе обещала да държи връзка. Бяха се поздравили за добре свършената работа.

Областният прокурор се бе инатил в продължение на няколко часа, но до края на вчерашния ден, здравият разум бе надделял и той се бе съгласил на споразумение с Бен, в резултат на което майка ѝ щеше да пледира за временна невменяемост и да прекара минимално време в психиатрия. Докато я освободят след около шест месеца, Люси ще е уредила нещата си в Англия и ще се завърне заедно с децата в Торонто. Благодарение на наскоро починалата майка на Родни Тюрек, тя дори ще разполага с малко пари в банката. Без да се споменават онези 100 000 долара, които все още се намираха в сейфа в къщата.

Това беше всичко. Делото е приключено. Мисията е изпълнена. Работата ѝ тук бе свършила.

— Добре ли си? — пита Бен, нарушавайки продължителното мълчание. Гласът му е уверен и овладян, като че ли напълно го устройва решението ѝ да се завърне във Флорида, сякаш наистина я е махнал от себе си веднъж завинаги.

Аманда кима, почти се бои да изрече каквото и да било на глас. Истината е, че тя едва разпознава собствения си глас напоследък, а след събитията от изминалата седмица, кой знае какво може да изскочи от устата ѝ? Тя бе пристигнала в този град буквално като сирак. Сега напуска в качеството си на нечия дъщеря, нечия сестра, нечия леля. Един бивш съпруг бе станал неин най-близък приятел. Чудно ли е тогава, че тя почти не знае вече коя е?

Нуждае се от време да смели всичко случило се. Нуждае се от дистанция. Има нужда да разбере коя в действителност е Аманда Прайс Майерс Травис.

Глупости, мисли си раздразнено и поглежда към Бен. Съвсем точно знае коя е. Няма нужда от време. Нито от разстояние. Това, от което се нуждае, седи до нея. Има нужда да погребее своята гордост и да каже на Бен, че е променила решението си. Да му каже, че макар Дженифър да е най-компетентният областен прокурор и много мила жена, тя определено не е за него, че за него има само една жена и тази жена иска още един шанс.

— Е, кога ще закараш колата да я оправят? — пита вместо това.

— Мислех да се обадя в сервиза в понеделник — отговаря Бен, приковал поглед в пътя насреща. — Да се надяваме, че ремонтът няма да струва скъпо.

Аманда отново кима. Мисли си, че навярно трябва пак да се извини или поне да предложи да плати за щетите — в крайна сметка инцидентът бе по нейна вина. Но извинението ѝ вече бе прието, а предложението само ще бъде отхвърлено, така че какъв е смисълът? Бен е толкова горд, колкото и упорит.

*Бях забравила колко упорита можеш да бъдеш, чува майка си да казва.*

Двамата с Бен наистина много си приличат.

*Нали затова си тръгна?* — чува го да пита.

Тогава това беше правилното решение, сега също, преценява тя. Трябва да продължиш напред, да не спиращ. Не можеш да върнеш времето. Огромна грешка е да се опитваш.

Магистралата не е толкова претъпкана, както друг път, макар че и сега на пътя има много коли. Аманда недоумява накъде са тръгнали всички едва в седем часа сутринта. Старият корвет пропада в някаква дълбока дупка. Това е проблемът с колите, чиито шасита са толкова ниско до земята, мисли си тя. Чувстваш всяка дупка по пътя.

— Гладна ли си? — пита Бен, когато минават покрай летище „Хилтън“.

Аманда поклаща глава и си спомня младата двойка, която се целуваше пред асансьорите в „Хилтън“. Надява се да прекарват приятно медения си месец на Бахамите. Надява се да ги чака дълъг и щастлив семеен живот.

— Можем да си вземем нещо на летището, ако искаш.

— Не — казва тя по-силно, отколкото е искала — Извинявай — изрича тутакси.

— За какво?

— Може ли да ти се извиня веднъж за всичко?

Бен се усмихва.

— Не ми дължиш извинения, Аманда.

— Мисля, че ти дължа.

— Аз съм голямо момче. Знаех в какво се набърквам.

Добре, че един от нас е знаел, мисли си тя и поглежда през страничното стъкло, докато Бен завива по алеята към Терминал 2.

— Можеш просто да ме оставиш отпред — казва му тя. — Няма нужда да влизаш.

— Да, така е — съгласява се той и влиза в паркинга. Изкачва се на няколко рампи и накрая намира място на петия етаж близо до площадката на нивото за тръгване. Бен изключва двигателя, вади ключовете и се обръща към нея. Усмихва ѝ се — Пристигнахме.

— Пристигнахме — имитира го тя.

Той излиза от колата, взема сака ѝ от тясната задна седалка и ѝ отваря вратата, преди да е успяла да разкопчае предпазния колан.

— Ужасно си весел — казва му, пристъпва отвън и отправя мълчаливо сбогом на старата кола, докато върви след него. — Радваш се да се отървеш от мен ли?

Той се усмихва.

— Всяко хубаво нещо си има край.

Аманда едва се преборва с желанието си да го натика в най-близкия асансьор. Следва го във вече претъпкания терминал.

— Господи, накъде са тръгнали всички?

— За Флорида — отговаря Бен. Повежда я към редицата автоматични чекиращи машини. — Имаш ли кредитна карта?

— Ще се оправя. — Аманда пъхва картата си в процепа и напечатва нужната информация. Мълчаливо чакат да се покаже бордната ѝ карта. — Е, предполагам, че това беше всичко — заявява тя и се усмихва насила.

— Имаме време — казва той. — Можем да си вземем кафе.

— Не, по-добре да се настанявам. Остава да мина през американската митница и охраната. Кой знае колко ще ме забавят.

Той поглежда надолу, после отново нагоре.

— Е, тогава предполагам, че това е всичко — повтаря нейните думи.

— Да — съгласява се тя.

Бен се привежда, устните му докосват страната ѝ.

— Пази се, Аманда.

Тя едва се възпира да не пипне целунатото място, да запечата целувката завинаги.

Ти също.

— Нали ще ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо?

— Абсолютно. И ти ще ми звънеш, ако има новини около майка ми?

— Можеш да я посетиш по всяко време, нали знаеш — напомня ѝ той.

Тя кима. Вече бяха минали през всичко това.

— Ще трябва да видя кога ще ми остане свободно време. Може да нямам възможност скоро.

— Когато и да е — казва той. Вървят към входа на американската митница. Вече доста хора са се наредили на опашка. — Мисля, че трябва да попълниш някои формуляри. — Сочи ѝ масичка с формуляри точно от вътрешната страна на вратата.

— О, да. По-добре сега да го направя.

— Бордна карта, моля — казва една жена от охраната.

— Е, предполагам, че това вече наистина е всичко — смее се Аманда.

— Наистина е всичко.

— Довиждане, Бен.

— Довиждане, Паляче.

И тогава те внезапно се озовават в обятията си, той я целува по косата, по страните, по очите, по устните. Тя също го целува, плаче и го стиска така, като че ли животът ѝ зависи от това. Не ме пускай да си тръгна, мисли си. Моля те. Не ме пускай.

— Пречите на опашката — топло ги осведомява жената от охраната. — Боя се, че ще трябва да се дръпнете настрани.

Аманда неохотно се дръпва от обятията на Бен. Бавно и дълбоко си поема дъх, мъчи се да се съвземе. Време е да продължа напред, напомня си тя. Време е да тръгвам.

— Всичко е наред. Готова съм. — Подава на жената бордната си карта. Тя я поглежда и ѝ кимва да влиза. Аманда прекрачва навътре, но после се обръща отново към Бен. Кажи ми да остана, умолява го мълком. — Обаждай ми се от време на време — казва на глас и гледа как той изчезва в тълпата. Е, това е, мисли си тя. Това *наистина* е всичко.

Попълва нужните формуляри и се нарежда на опашката. *Кирел*, рецитира наум и някакво милостиво вцепенение обхваща тялото ѝ от главата до петите. *Ки-рел, Кирел*. После нечий мобилен телефон процепва хипнотичния ритъм на взетата ѝ назаем мантра. *Нейният* мобилен телефон, осъзнава тя, и го изважда от чантата си.

Прекалено рано ли се обаждам? — произнася в ухото ѝ гласът на Бен.

— Къде си?

— В колата. И ако щеш вярвай, отново започва да вали сняг.

Аманда поглежда към дългия прозорец в предната част на просторното помещение. Наистина започва да вали сняг.

— Мислех си — продължава той, — че от доста време не съм си взимал отпуска и наистина ми се ще да ида на някое топло място за няколко седмици.

— Във Флорида е топло — казва му тя, затаила дъх.

— Не зная. Може да се окаже трудно да си намеря хотел...

— Зная едно страхотно място, където можеш да отседнеш. Красиво е. Точно до океана.

— Ами добре, ще трябва да си уредя графика и да видя кога ще мога да тръгна...

— Мисля, че трябва да го направиш — бързо му казва Аманда и крачка по крачка приближава края на опашката. — И може би, междувременно ще можеш да направиш някои проучвания какви юридически изпити е необходимо да вземе някой в Канада. Искам да кажа, вероятно ще ми се наложи да прекарам известно време там, докато се уверя, че майка ми не убива никого повече.

— Мисля, че това навярно е добра идея.

Дълга пауза. Какви ги върша, мисли си Аманда.

— Обичам те — казва на глас.

— И аз те обичам — е простикият отговор.

— Следващият — обявява охраната и насочва Аманда към кабина номер 15.

— Не е моментът ли? — пита митничарят саркастично и сочи телефона в ръката ѝ.

— Какво? О, не. — Пуска телефона обратно в чантата си и подава на човека паспорта си, опитвайки се да не се усмихва твърде учебно. — Моментът е страхотен.

Един час по-късно тя седи, втрещена през прозореца на претъпкания самолет. Пилотът току-що, бе съобщил, че летят на височина единайсет хиляди и двеста метра. Беше ги предупредил, че макар небето да е ясно и чисто, по пътя може да се появи въздушна турбуленция. Аманда подпира чело на тесния илюминатор и се изгубва в синия простор.

Аманда вижда бъдещето.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.